

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

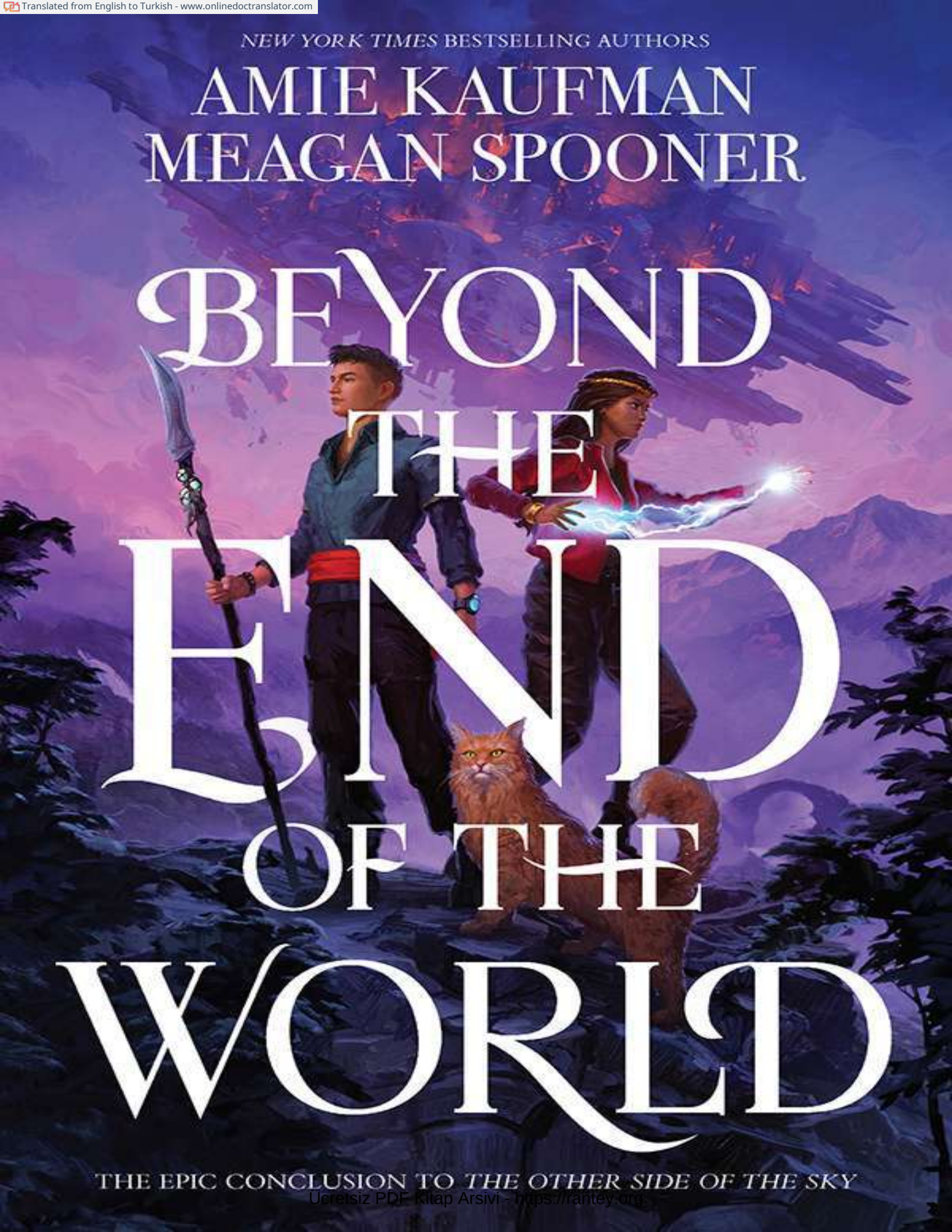
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS

AMIE KAUFMAN
MEAGAN SPOONER

BEYOND THE END OF THE WORLD

THE EPIC CONCLUSION TO *THE OTHER SIDE OF THE SKY*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

BEYOND THE END OF THE WORLD

AMIE KAUFMAN
MEAGAN SPOONER

ALLEN & UNWIN
SYDNEY • MELBOURNE • AUCKLAND • LONDON

*weyrlerde, ambarlarda ve zanaat salonlarında edindiğimiz arkadaşlar için
asla unutmayacağımız hikayeler için teşekkürler.*

İlk kez 2022'de Allen & Unwin tarafından yayınlandı

Telif hakkı © LaRoux Industries Pty Ltd. ve Meagan Spooner 2022
Kapak çizimi telif hakkı © Artem Chebokha 2022

Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik hiçbir biçimde veya yöntemle çoğaltılamaz veya iletilemez. Avustralyalı *Telif Hakkı Yasası 1968*(Yasa), eğitim kurumunun (veya onu yöneten organın) bir ücret bildirimi vermesi koşuluyla, bu kitabın en fazla bir bölümünün veya yüzde onundan hangisi daha büyükse, herhangi bir eğitim kurumu tarafından eğitim amaçlı olarak fotokopisinin alınmasına izin verir. Yasa kapsamında Telif Hakkı Ajansı'na (Avustralya).

Allen & Unwin
83 İskender Caddesi
Karga Yuvası NSW 2065
Avustralya
Telefon: (61 2) 8425 0100 E-posta:
info@allenandunwin.com Ağ:
www.allenandunwin.com

A catalogue record for this
book is available from the
National Library of Australia

ISBN 978 1 76052 958 1
ISBN 978 1 76106 334 3

Öğretim kaynakları için, keşfedin www.allenandunwin.com/resources/for-teachers

Kapak tasarımı Jenna Stempel-Lobell, uyarlaması Sandra Nobes
Metin tasarımı Jenna Stempel-Lobell

www.amiekaufman.com
www.meaganspooner.com

İÇİNDEKİLER

HİZMETÇİ

BİR: JAYN

İKİ: KUZEY

AĞ UZMANI

ÜÇ: JAYN

DÖRT: KUZEY

GUARD FIVE'IN KAPTANI: NIMH

ALTI: KUZEY

KONSEYÖR

YEDİ: NIMH

SEKİZ: KUZEY

ELEKTRİKÇİ

DOKUZ: NIMH

ON: KUZEY

ON BİR: NIMH

ON İKİ: KUZEY

ON ÜÇ: NIMH

ON DÖRT: KUZEY

BAHÇELİ
ON BEŞ: NIMH
ON ALTI: KUZEY
KURSIYER
ON YEDİ: NIMH
ON SEKİZ: KUZEY
YER BEKLEYİCİSİ
ON DOKUZ: NIMH
YİRMİ: KUZEY
YİRMİ BİR: NIMH
KRALİÇE
YİRMİ İKİ: KUZEY
YİRMİ ÜÇ: NIMH
YİRMİ DÖRT: KUZEY
YİRMİ BEŞ: NIMH
YİRMİ ALTI: KUZEY
YİRMİ YEDİ: NIMH
YİRMİ SEKİZ: KUZEY
YİRMİ DOKUZ: NIMH
OTUZ: KUZEY
OTUZ BİR: NIMH
OTUZ İKİ: KUZEY
OTUZ ÜÇ: NIMH
OTUZ DÖRT: KUZEY
OTUZ BEŞ: NIMH
SONUÇ: KUZEY

TEŞEKKÜRLER

Tekrar hoşgeldin sevgili okuyucu.

Bu iki dünyanın hikayesine bir kez daha dalmadan önce, size şimdiye kadarki hikayenin kısa bir hatırlatmasını sunuyoruz - adımlarınızın izini sürmek için okumaya devam edin. *Gökyüzünün Öteki Yüzü*ve ardından şuraya devam edin: *Dünyanın Sonunun Ötesinde*...

Hikayemiz bölünmüş bir dünyada geçiyor: yukarıda, krallar ve kraliçeler tarafından yönetilen, teknolojik olarak gelişmiş gökyüzü şehri Alciel; altında, güzel ve kaotik Aşağıda, yaşayan bir ilahi tarafından yönetilen bir sihir, kehanet ve kader dünyası.

Aşağıda, bir tanrı öldüğünde, bir başkası armağanı aldığında, tanrısallık çizgisi bin yıldır aktarılır. Bir nesil önce, tanrıça Jezara aşık oldu. İlahi kanun tarafından başka bir insana dokunması yasaklanmış, hamile olduğunu anlayınca tapınaktan kovulmuş.

Halefi, şimdi Nimhara olan Nimh'di. O güçlü bir sihirbazdı, ancak yıllar geçtikçe ve ilahi güçlerini tam olarak gösteremeyince halkının inancı sarsıldı.

Parçalanmış gruplar ortaya çıktı: sihrin olmadığı bir dünyada yaşamak isteyen Gripelerinliler; ve gerçek ilahi olduğuna inandıkları gölgeli bir figürü takip eden Ölümsüzler.

Sonunda Nimh, eski bir kehanetin yeni bir parçası olan bir görüm aldı. Son Yıldız'ın düşeceğini ve Işık Getiren'in geleceğini vaat ediyordu.

Yok Edici olarak da bilinen Işık Getiren, günlerin sonunu getirecekti. Nimh'in karanlık, çökmekte olan dünyasının kendi haline yaklaştığına inanması kolaydı.

sona ermek. Sonunda bir tanrıça olarak amacını bulduğuna inanmak baştan çıkarıcıydı.

Kehaneti takip etmek için gizlice yola çıktı ve bir yıldız değil, gökten düşen bir çocuk buldu - Alciel kralının torunu Prens North. Onun büyü dediği şeye, o bilim diyordu - onun dünyasına sihir hükmetse de, onunkine teknoloji hükmediyordu.

Bu arada, Ölümsüz tarikatın lideri Inshara, ilahi tapınağın kontrolünü ele geçirdi ve baş rahip Daoman'ı öldürdü. North ve Nimh, Arşiv Şefi Matias'ın yardımıyla kaçmak zorunda kaldı. Nehirden aşağı kaçmak için bir tekne çalan North ve Nimh yakınlaştılar, kimyalarını ve çekiciliklerini inkar edemediler ama ilahi kanun geçerliydi. Dokunmaları yasaktı ve Nimh, Jezara'nın yaptığı gibi halkının inancına zarar verme riskini alamazdı.

Kendilerini aşağıda vahşi ve tehlikeli sihirli güç kaynağı olan sisle dolu bir köyde bulduklarında, Jezara olduğu ortaya çıkan gizemli bir kadın tarafından kurtarıldılar. North ve Nimh ondan Inshara'nın gerçek kimliğini öğrendiler: Jezara'nın kızı, kaderinde Işık Getiren olacağı fikrine kafayı takmıştı.

Jezara'yı sürgündeyken tapınaktan çaldığı kadim bir parşömeni yanlarına alarak ayrıldılar. O gece kampta, Kuzey'in bir damla kanı kehanet parşömenlerinin parşömenlerine dokundu ve önceki tanrılardan gelen yüzyıllarca süren mesajların kilidini açtı. Gözlerinin önünde dönüşerek hepsi Nimh'le konuşan ve ona aynı şeyi söyleyen düzinelerce mesaj ortaya çıkardı.

Ogerçek Işık Getiren'di.

Uzun zamandır gecikmiş tezahürü, beraberinde yeni bir sihir getirdi - ondan önce hiçbir sihirbazın yapamadığı gibi, dünyasının güçlü, büyülü sisini doğrudan kontrol edebiliyordu.

Gökyüzünün düştüğünü ve tanrıların kanının yağdığını anlatan yeni, korkunç bir kehanet söyledi. North'a gökyüzünün düşeceğini ve hayatın silineceğini, birlikte yeniden doğabilmeleri için ikisinin de dünyasının sona ereceğini söyledi.

Sonra North'un kronosuna, Alciel'den onunla buluşmak için bir kurtarma ekibinin geldiğini bildiren bir mesaj geldi. Yıkıcı kehaneti gerçekleştirmesi için Nimh'e yardım etmeyi reddetti ve onu terk etmeye karar verdi. Nimh ona bir koruma taşı, düşmanca büyülere karşı bir koruma verdi ve kalpleri kırılarak ayrıldılar.

North kısa süre sonra kurtarma ekibinin, Nimh'i yakalamasına yardım ederse onu eve göndermeye söz veren Inshara tarafından kurulan bir tuzak olduğunu keşfetti. Kendi dünyasından bir cihaz, bir kronometre taşıyordu ve Işık Getiren'in tüm hayatı boyunca onunla konuştuğunu iddia ediyordu. Bu gizemli konuşmacı, Kuzey'in bir prens olduğu da dahil olmak üzere pek çok imkansız şeyi biliyordu.

North, Nimh'in güvenilir koruması Elkisa'nın bir hain olduğunu keşfetti. Inshara'yı seviyordu ve kendisinin gerçek tanrıça olduğuna inanıyordu.

Şehri için savaşmak üzere geri dönen Nimh, Jezara ile tanıştı ve onlara hâlâ müttefik gibi görünen Elkisa da katıldı. Nimh'e North'un öldüğünü söyleyerek iki tanrıça arasında yaklaşmakta olan yüzleşmeyi engellemeye çalıştı ve yeni ortaya çıkan Lightbringer'da kontrol edilemez bir güç patlamasını tetikledi.

Şehirde, Kuzey oldukça canlıydı ve Gösteri Ustası Techeki ile beklenmedik bir ittifak kuruyordu.

Nimh'in gelişini tahmin eden Inshara ve Gripelerinler, şehrin etrafındaki nehre indirilmek üzere gök çeliğinden -büyüyü etkisiz hale getiren bir madde- yapılmış çapalar hazırlamışlardı. Inshara, annesi hamileyken kendi sihrini yok etmek için onu içmeye zorlandığında skysteel'e karşı bağışıklığı miras almıştı - bu, onun dışında kimsenin şehrin etrafındaki su tarafından oluşturulan halka içinde sihir kullanmasını imkansız hale getirirdi.

Vahşi bir sis fırtınası ortaya çıktı, Nimh onu Işık Getiren'in -Yok Edici- tezahür ettirmiş biçimiyle sürerken arkasında katliam bıraktı ve korkunç bir güç gösterisiyle nehri buharlaştırdı.

Jezara kızına başvurdu. Inshara'ya kronodan duyduğu sesin bir tanrı olmadığını, sadece bir adam, babası, North gibi bir cloudlander olduğunu söyledi. Öfkeli Inshara annesini öldürdü.

Nimh ve Inshara savaştı. Şehri yok edeceğinden korkan North, onun ardından kendisini sis fırtınasına attı, koruma taşı sayesinde hayatta kaldı, ancak fırtınaya yakalanan enkazdan yaralandı. Nimh'i öfkesinden ve kederinden vazgeçirmeye çalışırken, Inshara ilahi kanunu çiğneyerek Nimh'in bileğini tutmayı başardı.

O anda Nimh taca uzandı, parmakları North'un kanına bulanmıştı - ve tam kadim parşömendeki kehanet yazılarının kilidini açtığı gibi, North'un asil kanı tacın içindeki gücün kilidini açtı.

Altın bir ışık onları çevreledi ve North onlara ulaşmaya çalışsa da çok geçti - hem Nimh hem de Inshara, Alciel'e nakledildi.

Ta ve onunla birlikte Kuzey'in eve giden yolu yok edildi. Techeki ve nehir binicilerinin lideri, Balıkçı Kral ve dünyalar arasındaki yolun koruyucusu olan efsanevi Nbetilerden biri olduğunu ortaya koyan arşivci Matias ile kaldı.

şimdi, Balıkçı Kral'ın kendisine yakışır bir hikayeye geçelim...

HİZMETÇİ

Hizmetçi, gözleri karanlığa alışmış bir şekilde odaya giriyor. Bu kadar erken saatlerde görevleri az ama sessizliği seviyor - uyurken kraliçe ve karısının yumuşak nefeslerini, yemyeşil halıda ayak seslerinin fısıltısını duymayı seviyor. Havada asılı duran beklenti duygusunu seviyor.

Odadakilerin güneşle birlikte uyanabilmeleri için sessizce, dikkatlice her perdeyi arka arkaya çeker. Kraliyet süitini ısıtmaya başlamak için sarayın merkezi ısıtması için yerdeki havalandırmaları açar. Banyoyu hızlıca temizliyor ve ardından kraliçenin komodini için sürahiye su dolduruyor.

Ancak sürahiyi yerine koymak için yaklaşınca yatağın boş olduğunu fark etti.

Yatak odasına bitişik özel oturma odasından gelen sesleri duyduğunda tekrar süitten dışarı çıkmak üzereydi. Kapının alt kenarı boyunca bir ışık huzmesi halıyı aydınlatıyor.

Sürünerek uzaklaşması gerektiğini biliyor ama tonlarda onu tereddüte düşüren bir keskinlik var. Kalbi boğazında, ayak sesleri yaklaşırken geri sıçramak için tam zamanında kapıya doğru parmak uçlarında ilerliyor.

Kapı hızla açılır, böylece Anasta içeri fırlayabilir, hizmetçinin varlığını fark edemeyecek kadar meşguldür - kraliçenin karısı doğrudan süitin kapılarına yönelir ve kapıları arkasından çarpar.

"Gelecek." Kraliçenin sesi alçaltılmış ama kesinlik dolu. "Anasta geleneğe çok düşkün; tüm bu değişiklikler onun için zor."

"Çok anlayışlı, Majesteleri." Nispeten yeni olan bu ses, yine de son iki hafta içinde hizmetçiye tanıdık geldi. Anasta'nın çıkışının şokundan sonra aklını başına topluyor ve dinlemek için tekrar yaklaşıyor.

"Görevimin önemini burada anlatmak zor. Yine de aramaya devam etmeliyiz."

"Bu kiřinin halkım için tehlike oluřturabileceęini dūřunuyorsun. Anlıyorum Nimhara. Ve hepimizi gūvende tutmak için çok çalıřtıęınız için minnettarım.

Kraliçenin sesinde, hizmetçinin son derece cūretkar bir řekilde ōne doęru eęilmesine ve içeri bakabilmesi için yūzūnū kenarını kapının etrafından gevřetmesine neden olan garip bir nitelik var.

Donuk bir sarsıntıyla kraliçenin yanaklarında yařlar olduęunu fark eder. Bařka bir dūnyadan gelen kız geldięinden beri hizmetçinin kraliçeyi aęlarken gōrdūęū ilk sefer deęil. Sonra tekrar yas tutuyor. Tabii ki aęlıyor.

Kız - Nimhara - kraliçeden uzakta durmuyor, kırmızı cūppesi lamba ıřıęında parlıyor gibi gōrūnūyor. Seni bulduęuma çok sevindim, dedi yumuřak bir sesle. "Ve bence oęlun bizi bir arada gōrmekten memnun olurdu."

Kraliçe ona biraz gūlūmsūyor, bakıřları řiddetli. "Gel" dedi gōzyařlarını silme zahmetine girmeden. "Alciel'in tamamı bir tanrıça tarafından ziyaret edildięimizi ōęrenmek ūzere. Hazır mısın?"

Nimhara gūlūmser, uzanır ve kraliçenin elini sıkar. "Ben," diye mırıldandı. "Kader bu, bin yıldır hazırlanıyor. Bu benim kaderim."

Gün doğumu, gökyüzünde, aşağıdan gelir. Devasa binalar her şeyden önce şafağın rengini alıyor ve yukarıdaki gece göğünün karanlığına karşı parlıyor. Beyaz taş ve cilalı metal, gün doğumu için soluk bir tuval olan ışıktaki yakalanır. Şehrin geri kalanının üzerinde yükselen karmaşık bir şekilde tasarlanmış saray, sabah ışığında ilk parıldayan en yüksek kuleleri pembe ve altın, çatıdaki yaldızlı kiremitler geceleri ateşli fenerler gibi parlıyor.

Korkma, Uyuyan şehrin diğer ucundan arıyorlar. Sabah hala geliyor.

Bu evin balkonu adanın kenarına inşa edilmiş ve kendimi bu dünyayı aşağıdakinden ayıran bulutlara bakarken buluyorum. Altlarında yükselen güneşle aydınlandılar, sanki suyun pembe olduğu ve tüm ışığın gökyüzünden aşağı ışınlanmak yerine derinliklerinden çıktığı garip bir okyanusa bakıyormuşum gibi hissettiriyorlar.

Titriyorum, kazağımı omuzlarıma daha sıkı çekiyorum. Gün doğumu bile beni garip hissettiriyor, son iki haftadır ev sahibim olan elektrikçiye asla tam olarak açıklamayı başaramadığım bir huzursuzluk hissi yaratan uzun bir ayrıntı dizisinden biri.

"Doktorlar sana nasıl yardım edeceklerini bilecekler," dedi tartışmaya davet etmeyen o sesiyle. "Kuzenim tüm Alciel'deki en iyi serebristtir. Merak etme."

Gözyaşlarının acısıyla yanan gözlerimi kapatıyorum. Bana ne olduğunu bilmeyebilirim ama bir yanımda kaybolduğumu hatırlıyor ve kendi zihnimden çok düşmana yakışır bir acımasızlıkla hatırlatıp duruyor. Kendimi burada bulmak için neden geldiğime dair sadece bir anlığına yakalanıyorum - gerçeği bilmek istediğimden emin değilim.

Her gece ayak bileğimin etrafında yanan bir çelenk gibi bir ateş hissi ile uyanıyorum; her gece rüyamda bunun ateş olmadığını, bileğimi saran sıcak ve çaresiz parmakların beni yakaladığını fark ediyorum. *bana dokunuyor*. Aşağıya baktığımda, bir kadının çarpık yüzünü görüyorum, dişleri öfke ve delilik içinde ortaya çıkmış, gözleri garip, uhrevî bir ışıkla parlıyor. Uyanıyorum, çılgılığımı bastırarak, çünkü rüyalarda onunla savaşıyorum ve ben *Bilmektüm* varlığımın paramparça olduğunu, kaybolduğumu.

Ama bazı geceler aşağı baktığımda gördüğüm yüz, yapma gözlü yaratığın yüzü değil. Bazı geceler aşağı bakıyorum ve yumuşak kahverengi gözlerin beni izlediğini görüyorum; güçlü, kartal burun; sessiz bir duadaymış gibi gülümseyip bir kelimeyi şekillendiren dudaklar. Adımı sanıyorum, emin olamasam da, çünkü adımı bilmiyorum. Tenimdeki ateş hâlâ orada, ama bana dokunan parmaklar nazik ve baldırımın kıvrımı boyunca dizimin arkasındaki hassas girintiye ve uyluğumun eğimine kadar sıcaklık yükseliyor.

O geceler, hala nefes nefese uyanırım. O halde keşke hiç uyanmasaydım.

Gün doğumunun tuhaflığına sırtımı dönerek sakinleşmeye çalışarak uzun, derin bir nefes alıyorum. Burası, yarı uyanık bir kabustan başka bir şey gibi hissettiren ilk yer. Dünyadaki her şeyin kaos, gürültü ve sert, parlak ışıklarla dolu görüldüğü yerde, bu balkon bir sükunet vahası gibidir. Ekranlar yok, baş döndürücü yüksek binalarla sıralanmış geniş caddeler yok, kronolarıyla gevezelik eden insan kalabalığı ya da teneke gibi mekanik seslerle satılık yiyecek ve içecek hakkında şarkı söyleyen oto satıcılar yok.

Diğer balkonlar adanın kenarını noktılıyor ve her iki yanda da uzaklara doğru uzanıyor, ancak ben üzerlerinde komşularımızdan herhangi birini nadiren görüyorum. Taş işçiliği boyasız bırakılmış ve zeki bir bahçıvan -eminim elektrikçinin annesi- duvarlara tırmanmak ve sert sabah melteminde dalgalanmak için korkuluklardan taşmak için tatlı kokulu çiçekler açan sarmaşıkları kandırmış.

Burada, yeşillikler arasında kendimi neredeyse... evimde gibi hissediyorum.

Evin içinden gelen bir inilti ve gıcırtı beni kendime getirdi. İçeri girdiğimde elektrikçinin annesi Monah'ı şöminenin yanında hala soğuk ve karanlık olan en sevdiği sandalyesinde görüyorum. Geniş bir kupayı iki eliyle tutuyor ve bir yudum almak için kaldırıyor - havadaki Caffley içeceğinin zengin, acı kokusunu alabiliyorum.

"Günaydın canım," diyor başını kaldırmadan.

Kapıyı arkamdan kapatıp başka bir koltuğa geçtim. "Bugün taç giyme törenine katılmak istemiyor musun?" Şaşkınlıkla soruyorum, çünkü elektrikçi kalabalığa karışmak için giderken bana veda etmek için kulübenin kapısını tıklattığında bütün ailesinin onunla geldiğini düşünmüştüm.

Yaşlı kadın gülümsüyor. Bana öyle geliyor ki gülümsemesi, yılların ve bilgeliğin bir işareti, derin ve gururlu, kırıışıklara ayarlanmalı. O yaşlı, hem kocası hem de karısı artık yok, bu da onu kızının evine geri getirdi. Ama yaşının tek belirtisi, ifadesindeki nüansta, gözlerinin derinliğinde ve ellerinde - pürüzsüz ve güzel olmasına rağmen, parmaklarının kemikleri ve eklemleri kıvrılmış ve bardağa karşı en ufak bir düğüm atmış. Öğrendiğime göre, tüm insanların hayatlarının sonuna kadar genç görünmesini sağlayan bir prosedür var, gururdan çok yaşla ilgili utanç sergileyen bir gençlik görüntüsü. Dünyada öyle harikalar var ki, bunun bir tür sihir olduğuna inanmamak elde değil.

*sihir değil, aklımdaki alaycı, gülen bir ses bana söyleyip duruyor.
teknoloji.*

O sesi tanıyorum ama kim olduğunu hatırlayamıyorum. Bu kayıp bir şekilde diğerlerinden daha büyük hissettiriyor, hafızamdaki o boşluk kalbimde bir delik gibi atıyor.

"Kemiklerim bugün ağrıyor," diye itiraf ediyor Monah, yüzündeki gülümseme hüzünlü bir hal alıyor. "Kalabalıklarla savaşmak içimden gelmiyor." Yaşlı kadının bakışları, sanki oradaki bir ateşin hatırasını izliyormuş gibi karanlık ocağa düşüyor ve alçak sesle ekliyor: "Ve çok uzun zaman önce olmayan başka bir taç giyme törenini hatırlıyorum. Sanırım bunu hatırlamaya devam etmek istiyorum."

Çok fazla keder - ve yine de hatırlayamadığım şeylerde saklı daha derin, daha büyük bir keder hissediyorum. Ve kederimi paylaşamam.

Bu insanlar yaşlı kralı seviyorlardı. Haberlerde belirtildiği gibi iki hafta bir gün önce felç geçirerek öldü. Onun bir resmini hiç görmedim - ya da en azından onu hatırlamıyorum, çünkü anılarım o kadar geriye gitmez. Buradaki âdet, sevdiklerinin yüzlerini tekrar gördüklerinde hüznüyle sevincini de hissedebilsinler diye, vefatından sonra bir yıl süreyle kayıplara ait fotoğrafları bir kenara koymaktır.

Kronolardan ve ekranlardan oynayan hikayeler kuru ve yalnızca gerçeklerle ilgili, ama ben insanların yüzlerindeki gerçeği görebiliyordum: Yaşlı kral, sevgili torunu, prensi kaybetmenin yasını tutarak kırık bir kalpten öldü. birkaç gün önce bir planör kazasında hayatını kaybetmişti.

Bunu ilk öğrendiğimde, elektrikçi beni içeri aldığıının ertesi günü, masadan yarı sıçradım ve "Ama prens ölmedi!"

Elektrikçi, aile üyeleriyle bakıştı. "Trajediye hatırlamamalısn - özellikle kendi anılarında mücadele ederken, kabul etmesi gereken çok şey var. Sakin ol, adım adım Jayn."

Prensin yüzü, kralinki gibi, Alciel halkından gizlenmiştir. Onun benzerini hiç görmedim. Ama adının sesi, neredeyse görüntüsü kadar tabu, hala orada burada fısıldanıyor ve yalnızca kalbimde açıklayamadığım o garip, derin bilgiyi doğruluyor.

Prens yaşıyor.

Tıp merkezindeki randevuna biraz zaman var, dedi Monah, beni kendime getirerek. "Biraz taç giyme töreni görüntülerini birlikte izleyelim mi?" Belki de töreni izlemeye istekliyse, dikkatimi dağıtmak istiyor. Bu aile bana çok iyi davrandı.

Onayladığımı mırıldanıp ayağa kalktım. "Senin için de ateş yakabilir miyim büyükanne? Bugün hava soğuk ve ocağın sıcaklığı kemiklerindeki ağrıyı dindirecek."

Sesi nazik olsa da gülüyor. "Konuşma tarzını seviyorum," dedi bana başını sallayıp ocağı işaret ederek. "Orada bekle küçük şair, doktorlar ne yapacaklarını bilirler."

Kraliyet Akademisi'nde öğrenci olduğum elektrikçinin teorisi. Kraliçe, adalar arasında seyahat eden trenlerin askıya alınmasıyla aynı zamana denk gelen bir olay olan okulu kapattığında, komşu adalardan yüzlerce ve yüzlerce öğrenci yaşayacak yer bulamadan mahsur kaldı. Bir kaza geçirip hafızamı zedeleyen bu terk edilmiş çocuklardan biri olduğuma inanan elektrikçi, doktor randevumu beklerken yanlarında kalabileceğimi söyledi. Şiir okuyor olmam gerektiğini düşünüyor ve bu yüzden bu şekilde konuşuyorum, bu yüzden onlara bir ayağım onlarınkinden başka bir dünyadaymış gibi geliyor.

Onlarda kaldığım iki hafta boyunca bu teoriden ya da önerdikleri diğer teorilerden herhangi bir tanınma kıvılcımı hissetmediğimi ona söyleyecek yüreğim yok.

Şöminenin önünde diz çöktüm ve parmaklarımı ateşleme düğmesini bulana kadar şömine rafının altında kaydırdım. Taşlardan düzgün, küçük bir sıra alev fişkırıyor.

Bunu ilk gördüğümde, küçük bir çığlık atarak geri sıçradım ve elektrikçinin on yaşındaki oğlunun cehaletimden memnun olarak bana gülmesine neden oldum.

İlk içgüdüm, bunun bir tür hayranlık uyandıran sihir olduğuydu, ancak o zamandan beri bunun saçmalık olduğunu öğrendim. Taşlara küçük delikler açılmış ve borular deliklere açılıyor ve boruların içinde sıcak ve temiz yanan ve şehirdeki her eve akan bir yakıt var.

Yine de, ateşin yandığını her gördüğümde, o ekranlardan biri canlandığında hissettiğim aynı titreyen korkuyla vücudum sızıyor. Tepkimi saklamakta daha iyi olsam da, bu harikalardan birine her tanık olduğumda kalbim biraz daha buruşuyor. Çünkü kalbim, zihnimin ve anılarımın bilmediği bir şeyi biliyor - garip bir şüphe, imkansız bir inanç.

Buraya ait değilim.

Sandalyeme dönmeden önce doğrulup şöminenin üzerindeki ekranı açtım.

Nasıl giyineceğimi, saçımı nasıl tarayacağımı veya dantel bağlayacağımı bildiğim her şeye rağmen, anlayışimdaki boşluklar beni korkutuyor. Elektrikçi ailesi için ekran kullanımı, tarak kullanımı kadar kolay ve sıradandır.

Bana öyle geliyor ki... sihir gibi.

Ekranı saray kapılarının dışındaki kalabalık sokakların havadan görüntüsü var. Çoğu, elektrikçi ve oğlundan bile önce evlerini terk etmiş olmalı, çünkü onlardan yüzlerce var - yüzler, yüzlerce, hayal bile edemeyeceğim sayılar. Kalabalık insan kitleleri, nehir kıyısındaki dalgacılar gibi kapalı kapılara çarpıyor, vücutların katıksız hacmi sinirlerimi geriyor.

Elektrikçi, uzman kuzeni ile randevumun taç giyme törenine denk geldiği için benden özür dilemişti. Sadece iki haftalık bir bekleyişle gelebilmemin nedeni buydu - başka kimse zamanı istemiyordu. Ama toplanmış kalabalıklar heyecan ve beklentiyle hareketlenmiş görünürken, onların arasında olma düşüncesi beni bayıltıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Ev sahibim ve ailesi, dokunulmak istemediğimi çok çabuk kabul ettiler. Ama orada, o beden yığınının arasında... onlardan kaçış olmayacaktı.

Diğer sandalyeden gelen bir mırıltı beni kendime getirdi ve Monah'a bakmak için gözlerimi açtım. Sanki kendini bir şeye tanıklık etmeye hazırlıyormuş gibi ciddi bir şekilde habere bakıyor.

Ekran, kalabalığın havadan çekilmiş görüntüsünden, saray avlusundaki bir kürsüye dönüştü ve etrafı, görüntüleri ve sesleri yakalayarak şehrin dört bir yanına yayınlayan makinelerle çevrili. Makinelerin ötesinde kalın bir

saray kapılarının dışındakilerden daha zengin giyinmiş başka bir kalabalık, danışmanlar ve diğer önemli devlet adamları, ancak rollerini bilmiyorum veya hatırlamıyorum. Monah'ın sabırsızlığına bakılırsa, şu anda onları makineler kadar az umursuyor...*kameralar*, zihnim, son haftalarda öğrenmek zorunda kaldığım yeni kelimelerden biri - öyle görünüyor. Kameraların her biri boş kürsüye ve kraliçenin her an çıkabileceği perdeli çardağa çevrilmiş durumda.

Monah taç giyme törenini kutlamayı seçmemiş olabilir ama onu neden görmek istediğini anlıyorum.

Herkes eski kralı, yeni kraliçenin babasını ne kadar sevse de, bu dünyanın insanları yeni hükümdarlarından emin değiller. Garip kararlara ve tahtın alışılmadık gizliliğine atıfta bulunan söylentiler her yerde. Adalar arasında seyahat eden tren seferlerinin askıya alınmasını emrettiğinde, onları bir daha başlatmaya hiç niyeti olmadığını söyleyenler var.

Alciel'deki yiyecek depoları bittiğinde ne olacağını hiç düşünmediğini fısıldarlar, çünkü bu adada hiç çiftlik yoktur - her şeyi uzaktaki küçük adalardan alırlar.

Kraliçenin neden artık halkıyla konuşmadığını, günlük görüşmelerinin neden iptal edildiğini, neden onu saraydan hiç ayrılmayan hizmetkarlar ve muhafızlar dışında kimsenin görmediğini soruyorlar.

Yeni kraliçenin çıldırdığını söylüyorlar.

Ekranda perde açılıyor ve Alciel Kraliçesi Beatrin kürsüye çıkıyor. Sarayın seyircileri gürleyen alkışlara boğuluyor, ancak ses, şehrin dört bir yanındaki devasa ekranlarda bizlerle aynı görüntüleri izleyen, kapıların ötesindeki kalabalığın uğultusu tarafından tamamen bastırılıyor.

Uzak bir şekilde uzun ve güzel. Cildi benimkinden bir iki ton daha koyu kusursuz bir kahverengi ve siyah saçları bu törenin sonunda takacağı tacı taklit ederek örgülerden bir taç şeklinde örülmüş. Zayıf, aylar ve yıllar önce gördüğüm resimlerinden daha zayıf ve gözleri bir şekilde uzak görünüyor - ama sonra, yüzlerce seyirciye bakıyor.

Sesi uğuldayan kalabalığın arasından işitilebilir hale gelene kadar dudakları bir süre kıpırdadı ve sessizlik çağrısında bulunmak için ellerini kaldırdı.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi çınlıyor. "Bu muhteşem sabahta karşımda seni görünce cesaretlendiğimi kabul ediyorum. Bizim insanımız çok acı çekti

bu son karanlık haftalarda çok fazla keder, çok fazla kayıp ve belirsizlik. Ama sesinizdeki gücü duyuyorum -yüzünüzdeki bağlılığı görüyorum- ve Alciel'in iyileşeceğini biliyorum. Bu en karanlık geceyi atlattık ve bu toprakları bir kez daha aydınlatmak için umudun ve refahın yükselişini hep birlikte göreceğiz."

Kalabalık onayını haykırırken Kraliçe Beatrin duraklar. O bir hatip olduğu için ve seyircisini iyi oynadığı için, onun söylediği sözler benim kalbimi heyecanlandırıyor.

"Bana bunun doğru olduğunu nasıl bildiğimi sorabilirsiniz," diye devam etti, tebaasının tezahüratlarını bastıracak bir yer bulduğunda. "İnsanlarımızın uzun geçmişinden ve uyum sağlama yeteneğimize bahsedebilirim. Damarlarımdaki bu asil kanın gücünü, babamın ve onun annesinin kanını, binlerce yıllık kuşakları sayabilirim. Ama gerçek şu ki, iyi insanlar, bir ziyaretçim oldu.

Kalabalığın uğultusu azaldı ve bu son duyurunun böyle bir konuşmada alışılmış olandan saptığını anlamak için Monah'ın çatık kaşlarına bakmama gerek yok.

Beatrin bir süre daha sessizlik için bekler ve konuştuğunda sesi ciddi, kendinden emin ve tuhaf bir tutkuyla doludur. "Bugün buraya, yas döneminin bitiminden sonra kraliçenizle tanışmaya ve onun tacını ilk kez taktığını görmeye geldiniz. Ama hepinizi bir başkasıyla tanıştırmak niyetindeyim. Söylemek zorunda olduğu şeye inanmakta zorlanabilirsiniz - ilk başta ben kendim inandım. Ama onunla konuşarak birçok uzun gece geçirdim ve ona inanmaya başladım - inanmaya.*içinde*ona - tüm kalbimle.

Gözleri duygudan kızarmış olan kraliçe yana doğru bir adım atıyor ve köşkü işaret edebilmek için dönüyor. Perde açılıyor, arkada başka biri var. "Hepinizin benim gibi onunla sevinmeye geleceğinizi biliyorum: Nimhara, İlahi Olanın Kırk İkinci Gemisi, halkının tanrıçası ve tarihin Aşağıdaki dünyadan topraklarımıza gelen ilk elçisi."

Ardından gelen şaşkın sessizlik, kalabalığın sadece birkaç dakika önce uğuldamasıyla tam bir tezat oluşturuyor. Genç bir kadın kraliçenin yanında durmak için pavyondan dışarı çıkıyor, yüzü pek net değil çünkü kamera operatörleri de herkes kadar şaşkın. Yanımda, Monah imkansızlıklar hakkında gevezelik ediyor, aşağıda kimsenin yaşamamasını protesto ediyor, sesi duygudan boğulmuş.

Ama pek fark etmiyorum. Artık onu duyamıyorum - ekranda toplanmış kitleleri artık duyamıyorum, ancak tekrar patladılar.

animasyon şimdi o kadar ki, kraliçe kalabalığın kontrolünü yeniden kazanamaz.

Tek duyabildiğim, kulaklarımda hafif bir çınlama.

Bu ismi biliyorum.

Kadın kırmızı, sabah güneşini yakalayıp ateşe çeviren şeffaf malzemeden uzun bir cüppe giyiyor. Uzun siyah saçları altınla taçlandırılmış ve ucu kötü görünümlü bir tür asa taşıyor. Şu anda yüzünden yaşlar akan kraliçeyle konuşmak için döndü. Kırmızı cüppeli kadının kendi yüzü çoğunlukla kameralardan gizlenmiş durumda ama onun görüntüsü bana o kadar içten dokunuyor ki haykırıyorum.

Onu biliyorum.

Nimhara. İlahi Gemi. Tanrıça.Sözler çan gibi net bir şekilde çınıyor, anı parçaları zihnimde rüzgardaki küller gibi kıpırdanıyor.

Adını yüzlerce farklı gırtlaktan tekrar tekrar duyuyorum. Tanımadığım yüzler önümde yanıp sönüyor ama yine de onlar bana bir şekilde benimkinden daha tanıdık geliyor. Başka bir teras, başka bir balkon, başka bir bahçe görüyorum; Çok çok aşağıda, ay ışığında parıldayan bir nehir görüyorum; Bu sabah balkondan gördüğüm bulut okyanusunu görüyorum, ama onu uzaktan görüyorum.*altında*, yükselen güneş tarafından aydınlatılmış, sallanan çimenler ve antik kalıntılardan oluşan geniş bir ova üzerinde asılı duruyor.

Ayağa kalktım, kayıp anılar zihnimin duvarlarına bir dalgakırana vuran dalgalar gibi dalgalanıyordu. Ağır barikatlar titriyor ama yıkılmıyor. Sadece tekil bir anlayış parıltısıyla kaldım.

Buraya ait değilim.

İki hafta önce tren raylarının yanında uyandığımdan beri kaçtığım o kesinlik, mide bulandırıcı bir yalpalamayla göğsümde katılaşıyor. Düşünemeyecek kadar ürkütücü ve kimseyle konuşamayacak kadar delice olan bu gerçek, içimden bir zehir gibi akıp gidiyor. Bir hastalık gibi, beni bana iyi davranan bu insanlardan sonsuza kadar uzaklaştıran bir veba. Asla onlardan biri olamam çünkü burası benim evim değil.

Başka bir dünyadan geliyorum.

"Kuzey, burada mı uyudun?"

Beynim sisle dolu, gözlerim ağrıyor, rüyamdan sese doğru yüzüyorum. Başımı kavuşturmuş kollarıma yaslamıştım ve onları açmaya çalışırken kaskatı kesilmiş ve ağrıyordum. Kendimi uyandırmak için yüzümü ovuyorum ve gizlice salya olup olmadığını kontrol ediyorum. Gözlerimi buruşturup kapattım ve sonra önümde masada oturmuş bana bakan kediye bulmak için zorla açtım.

Techeki ikimizin de başında duruyor, kollarını kavuşturmuş, ifadesi sert ama kaba değil. Bugünlerde biraz daha perişan görünüyor, ama kafası hâlâ temiz bir şekilde tıraşlı, bronz teni, görünüşe göre geceyi geçirdiğim tapınak arşivlerindeki meşalelerde parlıyor.

"Sabah mı?" Soruyorum.

"Evet. Yine burada uyuyarak ne yapıyorsun?"

Öyle demek istemedim, dedim kediye sanki bana destek olacakmış gibi bakarak. Bana sadece yuvarlak gözlerle bakmaya devam ediyor.

Gösteri Ustası - ve şimdi tapınağın lideri ve Nimh'in rahipleri ve personeli - bana annemi hatırlatan bir şekilde iç çekiyor. "Kuzey, görevliler seni uyandırmayacak. Kimse kehanetin Son Yıldızı'nın omzuna dokunup ona uyku vaktinin geldiğini söylemeyecek."

"Aslında dün Gripelerinlilerinizden biri yaptı," diye yanıtladım, ses tonu iğneleyiciydi. Sanki sorunlu bir çocukmuşum gibi konuşuyor.

"Lütfen." Şimdi açıkça hoşgörüyü yaklaşıyor - ifadesini neredeyse tanıdığım herkesten daha iyi eğitiyor ve onun altına girdiğimi görmeme izin vermesinin kendi yorgunluğunun mu yoksa yeni aşinalığımızın bir ölçüsü mü olduğundan emin değilim. deri. "Onlar 'benim' hiçbir şeyim değiller, belki 'çözmek için başka bir yol görmediğim bir soruna geçici çözümüm' dışında."

Gripelerinler ve Nimh'in rahiplerinin rahatsız yoldaşlar olduklarını söylemek, benim bir *biraz* sihir yaparken şaşırttı

gerçek bir şey olduğu ortaya çıktı.

Elorin adında sert bir kadının liderliğindeki Gripelerinler, Nimh halkının büyüü terk etmesi gerektiğini, dinlerini terk etmesi gerektiğini söylüyor. Greycloaks, tüm büyüü gücün kaynağı olan sisi şehirden uzak tutmak ve şehri Limanlarından biri yapmak için nehri gök çeliği ile doldurdu.

Ancak Nimh, halkının tanrıçasıdır ve yazılı tarihlerinde sisi doğrudan kontrol edebilen ilk kişidir. Korkunç-büyü-badass moduna girerek, kontrolden çıkmış bir sis fırtınasına girerek Greycloaks'la başa çıktı.*ele geçirilmiş* tarafından. Elini tek bir sallamayla... tüm nehri buharlaştırdı.

O zamandan beri su tekrar içeri girdi ve nehir yeniden doldu. Nimh gitti, su gök çeliği çapaları bir kez daha birbirine bağladı ve şehir farklı bir yer.

Sabahın erken saatlerinde neredeyse kendi kendine sönen lambalar, büyü ateşi değil, yağdır. Tapınağın içindeki hava bile farklı hissettiriyor, her şeye beni gerginleştiren garip, boğuk bir nitelik veriyor.

Garip, zar zor bildiğim bir şeyi gözden kaçırmak.

Sonra yine, Nimh'i o kadar çok özleyorum ki, sanki biri eli boğazımı dolamış ve sürekli sıkıyormuş gibi.

"Nimh, Gripelerinlileri burada asla kabul etmez," dedim inatla. "Ve sen onları içeri davet ettin."

"Nimh burada olsaydı, *Onlar* olmaz," diye tersledi. "Ama o dönene kadar, Elorin ve Gripelerinleri sisin bu şehirdeki her ruhu yakalamasını engelleyen tek şey. Bunu biliyorsun ve umarım bir gün bunu Nimh'e açıklama fırsatım olur. Beni affedemeyecekse, öyle olsun."

"Olmalı-"

"Yok." Sözümü keserken sesi düzdü. "Kuzey, bu tartışmayı zaten yaptık. Elorin'le kavga etmek için can attığını biliyorum ve açıkçası, araya girmekten bıktım. Onun kehanet araçlarına ihtiyacı yok ve şimdilik, bizim çıkarlarımız Graycloaks'ınkilerle örtüşüyor. Biz *mutlaksisi* şehirden uzak tut ve eğer bu sihrin bedeliyse, öyle olsun. En azından o zaman Nimhara'nın, beni aralarında saymak istemese bile, dönebileceği insanlar olacak."

Gözlerimiz buluşuyor ve gözlerini kaçırmıyor. O haklı olduğu için ikimiz de sessiz kaldığımızı biliyoruz; vicdan azabı çekme lüksümüz yok. Tanrımız gitmişken değil. Tehdit çok büyük olduğunda değil.

"Uyu, North," dedi sonunda, daha yumuşak bir sesle. "Okursan kimseye faydan olmaz*geçmiş* bir şey çünkü zihnin yorgun bir bulanıklıktan başka bir şey değil. Bu konuda yavaş ve kasıtlı olmanız ve doğru anlamanız gerekir. Sen Yıldızsın ve onu geri getirmenin bir yolunu bulabilecek biri varsa, inanıyorum ki o da sensin."

Yıldız.

Burada sahip olduğum her şey, değerim olan her şey Nimh'in kehanetinin bir parçası olmaktan geliyor.

Ağızma biraz daha az ayakkabı tadı getirip getiremeyeceğimi görmek için su bardağıma uzanıyorum ve boş olduğunu görünce yumuşayıp sürahidenden benim için doldurmaya devam ediyor.

"Herhangi bir gelişme?"

"HAYIR." Cevabım aramıza ağır geldi.

Arşivlerde iki hafta çaresizce avlandım ve eve dönüş yoluma eskisinden daha yakın değilim. İlk günler, bir çözüme işaret edecek herhangi bir şey için öfkeli, çılgınca bir arayıştı. Ama Techeki'nin bilgeliği işe yaradı ve arşivlerle işim bittiğinde hiçbir şeyi kaçırmadığımı bildiğimden emin olmak için metodik olmaya çalışıyorum.

"Matias'a ihtiyacımız var," diye mırıldanıyor Techeki, sabahın erken saatlerinde kaybolan devasa raflara bakarak. "Ama Arşiv Başkanımız nehir binicileriyle Balıkçı Kral olma oyunu oynamakla çok meşgul ve bulunmak istemiyor."

Neredeyse bir şey söyleyeceğim...*Sana onu nerede bulacağını söyleyebilirim...*ama en azından şimdilik çenemi kapalı tutuyorum.

Techeki yorgun geliyor, tabii ki yorgun. Benim kadar çok çalıştı. Bir şekilde tamir edilebilir diye planörümü bir mavnaya bindirdi ama erimiş bir cüruf yığınıydı. Şehri kurtarma çabasından metalcileri kurtardı ama bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. *gök şarkıcısı*neya Nimh ve Inshara'yı buradan Alciel'e gönderen taç.

Aklıma gelen her şeyi denedi, benim için eve dönüş yolunu gösterecek her şeyi. Zar zor uyudu. Şehrin yarısı Inshara'nın Nimh'e dokunduğunu gördü ve dokunmak bir tanrıçanın kutsallığı için ölümcüldür. Şehir harabeye dönmüştür ve sadıklarını çıplak elleriyle bir arada tutmaktadır.

Tanrıçasını geri istiyor. Eve gitmek istiyorum. En azından, istediğimin bu olduğunu düşünüyorum.

Neredeyse ailemin yüzlerini görebiliyorum, annemlerin hala hayatta olduğumu öğrendiğinde tekrar bir araya gelmelerini hayal edebiliyorum. Büyükbabamın yüzü, beni görünce rahatlayarak endişe çizgileri gevşedi. Miri ve Saelis, sıcak ve rahatlatıcı, saran

beni onların kollarında Kalbim onları özlemekle sızlıyor ama yine de gözlerimi kapattığımda... Nimh'in yüzü bana tekrar tekrar geliyor.

"Biraz uyu," diyor Techeki tekrar sessizce, yola çıkmak için kendini toplayarak.

"Yapacağım," diye mırıldandım, kağıtlarımı düzgün yığınlar halinde istiflemeye başlayarak. Bakışlarım uykuya dalmadan önce okuduğum kitaba takıldı ve aniden hafızam geri geldi ve yalpalayarak ayağa kalktım. "Bekle... Tuhaf bir şey buldum."

Techeki duraksıyor, ellerini cübbesinin kollarına sokuyor. Bunun, düşüncelerini ele verebilecek herhangi bir vücut dilini gizlemenin bir yolu olduğunu düşünüyor, ancak bu kendi başına bir anlam ifade ediyor: Umutlu görünmemeye çalışıyor. "Evet?"

"Kayıtlarda ne kadar geriye gidersem, Yükseliş ile bağlantılı Kahin denen şeye o kadar çok referans görüyorum. Şey, Exodus, demek istiyorum."

Techeki'nin kaşları kalktı ve beni sinirlerime dokunduğunu bildiği bir şaşkınlıkla düzeltti. "Senin kendi memleketinde bu hikâye yok mu? Tanrı olmakla o kadar mı meşgulsün ki dünyanın nasıl başladığını unuttun?"

"HAYIR. Bizimki sadece... farklı. Dişlerimi sıkarak konuşmak zorundayım. Yeni bir şey öğrenmenin verdiği tatmini nasıl emeceğini kesinlikle biliyor. "Yani Kahin dünyayı yaratan bir tür tanrı mı?"

Techeki, sanki beni bir çocukmuşum gibi eğitmek zorunda kaldığı için rahatsız olmuş gibi iç çekiyor. "Kâhin, bize dünyanın başlangıcının öyküsünü veren kişidir. Onlar olmasaydı nereden geldiğimizi, neden burada olduğumuzu ve hatta bundan önce başka varoluş döngülerinin olduğunu bilemezdik."

"Peki neden artık kimse modern hikayelerde bu Kahin'den bahsetmiyor?"

"İlahiyatçılar varlıklarıyla ilgili sorunlar yaşamaya başladılar. Eğer onlar bir tanrıysa, bu sorunluydu, çünkü Mısır'dan Çıkış'tan sonra geride kalan tek bir tanrı olması gerekiyordu - yaşayan ilahi. Eğer onlar sadece bir insan olsaydı, dünyanın nasıl başladığını nasıl bilebilirlerdi? Dolayısıyla, din bilginlerinin zaman içinde yaptıkları gibi, tüm fikri bir nevi kanonun dışına çıkardılar."

Homurdandım, Techeki'ye olan kızgınlığım, bir grup kabir bilginlerinin anlamak zorunda kalmasınlar diye tarihlerinin bir kısmını yatakların altına ve dolapların arkasına koyması fikrine ağır bastı. "Nasıl

Bu Oracle hakkında daha fazla şey öğrenebilir miyim? Ya da sana verdiği hikaye? Exodus ile bağlantılıysa belki ondan bir şeyler öğrenebilirim."

Techeki'nin dudakları hafifçe seğiriyor. "Matias'ı hiçbir yerde bulamadığımıza sevin. Seni oturup tüm destanı dinlemeye zorlardı."

Kendi yüzümü çok hareketsiz tutuyorum. Techeki'nin eski Arşiv Başkanı hakkında bildiklerimi bilmesine gerek yok. "Kısa versiyon iyi olacak sanırım."

Techeki bir an duraksadı ve ellerini arkasına koydu. Burasının sahibi olan yaşlı adamla alay etmesine rağmen, hâlâ destansı bir şiir okuyacak ya da çok önemli bir bilgelik parçası aktaracak biri gibi duruyor.

"Sonsuz bir döngüde yaşıyoruz. Olan her şey yeniden olacak, şimdi olanların hepsi daha önce geldi. Dünyamız hiç bitmeyen bir yaratılış ve yıkım, neşe ve ıstırap, yaşam ve ölüm zinciri içinde var olur. Dünyanın bu enkarnasyonu bin yıl önce sona ermiş olmalıydı, ama kaderinde sonu getirmeye yazgılı olan Işık Getiren tanrı bunu yapmaya cesaret edemedi."

"Bu kısmı biliyorum," diye araya giriyorum, sözümü böldüğümde Techeki'nin yüzündeki kızgınlık parlamasına aldırmadan. "Nimh bana hikayeyi anlattı. Dünyanın sonunu getirmek istemedi, bu yüzden diğer tanrılarla birlikte göğe kaçtı." Alciel halkının -ben de dahil- tanrılar olduğu imasıyla yüzümü asık tutmayı büyük bir çabayla başardım. "Ve arkasında bir gün yeniden doğacağına ve bin yıl önce yapamadığını bitirmek için geri döneceğine dair bir kehanet bıraktı." Ekleme az kaldı, *Ve Nimh, gücün - bu sorumluluğun - kendisine düştüğüne inanıyor.*

"Az çok." Techeki başını salladı. "Fakat Kâhin'in bize söylediği -ve çoğu ilahiyatçının Işık Getiren destanını yazarken ve yeniden yazarken unutmayı sevdiği şey- şu: *Neden* Işık Getiren ilk etapta ayrıldı. Kahin versiyonunda, etrafındaki dünyayı gördü ve çelişkiye düştü. Şiddet, ıstırap ve çekişmeyle doluydu ama aynı zamanda güzellik, sevgi ve bağışlayıcılıkla doluydu. İyiyle kötüyü uzlaştıramadı, eğer bu ışığı da yok etmek anlamına geliyorsa karanlığı yok etmeye kendini ikna edemedi. Kâhin, onun kalbini kırdığımız için bizi terk ettiğini söylüyor."

Kesinlikle şiirsel ama atalarımızın bir şehri nasıl göğe kaldırmayı başardıkları ve benim oraya nasıl gidebileceğimin gerçek mekaniğiyle pek ilgisi yok gibi görünüyor.

Ancak Techeki bitmedi. "Hikayenin Kâhin versiyonu, Işık Getiren'in kalbinin yarısını tanrıların diyarına koyduğu ve kalbinin yarısını burada bıraktığı şeklindedir. Bu versiyonda, ancak kalbinin iki parçası yeniden birleştiğinde dünya sona erebilir ve döngü yeniden başlayabilir.

ürküyorum. "Yani burada bulunan yarının ilahi olması gerektiğini düşünüyorum. Bu, diğer yarının Alciel'de bir yerlerde yüzdüğü anlamına mı geliyor? Sanırım ilahiyatçılarınızın bu hikayeyi sevmemesinin nedeni bu."

Techeki bir omzunu kaldırır. "Kâhin versiyonunda, Işık Getiren'in kalbinden söz ederken, yaşayan tanrıya atıfta bulunduklarını gösteren hiçbir şey yok. Bazıları, büyük güce sahip ikiz eserlerden, hatta bulut topraklarının kendisinden söz etmeleri gerektiğini düşünüyor. Bundan daha fazlasını bilmediğimi kabul ediyorum - ritüellerimiz artık olayların Kahin versiyonuna nadiren başvuruyor. İnsanlar Yok Edicinin Şarkısı'nı tercih etme eğilimindedir - bu, Işık Getiren'in hikayesinin Nimh'in size anlattığı versiyonudur."

"Peki, yine de teşekkürler." Sesimdeki hayal kırıklığını gizleme gereği duymadım. Yine de, ayağımdaki bir kıymık gibi çok küçük ve çıkarılamayacak kadar derin bir şey beni rahatsız ediyor. Eğer hikayenin bu Kahin versiyonu tuhafsa, diğerleriyle eşleşmeyen bir versiyonsa... bu, kesinlikle içinde diğerlerinin başarısız olduğu yerde bana yardımcı olabilecek bir şeyler olabileceği anlamına gelir.

Techeki uzun bir süre durup beni izliyor, sonra mırıldanıyor, "Cidden, Kuzey. Berbat görünüyorsun. Biraz dinlen." Uzaklaşırken ayak sesleri yankılanıyor.

O haklı. Birkaç saat uyuyacağım, beynimi tazeleyeceğim ve sonra topladıklarımı gözden geçireceğim. Belki bir şey kaçırdım. Belki de hikayesindeki bir şey, okuduğum eski belgelerden birine bağlam kazandırabilir.

Nimh'in bana yaptığı koruma taşını otomatik olarak kontrol etmek için bir elimi cebime sokarak sandalyemde geriye yaslandım. Her zaman yanımda bulundurdum.

Şimdi kırmızı ipliğe sarılmış, bir zerresi bile görünmeyene kadar dolanmış. Sadece iki hafta önce nehirgezerimin kuşağı olarak kırmızı ipek giydim ve Nimh'e kalbini gözlerinin içine getiren bir beyanda bulundum. O kuşak çoktan gitti, ama geçen gün kediye kırmızı ipliklerle oynarken buldum ve incelemediğim nedenlerle onları cebime attım. O gece uyumaya çalışıp da başarısız olurken, düğümleri topladım ve ipliği düzelttim, sonra onu taşın etrafına sardım ve o zamandan beri böyle oldu.

Bir kalbin iki yarısı: yukarıda ve aşağıda? Benim Alciel dünyam ve bu Nimh'in ülkesi? Veya Yükselişte ayrılmış iki eser. Veya ...

Ya da iki insanlar?

Baş parmağımı Nimh'in koruma taşını saran ipliğin damarlarında gezdiriyorum. Aklım, Ölüm Bayramı gecesi, Inshara her şeyi mahvetmeden önce birlikte çaldığımız o birkaç değerli anda bana söylediği sözleri tekrar ediyor.

Kehanetin bizi bir araya getirdiğine inanıyorum, o bana söyledi. Kuzey, bu bizim kaderimiz.

Elimi cebimden çıkarıp burun kemerimi ovuşturuyorum. Belki de sadece gerçek olmasını istiyorum. Belki de ortak kaderimizin Işık Getiren'in kalbinin bu iki parçasıyla sembolize edilmesini istiyorum, çünkü o zaman kehanet bana sondan önce tekrar birlikte olmamız gerektiğini söylerdi.

Keşke bu kadim Kahin hakkında daha fazla şey öğrenebilseydim, belki bir tür cevap bulabilirdim.

İnledim ve Techeki'nin tavsiyesine uyup biraz dinlenmenin daha iyi olacağına karar vererek dikkatimi buraya ve şimdiye geri verdim. "Uyumak ister misin?" Kediye usulca soruyorum.

Yaklaştı, bileğimin derisini dikkatlice yaladı ve sonra kasıtlı olarak ısırdı.

Ah! Bu ne içindi?"

Birkaç adım geriledi ve bana baktı. Bize yaklaşan kukuletalı bir figür var -alışılmadık değil, tüm rahip yardımcıları Nimh'tan ayrılmalarını sembolize etmek için kukuletalı- ama kedi bunu selamlamak için çıt diye ses çıkarıyor.

Oh hayır. Bu tekrar.

Figür masada bize katılıyor, benimkine dik açı yapacak şekilde oturuyor ve yüzünü görebilmem için başını çeviriyor. Bu bir kadın - Nimh'i eskiden tanıyan bir nehir binicisi ama ben onu son birkaç haftadır tanıyorum.

Kiralık. Yakın zamanda dul kaldığını belirtmek için örgüleri kısaltılmış, kısa saçının yardımcı olarak daha kolay poz vermesine izin veriyor. Sıska bir yüzü ve orta kahverengi bir cildi var, gözlerinin altı çok daha koyu.

Matias'a hayır deyin, dedim yumuşak ama kesinlikle kararlı bir sesle. "Tekrar." Bu neredeyse her gün oluyor ve ben zayıflıyorum. Hiret'in kız kardeşi Didyet, sihirlerini ve inançlarını terk ederek nehir binicilerini terk etti.

Gri pelerin. Ancak kan başları o kadar çabuk kopmaz ve Hiret'in tapınağa gizlice girmesine izin verenin o olduğu neredeyse kesindir.

Hiret aynı yumuşaklıkla, "Ona hayır diyemem," diye yanıtılıyor. "Sen Son Yıldızsın. Nimhara'nın halkının yokluğunun karanlığında senin ışığına ihtiyacı var."

"Ne *BENG* gökyüzüne geri dönmenin bir yolunu aramama yardım etmesi için Balıkçı Kralına ihtiyacım var," diye çıkıştım, kendimi sesimi alçak tutmaya zorlayarak.

"Ama kehanet seni buraya getirdi," diye belirtiyor. "Olman gereken yer burası."

Genellikle konuşma burada biter. Genellikle çenemi kapalı tutardım çünkü kocası, bizi bir araya getiren kehanetin peşinden giderken ona eşlik etmeye istekli nehir binicilerinden biri olan Nimh ile tanıştığım gece öldü.

Ona inandı ve Inshara'nın Ölümsüzleri onu bunun için öldürdü.

Ama bu sabah öfke göğsümde kabarıyor ve cevabım öfkeli bir fısıltı gibi içimden çıkıyor. "Kehaneti boşver, Hiret. Beni dünyamdan, hayatımdan, ailemden, arkadaşlarımdan uzaklaştırdı. Beni Nimh'in önüne koydu, tüm kavganızın ortasına düşmeme neden oldu. Onu gökyüzüne gönderdi ve sonra senin kehanetin beni bir kenara attı.

Ağzını açıyor ama bitirmedim.

"Senin kehanetin değer verdiğim insanlara zarar vermekten başka bir şey yapmadı ve şimdi benden ne istediğine dair bir tür ipucu aramaktan bıktım. Tek istediğim eve bir yol bulmak. *Oşu* an çözmem gereken sorun. Evimin Nimh olduğu düşünülürse senin de çözüm istediğin problem bu olmalı."

Hiret beni bekliyor ve sonunda sözlerim kuruduğunda cevabı basit - bunu söylerken kararlılıkla çenesini dışarı çıkarıyor.

"Nehirgezerlerin Balıkçı Kralı gelmeni istedi, buluttoplusu."

"Neden onun istediğini yapayım?" İstiyorum. "Tam burada, bu arşivlerde tanıştığımız andan itibaren yalan söyledi. Burada Nimh'in mütevazi kütüphanecisi olarak durdu ve kendisinin başka bir şey değilmiş gibi davrandı -nehirgezcilerin Balıkçı Kralı ya da bir Nöbetçi değil. Eve bir yol bulmak için ondan yardım istiyordum ve o, kelimenin tam anlamıyla ona adanmış eski bir tarikatın parçası olduğunu söylemeyi ihmal etti. *dünyalar arasındaki yolu koruyor.*"

Kendi nedenleri vardı, diye tısladı.

"Ve hiç şüphe yok ki artık onda," diye tersledim. "Ya da ben burayı yerle bir edip bana yolu gösterecek bir şey bulmaya çalışırken, o, evin yolunu korumak yerine bana yardım ediyor olurdu."

"Onu nasıl bulacağını bilseydi, sana söylerdi," diye ısrar ediyor.

"Öyleyse benden ne istiyor?" İstiyorum. "Ya bana yardım etmeyecekse?"

"Seni gördüğünde bunu sana söyleyecektir." "Ki bunu yapmayacak."

"*Sensahip olmak*onu," diye fısıldıyor şiddetle. "Onun aramasına nasıl cevap vermezsin?"

Gözleri içimi yakıyor ve yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. "Tapınaktan ayrılamam," diye işaret ediyorum. "Şehrin her yerinde Ölümsüzler var. Beni ele geçirmelerine izin vermem için aptal olmam gerekir."

"Demek saklanıyorsun?" talep ediyor. "Nehirde balık yok. Ekinlerimiz ölüyor. Çok geçmeden insanlar açlıktan ölecek."

"Ben pek bahçıvan değilim," diye çıktım.

"Gittikçe daha fazla insan Ölümsüzlere ve onların yağmalanmış yiyecek stoklarına yöneliyor. Geri kalanlar, burada Nimh'in tapınağından konuşan Gripelerinlilerin sapkın sözlerine inanmaya başlıyor. Halkın inancı zayıflıyor ve bunu birlikte aşmanın bir yolunu bulamazsak, hepimiz yalnız öleceğiz."

"Seni bundan kurtaramam," dedim ona, sesim yorgunluktan pürüzlüydü.

"Sen Son Yıldızsın! *Sensadece*bizi kurtarabilecek biri." Çenemden bir ağrı geçene kadar dişlerimi gıcırdatıyorum. Yavaş bir nefesle kendimi toparlamaya çalışıyorum. Yardımcı olmuyor. "Hiret, Nimh için savaşmak için her şeyden vazgeçtim. Senin kehanetine hizmet etmek için her şeyden vazgeçtim. Ve şimdi ben *Tamamlandı* Bununla birlikte. Ben kimsenin yıldızı değilim. Şu an tek işim, çok geç değilse sevdiğim herkesin tehlikede olduğu Alciel'e geri dönmenin bir yolunu bulmak. Sentinel'in olan Balıkçı Kral'a söyle o trene binebilir ya da bana veda edebilir."

"BEN-"

Ama bu sefer sözünü kesen benim. "Artık gitmelisin, Hiret. Saygımdan çenemi kapalı tuttum - Inshara kellem için bağırırken Matias beni şakağından bir çıkış yolu buldu ve bunun için minnettarım. Ancak *yeterli*. Buraya tekrar gelersen tapınak muhafızını çağırırım. Techeki, onu eski rakibine götürebilecek biriyle tanıştığı için çok heyecanlanacak."

Ağzı açık kalıyor. *yapmazsın*, gözleri söyle. Yanıt olarak benimkini daraltıyorum. *Beni dene*.

O an benim kararlılığımı sınarken ve ben tutunurken bakışlarımız kilitlendi. Sonra aniden uzağa bakıyor.

Ayağa kalkıp kapüşonunu düzeltiyor. "Bu akşam birileri her zamanki yerde bekliyor olacak," dedi, uzaklaşmak için arkasını dönerek.

Kucak dolusu kağıtlarımı toplayıp ayağa kalkmadan önce ana kapıları açana kadar bekledim. Hadi, kabarık popo, dedim kediye. "Birkaç saatliğine düzgün bir uyku çekelim."

Kedi bana bakıyor ve sonra pençelerini bir kağıt yığınının altına batırıyor.

"Ne?"

Daha fazla bakıyor.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Onunla gitmek bizi Nimh'e yaklaştırmıyor. Nimh'ten vazgeçmek demektir. Ve henüz bunu yapmaya hazır değilim."

Bence nehir binicilerinin ihtiyaç duydukları kişinin ben olduğumu düşünmelerinin yarısı kedi. Nimh, canavarın sadakatine sahip olan tek kişi, bu yüzden onun bana olan bağlılığını bir çeşit işaret olarak görüyorlar.

Ona emir vermediğimi söyledim. Ben sadece onu besleyen kişiyim.

Kedi ve ben sabahın ilk vardiyasındaki uykulu müritleri ve personeli geçerek koridorlarda ilerliyoruz.

Kendi kamaram var ama kimsenin sözümü kesmeye cesaret edemeyeceği tek yere gidiyoruz - sadece kutsal olan bir yere. Kedi beni bu ıssız koridora ben ne olduğunu anlayana kadar yarım düzine kez götürdü - görebildiğim kadarıyla beni bir koridordan aşağı doğru çekip duruyor, boş bir duvara miyavlıyor ve sonra yargılayıcı gözlerle bana bakıyordu. onun gözünde

Şimdi kağıtlarımı bir koluma topladım, böylece süs gibi görünen bir sütunun etrafına oyulmuş taş parşömene gömülmüş düğmeyi bulabileceğim. Gizli kapı kayarak açılmaya başladı ve kedi önümde Nimh'in bahçe sığınağına doğru süzüldü.

Tavan pencereleri ve aynalar sabah güneşini dışarıdan getirerek yatak odamın belki de iki katı büyüklüğünde bir alanı aydınlatıyor.

Narin sarmaşıklar taş duvarlara yapışır ve su, serin yüzeylerinden aşağı damlayarak uzak köşede, kenarları yosunla kaplı, taş bir bankın baktığı bir havuza akar. Çiçekler ışığa kadar uzanıyor, kırmızı, turuncu ve sarı, uzun saplı ve narin, kapının arkamdan kapanmasının neden olduğu hafif esintide hafifçe sekiyor. Pürüzsüz beyaz kabuğu ve yükselen ve sonra zarif bir şekilde tekrar aşağı doğru kıvrılan dalları, gri-yeşil yaprakları ve canlı pembe çiçek demetleri olan koca bir ağaç var burada.

Altında tamamen rahatsız edilmeden kestirebilmek için birkaç minder ve battaniye getirdim - tapınak çalışanlarının hiçbirini bunu hayal bile edemezdi.

tanrılara ayrılmış bir yerin kapısını çalıyor ve bildiğim kadarıyla kimse Elorin'e ve onun Gripelerinlerine bunun var olduğunu söylemedi.

Kendime karşı dürüst olursam, bu güzel yer evdeki yatak odamın ipuçlarını almaya başlıyor - şiltemin yanında istiflenmiş kağıt yığınları, eski tabaklar kapının yanında istiflenmiş ve ben onları taşımayı düşünüyorum. Boş bir duvara, yarısı benim dağınık karalamalarımla kaplı, sıralarca belge yapıştırdım. Onu bir araya getiren benim ve hatta *Benaklının* yarısını kaybetmiş bir komplo teorisyeninin koleksiyonuna benzediğini düşünmeye başlıyor.

Bu alandaki eşyalarım saygısızlık, güzel ve sessiz bir şeyi kendi dünyamın, kendi zihnimin kaosunun bir yansımasına dönüştürmek.

Burada, çiçekli bir sarmaşığın içine sıkıştırılmış bir dizi sayfa var; kuşları taklit eden hiçbir yere varamamış, huysuz yaşlı bir mucit tarafından yapılmış kanat şemaları. Planörümüne benzer bir şey görmüş olsaydı, *gök şarkıcısı*, gözleri kafasından fırlayacaktı. Yine de sayfalarına sarılıyorum, çünkü elimde yok. *gök şarkıcısı* ve bulabildiğim başka bir şeyi deneyecek kadar çaresizim.

Planörümü şehrimin altındaki motorlardan kurtardığım teknolojiyle yaptım ve zaman verilirse tasarımı geliştirebileceğime, kendi motorlarının gücüyle yükselebilecek bir gök gemisi yaratabileceğime emindim. Ayağa kalktım ve aşağıya düştüğüm gün konseye söyledim. Hâlâ yapabileceğime inanıyorum ama bunu yapmak için ihtiyacım olan tüm teknoloji gökyüzünde.

Bu bir işkence. İhtiyacım olan her parçayı görselleştirebilmek. Bir uçurumun bir tarafında durmak, diğerine geçmek istemek ve diğer tarafta köprü olarak kullanabileceğim tahtaya bakmak gibi.

Uçan makinenin eskizlerinin hemen yanında, İkinci Çıkış'tan bahseden kayıtları bulduğum zamandan kalan parşömenler yığını var. Kalbimi kırdılar, o parşömenler - bir an için birinin gökyüzüne giden bir yol bulmuş olabileceğine dair bir umut ışığı sundular. *sonrasında* Yükseliş, Alciel göğe yükseldiğinde. Çıkış, Nimh'in halkına. Yapılma şekli tarihte kayboldu ve çılgın bir an için, çatlamış parşömenlerin bana bunu ikinci kez nasıl yapacağımı, nasıl yükseleceğimi söyleyeceğini düşündüm, ancak kelimelerin hiçbirini zar zor seçebildim.

Suyun kenarına, bir taşın ağırlığıyla, bu yerin kayıtlarından beri var olan Nöbetçiler hakkında bulduğum küçük bir mitler ağı yerleştirdim. Bu dünya ile benim dünyam arasındaki yolu bilmeleri gerekiyor. Ama sihirli kapılar ve gerçek kalpler hakkında çok konuşurlar. onlar mı

hikayenin Kahin versiyonundaki aynı kırık kalp parçaları? Merak ediyorum. Ancak bunun dışında kalplerin ne olduğu veya herhangi birinin nerede olabileceği hakkında hiçbir ipucu vermezler. En az bir Sentinel olduğu gerçeğini ima bile etmiyorlar.*hala var*Nimh ve Inshara yükseldikten sonra Matias'ın tapınağın basamaklarında ifşası beni olduğu kadar Techeki'yi ve diğerlerini de şok etti. Ama Matias gökyüzüne giden bir yol biliyorsa, bana söylemiyor.

Başka bir çıkmaz sokak.

Çünkü bu umutsuz bir durum.

İki hafta üst üste eve dönüş yolu arıyorum ve kesinlikle hiçbir yerdeyim.

Hayal kırıklığının beni ezmesine izin vermemeye çalışarak, onların Kahini hakkındaki küçük notlarımı Sentinels hakkındaki efsanelere ekledim. Exodus mitolojisine dair daha fazla hikaye, daha fazla bakış açısı. Atalarımızın yaptıklarını yapmama ve gökyüzünün diğer tarafına kendim ulaşmama yardım edecek hiçbir şey yok.

Burayı ilk bulduğumda bahçe ölüyordu. Birkaç ihtiyatlı soru, Kutsal Olan'dan başka hiç kimsenin kutsal alanına ayak basmayacağını açıkça ortaya koydu ve o, burada büyüyen şeylerle ilgilenmek için burada bulunmamıştı. Taş kapıdan içeri girdiğimde ve kapı arkamdan sessizce kapandığında, yapraklar sanki... bir şeyin beklentisiyle titriyordu.

Sonra onu gördüm, solmuş krem rengi ve altın renkli çiçeklerin yanında uzanıyordu: küçük bir mala. Sanki Nimh her an geri dönmeyi bekliyormuş gibi yere yatın.

Hiret'e pek bahçıvan olmadığımı söyledim ama bu tamamen doğru değildi. Nimh'in aletlerini bulduğumdan beri pek çok kez kullandım ve şimdi çimlerin üzerine oturmak için yere çöküyorum ve parmaklarımı Nimh'in bir zamanlar tuttuğu malanın oymalı ahşap sapına dolmasına izin veriyorum. Bir an için onun burada oturduğu imgesi zihnimde o kadar güçlü ki elini neredeyse elimin altında hissedebiliyorum. Kulp bile avucumda sıcak görünüyor, sanki az önce buradaymış ve ona birkaç dakika önce dokunmuş gibi.

BEN*düşünce*Bahçıvanlık hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama anılarımın geri gelmesi uzun sürmedi. Dedemin sesi...

Saray bahçelerini severdi. Bunun gibi aletlerim vardı - minyatür versiyonları, çünkü hafızamda beş altı yaşından büyük değildim. Nimh'in onu bulup tapınağa getirdikleri yaşta olduğu yaşıydı.

Saray bahçeleri hiçbir zaman bana göre olmadı. Bir gün eve gidersem, büyükbabam için onları baştan sona otlayacağım. Şimdilik günlük işlerime, uyumadan önce yaptığım gibi başlıyorum - gerçi genellikle bütün geceyi kütüphanede geçirdikten sonra sabah ilk iş uyumaya çalışacak kadar aptal değilim.

Ölü çiçekleri nazikçe uzaklaştırmak için çiçeklerin etrafını saran çimleri yavaşça temizlemeye başladım.

Kedi, çalışmamı izleyerek yanıma yerleşiyor ve birkaç dakika sonra usulca hırlamaya başlıyor. Hayır, bekle, bu hırıltı değil - Nimh bana bunun adını söyledi.

Hırıltı.

Deniyorum, Fuzz, dedim ona yumuşak bir sesle. "Yemin ederim, nasıl olduğunu bildiğim kadar çok çabalıyorum."

Bana kuyruğunu sallıyor ve ben işime devam ediyorum. Buradaki sessizlik, arşivlerin sessizliğinden farklıdır - burası kendi amacı olan yaşamla doludur. Ve her zaman öğrenmeyi, kütüphaneleri sevmiş olmama rağmen, arşivlerdeki son iki haftayı büyük, karanlık bir odada çok küçük bir ışık gibi hissettim, kenarları o kadar uzakta ki neredede arayacağımı bile bilmiyorum. onlara. Arşivler yalnız kaldı.

Burada, yarın sulanacak daha çok çiçek, budanacak daha çok dal olacağını bilsem de, bu tür işlerde hâlâ rahatlatıcı bir şeyler var - bugün bitirebileceğimi, doğru ve iyi yapacağımı bilmek.

Büyüyen şeyler umut arama yeridir, Kuzey. Dünyalarımız arasında yankılanan büyükbabamın sesini duyabiliyorum. *Başka ne olursa olsun, bahçe her zaman yeni bir filiz veriyor, yarının geleceğinden emin olarak kendini hazırlıyor.*

Nimh, gücünü asla göstermeyeceğini söyleyen Inshara'nın Ölümsüz tarikatçıları olmasına rağmen, bu küçük umut belirtileriyle ilgilendi; kendilerini korumak için tüm büyüleri öldürmek isteyen Gripelerinler; Sis fırtınaları, onu tek koruyucuları olarak gören halkını tehdit ediyordu.

Onu çok özlüyorum, acısı beni yoruyor. Öfkem benim kalkanım - Inshara'nın Nimh'e, aileme, arkadaşlarıma, halkıma ne yapmış olabileceğine dair sürekli korkuyu uzaklaştırmak için ona ihtiyacım var. Öfkem benim de yakıtım ama beni işe yarar bir yere götürmüyor. Bir cevaba, arşivleri aramaya başladığımdan daha yakın değilim.

Şiltenin kenarına bağdaş kurarak oturmak için dizlerimden geri çekiliyorum ve kedi pençelerini bir kez olsun geri çekerek sessizce kucağıma tırmanıyor ve kıvrılıyor.

Onu kollarıma alıp yüzümü kürküne bastırırken hiçbir itirazda bulunmadan bana karşı çıktı.

"Bunu nasıl yaptı?" ona fısıldıyorum. "Hiçbiri bunu yapamayacağını düşünürken dünyayla yüzleşmek için gereken enerjiyi, umudu nasıl buldu? Ne zaman bile yapıp yapamayacağını bilmiyor muydu?"

Şimdi sessiz, kollarımda sıcak. Biz buradayken her zaman naziktir. Ben de daha nazikim. Belki burası verebilir *Bengüç* - bir kez daha denemek için yeterli.

Büyüyen şeyler umut arama yeridir, Kuzey.

Ona ulaşmanın bir yolunu aramaya nasıl devam edeceğim? İhtiyacım olanı bulamadan arşivlerde bir on yıl daha geçirebilirim.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Benden daha fazlasını bilen birine ihtiyacım var. Ve bana yardım etmesini sağlamanın bir yolunu bulacağım.

AĞ UZMANI

Ağ uzmanı, kraliçeyi çevreleyen kalabalığın ucunda avuçları terleyerek havada süzülüyor.

Arada sırada podyumda ince bir kızılık görüyor. OAşağıdan gelen kız orada mı, kameralara ve kalabalığa konuşuyor.

Bitirip kürsüden indiğinde, etrafı saray mensupları ve muhabirlerle çevrili, hepsi de onun dikkatini çekmek için yaygara koparıyor.

Uzmanın teknoloji sistemleriyle çalışmayı seçmesinin nedeni tam olarak budur; siyaset için uygun değildir, pozisyon için itişip kakılmak için yaratılmamıştır. Ona her gün güzel, sessiz bir sunucu odası verin.

Yine de emirleri açıktı. Cesaretini toplayarak, görünmek için savaşması gerektiğini umarak öne çıktı. Bunun yerine, altın taçlı bir kafa aniden kalkıyor ve bir çift delici göz yüzüne sabitleniyor.

"Döndün!" diye haykırıyor, kaşları kalkıyor. "Arızanın doğasını öğrendin mi?"

Uzman, ağırlığını ayaktan ayağa kaydırır. "Ben... uh... Sonuçta bir arıza değildi, hanımefendi." Kadının gözleri bir dokunuşla kısılr ve adresini düzeltmek için acele eder. "Yani, İlahi Olan. Bu bir hata değildi, kuleler en son iki hafta önce, sizin geldiğiniz sıralarda bahçelerdeki o kronometreye ping attı."

Kadın daha fazlasının olduğunu hissederek bekler. Yutkundur, elini cebine daldırdı ve oradaki kirle kaplı nesneyi çıkardı.

"Birisi onu gömdü anne, Kutsal Olan."

"Gömdü mü?" Garip, zorlayıcı gözleri anlık bir ıstırapla parlayarak ona bakıyor. "Bırakıldı mı demek istiyorsun? Ondan kurtulmaya mı çalıştı?"

Uzman gergin bir şekilde başını salladı. Duymak istediği cevabın bu olmadığını biliyor.

"Çok önemli biri benimle bu krono aracılığıyla konuştu," diyor.
"Başka bir açıklaması olmalı."

Uzman yüzünü buruşturarak, "Parçalandı ve yerin bir kol boyu yukarısına, güney bahçesindeki kırmızı çiçek sergisinin arasına gömüldü," diye yanıtıyor.

Kronometreyi almaya yaklaştığında içini bir ürperti kapladı. Krono ağırları bir dahaki sefere harekete geçene kadar saraya geri çağırılmayacağını umarak nesneyi rahatlayarak teslim ediyor.

Nimhara avucundaki bozuk kronoyu inceliyor, o yabancı gözler dikkatli, dudakları gergin. Sonra, hızlı bir hareketle onu bir kenara fırlattı ve yere düştü. "Boş ver," diyor, sesi gergin ve kontrollü, onun ötesinde bir yere odaklanıyor. "Ona ihtiyacım yok. ben halkımın *tanrıça*. Ve şimdi senin de."

Uzman birkaç adım geri giderek saray kapılarının dışında dolaşan kalabalığı dinliyor - biraz tezahürat var ama çoğunlukla yüksek sesler, kafa karışıklığı ve belirsizlik duyabiliyor.

Nimhara arkasını dönüp tüm kameraların ve soru soran muhabirlerin önünde uzun adımlarla kraliçenin yanına gidene kadar bekler ve sonra kırık kronometreyi yerde terk ederek kaçar.

Şöminenin yanındaki yaşlı kadına bir bahane mırıldanarak kapıdan sendeleyerek Alciel'in soğuk, taze sabah havasına çıktım. Bir kez olsun, caddenin iki yanında yükselen gösterişli beyaz ve gümüşü binaların dik yüksekliği nefesimi kesmiyor - çünkü zihnim çınılıyor, çığlık atıyor, birdenbire bildiğim gerçeğe: ben değilim. bu dünyadan

Ayaklarımın altındaki kaldırım, sanki geniş, boş sokaklar soğuk ve ısınmak için titriyormuş gibi hafif bir titreme veriyor. Buna alışmam gerekirdi ama bu hareket beni her zaman huzursuz ve kararsız bırakıyor. Bana söylendiğine göre ilk kez, yaşlı kralın ölümünden birkaç gün sonra olmuştu. Alciel adalarını neyin depreme çevirdiğini kimse bilmeseydi de, insanların krallarını kaybetmelerinden duydukları kederin zemini istikrarsız hale getirip getirmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Burada sokaklar daha önce hiç görmediğim şekilde çoğunlukla ıssız. Birkaç insan, başka bir dünyadan gelen ziyaretçiyi dinlemek için binaların dış cephelerini kaplayan ekranların etrafında toplanıyor, ancak şehrin çoğu taş giyme töreni için sarayda. Seyircilerden biri, benim yaşlarımda bir çocuk döndü ve köşede durduğumu gördü. Vücudum donmak istiyor, ekrandaki kırmızı kız gibi olduğumu, buraya ait olmadığımı bir şekilde söyleyebileceğinden emin oluyorum. Rastgele bir yön seçerek ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Çocuğun yanında duran yaşlıca bir kadın ona bir şeyler söylüyor ve çocuk benden uzaklaşıyor.

bana bakmadan bilemezler, Kendi kendime söylüyorum, ama birinin bilmesinden neden bu kadar korktuğumu açıklayamıyorum. Elektrikçinin ailesiyle günlerce yaşadım ve hiçbir şüphelenmedi.

Ama bu, bu dünyanın insanları benim varlığımı bilmeden önceydi.

Uzakta binlerce sesin rüzgarlı uğultusunu duyabiliyorum - kalabalık hâlâ sarayın dışında toplanmıştı. Kalbim adımlarımla birlikte çarpıyor, korku uzuvlarımı ağırlaştırıyor ve garipleştiriyor. Önümde yerde bir gölge belirliyor ve nefesim kesiliyor. Tepede, nispeten açık gökyüzünün özgürlüğünün tadını çıkaran bir planör yavaş, zarif bir daire çiziyor.

Kraliçenin ittifak yaptığı diğer kızla birlikte olmamamın bir nedeni olmalı. Kayıp bir dünyadan iki ziyaretçinin birkaç gün arayla buraya gelmesi tesadüf olamaz.

Ama buraya birlikte seyahat ettiysek... neden hâlâ onunla değilim?

Nimhara.

İsim bende korkudan daha fazlasını açıklayamayacağım bir huzursuzluk ve korku akoru vuruyor. Onun kırmızı cüppesiyle, kraliçenin yanında durduğu görüntüsü zihnimde sabitlendi, ama ne zaman içimde kırırdanan duygulara uzanıp onları anlamaya çalışsam, parlak bir ışığın önündeki vahşi hayvanlar gibi kaçıyorlar.

Adımlarım sendeliyor ve akşamları sokakları aydınlatan direklerden birinin yanında duruyorum. Burada asla karanlık olmaz, her köşe ve sokak, gece boyunca ekranlar ve tabelalarla parlar. Karanlık yok, hayvanlar yok - bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? kelimeyi biliyorum *bakış açısı*, kısa küçük bacakları üzerinde koşan küçük tüylü hayvanları hayal edebiliyor. orayı biliyorum *mel/hayvan* olmak Ve yine de burada hiçbir şey yok. Sadece kuşlar, rüzgar ve gökyüzündeki planörler.

Bir sokağın ağzında durup kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için kontrol ediyorum ve nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Sakinliğe ve dinginliğe ulaşmanın bir yolu, bir meditasyon egzersizi vardır; Bu kadar az hatırladığım halde bunu nasıl bildiğimi merak etmek için durup durmuyorum, bunun yerine gözlerimi kapatıyorum ve kendi nefesimin iniş çıkışlarına odaklanıyorum. Bu duygu o kadar tanıdık ki, kalp atışlarım hızla düzene giriyor ve yarışan düşüncelerim yavaşlıyor. Zihnim, hatırlayamadığım her şeye uzanıyor, orada hissedebildiğim somut bir varlık, sanki bir tören perdesinin hemen arkasında bekliyormuş gibi. Tek yapmam gereken perdeyi geri çekmek ama yine de bunu kendime yaptıramıyorum çünkü orada bekleyen şeyden korkuyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve irkilerek gözlerimi açtım. Bir an kafam karıştı, zihnimdeki perdenin arkasındaki canavar korkusu ile... ne korkusu arasında kaldım?

Ve sonra onu görüyorum.

Sokağın karşı tarafında duruyor, sarı saçları tertemiz taranmış ve duruşu dik. Sıradan giysiler giymiş olmasına rağmen - boğazına kadar fermuarlı siyah bir ceket ve gri pantolon - derin bir içgüdü onun üniforma giymesi gerektiğini anlıyor, çünkü bir yanım herhangi bir kılıktaki bir muhafızı nasıl tanıyacağını biliyor.

Kalbim sıkışıyor, önceki hayatımda bir hırsız olmam gerektiğini anlıyorum.

Ya da korumaya değer biri.

Beni izliyor. Sanki onunla ilgili hiçbir şey ilgimi çekmiyormuş gibi, bakışlarımı onun yanından geçmeye zorlayarak, kendimi arkamı dönüp yürümeye devam etmeye zorluyorum. Her içgüdü bana omzumun üzerinden bakıp takip edip etmediğine bakmamı söylüyor ama bir sonraki köşeye, bir vitrinin bana kendimin bulanık, çarpık bir yansımasını verdiği yere gelene kadar beklemeyi başardım.

Ve orada, biraz uzakta, arkamda sessizce ve yavaşça hareket eden siyah-gri bir figür sütunu.

Panik aklımı başımdan almakla tehdit ederken boğazım düğümleniyor. Ne yapacağımı düşünemiyorum, bu yüzden yürümeye devam ediyorum - aramızdaki mesafeyi kapatmaya meyilli görünmüyor, bu yüzden hareket ettiğim sürece güvendeyim.

Bir kraliyet muhafızı neden beni takip etsin? Gözlerim başka bir dükkânın vitrinine kaydığında ve karanlık figürün bir kez daha görüldüğünde bile aklım yarışıyor.

Bugüne kadar nereli olduğumu bilmiyordum, kraliçe nasıl bilir?

Ama sonra zihnim cevabı veriyor: kırmızılı kız burada olduğumu biliyor olmalı. Beni aramak için bir nedeni olmalı.

Nimhara.

Onun Nimhara olmaması dışında. Bu kesinlik beni neredeyse durduracak ve sadece devasa bir çabayla yürümeye devam edeceğim. Her nasılsa, bu gerçeği, povvy hakkında bildiğim şekilde, beni takip eden adamın eğitilmiş bir muhafız tavrına sahip olduğunu bildiğim şekilde biliyorum.

Başka bir dünyanın temsilcisi kraliçeye yalan söylüyor.

Gözlerim bir o yana bir bu yana gidip geliyor, peşimdeki adamın yansımalarını buluyor. Sonra nefesimi kesen bir şey görüyorum: orada *ikisi*.

Ceketinin gri ve koyu renkli saçlarının dışında benzer giysiler giyen ikinci bir gardiyan birinciye katıldı.

Rol yapmayı bırakıp hızla yön değiştirdim ve baş döndürücü derecede yüksek iki bina arasındaki dar bir yan sokağa saptım ve öylece durdum. Üçüncü bir muhafız, kısa kahverengi saçlı ve keskin yüzlü bir kadın sokağın diğer ucunda bekliyor. Kalbime bir panik saplandı ve arkamı dönüp koşmaya başladım.

Şaşıрма avantajına sahibim ve ben sokağın karşı tarafına ve başka bir ara sokağa doğru hızla koşarken, arkamda bir yerlerde adamlardan birinin içimden küfürler savurduğunu duyabiliyorum.

Sokağın sonundaki duvarı kaydetmek için zar zor zamanım oluyor, sonra üzerine çıkıp tırmanmak için çabalıyorum. İlk adam gelmeden önce bir bacağımı diğer tarafa sallamayı başardım ve aşağı baktığımda elini uzatmış ayağıma uzandığını gördüm.

Yüzünü görüyorum, rüyamdaki kadın, beni tutarken... Çığlık atıyorum ve mide bulandırıcı bir çığırta havayı ikiye bölüyor. Adam uçararak geri döner. Kaldırıma çarptı ve diğer iki muhafızın önünde durdu, onlar da önce ona sonra bana baktılar, tuğla duvara ata biner gibi oturmuş nefes nefese kalmıştım.

Ellerim hala tuğlaları tutuyor. Ayaklarım hala duvara dayalı.

Hareket etmedim, uzanmadım. Dokunmadık ama yine de...

Az önce olanları düşünmemeye çalışarak kendimi hareket ettirdim. Duvarın diğer tarafında yere çarptım, iki adım sendeledim ve sonra tekrar koşmaya başladım.

Yarım düzine sokak öteye gelene kadar durmuyorum.

Tüm Alciel bu geceyi kutluyor. Renkli patlamalar çivit mavisi gökyüzünü aydınlatıyor ve müzik sokaklara yayılıyor, farklı melodiler ve vuruşlar kenarlarında birleşerek nabız gibi atan bir neşe ağı oluşturuyor. Satıcıların arabalarından gelen kızaran yemek kokuları, gök ateşinden gelen hem tanıdık hem de yabancı dumanın keskin kokusunu örter. Tepede beliren binalardan yansıtılan ışıklar, geniş, düzgün döşeli sokaklara ve orada toplanan insanlara baş döndürücü desenler veriyordu. Şehrin bu kısmı, elektrikçinin yaşadığı bölgeden bile daha büyük, geniş caddeleri ve fildişi ve obsidiyenden oyulmuş heykelleri andıracak kadar girift inşa edilmiş binaları var. Gündüzleri pencere gibi görünen duvar bölümleri artık paravan,

İki hafta önce tren raylarının yanında uyandığımdan beri, şehir şu ana kadar tam olarak anlamadığım bir şekilde kasvetli. Bu geceki neşeli, yürekten kutlama girişimine rağmen, şenliklerin altında hâlâ bir belirsizlik akımı var. Şehir hâlâ kralının ve prensinin kaybının yasını tutuyor ve hâlâ aşağıdan bir kadının kraliçenin yanında görünmesini işlemeye çalışıyor.

Bütün öğleden sonra saklandığım Caffley salonunun sahibi yine masama geldi. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyorlar, aslında ne dediklerini bilmeme rağmen: *Dünya taç giyme törenindeyken bütün gün oturup küçük bir içki içmen senin için sorun değildi - ama şimdi benim müşterilerim var ve senin artık madeni paran yok.* Yine de yüzleri yeterince kibar ve onlara hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını ve yakında gideceğimi söylediğimde acele etmememi söylüyorlar.

Kararsızlık ve korkudan donakalmış bir halde bütün gün kendimi bir köşeye tıktırdım. Bir yanım saraya gidip kendine Nimhara diyen kadına kim olduğumu sormayı özlüyor ama kalbimin derinliklerine işlemiş bir içgüdü bana ona güvenemeyeceğimi söylüyor. Hiç değilse, kraliçeyle müttefiktir. - ve beni kovalayanlar kraliçenin adamları.

Elektrikçinin evine de geri dönemem, çünkü kapısının önüne tehlike getirirsem, bana gösterdiği iyilik için kötü bir minnettarlık gösterisi olur. Ne kadar süredir takip edildiğimi ve nerede kaldığımı bilip bilmediklerini bilmeme imkan yok.

Ve öylece kaçamam, çünkü burası dört bir yandan gökyüzüyle çevrili yüzen bir hapisane ve benim evim koca bir dünya ötede.

Gökyüzünde başka bir kutlama patlamasının uzaktan gelen boğuk sesini duymadan birkaç saniye önce, dükkânın uzak ucundaki geniş pencere mavi-yeşil renkte yanıp sönüyor. Nerede olduğumu bilmiyorum - bu bölgedeki sokaklar bana yabancı çünkü elektrikçinin evinden hiç bu kadar uzaklaşmadım ve buradaki insanların yollarını bulmak için kullandıkları kronolardan biri de bende yok.

Bu yerde geçirdiğim ilk geceyi hatırlamadan edemiyorum, vücudum hatırlayamadığım yaralardan ağrıyor ve korku dışında zihnim boş, gidecek hiçbir yerim ve kime güveneceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Sokak sokak dolaştım, ta ki iki çalının arasına sırtımı duvara yaslayarak uyumaya çalışana kadar - elektrikçinin evine ait olduğu ortaya çıkan bir duvar.

Yavaş yavaş, kendime o zamanlar olduğumdan daha güçlü ve bilgiyle daha iyi silahlanmış olduğumu söyleyerek masadan kalktım. Cebimden son bozuk paralarımı çıkarıp masanın üzerine bırakıyorum; sadece küçük kafeyi kapatacak kadar ve dükkân sahibinin nezaketi için birkaç tane daha. Sonra, kimsenin beni itip kakmaması için diğer müşterilerin etrafından dikkatlice geniş dolambaçlı yollardan geçerek, yaklaştığımda tıslayarak açılan kapıya doğru yol alıyorum.

Arkamdan gelen bir sıyrık ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. *Tesadüf*, diyorum kendi kendime - bir dükkân dolusu müşteri varken, benden bu kadar kısa süre sonra başka birinin ayağa kalkması o kadar da garip değil. Biraz dönerek, gözümün ucuyla bir kadının dükkân tezgahına yaklaşmasını izliyorum.

Sunulan unlu mamulleri incelerken mal sahibini el sallayarak uzaklaştırıyor. Kadın bana hızlı, kaçamak bir bakış attığında nefesimi vermek üzereydim.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve zihnim sorularla dolup taşarken kapıdan dışarı fırlıyorum. Ne zamandır orada oturmuş beni izliyordu? Kraliçenin muhafızlarından biri olmalı - ama öyleyse, neden beni yakalamaya ya da tutuklatmaya çalışmadı?

Çaresizlik beni boğmakla tehdit ederken gözlerim sokakları taradı. Gidecek hiçbir yerim olmadığını zaten biliyorum.

Tepemde bir kahkaha patlaması o renkli patlamalardan bir başkasının habercisi olurken bakışlarımı yukarı kaldırdım, sokağa bakan bir balkondan çıkan daha küçük patlamalardan biri. Kırmızı ve altın rengi patlama neredeyse beni kör ediyor ve görüşümün karanlık geceye karşı ardıl görüntülerle çiçek açmasına neden oluyor. Ağlayan bir hirta ağacından yaldızlı yapraklar gibi dökülen kıvılcımlara odaklanıyorum.

Altlarında bir erkek ve bir kız yüz yüze duruyor. Başını eğdi ve adam ona yaklaştı, bir eliyle onun gök ateşinin ışığında pembe ve şeftali renginde parıldayan lavanta buklelerini okşuyordu. Zaman yavaşlıyor, kıvılcımlar etraflarında dans ediyor ve bir an için korkumu ve sıkıntıyı unutup ikisine de bakıyorum.

İçimden bir tanınma şoku geçiyor. *Ben onları tanıyorum.*

Bir an hareket edemiyorum - tüm vücudum uyuştı, dik dik bakan gözlerim kırpamayacak kadar bile.

Hafızamda bir görüntü canlanıyor.

bir resme bakıyorum Resimde kollarını birbirlerine dolamışlar ve gülüyorlar, gülümsüyorlar, zevkten pembeler. Ayrıca üçüncü bir figürü, başka bir çocuğu kucaklıyorlar....

Gözlerim doluyor ve yanıyor ve gözyaşlarımla boğularak dükkânın duvarına geri dönüyorum. Oğlan sanki bakışlarımla ağırlığını hissetmiş gibi kaşlarını çatarak başını kaldırırsa ve dönene kadar yarı gizlenmiş halde iki figüre baktım. Gözleri bir kez yanımdan geçti ama başı tekrar geriye döndüğünde beni gördü. Bir şeyler mırıldanıyor ve kız da başını kaldırıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışları sertçe döndü ve çocuğun kolundan çekiştirerek onu kalabalığa doğru götürdü.

"Beklemek!" Ağlıyorum, aciliyet yerini alırken felcim geçiyor. "Beklemek - Lütfen."

Ama hareket etmeye devam ediyorlar ve ben takip etmeye çalışsam da itilip kakılmayı umursamıyorlar - oysa kalabalığın daha seyrek olduğu ve dokunulmadan hareket edebildiğim sokağın ortasına acele etmem gerekiyor. Yabancı bir dünyada bulduğum ilk tanıdık şeyler bunlar ve bir daha yok olmalarına izin veremem.

Sonra, ihtiyacım la sarsılan hafızamda küçücük bir baraj kırılıyor. "Mir!"
Bağırıyorum, sesim çatlıyor. "Saeliler! Yardımınıza ihtiyacım var!"

Uzakta lavanta buklelerinden bir başın durup döndüğünü görüyorum. Ama sonra arkamda bir hareket hissediyorum ve bir çift parlak beyaz ışığın beni kör etmesi için tam zamanında döndüm, tramvay üzerime doğru gelirken beni olduğum yerde dondurdu.

Hava karanlıktı ve tapınağın dışındaki ara sokağa ulaştığımda saat geç olmuştu. Bu pasajı en son kullandığımda, Nimh ve ben arşivlerden kaçıyorduk.

Gücünü ilk kez gerçekten görüyordum. Mantıklı zihnimin açıklayamadığı bir şey gördüm. Nimh tam önümde taş çatıyı çökerterek takipçilerimizi engelledi.

Hem ölümün hem de büyüünün gerçek olduğunu ve burada olduklarını ve onlardan kaçamayacağımı anladığım geceydi.

Bu kapıdan en son çıktığımda, Riverstriders'tan bir tekne ödünç almaya gidiyorduk. Şehirden kaçmak için Jezara'yı bulun ve inanan Inshara hakkındaki gerçeği öğrenin.ohalkının gerçek lideriydi ve Nimh'in ölmesini istiyordu.

Riverstrider'ın gemisinde o gece aylar yükselirken birbirimize hikayelerimizi anlattık.

Nimh ile orada kalabileceğimi düşündüm. Sonsuza kadar.

Bu fikir beni korkuttu.

İlk başta, ara sokak ıssız görünüyor. Sonra kedi miyavlayarak yanımdan hızla geçti ve gölgelerin arasından bir şekil belirdi.

Riverstrider kuşağı takıyor, otuzlu yaşlarında, açık, dost canlısı bir yüz ve iri yapılı bir adam. Açık kahverengi ten, dağınık koyu bukleler ve tek taraflı bir gülümsemeyle bahse girerim ona pek çok hayran kazandıracaktır. Başka bir gün belki onlardan biri olabilirim ama bu gece biraz meşgulüm.

"Selamlar," diyor kediye kibarca, hafifçe eğilerek. Sonra yukarı baktı ve o kolay sırtışını doğrudan bana çevirdi. "Benim adım Orrun."

Bir an için tek yapabildiğim ona göz kırptırmak. Sadece bir dakika önce, tünelden gizlice çıktığımız o geceyi düşünüyordum ve işte

teknesini aldığımız adam. Teheki bana geminin nehir kıyısında yanmış halde bulunduğunu söyledi.

Kısaca, Orrun'un ona bir tekne borcum olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Ama sonra neden burada olduğumu hatırladım.

"Beni Matias'a götürebilir misin?" sessizce soruyorum

Başka bir küçük reverans çiziyor, dudakları kıvrılıyor. "Balıkçı Kral bekliyor."

Suya inen yolculuğumuz kısa ve sessiz; yakıt artık kıt ve sokaklar karanlık, bu yüzden gölgelerde kalmak kolay. Nimh'in şehrin üzerinde yarattığı harabe her yerde, büyük taş blokları sokaklara yuvarlandı, evler ve dükkânların önleri kırılarak açıldı ve boş bırakıldı.

Orrun beni nehir kıyısı boyunca ve hafifçe sallanan rıhtıma götürüyor. Orada demirlemiş bir tekne var, kalın, karanlık perdelerin kenarından kamaradan sızan en küçük ışık şeridi.

Onu birkaç yıpranmış ahşap basamaktan aşağı takip ediyorum, sonra perdeyi aralıyor ve biz de kabinin içindeyiz - vücutlarla dolu ve mekanın etrafına serpiştirilmiş lambaların sabit ışığıyla aydınlatılan konuşma sesleriyle dolu. Öyle görünüyor ki, neredeyse herkesin onun için mücadele ettiği bir şehirde nehir binicilerinin yakıtı var.

Hepsinin merkezinde Matias var, turkuaz kadife ceketini içinde göz kamaştırıyor, hareket ettikçe göğsünde tıkırdayan ve hareket eden düzinelerce boncuk dizisi var.

Bu küçük alana tıktırılmış iki düzine nehir binicisi teker teker bana dönüp, ağızları şaşkınlıkla açılırken, ses yavaş yavaş kesiliyor. Birkaçı, tıpkı Nimh gibi bana dokunulmaması gerekiyormuş gibi bir adım geri çekildi. Birkaçtan fazlası gözlerini kapatıyor, aynı dindarlık hareketiyle tanrıçalarına sunuyorlar.

Saygıları beni soğuk su şoku gibi vuruyor. Bu insanlar gerçekten *inanmak* onların kehanetinin bir parçası olduğumu. Last Star'ın cevapları olacağını.

Ama bende yok.

Sözlerimi düşünmeye zaman bulamadan, ağızımdan dökülüyorlar. "Yeter Matias! Ben senin kurtarıcın değilim, ben bir tanrı değilim, ben sadece eve gitmeye çalışan bir adamım. Ellerini indirmelerini söyle."

Toplanan nehir binicilerinin beni selamlamalarındaki şaşkınlık, düpedüz şoka dönüşüyor. Matias ise, ağır ağır düşünerek gözlerini kırıştırarak bana sessizce ayaklarımın dibinde duran kedinin sinir bozucu bir anını hatırlattı.

Sonra kibarca başını sallıyor ve bir sopanın yardımıyla ayağa kalkıyor. "Seni görmek güzel Kuzey, hoşgeldin. Gel benimle yürüyüşe çık oğlum."

Adımı duymak içimdeki bir şeyi serbest bırakıyor. Nimh ortadan kaybolduğundan beri neredeyse hiç duymadım - kimse Son Yıldız'a onun adıyla hitap etmiyor. Ve Matias bunu büyük bir nezaketle söylüyor. Kedi, sanki ne kadar salak olduğumu vurgulamak istermiş gibi, yaşlı adama selam vermek için miyavlayarak öne doğru ilerliyor.

Havası çoktan sönmüş, öfkem arızalı bir zeplin gibi sızmışken, bir yanıt mırıldandım ve bir feneri kaldırıp perdeyi kenara iten Matias'ın ardından karıştırmak için döndüm. Riverstriders sessizce geçmemize izin verdi. Güverteye çıktıktan sonra bile, arkamızda patlayarak dedikodu yapmalarını beklediğimde bile sessiz kaldılar.

"Buradan çıkmak güvenli mi?" diye soruyorum sessizliği bozarak ve fenerin ışık havuzunun ötesindeki karanlığa gergin bir bakış atarak. Suya hafifçe sıçrayan bir şey duyabiliyorum ve zihnimin sunduğu olasılıkların hiçbirisi bana eğlenceli gelmiyor.

Matias iskeleye giden rampaya doğru ilerliyor. "Nehirgezgililerin toplandığı burası bizim için yeterince güvenli. Ölümsüzlerin bu gece şanslarını test edeceğini sanmıyorum. Ve sonuçta bir ışığımız var."

İşte o zaman fenerine daha iyi bakıyorum. Kütüphanedeki gaz lambaları gibi titremiyor - birkaç haftadır görmediğim kadar net, sabit bir ışık.

Büyü ateşi. Büyüden yoksun bir şehirde.

"Bunu nasıl aldın?" Parmağımı fenere doğru sallayarak talep ediyorum. "Nasıl çalışıyor?"

Feneri kaldırıp sallamaya başladı ve sanki onu orada bulduğuma o da şaşırmış gibi onu inceledi. Sonra başını nehre doğru eğdi ve bakışlarını takip ettim. Fenerin ışığında, şimdi daha geniş açıyla, bir şeyin olduğunu görebiliyorum *dır-dir* bu sıçramalara neden olmak için nehirde hareket etmek. Aşağıda insanlar var, suyun altına dalıyorlar, sonra egzersizi tekrarlamadan önce hava almak için yüzeye çıkıyorlar.

Mide çukuruma bir buz parçası giriyor.

"Matias, gök çeliği çapalarla mı uğraşıyorsun?" Fısıldıyorum. "Sisi dışarıda tutan tek şey bunlar."

"Büyüyü de dışarıda tutuyorlar," diye gözlemliyor.

"Senin varmi *görülensis* insanlara ne yapar?" tısladım. "Herkes aklını kaybederse sihir ne işe yarar? Techeki yaptığını öğrenirse

Bu-"

"Gripelerinlilerine söyleyecek mi?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak.

"Onlar değil *onun...*" Ama sözlerim tükeniyor. Bu sabah Techeki ile tam olarak tartıştığım şey buydu, ancak şimdi bir şekilde bunun diğer tarafındayım. gök gürültüsü, olabilir *herhangi bir şey* bu terkedilmiş yerde basit olmak?

"Gel," dedi Matias basitçe, feneri bana vererek ve bastonuna yaslanarak kıyı boyunca yürümeye başladı.

Başka seçeneğim kalmadığında, onun yanına adım attım ve kendimi onunkine ayak uydurmak için küçük, yavaş adımlar atmaya zorladım. Kedi, şımarmak ve nehir binicileriyle hikayelerini değiş tokuş etmek için geride kaldı şüphesiz. Onların pohpohlanmasını istemeyebilirim ama itiraz etmeyeceğinden oldukça eminim.

"Beni rahatsız etmesi için Hired'i tapınağa göndermeyi bırakmalısın," diye mırıldandım, gök çeliği sorusunu şimdilik bir kenara bırakarak. "Tam olarak yapmam gereken şeyi yapıyorum: eve dönüş yolunu bulmaya çalışıyorum. kullanabilirim *senin* bu arada yardım - bunu söylemeye geldim. Haritasız, her şeyin nerede olduğunu bilen adam olmadan arşivleri arıyorum."

Matias cevap vermiyor ve dikkatini rıhtımdan yukarıdaki yıldızlarla dolu enginliğe ve Alciel'in alt tarafının arkasındaki gökyüzünü kapattığı karanlık yere çevirmek için başını geriye atıyor.

"Kehanetin benden istediği her şeyi yaptım," diye işaret ettim, adımlarım bir an için huzursuzlukla hızlandı ve tekrar yavaşladım. "Tanrı olmadığımı biliyorsun, Matias. Ben sadece başka bir yerden bir adamım. Sana bir faydam yok.

Bu da bana yaşlı adamdan bir yanıt kazandırmıyor. Sabırsızlık göğsümü kabartıyor, bana cevap vermesini ya da gitmeme izin vermesini istemek için nefes alıyorum - ama tam konuşmak üzereyken, Matias sanki tamamen başka bir şey düşünüyormuş gibi hafifçe kıkırdadı.

Ses tonu hâlâ neşeliydi, tınlayan bariton tonuyla,
"Nehirgezicilerin Balıkçı Kralı, Kuzey hakkında ne biliyorsun?"

Şaşkınlıkla birkaç saniye yürümeyi bıraktım ve onlara yetişmek için adımlarımı tekrar hızlandırmak zorunda kaldım. "Sen... onların liderisin. Onların hikayelerini ve sözlü geleneklerini nesilden nesile aktarıyorsunuz."

"Önder?" Matias bir kahkaha daha attı, bu hızlı, keskin bir şaşkınlık atışıydı. "Sana onların lideri olduğumu düşündüren ne? Geleneklerimizin hiçbirinde Balıkçı Kral'ın bir hikaye anlatıcısından başka bir şey olmadığı söylenemez."

Ellerimi hayal kırıklığıyla gözlerime sürtmeye dürttüme direniyorum. "Şey, demek istediğim, belli ki resmi bir lider yok, ama sen bir nevi... sahip oldukları en yakın şeysin sanırım."

Matias başını hafifçe sallayarak gözlerini tekrar ayaklarına indirdi ve bana hâlâ güldüğüne dair yadsınamaz bir izlenim verdi.

İçimde bir sıkıntı kabarıyor ama bunu kontrol altına alıyorum - kan annem bu öfkemi nasıl kaybettiğini görse dehşete düşerdi. İlk derslerinden birini uygulayarak ve düşüncelerimden çok duyularıma odaklanarak kendimi toparladım.

duyuyorum *shhh-clomp, shhh-clomp* Matias'ın ayaklarını sürüyen ayak sesleri ve tahta rıhtımdaki bastonunun gümbürtüsü, karanlıkta gök çeliği çapayı söken nehir binicilerinin yumuşak şırıltısı. Gece havası kamp ateşi dumanı ve nehrin rutubeti gibi kokuyor ve tam olarak tanımlayamadığım bir şey daha, akşamın dinginliğini bozan bir şey.

Rıhtım yerini nehir kıyısının süngerimsi arazisine bırakana kadar Matias tekrar konuşuyor.

"Bir sonraki Balıkçı Kral olarak seçildiğimde zaten bir Muhafızdım. Babam bir Nöbetçiydi ve ondan önce annesi, dünyalar arasındaki yolun gizli muhafızlarından biri olmak her zaman benim kaderimdi. Ama diğer nehir binicilerinden hiçbiri kaderin çağrısına çoktan cevap verdiğimi bilmiyordu."

"Ee... ne, Balıkçı Kral olmak gerçek kimliğini gizlemek mi?"

Matias bana doğru baktı, karanlık onun parıldayan gözleri dışında hiçbir şeyi seçemeyecek kadar yoğun. "Oldukça muhteşem bir örtü oluyor, sence de öyle değil mi?" Boynuna taktığı sıra sıra boncukları boştaki eliyle okşuyor. "O zamanlar hikaye anlatımıyla hiçbir şey yapmak istemiyordum - ne de olsa Sentinels'in hikayesinin doğru olduğunu yeni öğrenmiştim. Hayatım tamamen değişmişti ve benim seçtiğim bir şekilde değil.

"Anlatabilirim," diye mırıldandım.

Gülümsemesi buruk. "Bana dünyalar arasındaki yolu gizlice koruma sözü vermem söylendi. Hayatım kimsenin haberi olmayacağı bir davaya köle olarak benden alınmıştı. Ama eski Balıkçı Kral, yanına gelmemi istedi ve o günlerde, Balıkçı Kral aradığında sen de gittin."

Gözlerinde bir başka küçük parıltı ve yanaklarıma hücum eden sıcaklığı göremediği için kendimi biraz rahatlamış buldum. Balıkçı Kral arıyor Beniki haftadır.

"Ben de Balıkçı Kral'ın mavnasına gittim ve karşısına oturdum. Balıkçı Kral'ın varisi bir sırdır, bilirsiniz kendilerini ancak selefleri öldüğünde ortaya çıkarırlar, bu yüzden benden ikinci bir gizli kimlik almamı istiyordu. Kendimi sevdiklerime daha fazla yalanla sarmak için. Ona neden onun izinden gitmek istemediğimi söylediğimi dinledi -gerçi ona gerçek sebeplerimi elbette söyleyemezdim- ve benimle tartışmaya kalkışmadı. Bunun yerine mücevherlerle süslü küçük bir kutuyu açtı ve içinden nehir tarafından mükemmel şekilde parlatılmış yuvarlak gri bir taş çıkardı. Genç nehir binicilerinin ceplerini bu tür taşlarla doldurmaları ve yüzme alıştırmaları yapmaları yaygındır, çünkü bu onları daha güçlü kılar, ama bu seferki farklıydı. Halkımızın güçlü ve gizli bir kalıntısı olduğunu ve taşı bir ay bir gün boyunca her zaman yanımda tutmam ve asla kaybetmemem gerektiğini açıkladı.

Matias'ın eli, kemerinden sarkan keseye yavaşça daldı. Ayların şeritlerinden yayılan ışık, avucunun içinde duran küçük yuvarlak taşı görmeye yetiyor. İçimden bir ürperti geçti ve uzaklaşma dürtümle mücadele etmek zorunda kaldım.

*Oh, aşkına... yapOlumsuzbana değerli eserini ver, Matias!*Zihnim, Nimh'in yokluğunda ilahi kurtarıcıları olma konusundaki fikrimi sihirli bir kayanın değiştirmeyeceğine onu ikna etmem gereken kelimeleri bulmaya çalışırken hızla yarışıyor. Yine de, zaten sahip olduğum taşı düşünmeden edemiyorum - başka biri için, kırmızı ipliğe sarılmış pürüzsüz bir taş. Bana göre... Nimh'den bana kalan tek şey.

Ama yaşlı adam yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle avucundaki taşla bakmakla yetiniyor. "Haklı olduğumdan ve taşın beni seçmeyeceğinden emin olarak onun talimatını yaptım. Ay geçene kadar çekmeceye atmak istiyordum ama birinin alıp bu uzun gelenek zincirini bozanın ben olacağımdan korkuyordum. Yine de beni izliyormuş gibi hissetmeye başladım - cebimdeki ağırlığını gün içinde yaşarken fark eder, bazen gece uyanır, derinlerden gelen bir fısıltı duyduğuma inanarak kulaklarımı açardım. içinde. O zamanlar adil bir sihirbazdım ve taşın içindeki gücü hissedebiliyordum; gizli, ulaşılması zor ama yine de bir güç. Bekleyen bir şey. Arayan bir şey."

Nabzımın hızlandığını hissediyorum ve kendime rağmen, "Seni aradığında ne oldu?" diye mırıldandım.

Matias başparmağıyla taşı okşayabilmek ve bana yan yan bakabilmek için parmaklarını taşın etrafında kıvırdı. "Ne sabırsızlık, genç prensim. İyi bir hikayeyi aceleye getiremeyeceğini bilmiyor musun?"

Nefesim bir kahkahayla dışarı fırladı, göğsümdeki gerginlik biraz gevşedi. "Tamam, özür dilerim, dinliyorum."

Matias derin bir nefes alıyor ve durup nehre bakmak için dönüyor. Karanlıkta, her zaman olduğu gibi görünüyor, ayların yansımasıyla parlıyor, yüzey, nehrin yukarısındakilerin hareketleriyle hafifçe dalgalanıyor.

Sanki nehir yaşıyor ama Hiret'i hala zihnimde duyabiliyorum. *Nehirde balık yok.*

Buraya gelmeden önce hiç balık görmemiştim - fırlayan cıva güzelliği bana alacakaranlıkta sarayın yakınında süzülen kuşları hatırlatıyor.

Nimh nehri buharlaştırdıktan sonra, sular bir gün içinde orman denizinin geri kalanından sızarak geri geldi. *Amanehir*, tüm ekosistemi sonsuza kadar değişti.

Karanlıkta enkaz ve pislikle dolu olduğunu, artık ölü bir şey olduğunu söyleyemezsiniz.

"Eski Balıkçı Kral'ın bana öğrettiği gibi taşı bir ay bir gün tuttum." Matias'ın sesi şimdi daha sakin, kalın ve ciddi. "Son gün gün batımında yanına gittim ve taşın beni hiç aramadığını söyledim. Yerine beni seçmekle yanılmış olduğunu ve bu taşı başka bir genç nehir binicisine vermesi gerektiğini. Onların taşımaya izin vermesi gerektiğini, benim değil.

Matias konuşmayı kesiyor, sanki sonraki kelimeleri unutmuş gibi ya da dikkatini dağıtmak için başka bir düşünce gelmiş gibi nefesi kesiliyor. Orada durmuş, başparmağını taşa sürterek nehre bakıyor.

Hala bu sihirli eseri bana vermeye çalışacağından, sonunda onun için yapmış olması gerektiği gibi beni "çağırmasını" sağlamak için yarı korkuyorum. Ama bu endişeye rağmen hikayeyi yarım bırakamam ve bir an sonra "Peki o ne yaptı?" diye fısıldıyorum.

Matias, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana baktı. Taşı baş ve işaret parmakları arasında tutar. "Bu," diye yanıtlıyor ve sonra kolunu geri çekerek taşı nehrin üzerinden fırlatıyor.

Dudaklarımdan boğuk bir çığlık koptu ve sanki bir şekilde o şeyi yakalayabilirmişim gibi yarım adım öne çıktım. Karanlıkta kavis çizerek uzaklaşırken gözlerim onu kaybediyor ama küçük, temiz bir su sıçramasıyla suya çarptığını duyuyorum.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde Matias çoktan gülüyordu ve ağzından saçma sapan sorular geliyordu. "Sadece bir taştı," diye açıklıyor sırtarak ve neşesini bastırmak istercesine bir elini karnının üzerine koyarak. "Kıyafetlerimin yarısını çoktan çıkarmış, ardından suya dalmaya hazırlanıyordum ki Balıkçı Kral bana dedi ki: o sadece bir taştı. 'Tek yaptığım sana bir hikaye anlatmaktı' dedi. Taşa gücünü veren senin inancındır.' "

Ona bakmak için feneri kaldırdım ve üzgün ifademi görebildiğini biliyorum çünkü Balıkçı Kral kıkırdayıp başını sallamaya devam ediyor.

Ama karşılık vermek için kendimi toparladığımda, kahkahası yüzünden kaçtı ve doğrudan bana dönerek gözlerimle buluştu.

"Beni duy Kuzey." Bastonunu kaldırdı ve sonra sopanın ucunu nemli toprağa vurdu. Çarpmanın etkisiyle yerinden fırlamış gibi, yarım düzine taş havaya fırladı - hayır, yüzlercesi, belki binlercesi. Nehir kıyısı boyunca taşlar yükselir, havada süzülür, nemli ve zayıf ay ışığında minik siyah değerli taşlar gibi parlar - antik su yolunda dizilmiş uzak yıldızlar gibi.

Yüzümü dikkatle izleyerek, "Her zaman başka bir taş olacak," dedi. "Nimh'in hayatında cevap verdiğin ilk kader çağrısı olmadığını biliyorum. Son da olmayacak. Hangi taşları taşıyacağınıza karar vermelisiniz, çünkü hepsini birden taşımaya kalkarsanız, ağırlıkları ile aşağı doğru sürüklenir ve derinliklerde boğulursunuz. Ancak yüzdükçe cebinizdeki taşlar için güçlendiğinizi fark edebilirsiniz. Bildiğinden daha fazlasını taşıyabileceğini görebilirsin."

Matias'ın büyüünün umursamaz kolaylığıyla sarsılarak güçlkle yutkundum. Gözlerimi kaçırmadan bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. "Bunu yapamam Matias," diye fısıldadım. "Ben ilahi değilim. ben seçilmedim ben zaten *sahip olmak* Bana ihtiyacı olan insanlar ve oradalar. O ve... ve onu orada yalnız bırakamam. Nimh'in anıları zihnime doluyor - o iri gözler, altın tozlu dudaklar, ne zaman bana sihir hakkında alay etse sesindeki sessiz neşe. Elimi cebime soktum ve parmaklarımı koruma taşının etrafında kıvırdım. "Ondan vazgeçemem."

Matias, "Senden asla istemem," diye yanıtlıyor. Sesi ciddiydi ve gözlerini çevirmiyor, bana kaçacak yer bırakmıyordu. "Ama biliyorum ki

başka bir dünyaya giden yol olmadan kendimizi buluruz *Buradave* eylemlerimizi seçmemiz gereken yer burasıdır. İnsanlarımızı bir arada tutmaktan daha fazlasını yapabilirsin, North. Onları birleştirebilirsin ve sen *mutlak*.

"Gripelerinler, inancımızın hayatını tüketmek için bizi gök çeliği halkalarına hapsetmek istiyorlar. Sonra Ölümsüzler var. Dünyamız hakkında bildiğimiz her şeyi saptırdılar, İnshara'ya tapınarak onu acı ve dehşete dönüştürdüler. Gripelerinler ve tapınakla savaşıacaklar, onun adına ikisini de fethetmeye çalışacaklar. Techeki, azgın bir nehirde bir kayanın üzerinde mahsur kalan bir adam gibi ortaya yapışıyor. İnsanlar korkuyor. Şehir harabeye döndü."

"Senin kehanetin Nimh'in dünyayı yok etmesi gerektiğini söylüyordu," diye hatırlattım ona, gerçi bu fikri ondan daha rahatsız edici buluyorum. "Belki de bu sadece başlangıç."

"Hayır oğlum" diye cevap verir. "Yıkım bundan sonra gelen şey değil. Halkımın hikayelerinin koruyucusu olarak, Nimhara tarafından çağırıldığımız gibi, size sesleniyorum. Ve ona her şeyi verdik. Biz nehir binicileri, sadık bulutluların sonuncusu olacağız. Ve sen? Hikayenin size ait olan kısmı henüz bitmedi. Hâlâ sandığınızdan çok daha fazla mümin var ama biri onları birleştirmeli - görmüş biri. Birisi kim *inanır*"

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum ama gerçeği engelleyemiyorum. BEN *sahip olmak* görülen. BEN *Yapmak* inanmak.

"İnananlar Gripelerinlere giderse ya da Ölümsüzlere yenik düşerse bu, buranın, halkının sonu olur. Seçim senin, Kehanetin Son Yıldızı. Kimse seni seçmediğin bir taşı taşımaya zorlayamaz. Ama başka birinin yapabileceğini sanmıyorum."

Boğazımdan boğuk bir ses kaçıyor. Gözlerimi bir kez daha açıp ona bakıyorum. Etrafımızda yüzen taşlar yok oldu, bir kez daha çamurlu nehir kıyısına dağıldılar.

"Biliyor musun," diyorum boğuk bir sesle, "gökyüzünde hiç nehir yok. Aslında yüzmeyi hiç öğrenmedim. Ceplerimde hiç taş olmasa boğulurdum."

Matias içini çekti, o anda sesi o kadar büyükbabama benziyordu ki, bir an için yaşlı adamın yanımda durduğunu hissettim. Bir görev çağrısından çekindiğimi duymaktan hoşlanmaz, bunu biliyorum.

Sonra, omzumu tutmak için uzanmadan önce, Matias'ın çamura vuran sopasının sesini duydum. Yavaşça verdiği nefeste teslim olduğunu hissedebiliyorum.

"Anlıyorum, delikanlı. Bu dünya, sizin insanlarınız olmadan bin yıldır hayatta kaldı - bir yolunu bulacağız. Ama bana yardım edebileceğin bir şey var ki bu da taş taşımayı hiç gerektirmiyor."

Rahat bir nefes alıyorum. "Ne olursa olsun, elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Tapınakta büyük güce sahip bir eser var. Biz nehir binicileri, onu burada ve şehirde dengeyi sağlamak için kullanabiliriz." Matias'ın bakışları ciddi ama artık delici değil. "Nimh ortadan kaybolduktan sonra onu adamlarımdan birine saklattım, çünkü onu tapınaktan görmeden çıkarmanın güvenli bir yolu yoktu ve Techeki'nin eline geçmesini istemiyordum - o bunu yalnızca kendi eline sağlamlaştırmak için kullanırdı. güç."

"Matias," diye karşı çıktım. "Techeki tapınağı bir arada tutmak için elinden geleni yapıyor. Ben ona ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışırken bana yardım etmekten başka bir şey yapmadı."

Matias tek kaşını kaldırıyor. "Aslında. hiç merak etmedin mi *Neden* çok mu yardımcı oluyor?" Ona boş gözlerle baktığımda hafifçe başını salladı. "Techeki'nin mevcut gücü ve konumu için tehdit oluşturabilecek gerçekten tek bir kişi var, Kuzey. Nimh'in halkının yönelebileceği bir kişi, onun ilahiliğinin hala umut veren bir sembolü. Bana öyle geliyor ki Techeki, Nimh'in Son Kehanet Yıldızı'nın tapınakta saklanmasına, burnunun kitaplara gömülmesine ve gökyüzünün diğer tarafına geri dönmenin bir yolunu bulmak için çaresiz kalmasına izin vermekten çok mutlu olacak. Nimh'in gitmesine sevindiğini düşünmüyorum ama bence *odır-dir*gitti, sorumlu olmak istiyor.

Boynumun arkası karıncalanıyor. Haklı olduğuna dair hiçbir kanıt yok... ve yine de sözleri kedinin pençeleri gibi yavaşça içime işliyor - acıyla. Techeki ile tanıştığım ilk anda, içgüdülerim bana onun kaygan bir insan olduğunu söyledi. Akıllı bir politikacı gibi bir şeye benziyor - ve *odır-dir* bir politikacı, bir dine hizmet ediyor olsa bile, iş görür.

"Gökyüzü çeliğine ne yaptığını ona söylemeliyim," diyorum, onun fikrini kabul etmek istemesem de, onu bir kenara atabileceğimden de tam olarak emin değilim. "Dışarıdaki sis fırtınaları her zamankinden daha şiddetli, çünkü..."

Nimh'in öfkesinden beri. İkimiz de yüksek sesle

söylemiyoruz. "Döndüğünüzde konuşuruz," diye yanıtlar.

"Ve bu arada Techeki'nin haberi olmadan benim bu şeyi almamı istiyorsun. Nedir?"

"Gördüğünde anlayacaksın," diyor sinir bozucu bir sakinlikle. "Onu geri alabilecek tek kişi sensin - sonuçta tapınağın içinde özgürce dolaşabilirsin. Sana nereye gitmen gerektiğini söyleyeceğim."

"Bu gereksiz yere gizemli," diye karşı çıktım.

Yumuşakça gülüyor. "Genç adam, annen sadece bir ışıken ben gizemliydim.annenin gözü. Bu geç aşamada durmam pek mümkün değil. Şimdi, dediğimi yapacak mısın?"

Ne olduğunu, ne yapabileceğini bilmek için can atıyorum. Belki ekinlere yardım edecek, balıkları geri getirecek ya da şehri göz açıp kapayıncaya kadar yeniden inşa edecek bir tür sihirli kalıntı. Cevap verdiğimde, merak, görev ve teslimiyet karışımıyla.

"Ben kimsenin tanrısı olmayacağım, Matias. Ama ben senin ayakçın olacağım. Sadece bu seferlik."

MUHAFIZIN KAPTANI

Muhafız yüzbaşı, düşüncelerini yüzüne yansıtmamaya çalışarak dimdik dikildi.

"Ne demek istiyorsun? *kayıp*?" Below'un ifadesindeki elçi, acı çekti, parmakları taşıdığı asayı sıkıca kavradı.

Kaptan, babasına yirmi yılı aşkın bir süredir sadakatile ve sadakatile hizmet eden adama bakarken, kendi ifadesi sert bir şekilde onu dinleyen kraliçeye bir bakış atıyor. Orada hiçbir sempati belirtisi bulamayan kaptan, Nimhara'ya döner.

"Özür dilerim, Kutsal Kişi, ama adamlarım keşif için eğitilmediler. Bizim işimiz insanlarımızı korumak, onları takip etmek değil—"

"Senin işin, kraliçenin emrettiği gibi yapmak!" kırmızılı kadın şakırdarak kraliçenin gözlerini kırıp ona bakmasına neden oldu.

"Nimhara," diyor nazikçe. Endişelenme. Sana inanıyorum." "Her şeyi mahvedebilir," diye mırıldandı Nimhara, asayı tutan eli beyaz boğumlu. "Sonunda olmam gereken yerdeyim, *Sonunda*—" Döndü ve muhafız yüzbaşısının silahına uzanmasına neden olan, kararlı ve neredeyse aç bir bakışla kraliçeye baktı. "Sahibim *seninkalp*, değil mi?"

"Benim," diye katılıyor kraliçe, gözleri yaşlarla parlayarak, "ve böylece Alciel'in her sadık vatandaşının kalbi. Aradığınız bu kızı bulacağız. Tıpkı diğerini bulacağımız gibi... adı neydi?"

"Işık Getiren," diye fısıldıyor başka bir dünyadan gelen tanrıça, boğuk bir sesle. "Ama onu bulmamı istediğini sanmıyorum."

"Önemli değil," dedi kraliçe, Nimhara'ya gözlerinde öyle bir sevgi ve bağlılıkla bakarken, muhafız kaptanı ürperdi. "Ona ihtiyacın yok. Tam olarak olman gereken yerdesin, tam olarak yapman gerekeni yapıyorsun. Ben... Seninle gurur duyuyorum, Nimhara."

Tanrıça gözlerini kırpıştırarak kraliçeye bakıyor, ifadesi okunamıyor.

Muhafız kaptanı, fark edilmeden odadan çıkmayı umarak yavaşça geri adım atıyor. Ancak, o daha birkaç adım atmadan önce, tanrıça dönüp onu geri çağırarak için elini kaldırdı.

"Sen," diyor kısaca. "Hatırlamaya başlıyorsa, buraya gelmesi uzun sürmez. Hazırlıklı olmalıyız. Getir beni..." Bir an duraksadı, sonra çenesini kaldırdı, biraz sakinliği geri geldi. "Bana bir çilingir getirin."

Kabuslarımdan gelen yüz üzerimde beliriyor, uzun parmaklı el beni tutmak için uzanıyor. Çılgılık atmaya ve geri çekilmeye çalıştım ama tek yapabildiğim zayıf bir şekilde çırpınmak ve "Bana dokunma!"

"Vay," diyor alçak bir ses. "Sorun değil. Yapmayacağım, söz veriyorum." Yüz geriye doğru eğiliyor ve gözümü kırptığımda kabus gitmiş, yerini garip bir şekilde tanıdık bir şey almış. Açık, yuvarlak bir yüz, yumuşak yeşil gözler, yüz hatlarında ciddi bir endişe ifadesi. İsim bir an sonra aklıma geliyor. *Saeliler*. Yanımda çömeldi.

Doğrulmaya çalışıyorum ve iki elini de önünde tutmasına rağmen yatıştırıcı bir hareket yapıyor. "Hareketsiz kalmalısın," dedi yatıştırıcı bir sesle. Yaralısın.

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Diğer ses bir kıza ait—*miri*—parlak ışıkların altında duruyor, mor kıvrırcık saçları darmadağın. Izgarasında büyük bir göçük olan ezilmiş bir tramvayın önünü inceliyor. "Şuna bak. Vurulduğunu sanmıyorum. Sanırım... tramvayı durdurdu."

Saelis başını kaldırdı, sonra yavaşça ayağa kalktı ve baktı. Bakışlarını tramvaydaki çukura doğru takip ettim, ilk başta onu bu kadar şaşkına çeviren şeyin ne olduğunu anlamadım. Sonra elini, çarpışmanın bırakacağı oyuklar veya açılar olmaksızın, sıkıştırılmış metalin pürüzsüz bir yayı olan girinti üzerinde gezdirdiğini izliyorum. Kaşlarını çatarak, "Bu... mümkün değil," diye mırıldandı.

Miri beni izliyor, yüzü okunamıyor. Onun ötesinde, tramvaydan gelen yolcular dağınık kümeler halinde toplanmış, kendi aralarında konuşarak, yaralanma olup olmadığını kontrol ediyorlar.

Gözlerimi kırptırarak, sokaktaki diğerlerinin de şaşkın şaşkın birbirlerine bakarak aynı şekilde davrandıklarını fark ettim. O adalardan birini daha kaçırmış olmalıyım.

depremler Miri yaklaşarak dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Gelirken ne demek istedin? şu söylediğin şey."

"Ne?" Sersemlemiş zihnim kendini toparlamaya başlıyor. Seyirci emberinin ötesinde bir yerde, Caffley salonunda beni izleyen kadın var. Buradan gitmeliyim.

"'O yaşıyor' dedin. Miri önümde çömeldi. "Sae ve ben ilk koştuğumuzda bize baktın ve 'O yaşıyor' dedin. Kimden bahsediyordun?"

Söylediğimi hatırlamıyorum ama tramvayı durdurduğumu da hatırlamıyorum. Yine de ne demek istediğimi biliyorum. Buradaki ilk birkaç günümde hep bunu söyleyip durdum. *Prens yaşıyor.* Ama evremdeki herkes bana kafamın karışık olduğunu ve son birkaç haftaya dair hiçbir şey hatırlamadığımı, dolayısıyla prensin ölümünü hatırlamadığımı söyleyip duruyordu. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Ben... ben emin değilim."

Miri'nin gözleri kısıılır. Keskin yüzü çekici, koyu illeriyle çekici ama içinde sıcaklık yok. Yine de, onun hafızamdan uçup giden görüntüsünü görebiliyorum: gülümsediği, güldüğü, tüm varlığıyla Saelis'e olan sevgisini gösterdiği ve...

"Kuzey," diye patladım, ona ve tepemizde duran çocuğa gvenebileceğime dair igdme yenik düşerek. "Prens. Yaşıyor. Ve onun arkadaşları olduğunuzu biliyorum. Arkadaşlarından daha fazla. Hatırlıyorum... Senin bir resmini hatırlıyorum."

Yüzü hala sert. Gergin bir sesle, şehrin yarısı onun düştüğünü gördü, dedi.

Bakişlarımı bir ondan, bakişları ayaklarının dibine düşmüş olan Saelis'e çevirdim, sonra tekrar geri döndüm.

Çaresizliğin kabarması sesimi yükseltiyor. Anlamalarını sağlamalıyım - bana yardım edeceklerine inanmalıyım. "Aşağıda yaşam olduğunu sana kanıtlamadın mı? Bu adayı çevreleyen bulut denizinin harikalar şehrinizin altındaki gerçeği gizlediğini mi?"

İkisi bir bakiş atıyor; Miri tekrar bakişlarımla buluştuğunda, yüzünde savaşan duyguları görebiliyorum. Bana inanmak, bir umut ışığı görmek istiyor ama o zaman onu yeniden kaybetmek zorunda kalabilir.

Duran tramvayın yaydığı ışık havuzunun ötesinde bir yerden bir kargaşa duyabiliyorum - birisi sorular soruyor, izleyenleri yarmaya alışıyor.

Aciliyetimi gizleme gereği duymadan sesimi alalttım. "Lütfen. Tanıdığım ilk yüzler sizinki - kim olduğumu veya nasıl olduğumu bilmiyorum

burada ama ben *Prensin hayatta olduğunu biliyorum*. Biri beni takip ediyor. Sana seslendim çünkü içimden bir ses senin bana yardım edeceğini söyledi. Kalbimdeki bir ses gibi. Onun sesi."

Miri beni izliyor, gözlerinde şüphe hâlâ umutla mücadele ediyor ama bir an sonra başını kaldırıp Saelis'e bakıyor ve aralarında sessiz bir iletişim geçiyor gibi görünüyor.

"İlk anıların ne zamana ait?" O sorar.

"Hatırlayabildiğim ilk şey iki hafta öncesine ait. Belki on beş gün." "Bu kadar uzun *o* Buradaydım," diye mırıldandı, bana yeniden bakarken gözleri biraz genişledi. "Aynı şekilde konuşuyorlar."

Miri ayağa kalkar. "O zaman onu Nimhara'ya götürmeliyiz." "HAYIR!" Sesim etraftakilerin fısıltılarını kesecek kadar yüksek ve sessizce konuşmak için konsantre olmam gerekiyor. "Ona güvenmiyorum. Yalan söylediğini biliyorum. Beni takip eden insanlar - bence onlar kraliçenin muhafızları ve Nimhara da kraliçenin yanında duruyor."

"Sağ." Saelis'in sesi sakın ama kararlı. "Tamam aşkım. Seni güvenli bir yere götüreceğiz ve bir sonraki hamlemize karar vereceğiz."

"Ne?" Miri ona inanmayan bir bakış attı. "Ona inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Ama gerçekten Aşağı'dansa ve bir şekilde Kuzey'i tanıyorsa, ona yardım etmeseydik bizi asla affetmezdi. Özellikle de başvuracak başka kimsesi olmadığında."

Miri yanakları kızararak bana baktı. Ama başka bir anı boşa harcamaz. "Haydi," diyor, seyircilere bir göz atıp fildişi kuleleri ve parıldayan ekranlarıyla iyi aydınlatılmış caddeden uzakta bir yol seçerek. "Bu taraftan."

Çok az şey bildiğim için Miri ve Saelis'e bildiklerimi anlatmam çok uzun sürmedi. Anılarım sadece iki hafta öncesine uzanıyor ve bu zamanın çoğunu elektrikçinin evinde, nezaketinin karşılığını ödemek için evinin etrafında elimden geleni yaparak geçirdim. Onlara elimden geleni söylüyorum: bana Jayn diyorlar; başıma korkunç bir şey geldi; ve ben bu dünyadan değilim.

Yine de Alciel'in arka sokaklarında yolumuza devam ederken Miri beni soru yağmuruna tutmaya devam ediyor. Kuzey düşüşünden nasıl kurtuldu? Onunla ne zaman tanıştım? Ona yardım ettim mi? Ondan ve Saelis'ten hiç söz etti mi?

Ona bilmediğimi, hatırlayamadığımı her söylediğimde, saklamaya çalışsa da hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Yine de bana sessiz kalmamı ve düşünceli bakışlar atmamı sağlayan Saelis. Ortağına kıyasla tüm çekingenliğine rağmen, sesimden veya yüzümden veya soru ile cevap arasındaki duraklamaların uzunluğundan, söylediğimden daha fazlasını bildiğimi anladığı hissine kapılıyorum.

Ama ben - gerçekten değil. Aklım çok az şey hatırlıyor. Ama kalbim... kayıp prensin adının her tekrarında kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Şehrin bu kısmı saraydan daha uzakta ve binalar birbirine daha yakın, daha az cilalı, daha az yükseliyor. Araba satıcıları yerine insan satış görevlileri ve sundukları ürünleri ilan eden parlak, elle boyanmış afişlerle sokakları daha fazla tezgah dolduruyor. Arkasında yaşlı bir adamın güzel kokulu erişteleri bir tabağa koyduğu bir arabanın yanından geçiyoruz ve neredeyse yürümeyi bırakıyorum, boş midem bir an için vücudumun kontrolünü ele geçiriyor. Birdenbire bugün içmek zorunda kaldığım tek kahve çok, çok saat önceymiş gibi geliyor.

Miri bizi çıkmaz sokağa benzeyen bir yere götürüyor ama sonra kronosuna birkaç kez dokunuyor ve onu sokağa gömülmüş yuvarlak bir diskin hemen üzerinde sallıyor ve disk hafif bir tıslamayla kayarak açılıyor. Geri sıçrayıp nefesimi tutarken Saelis bana şüpheyle bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Miri'nin hakim olduğu her şeye rağmen, ortağının bakışlarından çok az şeyin kaçtığı hissine kapılıyorum.

Sokaktaki delik bir merdivenle bir tünele iniyor. Kendimi gönüllü olarak böyle bir karanlığa düşürme fikri kalbimi kırıyor ama sonunda bana yardım edecek, nereye gideceğimi ve bundan sonra ne yapacağımı söyleyecek başka birine sahip olmanın verdiği rahatlık korkumdan daha güçlü.

Bu yüzden, ayaklarımın altındaki metalin hissine odaklanarak alçaldım, ta ki ayağım başka bir basamak yerine taşla çarptığında neredeyse kendi kalbimle boğulana kadar. Yukarı baktığımda, her ne ise, yukarıda sadece küçük bir ışık çemberi bu yerin girişini gösteriyor. Ondan uzaklaşmam ve karanlıkta ilerlemem gerektiğini biliyorum, ancak gölgelikteki çatlaklardan ışık arayan solmakta olan bir çiçek gibi yüzüm yukarı doğru eğilmiş halde orada durmaktan başka ne ilerleyebiliyorum ne geri çekilebiliyorum ne de bir şey yapabiliyorum.

gölgelik Kelime, harika bir görüntünün parıltısını çağırıştırıyor. Burada yetişen ağaçlardan kat kat daha büyük ağaçlar o kadar çok ki, büyük bir tapınağın mimarisi gibi kemerler ve tonozlu tavanlarda birlikte büyüyorlar. Yürürken tenimi ısıtan güneş ışığı süzülüyor. Ayakların altındaki nemli toprak. Hayvanların ve kuşların uzaktan gelen çığlıkları, bir grup insan tarafından rahatsız edilen yaprakların fısıltıları.

sallanan yalancı maymunlar, ağacının kabuğunun altına gizlenmiş böcekleri bulmak için tahta delikli bir marsetin fare-a-tat-a-tat sesi.

Gözümü kırıştırıyorum ama görüntü kaybolmuyor; ta ki yüksek bir tıslama ve takırtı beni hafızamdan koparana kadar. Örtü yukarı, yukarı yerine kayıyor ve son ışık çemberinin bir ayın aniden sönmesi gibi kaybolduğunu ve beni tamamen karanlıkta bıraktığını görüyorum. Buradaki atmosferde bir tuhaflik var - tanıdık olması tuhaf. Bu dünyada havanın bana ne kadar yabancı geldiğini fark etmemiştim. Şimdi derin bir nefes alıyorum ve küçük bir dalga omurgamdan aşağı doğru iniyor. Bu tünellerde bir şey ev gibi hissettiriyor.

"Burası neresi?" Yeni yol arkadaşlarımla sesini duymak kadar bir cevap almak için de soruyorum.

"Bakım tünelleri," diye yanıtlıyor Miri. Bir an sonra, bir ışık parlayarak ortaya çıkar ve ilerideki karanlığa doğru kaybolan uzun, yuvarlak bir koridoru ortaya çıkarır. Gözlerim bileğine taktığı kronodan gelen ışığa takılıyor. Bir ürperti kadar somut olan aşinalık beni ele geçiriyor. Boş bakışımı yanlış yorumlayan Miri, "Alciel'in alt tarafı boyunca uzanıyorlar. North onları şehirde görünmeden dolaşmak için kullanırdı ve hangarına çevirdiği yeri bu şekilde bulmuştu."

"Hangar nedir?" Kibarca sordum, hâlâ birinin bileğindeki tuhaf, uzak bir ışık hatırasıyla dikkatim dağılmıştı. Diğer tüm flaşlardan farklı olarak, bu, sanki başka birinin hayatından bir hikayenin bir klibi değil, gerçekten bir anıymış gibi oyalanıyor.

"Planörünü sakladığı yer orası. Kaza yaptığı. Başka kimse bilmiyor, yani biz neler olup bittiğini anlayana kadar gizlenebileceğimiz güvenli bir yer. Eğer Kuzey gerçekten yaşıyorsa—"

"Öyle." Sesim keskin ve büyük bir çabayla yumuşatıp, "Yemin ederim. Doğru olduğunu bildiğim bu kadar."

"Sen buraya geldiğinde hayatta olsa bile," diye belirtiyor Miri acı bir şekilde, "haftalar geçti ve yapayalnız."

"Başına bir şey gelseydi haberim olurdu."

Bir an sessizlik oldu ve gözlerimi krono ışığından ayırmam da Miri ve Saelis'in omzumun üzerinden birbirlerine baktıklarını görebiliyorum.

Sessizliği bozan Saelis'in yumuşak sesi oldu. "Aşağıdaki kimseyle iletişim kurmanın hiçbir yolu yokken nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Soruyu beklediğim gibi beklememe rağmen çaresizce başımı sallamakla yetindim. "Nasıl bildiğimi açıklayamam, bu dünyadan olmadığımı nasıl bildiğimi açıklayamam. ben sadece *Bilmek*."

Miri gırtlığından hüsrana uğramış bir ses çıkarır. "Kimse North'un hayatta olmasını bizden daha fazla istemez, sadece... Onu tekrar kaybetmek için onun iyi olduğunu düşünmeme izin veremem. Onu durdurmak için çaresizken sevdiğiniz birinin ölmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz."

Biliyorum.

Kelimeleri yüksek sesle söylemiyorum ama kafamı ve kalbimi dolduruyorlar. Bildiğim ama açıklayamadığım şeyler listesine bir kesinlik daha eklememe çabasıyla dilim tutuldu.

"Miri," diyor Saelis, "belki bu biz hangara gidene kadar bekleyebilir? Bütün gün kaçtı. O da aç olmalı." Ona baktım, keskin, yumuşak gözleriyle karşılaştım. O eriştelerin kokusunu aldığım da nasıl yarı durduğumu görmüş olmalı.

Miri inatçı bir tavırla başını sallıyor. "Hayır Sae. Kendi adını bile hatırlamadığı halde, söyledikleri için sözüne inanmamızı bekliyor. North'u iddia etmek..." Birden sustu ve boğazını temizledi. "Bir açıklama istiyorum."

Bir elimi yanımdaki taşın serin, sabit yüzeyine koydum. "Uyandığımda hiçbir şey bilmediğimi sanıyordum ama küçük şeyler vardı. Giysilerimin bağcıklarını bağlayabilirdim. Saçımı tarayabilirdim. Aynada kendi yüzümü tanıyordum. Bu kadar çok şeyi unutmuşken bunları nasıl bildiğimi size anlatamam ama o ilk günlerde sahip olduğum tek şey bunlardı. Sevdiğim birini kaybetmenin ne olduğunu bilmediğimi söylüyorsun - diyorum ki *Sen* kendini kaybetmek nedir bilmem Senin için dantel bağlamak ya da fırça tutmak hiçbir şey. Benim için sahip olduğum tek şey buydu.

Miri'nin gözleri Saelis'e kayıyor, sonra düşüyor. Yine de kolları çapraz duruyor, bileğinden gelen ışık her nefeste titriyor.

"Yaptığım diğer tek şey *biliyordum* prensin hayatta olmasıydı. Adını ilk duyduğumda anlamıştım." Gözlerim yanıyor ama bu ana kadar sahip olduğumu bilmediğim acımasız bir kontrolle gözyaşlarımı tutuyorum. "Kendi adımla bile bilmiyorum ama North'un adını biliyorum. Seni bana inanmaya zorlayamam. Ama bu kesinliği benden almanıza izin vermeyeceğim, çünkü hala sahip olduğum tek şey bu."

Sesimi takip eden sessizliğe, Saelis derin bir nefes verdi. "Onu önemsiyorsun." Gözleri karanlıkta benimkini aradı ve telefonu açtı.

kendi kronosundaki ışık, diğerinden gelen gölgelerin sertliğini yumuşatıyor.

"Bilmiyorum." Vermek istediğim cevabı yutuyorum: *Evet, tanrılar bana yardım etsin, onu hatırlayamıyorum ve yine de kalbimin onun olduğunu düşünüyorum.*" Sanırım birbirimize bağlıyız, o ve ben."

"Ve ona bir şey olsaydı bilirdin." Saelis, onu hemen süzen partnerinin küçümsemesi olmadan, ciddiyetle sözlerini yineliyor. Adam ona baktı, gözlerinin bir an onun üzerinde kalmasına izin verdi ve ben başımla onaylarken bana baktı. "Sana inanıyorum."

"Ne?" Miri'nin sesi gergin ve keskin.

Saelis çenesini kaldırdı. Gözleri ıslak, yüzü yorgun ama oraya buraya daha önce görmediğim yeni bir hafiflikle dokunmuştu. "Ona inanıyorum. Belki de onun haklı olmasını istediğim içindir. Ama North'un yaşadığını söylediğinde ona inanıyorum."

Miri'nin elleri kollarının kumaşının etrafında yumruk gibi sıkılır ve ifadesi, onun da ne kadar çok inanmak istediğini ele verecek şekilde bükülür. Yapamam, dedi sonunda, arkasını dönerek. "Onu görene kadar olmaz. ben kadar değil *Bilmek* o iyi."

Kalbim sabırsızlıkla sempati arasında gidip gelirken derin bir nefes alıyorum. "Anlıyorum," diye mırıldandım nazikçe. "Kalbini korumana izin var. Bana yardım ediyorsun - bu umabileceğimden de fazla."

Miri yüksek sesle burnunu çeker ve Saelis elini tutmak için uzanır. "Hadi gidelim," diye öneriyor. "Seni takip eden her kimse buraya bakmadan önce."

Peşlerinden gittim, çünkü artık benden daha az şüpheleniyorlar ve biz hareket ederken beni ikisinin arasına sıkıştırma zahmetine katlanmıyorlar. Alciel'in altındaki tüneller, tanıdığım hiçbir düzende kıvrılıp dönmüyor, koridorlar gelişigüzel görünüyor ve hiçbirisi düz bir çizgide ilerlemiyor. Bazıları mürekkep gibi karanlıkta kaybolurken, diğerleri sürekli değişen, öngörülemeyen desenlerde yanıp sönen küçük kırmızı ve yeşil ışıklardan oluşan koca duvarlarla aydınlatılıyor.

Koridorun uzun bir bölümünden geçiyoruz, duvarların her iki yanında çalgınca aşağı yukarı sallanan pistonlar, başımızın üzerindeki kavisli tavandan kıvrılarak aşağı doğru sürüklenen ve bizi sahte terle boyayan buhar üflemleri. Gitmediğimiz bir patikada bir yol ayrımına geldiğimizde, yaprakları hafifçe parıltıyan sarmaşıkları görebiliyorum.

Miri ve Saelis tereddüt etmiyorlar, yollarını iyi biliyorlar ama ayrılıysaydık nerede olduğum veya dünyaya giden yolumu nasıl bulacağım hakkında hiçbir fikrim olmayacağını fark ettiğimde içimi bir huzursuzluk gıdıkladı. üstünde. Bir krono olmadan, sokaklardaki gizli kapıları çalıştıramazdım. Başka biri -muhtemelen bu ikisinden çok daha az arkadaş canlısı biri- beni bulana kadar burada sıkışıp kalacaktım.

Havanın karanlığına ve yakınlığına, o garip, neredeyse tanıdık yağlılığına rağmen, kendimi daha rahat nefes alırken buluyorum, göğsümdeki gerginlik ve endişe düğümünü bırakıyorum. Belki de hafızama musallat olan çocuğun arkadaşlarıyla, müttefiklerle birlikte olduğum içindir. Ama içimden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyor.

Alciel'de duygulara ve içgüdülere çok az dikkat edilir - ilk geldiğimde prensin hayatta kalması konusundaki ısrarımı reddetmem bunun için yeterli bir kanıttı. Yine de, dünyanın bu şeylere daha fazla değer vermesi gerektiğini düşünüyorum, çünkü bu iç sesleri dinlemeye mecbur hissediyorum. Ve şimdi bana burada önemli bir şey olduğunu söylüyorlar.

Canlı bir şey.

Bir adım ile sonraki arasında ayaklarım donuyor. Solumda, seyahat ettiğimiz kıvrımlı, kıvrımlı tünellerin aksine uzun, düz bir koridor uzanıyor. Bunda farklı olan bir şey var - karışık, kıvrımlı patikalardan oluşan bir ağ arasındaki ok gibi düz bir çizgiden daha fazlası.

Miri ve Saelis durduğumdan habersiz devam ederken karanlık yoğunlaşıyor ve tünel kendi içine kapanıyormuş gibi gözüktürken gözlerim zorlanıyor. O kalın, karanlık boşluk ürkütücü olmalı ama bakışlarımı başka tarafa çeviremediğimi, arkadaşlarıma yetişmek için adımlarımı hızlandıramadığımı fark ettim. O kadar uzun süre bakıyorum ki gözlerim bana oyun oynamaya başlıyor: Koridorun çok aşağısında küçük bir ışık titriyor, sanki beni çağırıyormuş gibi sallanıyor.

"Bekle," diye mırıldandım, Miri ve Saelis'in ayak sesleri azalmaya başlarken sesim fısıltıdan farksızdı. "Beklemek!"

İkinci çağrım taş duvarlarda yankılandı ve diğerleri aceleyle geri geldi. Kronoslarından gelen ışık tünelin ağzını aydınlatırken, gördüğümü sandığım ışık kayboluyor.

"İyi misin?" Saelis'in sesi biraz nefessizdi -artık arkalarında olmadığımı fark etmemişlerdi.

"Bu koridorda ne yatıyor?" diye soruyorum sonunda gözlerimi oradan ayırarak.

Miri ve Saelis'in bakışları ihtiyatlı ve endişeliydi ve Miri bana cevap vermeden önce birbirlerine baktılar. "Bu, motor ana bilgisayarına erişim tünellerinden biri."

Tekrar karanlığa bakarak, "Motor," diye tekrarlıyorum. Bu, uyandığımda bilmediğim ama son birkaç hafta içinde öğrendiğim bir kelimeydi. "Bu yol, Alciel'i gökyüzünde tutan cihaza mı gidiyor?"

Saelis, "Eh, bu adanın kenarı boyunca yayılmış altı motor var, Freysna," diyor, "ama onları birbirine bağlayan kontrol odası ve diğer adaların motorları. Artık kimsenin onları nasıl kontrol edeceğini bildiğinden değil ama... Bir dakika, nereye gidiyorsun?"

Ayaklarım sanki kendi kendilerine hareket etmeye başladı, ilk başta durdu, ancak erişim tünelinden aşağı inerken kesinlik kazandı. "Görmeliyim."

"Ne..." Miri, sözünü keserken şaşkın bir ses tonuyla konuşuyor. Adımlarının hızlandığını duydum ve "Resmi bakım görevi dışında kimsenin oraya girmesine izin verilmiyor. Burada olmamız gerekiyor! Aşağıdan olduğunu iddia eden çılgın bir kızı bizi gökten düşmekten alıkoyan yere kesinlikle getirmeyeceğiz!"

"BEN *mutlak* gör," diye tekrarladım, zihnimin bir köşesinde *Yapmak* Koridorda devam ederken kulağa çılgınca, hatta sisli geliyordu. "Burada yanıtlar var - onları hissedebiliyorum."

Miri ve Saelis ne yapacaklarını tartışırken arkamda bir tartışma çıktı. - Mücadele etmelerine ve yürümeye devam etmelerine izin verdim. Her nasılsa, ne yapmam gerektiğini tartışan diğer insanları dinlemek garip gelmiyor - aynı şekilde, ikisini de görmezden gelip içgüdülerimin bana söylediğini yapmak garip gelmiyor.

"Miri, bekle... yapma...!" Saelis'in yükselen sesi, ayak sesleri arkamdan hızla gelmeden önce aldığım tek uyarı oldu.

"Jayn, dur! Sana izin veremem..." Miri koluma uzandı.

Yaklaştığını her şeyden çok hissediyorum ve o benim için bir hamle yaparken ben hazırım. Döndüm, kendi elim kamçılındı - ve o anda, neredeyse bana çarpan tramvayın ışıklarının parlamasını gördüm ve uçarken gardiyanın vücudunun mide bulandırıcı çığırısını duydum.

HAYIR.

Miri dondu, bir ayağını basamağın ortasında kaldırdı, parmakları uzandı, omzumdan bir nefes ötede durdu. Gözleri ani bir korkuyla fal taşı gibi açıldı ama konuşamıyor, konuşamıyor. Koşarken saçları donmuş halde hareket etmiyor. Etrafında yarı görünmez alevler gibi kıvrılıyor

bir kütüğü yalamak, titreşen ışıklardır. Canlı yeşil ve koyu mor gibi renkler, görünmez bağları arasında girdap gibi dönüyor.

Bunun ne olduğunu biliyorum.

Aynı şekilde kelimeyi biliyordum *bakış açısı*, bir orman örtüsünün görüntüsünü biliyordu, *biliyordu* Kendimle bu dünyanın kayıp prensi arasındaki bağlantı, gördüklerimin, burada yayında tattıklarımın adını biliyorum: *sıs*.

Miri'nin peşinden koşan Saelis, donakalmış bedeniyle benim uzattığım elim arasında şaşkınlıkla bakarak kayarak duruyor.

Derin bir nefes alıyorum, bu sefer Miri'nin bana dokunma tehdidi karşısında paniğe kapılmadığımı fark ettiğimde şaşırdım - sadece onu ondan önce durdurabileceğimden emindim. Dönen sisin ölümcül güzelliğinden gözlerimi ayırdığımda Miri'nin yüzünü görüyorum. Kalbim küt küt atıyor - korkmuş durumda. Hızla, sisi tuttum ve dağılmasına izin verdim ve o nefes nefese tünelin zeminine yığıldı.

Saelis aceleyle yanına gelip dizlerinin üstüne çökerken, kollarını eşine sarılırken kollarını dolarken, "Sana zarar vermek istemiyorum," dedim, sesime tüm kalbimi katmaya çalışarak. Ne sen, ne Saelis, ne de dünyadaki herhangi biri. Ama bana dokunmamalısın. Yasaktır."

Miri yutkunuyor, zor nefes alıyor. "Bana ne yaptın?" diye tısladı, sesi vicdanımı sızlatıyordu, çünkü sesi az önce boğulmuş birine benziyor.

Bir adım geri atıp kollarımı karnıma doladım ve başımı salladım. "Ben... ben emin değilim. Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok, bana inanmalısın."

Şimdiye kadar sessiz kalan Saelis başını kaldırdı - ilk kez gözleri sert ve soğuktu. "Tramvaya yaptığın bu değil mi? Bir şekilde bir şeyleri zihninle hareket ettirebilirsin - ya ona vurduğun kadar sert vursan? Metalde büyük bir çentik bıraktın, onu öldürebilirdin!"

Hayır, ben... ben asla yapmazdım. Ve ben bir şeyleri hareket ettirmiyorum, sadece sisi kontrol ediyorum - burada, Alciel'de bile var. Daha az var ve garip geliyor ama yine de tanıyorum. Az önce tanık olduğum - az önce yaptığım şeyin ardından ağzım benimle birlikte kaçıyor, gevezelik ediyor. Miri ve Saelis, sisin ne olduğunu bilmedikleri için açıklamama pek tepki vermiyorlar.

Ama ben... ben *Yapmak* Bilmek. Ve onu kontrol etmenin imkansız olması gerektiğini biliyorum. Kanal, evet. Büyü yapmak için kullan, evet. Ama kontrol et, sanki bir

kendi bedenimin uzantısı mı? Bunu daha önce asla yapamazdım... daha önce... Ama hafızam bu cümleyi tamamlamayı reddediyor.

Titremeye başlayarak bir adım daha geri çekildim. "Beni affet," diye fısıldadım, hâlâ Miri'nin yüzüstü duruşundan, vücudu onunla benim aramda onu yakın tutan Saelis'e bakarken.

Omzunun üzerinden bana bakarken sesinde ve gözlerinde incinmiş olan Saelis, "Gardiyanları çağırıyorum," dedi. "Orada, sokakta yapmamız gerektiği gibi."

Bu sözler üzerine beni saran umutsuzluk dalgasına hazır değilim. Artık bana inanmaya, North hakkında bildiklerimi öğrenecek kadar bana güvenmeye istekli görünen Saelis bile bana sırt çevirdi. Ve iyi bir sebep için.

"Beklemek." Ses hâlâ gıcırtılı ama Miri elini kaldırıp Saelis'in kronosunun üzerine koyarak muhafızlara çağrı başlatmasını engelliyor.

Adam ona inanamayan bir bakış attı ama bana baktığında gözleri hâlâ korkudan iri iri açılmışken, bakışlarında bir şeyler değişmişti. Gözlerinin derinliklerinde yeni bir kıvılcım canlanıyor.

Kalbim onun ne olduğunu biliyor ama aklım yanılmışım korkusuyla ona bir isim vermeyi reddediyor.

"Haklısın Sae, beni öldürebilirdi. Yine de yapmadı. İnkâr edilemez büyüünün sergilenmesi onu sarstı ama kesin.

"Bir şey gördüm," diye mırıldanıyor, kollarını hâlâ Saelis'e dolamış olmasına rağmen kendini oturma pozisyonuna çekerek. "O şey beni yakaladığında, sanki... Bilmiyorum, sanki kafamda oynayan bir film parçası gibiydi. Sanırım bir anı gördüm - sanırım nereli olduğunu söylediği yeri gördüm. gördüm o."

Saelis sonunda suçlayıcı bakışlarını yüzümden çekip Miri'ye baktı, gözleri kocaman açıldı. "Diyorsun ki ... ?"

Miri'nin gözleri ıslak ama benimkilerle buluşmaya devam ediyor, kirpiklerinden bir damla yaş süzülüp yanağına düştüğünde bile gözünü kırpmadan. "Kuzey'le birlikteydi."

Kalbim sıkışıyor. Tek yapmak istediğim, bana ne gördüğünü, nerede olduğumuzu, neler olduğunu anlatmasını istemek. Benim kendimi göremediğim bir anımı nasıl görebildi bilmiyorum - ama sis, vizyonlardan daha garip güçler bahşetti.

Miri etrafta dolandır ve bir an sonra Saelis, onun ayağa kalkmasına yardım edecek kadar şaşkınlığından sıyrılmış gibi görünür. Bir an orada dururlar, onların

Onlar beni izlerken kollarını birbirlerine doladılar, hâlâ korku içindeler, ama ben adını vermeye korktuğum o diğer şeyi gitgide daha fazla görüyorum: *umut*.

Sonra Miri yutkunur. "Motor ana gövdesi bu koridorun biraz ilerisinde. Alciel'in tam kalbinde."

Koridorun sonundaki kapı kilitli ama mekanizmanın içindeki havaya nüfuz eden sisi hissedebiliyorum ve dallarını bardakların etrafına dolayıp onları serbest bırakmak bir anlık iş. Arkamdan Miri'nin boğulur gibi bir ses çıkardığını ve Saelis'in alçaltılmış sesinin fısıltısını duyabiliyorum ama onlara ayıracak hiçbir ilgim yok çünkü kapı sallanarak açılıyor.

Geniş, mağaramsı oda yuvarlaktır, kenarlarında metal yürüyüş yolları vardır ve merkeze çaprazlama uzanır. Yerden tavana uzanan metal bir sütun, düzensiz aralıklarla yerleştirilmiş pencereler, eğer eski değillerse ve toz ve mineral birikintileriyle kaplı olmasalardı, sütunun içinde nelerin barındırıldığını ortaya çıkaracaktı. Odanın farklı noktalarında bir dizi panel duruyor, orada burada titreşen ışıklar, cam kadranlar, kulplar ve anlamlandıramadığım diğer şeyler.

Ancak benim dikkatimi çeken bunların hiçbiri değil.

Ufukta bir fırtına gibi güçle titreyen sis, metal sütunun etrafında kalın bir şekilde kıvrılıyor. Mıknatıs taşına çekilen metal talaşları gibi, madde çılgınca karışarak metale yapışır.

Gözlerimi alamayarak odaya bir adım attım, ağzım açık kaldı. "Burası," diye fısıldadığımı duydum. "Büyüleyici."

Saelis arkamda bir yerden boğazını temizledi. "Demek istediğim, önemli, elbette. Tüm motorlar bu şekilde senkronize kalır. Bizi gökyüzünde tutan şey bu."

Miri, "Ama bu sihir değil, bilim." diye ekliyor.

Gözlerim bir an yanıyor, çünkü bu sözleri biliyorum - birileri bunları bana daha önce söylemişti ve kaybolan anılar kalbimi sızlatıyor. Bu kederi yutuyorum ve diğerlerine bakmak için dönüyorum. "Sisin buraya nasıl çekildiğini görmüyor musun?"

Miri, kafası karışmış bir halde kaşlarını çatan Saelis'e bakar. "Burada tünellerin bulutlardan su çekmemesini sağlamak için bir sürü nem giderici ekipman var. Herhangi bir sis veya sis yok."

Boğazımdan sabırsız bir ses çıkıyor. "O tür bir sis değil. İşte bu, çekilen güç. Bu motorların bilimden yapıldığını düşünebilirsiniz, ama ben *Bilmek* gördüğümde sihir - bende var

hayatım boyunca bununla yaşadım." Hareket eden sis sütununu işaret ederek yaklaştım.

Miri'nin gözleri işaret ettiğim yere doğru gidiyor ve sonra geri dönüyor, bakışları temkinli. Benim gördüğümü görmüyor. "Büyü diye bir şey yoktur."

"Ama..." Saelis, yine inanamayarak arkasına bakan ortağına yan yan bakıyor. "Demek istediğim, elinin bir hareketiyle seni adımın ortasında dondurdu."

"Şey, evet, ama..." Miri'nin kaşları çatık bir şekilde çatıldı. "Ama o başka bir şeydi. Mesela... mıknaş falan."

"Mıknaşlar." Saelis'in yüzü aniden okunamaz hale geldi, ses tonu dikkatliydi. "Hıhı."

Sisin çekimine rağmen, gözlerimi neredeyse onlardan ayıramıyorum. Dudaklarımda aptalca bir gülümsemenin belirlediğini hissediyorum ve Miri bana baktığında, "İkiniz de ona çok benziyorsunuz," demekten kendimi alamıyorum.

Miri'nin kaşlarını çattığı anda yok oldu ve yüzü yumuşadı. "Eh, biz onunla büyüdük."

"O ve ben şu şekilde tartışırdık - o bilim için, ben sihir için. Bana sihrin açıklayamayacağınız bir bilim olduğunu söyledi. Ama sanırım o zaman inanmaya başladı..."

İkisi de beni dikkatle izliyorlar ve ben yavaş yavaş durduğumda Miri yalvaran gözlerle bir adım öne çıkıyor. "Hatırlamaya başladın, değil mi?"

Sisin çekme hissi, bilincimin kenarındaki hafif bir kaşıntıdan görmezden gelinmesi çok daha kolay bir şeye doğru büyüyor. "Sanırım burası," dedim ona, bakışlarımı yeniden sisle örtülü sütuna çevirerek.

Evde, böyle bir sis yoğunluğu ancak bir fırtına sırasında meydana gelir ve onu görmek bile nabzımı hızlandırıyor. Ama bir adım daha yaklaştığımda ve bir adım daha attığımda, hareketlerime yanıt olarak sis sanki beni karşılıyormuş gibi yer değiştiriyor. Kalçam yürüyüş yolunun korkuluğuyla birleşerek ilerlememi engelliyor — hiç düşünmeden tırbzanı kavradım ve bir ayağımı aşağı sarkıttım.

Arkamdan bir itiraz patlaması duydum ama bu çekişi daha fazla görmezden gelemem. Uzaniyorum, parmak uçlarımı kendi kendine yeten sis fırtınasına doğru uzatıyorum - ve sonra aniden bana çarpıyor, kolumu içine alıyor.

Bir an için orada donup kaldım, korkuluğun üzerine tünedim, sis tarafından Miri'yi tutmak için kullandığım kadar emin bir şekilde tutuldum. Sonra sis, vücudumu ve görüş alanımı yakıp kavuran sıcak, beyaz bir dalgayla kolumu süpürüyor ve etrafımdaki dünya yok oluyor.

Bu yeri biliyorum.

Aşinalık hissi, neredeyse deneyimin kendisi kadar korkutucu - kulaklarımda bir uğultu ve etrafımı saran yakıcı beyaz bir ışık dışında kör ve sağır. Kollarımı bacaklarımı hissetmiyorum, ağzımı açmaya çalıştığımda herhangi bir ses çıkıp çıkmadığını anlayamıyorum.

Ama içimi bir panik dalgası kaplarken...*hayır, yine değil, bu değil*— görüşüm beyazdan başka bir şeyle yanıp sönüyor. Bir yüz görüyorum: uzun, iyi şekillendirilmiş yüz hatları, kendine özgü, tanıdık bir burun, sıcak kahverengi gözler, gülümsemek için kolayca kıvrılan dudaklar, yanlarda kısa kesilmiş ve üstte kaşın üzerinde kıvrılacak şekilde bırakılmış saçlar... .

Adını söylemeye çalışıyorum ama hâlâ hareket edemiyorum ve bir anda o gitti, yerini başka şimşekler aldı. Anı parçaları hızla hareket ederek kayar.

Alciel'in kayıp prensi bir uçuşunun tepesinde yanımda duruyor, renklerimi giyiyor, bana yalvarıyor... bir şey.

Baş Rahip Daoman çivit mavisii cüppeli bir kadınla karşı karşıya gelirken, tepkisiz boğazıma bir uyarı takıldı.

Bindle kedisinin kürkünün parmaklarımdaki altındaki titreşen sıcaklığı, sırtını elime verirken omurgasındaki çıkıntı.

North'un yüzü yine benimkinin yanında, gözleri yüz hatlarımda geziniyor, o kadar harika ve şefkatli bir bakış ki nefes alamıyorum.

Ve sonra benim olmadığını, benim olamayacağını bildiğim ve yine de tanrım kadar kesinlikle benim olan anılar görüyorum.

Hayatla dolu büyük, kıvranan kırmızı-altın rengi bir ışık topu, parmak uçlarımda hemen ötesinde havada asılı duruyordu.

Bir dizi merdivene tırmanan uzun bir insan kuyruğu - yukarıda bir yerlerde Alciel beliriyor ama şehir gökyüzünde değil.

Flaşlar gittikçe daha hızlı hareket ediyor, bu yüzden gördüklerimi zar zor kaydedebiliyorum ama bu anıları biliyorum - onlar hayatın bir parçası *BEN* Benden önce gidenler yaşamadı.

Yok Edicinin Şarkısı'nın benden önceki ilahi mesajlarla kaplı kayıp kopyası.

Elkisa, en sevgili ve tek arkadaşım, gözleri yaşlı ve kalbi kırık.

Boğazından kanlar akarak nehir kıyısında yatan cansız gözleri olan bir çocuk.

Beyaz-sıcak bir öfke ve ıstırap o kadar derin ki beni paramparça edecek...

Vücudum, kafatasımda yankılanan bir çınlamayla metale çarpıyor. Nefes nefese, ışığı kırıştırarak ve tepkiyle titreyerek bir elimi altımdaki yürüyüş yoluna bastırıp kendimi yukarı kaldırdım. Miri zaten orada

Saelis, üzerine tünediğim korkuluktan atlıyor - sis beni korkuluğun üzerinden atlamış olmalı.

"Jayn!" Miri'nin çağırısı; Başım dönüyor, sanki bir rüyadan yüzüyormuş gibi, tekrar tekrar aradığını anlıyorum.

Konuşmaya çalışıyorum ama sesim sadece düzensiz bir fısıltı olarak çıkıyor. Yukarı baktığımda, sisi görüyorum - şimdi sakın, yavaşça hareket ediyor, Alciel'in kalbindeki orta sütunun etrafında toplanmış. Altımdaki yer yine titriyor, bu sefer daha şiddetli titriyor, neredeyse kendi bedenimin titremesine sempati duyuyormuş gibi.

Miri'nin elleri yakınımnda asılı duruyor ama ben doğrulmaya çalışırken koluma girip bana yardım etme konusundaki bariz arzusuna direniyor. "İyi misin? Skyfall, sanki bir şey seni yakalamış gibi korkuluktan aşağı uçtun—henüz ayağa kalkmaya çalışma, yer hâlâ sallanıyor!" O anda aklına bir düşünce gelir ve gözleri iri iri açılmış, ciddi bir ifadeyle Saelis'e bakar. "Öyle mi ... ?"

Saelis sadece başını salladı, kendi ifadesi oldukça huzursuzdu. Tesadüf, diye mırıldandı ama gözlerindeki belirsizlik aksini söylüyordu.

Alciel'in titremesine benim gücümün neden olduğunu düşünmeleri için başka bir şey daha var.

Miri'nin çok erken hareket etme konusundaki uyarısını dikkate almadım ve kendimi yolun geri kalanında oturur pozisyona ittim. "Kraliçeye ulaşmalıyız," diye nefesim kesildi, göz yaşlarımı sildim - gözlerim kör edici ışıktaki sulanıyordu. "Onu uyarmalıyız."

Sarsıntı hafiflerken Saelis, Miri'nin yanına çömelir, beni incelerken ifadesi ciddidir. "Sizi içeri alabiliriz ama... onu ne hakkında uyaracağız?"

"Nimhara." İsim kendi dudaklarıma çok garip geliyor - ama zaten nadiren kendim söylüyorum. "Kraliçenin yanındaki kadın, olduğunu söylediği kişi değil. Alciel'in tamamı büyük tehlikede."

Saelis'in yüzü karardı ama orada görmeyi beklediğim şoktan çok az şey vardı. "Kraliçe onu iki hafta önce yakın çevresiyle tanıştırdığından beri Miri ve ben onun neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Ama onsuz kraliçeyi görmek için nasıl içeri girebileceğimizi bilmiyorum. oOrada olmak."

"Evet." Miri ikimize baktı. "Bizi saraya sokması için kimi arayabileceğimizi biliyorum. Özellikle de ona North'un yaşadığını söylersek."

Saelis'in kaşları kalktı ve başını salladı. "Ama ne diyeceğiz?" Kaldırdığı kaşlarını bana çevirdi. "O Nimhara... ne değil? Elçi değil misin?"

"O değil *Nimhara*, Dişlerimi sıkarak onu düzelttim, korkuluğu kavramak için uzandım ve ayağa kalkmak için güç topladım.

"Düştüğünde bir şey hatırladın mı?"

"Herşeyi hatırlıyorum. Her şey..." Tereddüt ettim, o uçurumun tepesinde North'la durduktan sonra olanlardan emin olamayarak, anılar zihnimde hâlâ karmakarışık. Hiçbiri bana buraya nasıl geldiğimi söylemedi.

"Jayn?" diye sordu Miri, sesinde endişe vardı.

"HAYIR. Jayn değil. Bu kadarını biliyorum - bu kadarını düzeltebilirim.

"Nimh. Nimhara *Benim*sim. Kraliçeli kadın bir sahtekar."

Sadece tapınağın ön kapılarından içeri giriyorum - bırak Techeki nerede olduğumu merak etsin ya da isterse beni görevlendirsin. Matias Gösteri Ustası'nın dikkatimi dağıtmaya çalıştığı konusunda haklıysa, belki de ne yaptığını görmek için benim için koyduğu sınırları biraz zorlamamın zamanı gelmiştir.

Şafaktan önceki bu saatlerde sessiz koridorlarda hâlâ birkaç rahip yardımcısı var ama kimse beni durdurmuyor ve kimse beni sorgulamıyor.

Ne de olsa ben Son Yıldızım.

Tapınağın alt katlarına ulaştığımda biraz daha dikkat ediyorum - Matias, Techeki'nin benim burada olduğum şeye sahip olmasını istemiyor, bu yüzden onu ararken kimsenin beni görmemesi en iyisi olur.

Kullanılmayan bir koridorun sonunda, tam Matias'ın söylediği yerde ağır bir kapı buldum. Bu, gizli bir yerin bugün gördüğüm ikinci girişi ve tapınağın sakinlerinden bile daha ne kadar sır sakladığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Matias'ın anahtarının nesiller önce kaybolduğunu söylediği standart kilidi denemiyorum. Kimse onu değiştirmeye zahmet etmiyor - zaten tapınağın günlük seviyelerinin çok altındayız ve kimsenin bu alana ihtiyacı yok.

Parmaklarım bunun yerine yukarıya, kapı çerçevesinin üstüne, bana söz verdiği gizli avı arıyor. Klik sesi gelince kapıyı sessizce açtım, biri kapıyı iyi durumda tutmuş. Kedi önümde ilerliyor, yarıktan kayıyor, kendi boyutunun yarısına kadar sıkıştırıyor - çoğu zaman tüysüzken bunu yapmak kolay sanırım. İçeri girer girmez fenerimi kapatarak onu takip ettim.

Matias'ın burada olacağını söylediği merdiveni bulduk ve aşağı iniyoruz. Aşağı ve aşağı, bir sonraki merdiven grubuna ve bir sonrakine geçiş. İlk başta, onlar

iyi durumdayız ve iyi vakit geçiriyoruz. Kedi üzerlerinden su gibi akıyor ve fenerimi havada tutuyorum, gölgeler önümüzde dans ediyor.

İyi bir düşünme zamanı ve tabii ki kafamda Matias'ın sesi var, benim yapacağımı o da biliyor olmalı. Nimh'in görevini üstlenip bir tür lider olma, bu insanların Son Yıldız'ı onları birleştirmek ya da en azından bir arada tutmak için görme biçimini kullanma çağrısını unutamıyorum.

Ama ben bu değilim ve bu benim dünyam değil. Ben onların tanrılarından biri değilim. Ben sevdiği insanları özleyen bir adamım ve onların her biri Alciel'de. Eve dönüş yolunu bulabilirsem, herkesin sorunlarını çözebilirim.

— Inshara'nın orada yarattığı tahribatın üstesinden gelin, ailemi tekrar görün, arkadaşlarım... Nimh.

Sadece toz sağanağı ile açılan en eski geçitlere ve kapılara ulaşıyoruz ve yine de aşağı iniyoruz. Yer seviyesinin ne kadar altında olduğumuzu düşünmemeye çalışıyorum, üzerimizdeki tüm bu topraklar aşağı doğru bastırıyor. En az bin yıldır dayandığını entelektüel olarak bilmeme rağmen öylece çökmemesi imkansız görünüyor.

Göğsümde açık gökyüzünü çağıran bir gerginlik var. Bu sessizce, sefil bir şekilde söylüyor *eve gitmek istiyorum* her zamankinden daha ısrarla.

Acaba Nimh benden çok yukarıda bir yerlerde, tam tersini mi hissediyor? Alciel'in altındaki tüm boşluğu rahatsız edici bulursa ve tam olarak şimdi olduğum yerde olmayı özlerse.

Parmak uçlarımı yanımdaki soğuk taş duvara bastırarak kendimi toprakladım. *Odaklan, Kuzey.*

Merdivenler sonunda kare şeklinde büyüyor ki bu ilginç. Bana evimi, makine yapımı blokları ve köşeleri hatırlatıyorlar. Belki de tapınağın bu alt kısmını kim inşa ettiyse, Alciel'i ve çimenli bir tepenin altına gömülmüş alışveriş çarşısıyla hayaletler diyarındaki harap olmuş şehri de yaratmıştır. Halkım bir kez buradan geldi ve arkamızda iz bıraktığımızı biliyorum.

Bir çeşit simetri var. Evde, şehrin aşağısına ve motorlara indiğinizde, sisi bulursunuz - dünyamızın buna en yakın kısmı. Burada alçaldığınızda Alciel'e olabildiğince yaklaşıyorsunuz.

Hava bayatlıyor ve ciğerlerim sıkışmaya başlıyor, gerçi bunun hava kalitesi değil sınırlar olduğunu düşünüyorum. Kendimi çok fazla hayalet hikayesi dinlemiş bir çocuk gibi hissediyorum ama bu terk edilmiş yerde ne kadar derine inersem, o kadar çok... izlendiğimi hissediyorum.

Feneri merdivenlerden birinin üzerine koydum ve iki elimi de boşta tutabilmek için onun yerine kronomu açtım. *Hey, Kendime söylerim. Yalnızsanız, kedi dışında gölgelere atladığınızı gören kimse yoktur ve o zaten sizi yargılamaktadır.*

Aşağıya inerken kedinin kuyruğu küçümser bir tavırla dalgalanıyor, ama o benim ışık demetimin içinde kalıyor.

Ve sonra, aşağı inmeye o kadar alıştığım da, bu otomatik bir hareket haline geldi, ayağım aniden bir basamağın olması gereken yere ağır bir şekilde taş a çarptı. Matias'ın söylediği gibi, zemin nihayet düzeldi. Olduğum yerde durdum ve kedi omzunun üzerinden yumuşak bir sorgu sesiyle bana baktı.

Merdivenlerin dibinde o kadar uzun süre oyalandım ki sabırsızca bana miyavladı. Biliyorum, Fuzz, dedim ona fısıltıyla. "Bana bir saniye ver. Burada, tapınağın çok altındaki karanlık, muhtemelen perili bir yerde olmak gibi bir an geçiriyorum. Yani, eğer bir video gösterisinde olsaydık, bu *Kesinlikle* gitmememiz için bize bağıracığım yer.

Ama bundan daha fazlası. Amacı yalnızca bir şeyi alıp teslim etmek olan biri için garip bir şekilde gerginim. Nefesim daha sık, yakalaması daha zor ve ciğerlerimi doldurup genişletmeye odaklanmaya çalışıyorum.

Dikkatlice ilerliyorum, kemerli bir yoldan geçerek büyük bir odaya giriyorum. Fazla bir şey göremiyorum ama ayak seslerimin bana geri dönmesinden ne kadar büyük olduğunu anlayabiliyorum. Kronometremi yukarı doğru çeviriyorum ve tavanı gördüğümde ağzım açık kalıyor.

Üstümdeki kubbe muhteşem bir şekilde mücevherlerle süslenmiş bir gökkuşağı, akla gelebilecek her renkte pürüzlü kristaller ona yapışmış, pürüzlü yüzey ışığı yakaladığında bana parıldayarak geri dönüyor. Parıldayan yıldızlardan oluşan çok renkli bir galaksi gibi en küçük hareketlere bile tepki verir. Hiç böyle bir şey görmedim, asla *rüya gördüğün* gibi bir şey

Yavaşça ışık huzmesinin aşağı doğru oynamasına izin verdim ve kubbeli çatının bitip duvarların başladığı yeri buldum. Boyalı duvar resimleriyle kaplılar, hepsi aynı yöne bakan, sanki birlikte bir yerde yürüyormuş gibi, arka arkaya bir dizi figür. Bir zamanlar burası neresiydi? Ve neden mühürlendi ve terk edildi?

Matias'a göre aradığım şey odanın ortasında olmalı, bu yüzden ışığı dikkatlice karşıdan karşıya geçiriyorum ve... ah.

Gördüğünüzde bunu bileceksiniz. O

kurnaz, amansız, utanmaz ihtiyar... Bunun olacağını nasıl görmedim?

Nimh'in mızrak asası önümde uzanıyor, dikdörtgen bir taş bloğun üzerinde duruyor, ucu ışıktaki parlıyor.

Ne yaptığımı bilmeden hareket ediyorum, ona doğru koşuyorum, uzanıyorum - ama elim kabzanın aşınmış ahşabına dolanmadan duruyor.

Kedi hemen yanımda, kaideye sıçradı. Bir an için asanın ucundaki udjet tılsımlarını inceliyor: kendisinin minik altın versiyonu, cilalı telle sarılı taş, cam şişedeki minyatür gemi. Sonra bakışlarını bana çevirdi ve çıkardığı ses o kadar acıklıydı ki neredeyse yaralı kalbimi ikiye ayıracaktı.

Burada değil, diye fısıldadım. "Üzgünüm. Yapabilseydim, bunu değiştirmek için her şeyi yapardım.

Tıpkı bahçede onun aletlerini aldığım gibi, onun mızrak asasını almak için bir kez daha uzandım. Ama bu yabani otları ayıklamak için değil ve parmaklarım yumruk yapmak için istemsizce kıvrılıyor - sanki benim olmayanı almaya çalışırsam beni şok edecekmiş gibi, asanın etrafındaki hava yüklü geliyor.

"Sadece bir sopa," diye mırıldandım, etrafımızdaki karanlık sesimi yutuyor.
Ve Balıkçı Kral'ın taşı sadece bir kayaydı.

Mızrak asasının üzerindeki ışık, ben huzursuzca hareket ettikçe hareket ediyor, gölgesinin sanki canlı bir şeymiş gibi kıvrınmasına ve arkasındaki kristalin parıldayıp ışıldamasına neden oluyor.

Onu onsuz hiç görmedim ve sanki Nimh şimdi sessizce yanımda duruyor, Matias arkamızda kulağıma fısıldıyor.

Sis çıldırıyor, mahsullerimiz tükeniyor, şehrimiz ölüyor ve birinin bizi birleştirmesi gerekiyor. Sen Son Yıldızsın... . Kimse seni seçmediğin bir taşı taşımaya zorlayamaz. Ama başka birinin taşıyabileceğini sanmıyorum.

O zaman zihnimdeki Nimh hiç yanımda değil - o beş yaşında, bu asayı ilk kez eline alıyor. Taşımayı hiç istemediği ama o zamandan beri iyi taşımak için savaştığı bir ağırlığı alıyor.

O sadece beş yaşındaydı. En azından ben büyüdüm.

Ve şimdi mızrak asasının önünde duran benim. "Burada değil," diye tekrar kediye mırıldandım. "Ama ben."

Yavaşça nefes verdim ve bakışlarımı bir kez daha mızrak asasında gezdirdim. Tahta, elinin en sık durduğu yerde aşınmış, damarları matlaşmış.

Ve yavaşça, o kadar yavaş ki temas kurulduğundan bile emin olamıyorum, parmak uçlarımı üzerine koyuyorum.

Kedi mırıldandı, beni o kadar ürküttü ki geri sıçradım ve kendimi tutmadan elimi kaptım.

Ve böylece büyü bozulur. Bir an için neredeyse kendime güleceğim ama kedinin bakışı bana bu anı ciddiye almamı söylüyor.

"Ben," diye mırıldandım ona. "Söz veriyorum."

Sonra tekrar mızrak اساسına uzandım ve parmaklarımı düzgünce kıvırdım.

Kaldırması şaşırtıcı derecede kolaydır. Mükemmel bir dengeye sahip ve elime rahatça oturuyor.

Yanlış hissettirmiyor.

Tekrar kaldırıyorum ve içimde bir şeyler yerleşiyor. Eve dönüş yolu aramayı bırakmayacağım. Ama bu dünyanın bir parçası olmanın da zamanı geldi. Nimh'i bir daha görürsem gözlerinin içine bakabilmek ve elimden geleni yaptığımı söyleyebilmek.

"Anladım," dedim kediye, cevap olarak başını bana dayadı. "Demek istediğini söyledin, sen ve Matias. Asayı tutuyorum. Merdivenleri çıkma ve sırada ne olduğunu anlama zamanı."

Ve sonra arkamda karanlıkta bir ses duyuluyor.

"Henüz gitme, Prens Kuzey."

Elimde mızrak اساسı, etrafta sallanıyorum, kronomun ışığı odayı çılgınca dilimliyor - tek bir figürü aydınlatmak için mücevherler gibi kristallerin, duvar resimlerindeki sessiz figürlerin yanından uçuyor.

Büyük odanın uzak ucunda duran, boyalı değil ama gerçek bir kadın. Saçları hala iki siyah örgüyle geriye çekilmiş. Elmacık kemikleri keskin. Kas gösteren çıplak kollar. Hatırladığım açık kahverengi ten, kronomun ışıltısıyla siliniyor, çilleri tamamen gizleniyor. Artık düz kahverengi bir tunik ve pantolon giymiş, artık siyah ve altın rengi yok. Artık tapınak muhafızlarının üniforması yok.

Elkisa.

Tek bir hareketle mızrak اساسını havaya kaldırdım, tüm öfkem kontrol altına almak için kabarıyordu. On adımdan fazla uzakta değil ve onlara fırlattığım tek kelime dışında kafamda tek bir düşünce olmadan koşarak ona doğru atıldım: "Hain!"

Tek bir akıcı hareketle eğildi, kolumu kenara itti ve asayı yere fırlattı ve sonra dizimin yan tarafına tekme atıp beni yere sererken dizimde kör edici bir ağrı oldu.

Yuvarlanıp ellerimin ve dizlerimin üzerinde çabalıyorum, yukarı bakarken asayı tutuyorum, bir sonraki darbesinden kaçınmak için kendimi yana atmaya hazırım.

Ama ellerini kaldırıyor, avuçlarını açıyor ve kıpırdamadan duruyor. Hareket, kemerini kaydırıyor ve bıçağını görüş alanına getiriyor ama o ona uzanmıyor.

"Konuşmak için buradayım," dedi sessizce. "Silahını tekrar eline almadan önce beni dinle."

Kedi gırtlğından alçak sesle hırlıyor. "Sen bir hainsin," dedim, bir fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle. "Sen onun en iyi arkadaşıydın. Onun tek arkadaşı. Yemin ederim, yapacağım..."

Elkisa'yı son gördüğümde Nimh'e ihanet etmek için Inshara'nın yanından ayrılıyordu. Ondan sonra Nimh'i bir dahaki sefere gördüğümde, şehre sis fırtınasıyla giren, yoluna çıkan her şeyi, onunla benim aramdaki her şeyi yok eden vahşi bir tanrıçaydı. Ya da o zamanlar inandığı gibi, benimle katilim arasında. Acısı onu Yok Edici'ye dönüştürdü ve Elkisa'nın öldüğünü, belki de o korkunç saldırının ilk kurbanı olduğunu düşündüm.

Konuşurken sesi sakın. "Buraya senin ya da benim intikamım için gelmedim. Buraya geldim çünkü yardımına ihtiyacım var ve ikimizde de diğerinin istediğı bir şey var. Konuşmamız gerekiyor."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedim sıkılı dişlerimin arasından, yumruğumu mızrak asasının çevresinde sıkarak.

Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatırken, O zaman sana bir şey söyleyeceğim, diye cevap verdi. "Gökyüzüne geri dönmenin bir yolunu arıyorsunuz, değil mi? Bir tane buldum. Ve sana nerede olduğunu göstereceğim."

KONSEYÖR

Konsey üyesi, bir an ağzı açık kalarak kraliçeye bakar. Onun bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştı. *herhangi biri*, hükümetinin bir üyesi çok daha az. Ama yanında duran Anasta çenesini dik bir şekilde dikeyor.

"Taç giyme töreninden sonra bana söylediklerini kraliçeye de söyle," diye ısrar etti, gözlerini karısının yüzünden hiç ayırmadan.

Meclis üyesi yutkunarak iki kadının arasından baktı. Üçü, daha önce pek çok kez olduğu gibi, sessizce sohbet ederek yan yana duruyor.

"Trenleri yeniden çalıştırmalıyız," diyor sesini düz tutmaya çalışarak. "Genel nüfusa açık olmasalar bile adalar arasında erzak gönderebilmeliyiz. Başka bir şey olmazsa, bir hafta sonra Freysna'da yiyeceğimiz bitmeye başlayacak."

Karısına tersledikten sonra hala sert gözlerle bakan kraliçe, sadece başını sallamakla yetiniyor. "Nimhara yapmamamız gerektiğini söylüyor - adalar arasında geçişe izin vermek, aradığı birinin Freysna'dan kaçmasına izin verebilir. Ona güveniyorum."

"Kendi meclis üyelerine güvendiğinden daha mı çok?" diye patladı, ileri atıldı ve ancak vezir ona o sert bakışını çevirdiğinde durdu.

"Majesteleri, lütfen, *Lütfen* beni dinle. Bazılarımız konuşuyor ve biz..."

Yanındaki Anasta, eliyle havayı keserek yatıştırıcı bir hareket yapıyor. Ama çok geç. Kraliçenin gözleri kısılr. "Konuşmak mı?" yavaşça yankılanıyor. "Nimhara hakkında, sanırım?"

Meclis üyesi ellerini iki yanında yumruk yaptı. "O geldiğinden beri değiştiniz, Majesteleri. Bir şeyler ters gidiyor - bunu görmelisin. Aklını başına toplamalısın ve—"

Hızlı, sıcak bir acı hattı; Uyuşturucu bir darbe, meclis üyesinin yüzünü yana çevirir. Konsey üyesi odaklanırken elini yanağına vurur ve kraliçeyi önünde bulur, eli hâlâ havadadır.

"Beatrin!" Anasta nefesini tutarak kendini meclis üyesiyle karısının arasına koyuyor. "Ne yapıyorsun? Halkınızın sevgisi için - nedir bu *olay* sana?"

Kraliçe ağlamaya başladı ama yüzünde herhangi bir keder ya da üzüntüyü anlatacak çok az şey var. Hatta her zamankinden daha kararlı, daha mesafeli görünüyor. Karısına, "Bu tür saçmalıkları bir daha önüme getirmeyeceksin," dedi, gözleri soğuk ve öfkeliydi. "Aslında bir daha karşıma çıkmayacaksın."

Konsej üyesi nefesini tutarken Anasta uzun bir süre orada duruyor, bir eli hâlâ yanağını sızlıyor.

Sonra kraliçenin karısı, yüzü okunamaz bir halde döner ve taht odasından çıkar.

"Biraz uyumaya çalışmalısın." Saelis'in sesi kısık, Miri'nin diğer tarafındaki bir yığın battaniyeden hafif nefes almasıyla ancak duyulabiliyor. "Saray biletimiz sabaha kadar burada olmayacak ve sen zor bir gün geçirdin."

Midem Miri'yi karıştıracak kadar yüksek sesle guruldamaya başladıktan sonra bana verdiği preslenmiş tahıl ve bal barındaki kırıntıları silkeleyerek bu yetersiz ifadeye hafifçe güldüm. "Sende. Miri'nin hiç sorunu yok -belki biraz uzanırsan?"

Saelis bana gülümsüyor ama başını sallıyor. "Ben bir gece kuşuyum," dedi yüzünde aksini gösteren yorgunluk belirtileri olmasına rağmen.

Fark ettiğimde kalbim acı verici bir şekilde sıkışıyor: Bana göz kulak oluyor. Vardiyalı olarak uyuyacaklar, böylece içlerinden biri her zaman uyanık ve izliyor olacak. Bana güvenmiyorlar.

Bunun için onları suçlayamam - bana da güveneceğimi sanmıyorum.

North'un planörünü tuttuğu hangar beklediğimden daha küçüktü ve makine parçaları ve kutularla doluydu. Planörün kendisi çoktan gitmiş olsa da, dağınıklık odanın kenarlarında kaldı ve kalbinde boş bir yer bıraktı. Sanki planör - ve Kuzey - yeniden ortaya çıkacak ve o alana geri ihtiyaç duyacakmış gibi.

Sarkan bir telin ucundaki parıldayan küçük bir küre alanı aydınlatsa da tepedeki ışıklar kapalı, bunun için minnettarım - hangarın ortasındaki o alan karanlıkta daha da boş hissedilirdi.

Saelis haklı, uyumalıyım. Kraliçenin muhafızları tarafından takip ediliyorsa elektrikçinin evine geri dönemem, bu yüzden bir daha ne zaman dinlenme şansım olacağını bilemem. Ama zihnim uyuyamayacak kadar uyanık, o sisin getirdiği karışık anıların seliyle vızıldayarak...

Alciel'in kalbindeki makinelere dokundu. Bunları sıralamak biraz netlik getirdi.

Yanan bir teknenin parçalanmış görüntüsüne kadar anıları seçebiliyorum - Kuzey teknesi ve ben Inshara'nın Baş Rahip Daoman'ı öldürdüğü gece şehirden kaçardık. Rezil ve sürgündeki selefim Jezara'nın beni tarikatçı bir çocuğun, ben çaresizce dururken kendini öldüren bir çocuğun bedeninin yanında bulunduğunu hatırlıyorum. Elkisa'yı hatırlıyorum. Hafızamda söylediği kelimeleri anlayamasam da benimle konuştuğunu hatırlıyorum.

Ve sonra kırmızıyı hatırlıyorum.

Ağırlığımı verdim, sırtımdaki kutuların biraz gıcırdamasına neden oldum. Tüm bedenim anılardan ürküyor, kaslarım isimsiz bir acıyla kasılıyor: korku, öfke... utanç? Suç? Düşüncelerimi elimden geldiğince acımasızca uzaklaştırıyorum.

"Tüm bunlar ne?" Saelis'i kendi hayalinden çıkarıp dikkatimi dağıtmak istedim. Kutu yığınlarını, duvara yapıştırılmış kağıtları, yakınlardaki yere tebeşirle yazılmış isim ve sözcük listelerini işaret ediyorum.

Saelis, Miri'nin yaslanmış bedenine bakarak tereddüt etti. Yine de bekledim ve bir an sonra içini çekti. "Kimseye söyleme. Ama Kuzey'in neden düştüğünü anlamaya çalışıyoruz."

Biraz daha dik oturuyorum. North, kazaya neyin sebep olduğu hakkında, bunun kader ya da kehanet olmadığı konusunda ısrar etmek dışında hiçbir şey söylemedi. nasıl yapabildiğini merak ettim *Bilmek* kader değildi, ama bunun bir kaza olmadığına dair şüpheleri olsaydı, kesinliğini açıklardı.

Tabii ki North, muhtemelen şimdi yanlış olduğunu kabul edeceği pek çok şeyden emindi. Kalbimdeki ağrıya karşı uzun, yavaş bir nefes alıyorum.

Tanrım, onu özlüyorum.

Ne kadar olduğunu hatırlamadığım zaman neredeyse daha iyiydi.

Yanımdaki Miri'yi uyandırmamak için sesini yumuşak tutmaya devam eden Saelis, "Bizden başka kimse planörün nereden tutulduğunu bilmiyordu," diyor. "Başka bir pilot, hangarın yerini görerek üçgenleme yapabilirdi. *gök şarkıcısı* aynı anda havada olsalardı karaya geri dönüyorlardı, ama bizden başka kimse Kuzey'in kuzey olduğunu bilmiyordu. *gök şarkıcısı* pilotu. Sabote etmek için herhangi bir neden bulamıyoruz. *gök şarkıcısı* pilotun kim olduğunu bilmiyorlarsa."

Düşüncelerime küçük bir şüphe damlası girdi ve kendimi onun yanından Miri'ye bakmadan edemedim. Sadece iki kişinin erişimi olsaydı

hangara gider ve planörü kimin uçurduğunu bilirse, sabotaj olaylarını gerçekleştirebilecek insanların sayısı azalır... ikiye.

Ama nedense Miri ya da Saelis'in böyle bir şey yapmasına dayanamıyorum. North arkadaşlarına güvendi—*sevilen*onun arkadaşı. Onları arkadaştan daha çok sevdi. Onlara güvenmemek, ona olan inancıma ihanet etmek gibi geliyor.

"Kim North'a zarar vermek ister ki?" Soruyorum. "Kanadıyla ona zarar vereceklerini nasıl bilecekleri sorusunu bir kenara bırakırsak, Alciel'deki birinin onun ölmesini istemesi için ne sebep olabilir?"

Saelis çaresizce bana bakarak başını salladı. "İşte bu - herhangi bir sebep düşünemiyoruz. Kuzey en iyisidir - bazı insanlar onun biraz parti çocuğu olduğunu veya sorumluluklarını daha ciddiye alması gerektiğini düşünür, ama gerçek şu ki, herkese karşı nazik, düşünceli, komik. Hiç düşmanı yok ve onun bir tane edindiğini hayal edemiyorum.

Bir anlığına Saelis'i izledim, yüz hatlarındaki incinmeyi özömsedim, arkadaşlarının onu ne kadar önemseydiğini bir kez daha fark ederken göğsümde giderek artan o tanıdık ağrıyı hissettim. Nazikçe işaret etmeden önce yutkunup kendime bir tekme atmalıyım, "Ama Kuzey sadece Kuzey değil. O aynı zamanda Alciel'in tahtının varisi olan prens. Düşmanları olmayabilir ama tahtın düşmanları olabilir."

Saelis bana göz kırptı ve sonra düşünceli ve sessiz bir şekilde yere baktı.

Düşmanların bu kadar az olduğu bir dünyada büyümek nasıl bir şey olmalı? Kuzey'in dünyamı son derece ürkütücü bulmuş olması için uzun bir nedenler listesinden bir tanesi daha. En azından gardiyanlarımı tarikatçılar tarafından öldürölmüş halde bulduğumda neler olduğunu biliyordum.

"Politika hiçbir zaman benim işim olmadı," diyor sonunda Saelis, kaşlarını çatmış Miri'nin uyuyan formuna bakarak. "Ama daha küçük adaların temsili, kaynakların tahsisi gibi konularda kesinlikle tartışmalar olsa da, bunların hiçbirinin bir prensi öldürmeye değıceğini düşünmüyorum. Bu ne anlama gelir ki? Kraliçeye karşı koz kullanmak istiyorlarsa, onu kaçırmak falan daha iyi.

"Bu doğru." Politika Saelis'in işi olmayabilir ama kesinlikle aptal da değil. Sonra yeni bir düşünceye kapılarak daha dik oturdum. "Kaldıraçla ilgili olmadığı sürece. Benim dünyamda ilahiyat, sizin insanlarınızın Yükseliş olarak adlandırdığı Exodus'tan şimdiye kadar kesintisiz bir çizgidir. Bana göre. Bu senin kraliyet ailen için de geçerli, değil mi?"

Saelis başını salladı, yerçekimi biraz daha temkinli bir şeye kaydı. O ve Miri, iddiam hakkında bana çok fazla soru sormadılar. *BENT* Tanrı olduğunu iddia eden kraliçenin yanındaki kadın değil, Nimhara idi. Ama sonra North, tanrısallığın bir yalandan biraz daha fazlası olduğunu düşündü, bu yüzden arkadaşları muhtemelen bunun törensel bir unvana benzediğini düşündüler.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Kraliyet ailesinin geçmişi Yükseliş'e kadar uzanıyor.

Neden?" "Geldiğim yerde, birçok insanın çok az şeyi var. Bu onları kızdırıyor ve korkutuyor ve yeterince uzun süre bu şekilde hissettiklerinde, onlara yardım etme sözü verenlerden nefret etmeye başlıyorlar." Boğazım biraz düğümleniyor ama konuşmaya devam etmeyi başarıyorum. "Alciel bir bolluk ülkesi ve kimse aç kalmıyor - ama başka nedenlerle korkan veya kızanlar varsa, suçu kraliyet ailesine atabilirler. Tam olarak bilmeseler bile bir şeyleri değiştirmek isteyebilirler. *Nası* bir şeylerin değişmesini isterler. Kraliyet ailesinin Alciel üzerindeki kontrolüne son vermek isteseydin, bunu nasıl yapardın?

Saelis'in ağzı bir an açıldı, bakışlarında bir miktar korku vardı, ama hemen bana cevap verdi: *bitirmek* kraliyet çizgisi kesin olarak."

Uzun bir süre birbirimize baktık ve sonra Saelis hareketlerinde bitkinlikle avuç içlerini gözlerine koymak için iki büküm oldu.

Keşke uzanıp omzuna elimi koyabilseydim - ona yalnız olmadığını hatırlatacak herhangi bir şey. Onun yerine, "Sana yardım edeceğim," diye fısıldıyorum. Kuzey'in eve geldiğinde güvende olmasını diliyorum."

Saelis bana biraz gülümsüyor ve vücudundaki gerilimi azaltmak için konuşmamızı değiştiriyorum. Ona benim dünyamdaki Kuzeyinin hikayelerini, onu yeniden gülümsetecek hikayeleri anlatıyorum: Kuzeyin bindilli kediyle karşılaşması; Kuzeyde ilk kez et tadımı; Kuzey, yakışıklı yabancıyı Ölüm Bayramı'nda dans etmeye davet etmeye çalışan tüm insanlardan kaçıyordu.

Orada duruyorum, çünkü dudaklarımdaki bir sonraki hikaye onlardan biri değildi. *onun* Kuzey, ancak bir *Benim* North ve giyinmeme yardım ederken parmak uçlarını tenime bu kadar yakın hissetmenin tuhaflığı ya da nehiergezerinin mavnasında yanağımın yanında avucunun bağımlılık yaratan sıcaklığı. Bir parçam, bu tür deneyimlerin ne kadar zorlayıcı olduğunu bilebilecek, onları benim kadar arzulayacak birine bunlardan bahsetmeyi özlüyor. Ama geri kalanım, önce bu ikisinin Kuzey'i sevdiğini hatırlıyor, o da onları ve ben...

Ben sadece onun kaderiyim. Kalbi değil.

Saelis sesimdeki ani kesintiyi fark etmemiş gibi görünüyor. Gözleri kapalı, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmış ve biraz iç çekerken, saatin geç olması ve günün olaylarının üzerimize geldiğini fark ediyorum.

o. Nöbet tutma niyetine rağmen uykuya dalıyor. Onunla hâlâ yanında mışıl mışıl uyuyan Miri'ye baktım ve dilimi tuttum.

Kendi sözlerim, sanki boş hangarın enginliği tarafından kısıtılmış gibi yankılanarak bana geri döndü. *Sadece Kuzey'in güvende olmasını diliyorum... eve geldiğinde.*

Benim dünyamda, North'un eve gitmesini hiç düşünmedim, çünkü bu fikir imkansız görünüyordu. Yukarıdan aşağıya düşmek bir şeydi, ama yerden yükselip havaya uçmak ve gökyüzünün diğer tarafına ulaşmak? Bin yıl boyunca dünyalarımız arasında, bizim topraklarımızdan tanrılarınkine hiç kimse geçmemişti, ya da ben öyle olduğuna inanmıştım. Ama sonra öğrendim ki, bir sevgili edinmek için tanrısallığını terk eden tanrıça Jezara, sürgünü beni aramaya yöneltti ve tüm bunları Kuzey düşmeden bir nesil önce gelen bir bulutlu için yapmıştı. Belki de insanlar bin yıldır gizlice dünyalar arasında geçiş yapıyorlardı.

Kuzey'i bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum. Ama kalbim yapacağımı söylüyor, inancım yapacağımı söylüyor. Kehanet bizi bir araya getirmede, sadece bizi aniden ayırmadı - hikayemizde daha fazlası var, buna inanıyorum. Ama bir daha Kuzey'i görürsem, bunun nedeni birimizin dünyalarımız arasında seyahat etmenin bir yolunu bulmuş olması olacak. Bu da North'un evine, dünyasına, ailesine dönebileceği anlamına geliyor.

Miri ve Saelis'e.

Boğazım düğümleniyor, gözlerim yanıyor, arkamdaki kutulara daha sıkı sarılıyorum ve yırtık pırtık örtüyü etrafıma sarıyorum. Ama beni ürperten ürperti hangardan gelmiyor ve kendimi sarmak sadece soğuğu kalbime hapsediyor.

Kuzey'in güvende olmasını diliyorum. Ve daha da önemlisi, onun mutlu olmasını diliyorum. Arkadaşlarıyla, aşklarıyla tanıştıktan sonra, onları neden bu kadar önemseydiğini anlayabiliyorum. Onu neden mutlu ettiklerini anlayabiliyorum.

Ne de olsa, yanağıma dokunmayı, beni öpmeyi ya da yakınında tutmayı beceremezken, benimle nasıl bir geleceği olabilirdi?

Ben halkımın tanrıçasıyım - benimki gibi bir hayatta istemeye yer yok.

"Nimh... uyan. O burada."

Miri'nin sesi rüyama, tapınaktaki sonsuz, kıvrımlı koridorlardan birine, evim olması gereken yerde kaybolmaya ve çaresizliğe giriyor.

Rüyamda onun kimi kastettiğini bildiğimden eminim ve arkamda, yıldız ışığı gibi karanlığı kovalayan yumuşak bir parıltı tarafından çekilip dönüyorum.

Ama gözlerimi açtığımda, sadece uzak uçtaki pencerelerden hangara sızan gün ışığı ve Miri'nin yüzü benimkinden pek de uzak değil. Dirseğimin üzerinde doğruldum, bedenim hangarın sert zemininde geceyi protesto ediyor ve gözlerimi ovuşturuyorum. Ağrıyorlar ve köşeleri tuzla kabuk bağlamış - dün gece ağlıyordum.

Miri'nin gözleri hangarın uzak ucunda, Saelis'in arkası bize dönük bir adamla konuştuğu yerde, bu yüzden ağladığımın kanıtını yüzümden silmek için zamanım var.

"Buradaki kim?" diye soruyorum, uykunun karmaşası hâlâ zihnimi buğulandırıyordu.

"Beatrin'i görmemiz için bizi içeri sokacak olan adam." Miri ayağa kalktı ve dalgın dalgın bana yardım etti; sonra, ben almadığımda, geri çekiyor. "Üzgünüm unuttum."

ona gülümsüyorum. "Jestini hâlâ takdir ediyorum."

Karşılığında geçici bir gülümseme sunuyor. Saelis kadar çabuk güvenmiyor ama görünüşe göre onun götürdüğü yolu takip edecek. miri*istiyor*Sis ona bunu doğrulayan bir görüntü vermeden önce, tıpkı North'un yaşadığına inanmak istediği gibi bana güvenmek. "Hadi. Ona olabildiğince az şey söyledim. Teorik olarak, krono iletişimleri hacklenebilir."

Ona göz kırptım. "Ben değilim-"

Şakak gibi bir hareketle kendini tapınağın kenarına dayadı. "Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmediğini unutup duruyorum. Ona pek bir şey söylemedim çünkü iki hafta önce kraliçenin yanında ortaya çıkan kadına güvenilemeyecekse, birileri aramamı duymuş olabilir.

Yorgunlukla ayağa kalktım, bileğindeki kronoya ve tekrar yüzüne baktım. "Büyü çok daha güvenilir görünüyor."

Miri'nin bir kahkaha atması beni şaşırttı; vücudunun titremesi buklelerini dans ettiriyor. "North'un seninle orada takılmasına şaşmamalı."

Ben detaylandırmasını isteyemeden önce hangarın karşısına geçiyor. Saelis ile konuşan adam, Alciel standartlarına göre yeterince basit giysiler giyiyor, ancak ceketinin kumaşının ve kalıbının yüksek kalitede olduğunu görebiliyorum. Kahverengi saçlarını kısa takıyor ve teni burada tanıştığım çoğu insandan daha açık renkli. Saelis omzunun üzerinden bize baktı ve onun bakışını takip eden adam döndü.

Olduğum yerde, birkaç adım ötede durup bakıyorum, kalbim boğazımda düğümleniyor.

Kuzey?

Bir an sonra, tüm farklılıkları hatırladım - açık teni North'ununkinden daha koyu, saçları North'un ki siyahken kahverengi, North'un en güçlü özellikleriyken burnu ve çenesi göze çarpmıyor. Ama gözler... *gözler*North, kendi yüz hatlarında bir miktar şaşkınlıkla bana bakıyor.

"İyi misiniz bayan?" North'un ses tonuyla soruyor.

O zaman anlıyorum. Bu adam, parçaların sadece yarısıyla çözmeye çalıştığım bir bulmacanın cevabı gibi. Burnu ve saçları olan ama teni onunkinden çok daha koyu, boyu daha kısa ve sesi bende hiçbir tanıma uyandırmayan North'un annesi, kraliçenin o kadar çok resmini gördüm ki. Hafızamın bir kısmını geri kazanmadan önce, onu tanıdığımdan emin olmak için Alciel'in kayıp prensini onda görmeye çalıştım, ama onun imajını tek başına ondan oluşturmamıştım. Ama onu bu adamla birleştirirsen...*Kuzey*.

"Sen North'un babasısın!" Hala ona bakarken nefesim kesildi, gözlerimi alamıyordum. "Senin hakkında konuştu - senin onun... onun... biyolojik babası olduğunu söyledi?" O özel konuşmanın geri kalanını hatırladıkça yüzümün ısındığını hissediyorum.

Adamın yüz hatlarında şok ve şaşkınlık derinleşiyor ve Miri ile Saelis arasında bakıyor. "Bana tanışmam için getirdiğin kişi bu." Sözler bir soru değildir. "Skyfall, aynen şöyle konuşuyor... tıpkı..."

Miri ciddi bir ifadeyle başını salladı - adamın North'un babası olduğunu ilk anladığımda oldukça memnun bir şekilde gülümsemişti. Şimdi ciddi. "Evet. bu *gerçek*Nimhara. Buraya kraliçenin yanında olan sahte kişiyle aynı zamanda geldi. Doğrudan saraya gitmek yerine neden önce sizi aradığımızı anlayabilirsiniz. Nimh, bu Talamar. North'un biyolojik babası."

Yaşadığı şoku atlatmaya çalışan Talamar hâlâ bana bakıyor. "Daha sonra *Sengerçek* tanrısal mı?"

Sözleri ilk başta North'un yaptığından daha saygılı ve Miri ya da Saelis'ten daha ağır konuşuyor. Bu adam bir politikacı - Soğuk bir su gibi içime bir rahatlama şeridi akarken bile, ses tonundaki özeni ve kelime seçimindeki düşünceliliği anlıyorum. Bana bu kadar çabuk inanmasını beklemiyordum.

Sessizliğimi yanlış anlayarak hafifçe gülümsedi, bir adım geri çekildi ve sonra - beni çok şaşırttı - ilahi olana eski saygı ve sadakat jesti olarak başını eğdi ve avuçlarını gözlerine koydu. Ne zaman o

doğruldu ve yüzümü görünce çabucak şöyle dedi: "O sahte bir tanrı olabilir, ama kraliçenin yanında bulunduğu kısa süre içinde bize halkınızın gelenekleri hakkında çok şey öğretti. Söyle bana Kutsal Kişi, North'un babası olduğumu nereden bildin?"

"Tıpkı ona benziyorsun," diye mırıldandım, adamın Kuzey'e benzeyen bakışları ve o tanıdık şekilde eğilmenin verdiği garip deneyim karşısında sersemlemiş halde. "Gözlerin etrafında, yaparsın. Onu nerede olursa olsun tanırım, babasında bile."

Talamar'ın kaşları çatıldı. "Onu tanımak... nasıl? Onu nasıl tanıyabilirsin?" O tanıdık gözlerde şimdi acı var ve bir sarsıntıyla kelimeyi geçmiş zamana çevirdiğini fark ettim. *Bilinen*.

Kaşlarını kaldırıp bana bakan Miri'ye baktım. Ona krono boyunca hiçbir şey söylemedi. Derin bir nefes alarak North'un babasına döndüm. "Prens düşüşünü atlattı. O yaşar. Buraya gelmeden önce onu iyi tanıyordum."

Talamar'ın yüzünün rengi soldu. Gözleri Miri'nin yüzüne, ardından Saelis'in yüzüne gidiyor. Benimle çalışmadıklarında, Talamar tekrar bana baktı, yüzü yoğunluktan gergindi. "Kuzey - yaşıyor mu? Kurtuldu?" Yutkunuyor, boğazı gözle görülür şekilde inip kalkıyor ve titreyen elini yakasını kavramak için kaldırıyor. "Oğlum yaşıyor mu?"

Başımla onu onayladım ama daha fazlasını söyleyemeden öksürdü ve sanki bu haber ciğerlerinin tutulmasına neden olmuş gibi nefesini tuttu - otomatik olarak ceketinin cebine uzandı ve küçük bir cihaz çıkarıp dudaklarına götürdü. O şey tıslama sesi çıkarıyor ve keskin bir şekilde nefes alıyor, azaltmak için birkaç saniye bekliyor, nefesi hâlâ zor ama daha iyi.

"Kuzey," diye mırıldandı gözlerini kapatarak. Onları açtığı anda bakışları o kadar nazik ve sıcak ki, oğluna o kadar benziyor ki kalbim çatlamakla tehdit ediyor. "Teşekkürler Nimh. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz. Hepimiz için."

Miri boğazını temizledi, ancak sesin canlılığı, North'un hayatta kaldığı haberini paylaşmaktan duyduğu zevkle yüzünün nasıl parladığını gizleyemiyor. Öte yandan Saelis o kadar geniş sırtıyor ki, yüzüne kramp girecek diye korkuyorum.

Talamar irkilir ve titrek bir nefes verir. "Haklısın. Kaybedecek zaman yok. Sana inanıyorum, İlahi Olan. Nimhara—sahte Nimhara bir sabah kraliçenin yanında belirdi. Sanırım gece geldi. Geri kalanımız onun varlığından haberdar olduğumuzda, kraliçe ona çoktan güvenmişti ve derinden güveniyordu. Bana sorarsan çok derinden. Ama geri kalanımız..." Başını salladı, bakışları endişeliydi. "İstemedim

Açık bir gökyüzünde bulutlar yapmak, çünkü nesiller boyunca hepinizi görmezden geldiğimizde, artık orada kimsenin yaşamadığından emin olduğumuzda, Alciel ile Aşağıdaki dünya arasında bir düşmanlık yaratmak isteyeceğim en son şeydi. Ama ona güvenmedim, özellikle de yaşadığımız depremler o buraya geldikten hemen sonra olmaya başladığı için."

"Kraliçeyi uyarmalıyız," diyor Miri çenesini kaldırarak. Onu neredeyse Riverstriders boks maçlarında, yumruklarını havaya kaldırmış, gözleri parlayarak hayal edebiliyordum. "Nimh bu kadının tehlikeli olduğunu söylüyor ve kim bilir Beatrin'e ne anlatıyor."

Talar başını sallıyor. "Kesinlikle haklısın. Ve beni buraya çağırmakla haklıydın." Gözleri bir an uzaktaki hangarı tarıyor. Oğlunu düşündüğünü biliyorum - burada gizlice çok fazla zaman geçirdiğini, Miri onu çağırana kadar hiç bilmediği bu yeri bildiğine göre. "Kraliçeyi tek başına yakalamak neredeyse imkansız, ama Nimhara -kahretsin, ona ne diyeyim, sahte olan?- sabahın geç saatlerinde tek başına bir saat kadar odasında güneş bilir ne yaparak geçiriyor."

Adı, diye fısıldadım, Inshara.

Talar bana baktı ve sonra tekrar solunum cihazına uzandı. Çıkardığı ısıklık bana yuvasını koruyan bir nehir yılanını hatırlatıyor ve ürperiyorum. Cihazı indirerek fark eder. "Eski bir hastalık," dedi nazikçe. "Ciğerlerim kırılğan ve genellikle ilaca ihtiyaç duyuyorlar, yoksa beni kapatmaya çalışıyorlar."

Adamın sakatlığına bakmamam gerektiğinin bilincinde olarak başımı salladım. Senden korkmuyorum, korktuğum kişi o. Onun benim düşmanım olduğunu hatırladığımdan beri onun adını ilk kez söylüyorum."

Saelis başını çeviriyor, gözleri sempatik bir şekilde yüzüme düştüğünde, ama Talar şimdiden tekrar konuşmaya başladı.

"Kraliçeyi birkaç dakikalığına tek başıma seyirci odasına çıkarabilmeliyim. Saat tam olarak on bir buçukta sarayda olabilir misin? Bu bana nöbetçi muhafızların seni içeri almalarını sağlamak için yeterli zamanı verir. Beatrin'i tek başına dışarı çıkarmak için bir sebep düşünmek için yeterli zamanı.

Miri başını salladı. "Orada olacağız." Talar'ın yanına giderek onu dışarı çıkardı, ikisi hangi girişi kullanacaklarını, hangi muhafızları uyaracaklarını tartışıyorlardı.

Saelis yine de beni izliyor ve bir an sonra yaklaşıyor. "Bizorada olacak," dedi nazikçe. "Hepimiz. Orada aranızda her ne olduysa, onunla tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaksın."

Gülümseyerek ve başımı sallayarak ona cevap verdim. Inshara ile yeniden yüz yüze olma fikrinin yarattığı korkunun, kalbimdeki korkuyu, isimsiz niteliğini açıklayamam. Nehir kıyısında tarikatçı çocuğun öldüğünü gördüğüm, Jezara'nın beni bulduğu, Elkisa'nın ikimizi de bulduğu o anı hatırlamaya çalıştığımda hissettiğim aynı korku, utanç veya pişmanlık. Ölümünden, acıdan, hatta yeni arkadaşlarımın, benim ya da North'un başına gelebileceklerden korkmak değil.

Saelis, kalbimde dönüp duran korkuyu durduracak şekilde bakışımı yakalamak için başını eğiyor, çünkü bu bana Kuzey'i çok hatırlatıyor ve bunu kimin kimden öğrendiğini merak ediyorum. "Değeri ne olursa olsun," diyor gülümseyerek, "konu seninle onun arasındaki bir hesaplaşmaya gelince? Param senin üzerinde."

Ona gülümsüyorum çünkü inancı yardımcı oluyor ve bu korkuyu bilincimin arkasına, bu yerde ilk uyandığımdan beri yaşadığı ve hiçbir şey hatırlamadığım yere itebiliyorum. Ama o, Talamar'ı uğurladıktan sonra dönen Miri'yi karşılamak için arkasını dönene kadar sadece gülümsememi olduğu yerde tutabiliyorum.

Artık korkunun ne olduğunu biliyorum.

Hatırlamaktan korkuyorum.

Aklımı mı kaçırdığımı kendime sormamaya çalışıyorum çünkü cevap kesinlikle *Evet*.

Orada *sahip olmak* başka bir deyişle, yıllarca Nimh'in gözlerinin içine bakan, onun sırlarını duyan, onun ender, değerli gülümsemelerini gören ve sonra onu sırtından bıçaklayan bu kadınla ittifak yapmak zorunda olmadığım anlamına gelen herhangi bir şey.

Ama varsa, bulamıyorum, bu yüzden Elkisa'nın listesindeki her şeyi topladım ve bir kez daha tapınaktan bu sefer güpegündüz ayrılmaya hazırlanıyorum. Şehri geçmek bir dizi kılık değiştirmeyi gerektirecek ama bu en risklisi olabilir çünkü tanınırsam Techeki muhtemelen beni kütüphanedeki bir rafa falan zincirleyecektir.

Çamaşırhaneden yeni aldığım cüppeye sarınmıştım ve herkes gibi kapüşonluydum. Asıl mesele, arkamda bırakmadığından emin olduğum, ancak kaçırılması en göze batmayan şey olmayan mızrak asası. Mızrak ve udjet tılsımlarını kaba kahverengi beze sardım ve malzeme odasında bulduğum bir kucak dolusu süpürgeyle birlikte tutuyorum.

Risk almalıyım. Nimh'in halkının ona ihtiyacı var. Onu onlara verebilirsem...

Düşüncelerim, onu buraya geri getirebilirsem, bunun kendimi eve geri götürebileceğim gerçeği üzerinde oylanmak istiyor. Aklımın yapmayı reddettiği şey, bunun hala ayrı olacağımız anlamına geldiğini kabul etmek. Bu yüzden bunu sonraya sakladım ve kendimi aynı anda on altı ya da on yedi sorunla, endişeyle ya da panikle uğraşmakla sınırlamaya karar verdim. Sonuçta ben bir tanrı değilim. Sadece benim olduğumu düşünüyorlar.

Başımı eğerek ve bir elimi yüzümü saklamak için kullanarak tapınağın ön kapısından çıkarken bir esneme taklidi yaptım ve şehre inen büyük taş basamakların tepesindeki muhafızlar açıkça benim geldiğimi düşünüyorlar.

Yardımcılar arasında kısa çöpü çektim - sabahın erken saatlerinde bir göreve gönderildim. Bana pek ilgi göstermiyorlar ya da temizlik görevinde bana katılmaya gönüllü olmuyorlar. Basamaklardan aşağı inerken birinin arkamdan seslenip tam olarak nereyi süpüreceğimi sormasını bekledim ve ancak tozlu sokağa vardığımda yavaşça nefes verdim.

Elkisa'nın talimatlarına uydum, sağa döndüm ve bir ara sokağa saptım, birkaç blok ötedeki küçük, terk edilmiş bir eve doğru ilerledim. Kapı menteşelerinden sarkıyor, içeriden moloz dökülüyor. İç duvarlardan birinin çökmüş olduğunu bulmak için dikkatlice üzerinden geçiyorum. Elkisa tek kırılmamış sandalyede oturmuş beni bekliyor.

Cüppeyi kafamdan çıkarıp altımdaki basit tunik ve pantolonu ortaya çıkarırken ikimiz de konuşmuyoruz. Ben rahip yardımcısının cübbesini çantama koyana kadar sessizliği bozmadı.

"Fazla temizsin," dedi bana bakarak.

O haksız değil - yıkık şehirdeki hiç kimse tapınağın içinde olduğu gibi çamaşır yıkamıyor. Tek dizimin üstüne çöküp molozdan bir avuç toprak alıp kumaşa işlemeye başladım.

"Dün gece bunun için gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım," diyor mızrak asasını işaret ederek. "Balıkçı Kral'ı fazla mı abarttığımı merak ettim."

Ne yaptığını biliyorum - bunu kendim yapmak için eğitildim ve hiç şüphesiz Nimh'in tüm muhafızları öyleydi. Küçük konuşma, gerginliği azaltma. Zararsız bir konuşmanın ortasında insanların size saldırma olasılığı çok daha düşüktür.

"Bunun için geleceğimi nereden bildin?" diye sordum, ses tonumu sabit tutarak.

Boş bir omuz silkmeye bir omzunu kaldırıyor. "Pek çok şey biliyorum."

Aşağıda benden önce olduğuna göre biri ona söylemiş olmalı. Ama kim? Matias'ın kampında bana ne söylemeyi planladığını kim biliyordu? Hired'i bana göndermeye başladığından beri bir haftadan fazla bir süredir her gece o sokakta bekleyen bir ulak var. Dün gecenin evet diyeceğim gece olduğunu nasıl bildiler?

Ne olduğunu bilmiyorsan, kan annem sık sık der ki, o zaman en iyi hamlen cehaletini açığa vurmak yerine biri sana söyleyene kadar susmak.

Bu yüzden cevap vermiyorum. Bunun yerine mızrak asasının başını gizlemek için kullandığım kumaşı açtım. Bu sefer birkaç katmanla tekrar sardım ve hepsini bağladım.

tepesinde bir düğüm var, bu yüzden omzuma koyduğumda, eşyalarım sonunda bir demet halinde bağlanmış bir sopa gibi görünüyor.

Mızrak asasının ucunu katmanların arasından test ettim - yine de birini bıçaklamak için kullanabilirdim, ama onu kana bulama fikri tüylerimi ürpertiyordu. Elkisa'nın beni izlediğini görmek için yukarı baktım ve yüz ifademi düzelttim.

"Silahlı mısın?" diye sordum ona bakarak.

Cevap olarak başıyla kırık masaya doğru işaret etti ve bıçağının masanın üzerinde durduğunu gördüm. Ayağa kalktı ve sakladığı hiçbir şey olmadığını göstermek için giysilerini vücuduna doğru çekti, yavaş bir daire çizerek döndü. İkimiz de beni -yine- silahsız alt edebileceğini biliyoruz, ama bunu kolaylaştırmaya gerek görmüyorum. Ve eğer ona en ufak bir rahatsızlık verirse, onu da alırım.

Bıçağı kemerime bağladım ve mızrak asasıyla sargılarını omzuma astım.

"Bu bir bağ," diyor başını sallayarak. "Bu uygun." "Ne?"

Asayı işaret ederek, "Bir şeyleri taşımak için her şeyin sarıldığı yol," diyor. "Buna bağ denir. Kedi adını böyle aldı."

Kaşlarını çatarak, "Nimh bana asla bir kediye isim vermediğini söyledi," diye yanıtladım.

"Eh, ona öyle diyor," diye yanıtlıyor, itirazını el sallayarak.

"Bağır kedi. Çünkü nehirde bir bağın içinde bulundu."

"O...'da ne yapıyordu?" Sesim kısılıyor. *Ah*. Birisi onu oraya attı. Güven sorunları yaşamasına şaşmamalı.

Nimh'in ona böyle seslendiğini bilmiyordum—bunu söylediğini hiç duymadım. Birbirimizi ne kadar az tanıdığımızı bininci kez hatırlatırken, kendi rahatsızlık anımın zamanı geldi. Miri ve Saelis'i ne kadar iyi tanıdığımınla karşılaştırıldığında, Nimh ve ben neredeyse yabancıyız. Yine de sabah kalktığımda, gece uyuduğumda, burada her günü onsuz geçirmeye çalıştığımda düşündüğüm tek kişi o. İkisini özlüyorum ama ben *ihitiyaço*.

Sanki konuşmamız onu çağırmış gibi, kedi kapıdan içeri giriyor, kuyruğu havada ve hoşnutsuzlukla ileri geri sallanıyor.

"Bizimle yürüyemezsin," dedim ona. "Seni farklı bir renge boyamakla ilgili tartışmayı yeniden başlatmak istemiyorsan hayır. sen çok ünlüsün Gölgelele devam edebilir misin?"

Bana yardım edemeyecekmişim gibi bakıyor, bu da deneyimlerime göre *Evet*.

Elkisa yavaşça ayağa kalkarak, "Hareket etmemizin zamanı geldi," diyor.

"Bizi oradaki herkesi geçebilir misin?" Tekrar soruyorum, harap olmuş şehrin sokaklarında öylece dolaşma fikri midemi bulandırıyor.

"Ölümsüzlerin nerede devriye gezeceğini biliyorum," diye yanıtlıyor.

"Gardiyanların nasıl eğitildiğini biliyorum. Gündüz saatleri, en fazla sayıda insanın hareket ettiği saatlerdir. Fark edilmeden geçmek için en iyi şansımız bu. Ama başlamalıyız."

Birlikte dışarı çıkıp tapınaktan uzaklaşan ana caddeden aşağı iniyoruz. Omzumun üzerinden geriye dönüp baktığımda, tapınak şehrin üzerinde yükseliyor, vadideki en yüksek yapı - her iki taraftaki tepelerin bile üzerinde yükseliyor. Kuleleri, şehirdeki her şeyden çok daha büyük olan geniş üssü Alciel için doğrudan yukarıdaki bulut alanlarına uzanıyor. Sağda bir çalışma ekibi görüyorum ve bir an sonra Nimh'in kaçtığımız gece duvarda açtığı deliği tamir ettiklerini fark ediyorum. O zamandan beri bunu düşünmemiştim, ama şimdi birkaç tanesinin halatlarla kulelere bağlanmış halde yukarıdan dikkatlice oraya doğru tırmandıklarını görebiliyorum ve aşağıda daha fazlasının olması gerektiğini biliyorum.

Elkisa, "Dikkatli ol," diye tersledi ve kucak dolusu tahta kalas taşıyan bir adamdan kaçmak için tam zamanında başımı kaldırdım, o kadar büyüktü ki etraflarını göremiyordu. Dikkatimi etrafımdaki şehre çeviriyorum ve görülecek çok şey var. Kazadan sonra Nimh'le ilk kez topallayarak geldiğimizden beri gün içinde bu yerden geçmemiştim. Sanki biri renk kontrastını düşürmüş gibi - her şey eskisinden daha sıkıcı.

İnsanlar yavaş hareket etse ve kırık dökük şehir boyunca dikkatle yollarını seçse de, yer artık canlanıyor. Bazıları kollarının üst kısmına gri kumaş şeritler bağlayarak şehri büyüden ve Nimh'in çağırdığı sisten koruyan Gripelerinlilere sadakatlerini ilan ederler. Diğerleri fikirlerini kendilerine saklar.

Yolun sol tarafına giderken ikimiz de konuşmuyoruz - bir bina çöktü, keresteleri ve tuğlaları yola saçıldı ve içinden geçebileceğimiz sadece küçük bir boşluk kaldı. Bunu Nimh yaptı.

Temizlik herkesi aşıyor. Hayatta kalma şu anda şehirdeki tek oyun. Bu yerin çoğu harabe halindedir.

"Yıldız!"

Önümüzden bir ses ciyakladığında yerimden fırladım ve Elkisa'nın eli beline gidip bıçağının olması gereken yeri tuttu.

"Bir yıldız, parlak bir yıldız!" Buğulanmış yaşlı bir kadın, bana bakarken gözleri kocaman olmuş. Pis giysiler, ince çerçevesinin etrafında gevşek bir şekilde sarkıyor, budaklı ellerde sıkıca kavradığı eski püskü şallardan oluşan kat kat. Techeki bana şu anda şehirde pek çok sis bükücü olduğunu söyledi - Nimh şehre girerken fırtınası onları döndürdü. Arkasında bıraktığı katliamı anladığında nasıl hissedeceğini düşündükçe kalbim acıyor.

Bir adam, aynı çene ve gözlerden kadının oğlu olduğu belli, onu nazıkçe uzaklaştırmak için acele ediyor ve Elkisa ve ben onun yanından hızla geçiyoruz, ama elimde olmadan merak ediyorum. Kehanete göre Nimh'in yıldızıysam, yaşlı kadın bir şekilde benim hakkımda bunu sezmiş miydi?

Çürümüş ürün kokan tezgahların yanından geçiyoruz - belki de sahipleri onları almak için geri dönmemiştir. İleride bir kontrol noktası, yolun karşısına uzanan bir evin kırık kirişi, siyah ve altın rengi giysiler içindeki tapınak muhafızları tarafından yönetiliyor. Onlara birkaç Gripelerin eşlik ediyor, ama yüzleri bize dönük değil - bizden çok başkalarını dışarıda tutmakla ilgileniyorlar. Onların ötesinde nehrin karşısındaki köprü uzanıyor.

Teftiş edilmeyeceğimiz bir geçiş noktası bulmak için gelişigüzel bir şekilde sola dönüp ara sokaklardan geçerken, "Bu gerçekten kötü bir fikir gibi geliyor," diye mırıldandım.

"Daha iyisi var mı?" diye soruyor Elkisa, bir köşeyi kontrol ederek.

Cevap vermiyorum ama önümüzde sinsice ilerleyen kediye görüyorum ve umarım bu, onun da bu korkunç plana katıldığı anlamına gelir. "Bana nereye gittiğimiz hakkında daha fazla bilgi ver," diyorum. "Bulduğun gökyüzüne giden yol hakkında."

Nehrin kenarına vardığımızda duraklıyor, bir an ortalıkta dolanıyor, sonra gözetimsiz bir tekneye komuta ediyor. Tartışma zahmetine girmiyorum - dikkatli bir şekilde biniyorum, bir dakika sonra kedi ve Elkisa bir sılıkla itiyor.

Nehir şehrin kuzeyinden akıyor, tapınağın etrafında ikiye ayrılarak onu kendi adasında bırakıyor, sonra diğer tarafta yeniden birleşiyor. Şehrin en yüksek noktası olan tapınak adasının tamamı, doğuda ve batıda tepelerle çevrili bir vadide yer almaktadır.

Şimdi o adadan ayrılıyor, yerin hemen yükselmeye başladığı batıya geçiyoruz. Yükseldikçe evler büyür ve burasının daha zengin bir bölge olduğu açıktır, ancak bu onu Nimh'in kasırgasının öfkesinden kurtarmadı. Sokaklar diktir ve genellikle tepeye yerleştirilmiş merdivenlere döner. Büyük pencereler şehrin geri kalanına bakmaktadır.

"En büyük tepenin ortasındaki binayı görüyor musun?" diye soruyor Elkisa, başını işinden kaldırmadan. "Diğerlerinden daha mı büyük?"

"Anladim."

Yaşlılar Kongresi'nin toplandığı yer burası, dedi sessizce. "Yer tepenin içinde, onun altında. İşin sırrı burada."

"Peki sır ne?"

Başını sallıyor. "Gökyüzüne çıkan bir yol, cloudlander."

Kongre salonuna bakıyorum, içimde bir umut kıvılcımı ateşlemeye çalışıyorum. "İçinde bulundun mu?" Soruyorum. "Eve giden yol nasıl bu kadar yakinken Matias'ın bundan haberi yok anlamıyorum."

Homurdandı. "Balıkçı Kral olduğunu senden gizleyen, Sentinel olduğunu senden gizleyen bir adamdan bahsediyorsun. Söyleyecek başka yalanı kalmadığından bu kadar emin olman ilginç."

Bankaya tırmanıp sokaklarda yürümeye başlarken cevabımı seçmek için kendime bir dakika kazandırıyorum. O kadar emin değilim, dedim sonunda. "Ama Nimh'in iyiliğini düşündüğüne inanıyorum ve onu orada, Inshara ile gereğinden fazla bir an bile fazla bırakmanın düşünülemez olduğunu bildiğine inanıyorum."

"Belki," diye katılıyor. "Ama bu durumda yalan söylemedi. Kasanın orada olduğunu bilmiyor. Nöbetçiler bu konudaki bilgilerini uzun zaman önce kaybettiler. Onlardan çok az var. Yine de yüksek rahipler hala biliyordu. Daoman, Jezara'ya öğretti ve Jezara, Inshara'ya öğretti."

"Ve Inshara sana söyledi," diye bitiriyorum.

Elkisa, "Dokunuşunuzla tacı açabileceğinizi ve onu gökyüzüne gönderebileceğinizi biliyordu," diye yanıtıyor. "Ve o haklıydı. Ayrıca bana bu kasadan bahsetti ve senin dokunuşunun onun girişini sağlayacağına inandığını söyledi. İlk seferinde haklıydı ve umarım ikincisinde de haklı olur. Artık kasanın nerede olduğunu şehirde veya dışında bilen tek kişi benim. Giriş elde edebilecek tek kişi sizsiniz. Böylece kendimize müttefik buluyoruz."

Çenemi dikleştirip mızrak esasını omzumun üzerinden düzeltiyorum. *O inandı. Umuyorum.* Bu hafif bir teklif ve güvenmek için hiçbir nedenim olmayan birinden. Ama yine de, Matias bana gerçeğin yarısını söyledi ve Techeki kendi gündemini takip ederken beni tapınağın içinde sakladı. Bu dünyada kedi dışında tamamen güvenebileceğim kimse yok.

Haftalarca eve başka bir yol arayarak geçirdim ve bulamadım. Risk almaktan başka seçeneğim yok.

Belki de haklıdır. benim asil kanım *öy/eyd*/Nimh'in tacındaki büyüü etkinleştirmenin ve onu ve Inshara'yı Alciel'e göndermenin anahtarı.

Bilimsel olarak, içinde DNA tabanlı bir teknolojinin gömülü olması gerekiyordu. Belki de gökyüzüne giden bu başka yol da aynı güvenceye sahiptir.

Ailemin soyumuzu devam ettirme konusunda neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamaya başlıyorum.

Muhtemelen en iyisi Elkisa'ya ihtiyacı olan tek şeyin benim dokunuşum değil, benim kanım olduğundan bahsetmemek, yoksa kanımın bir kısmını yanına alıp gerisini geride bırakmaya karar verebilir.

Bir tepeye zikzak çizerek çıkan bir caddeyi takip ediyoruz, her iki yandaki pencerelerin yarısı tahtalarla kaplı. Bacaklarımın ağrımaya başlaması uzun sürmedi, ter yavaşça sırtımdan aşağı akmaya başladı.

"Jezara biliyorduydu," dedim bir süre sonra, "nimh neden bilmiyordu?"

Elkisa, "Ona henüz öğretilmedi," diye yanıtıyor. "Tezahür ettikten ve ilahi olanın bilgisine tamamen girdikten sonra Daoman ona söylerdi."

"Inshara onun ölmesini bu yüzden mi istiyordu?" Kelimeler, ben onları düşünmeye zaman bulamadan ağzımdan döküldü ve aramızdaki kırılgan nezaketi bozdu. Yine de kendimi üzemiyorum - Nimh'i büyüten adam onu korumak için ölürken ışığının sönmesini izledim. Ve Inshara'nın kontrolü altındaymış gibi davranarak onu bıçaklayan Elkisa'ydı. Inshara imkansız büyü kullanıyordu.

Bana baktı, sonra bir kez daha dümdüz önüne baktı, ağzı ince bir çizgiydi.

Nimh sana güvendi, dedim sessizce. Sakinliğimi korumalıyım ama kendimi dilimi ısırma ikna edemiyorum. Onu görmesini istiyorum. Ne yaptığını anlamak için.

"Ve Jezara, Daoman'a güvendi," diye çıkıştı. "Ta ki onu tapınaktan atana ve ikisinden de nefret eden bir dünyada Insha'yı büyütmesi için onu tek başına bırakana kadar."

Öfkem bozuluyor ve sadece sesimi alçaltmayı başarabiliyorum, onun yanına gelebilmek için daha hızlı hareket ediyorum. "Kimseyi yargılayamazsın. Nimh'in güvenini aldın ve onunla onu öldürmeye çalıştın."

Düştüğü anı görüyorum - çok dikkatli bir şekilde geliştirdiği soğukkanlılığındaki çatlakları görüyorum. Bakışları sert ama kara gözlerinde bir çaresizlik saklı. Çenesinde, omuzlarını tutuşunda bir gerginlik var - içinde bana göstermeye çalıştığı berrak mavi gökyüzünün arkasına saklanan bir fırtına var.

"Nimh'nin ölmesine asla izin vermezdim," diyor sessizce ve sesinde hala çabalasa da saklayamadığı bir boşluk var.

Birden merak ettim - o neredeydi? Ölümsüzlerle, onları Inshara'yı beklemeye ikna etmeye mi çalışıyorsun? Yoksa yapayalnız mı?

"Inshara, Nimh'i hayatta tutmak istediğini biliyor muydu?" Halihazırda öfkemi kontrol altında tutuyorum ama üslubumu sert tutuyorum. Eğer ondan daha net düşünebilirim, belki bana kastetmediği bir şey söyler. Ne de olsa Alciel'e nasıl gideceğimizi öğrendiğimizde ilgi alanlarımız farklılaşıyor. "Çünkü Nimh'in onun ölmesine izin vermeye hazır olduğunu anladığından oldukça eminim."

"Şu anda ikisi de burada değil," diye yanıtlıyor dişlerini gıcırdatarak. "Yine de Inshara'ya geri dönmek için savaşıyorsun," diye işaret ettim. "Annesini gözümün önünde bıçakladı. Onu Inshara'nın yoluna çıkarmak için elinden gelen her şeyi yaptığın halde bana Nimh'i önemseydiğini söyleme. O bir katil!"

Olduğu yerde durdu, benimle yüzleşmek için döndü, bir elini kaldırıp yıkık şehri çılgınca süpürdü. "Etrafına bak! Nimh de öyle!"

Ve durup ona bakıyorum.

Uzun bir süre sonra yüzü kapanıyor ve topukları üzerinde dönerek sessizce tepeye doğru yürümeye devam ediyor.

Sonraki bir saat boyunca ikimiz de konuşmadık - doğrudan hareket edebilseydik çok hızlı olacak olan zemini taramak zaman alırdı. Ama bunun yerine arka sokaklara saparız, artan sabah kalabalığının bize pek bakmadığından emin oluruz, yavaş yavaş yürürüz, sanki herkes kadar yorgunmuşuz gibi. Sonunda yavaşlıyor ve sessiz bir ara sokağa bakıyor.

Durup yemek yemeliyiz, diyor. "Muhafızlar vardiya değiştirecek ve onlar tapınağa dönerken yollarına çıkmamıza gerek yok."

Bir evi penceresinden inceler ve boş olduğundan emin olur, ardından kapının kilidini düzgün bir şekilde kırar. Bir başkasının soğuk ocağının yanında oturuyoruz, çantamdan ekmek ve tapınak mutfaklarından sevdiğim fındık bazlı bir sürüm yiyoruz.

"Nasıl gardiyan olunur?" diye soruyorum, ağız dolusu. "İçinde mi doğdun yoksa askere mi alındın?"

"Çoğu seçilmiş," dedi sessizce. "Davet edildim. onuru aradım." "Inshara için mi?" diye sordum, ses tonumu nötr tutarak. "Yoksa daha sonra ittifak mı değiştirdin?"

"Eğitimime sekiz yaşında girdim. Nimh'i ilk gördüğüm günün ertesi günüydü."

Kendime rağmen su şişemden bir yudum alıp ona vermekle ilgileniyorum. Sekiz yaşındayken tüm odak noktam öğretmenlerimden kaçmanın yollarını bulmaktı. "Bu kadar genç yaşta gardiyan olmayı seçmene ne sebep oldu?"

"Yaptı," diye yanıtlıyor. "İnsanlar yeni tanrıçalarını görebilsinler diye onu bir platform üzerinde şehrin içinden geçirdiler. Beş yaşındaydı. Korkmuş göründüğünü düşündüm." Şişeden bir yudum alıyor ve geri veriyor. "Değildi ama ben öyle sanıyordum. Ve onun korkmasını istemedim."

Profilini incelerken derin bir nefes verdim. Bu kadın bir çelişkiler yığını ve onu ne kadar az anladığımı daha yeni fark etmeye başlıyorum. "Ne değişti?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı neredeyse duygusuz bir tavırla ama sesimin giderek kısılmasına tepki olarak bana baktı. "Nimh'in korkmasını hiç istemedim."

"Belki değil," diye izin verdim. "Ama onun hakkında onun için doğru olanı yaptığını düşünüyor musun gibi konuşuyorsun ve ben de anlamaya çalışıyorum, Elkisa. Çünkü buradan öyle görünmüyor." "Onu bir aydan daha kısa bir süre önce tanıyorsun," diye belirtti, sesi rahatsız edici bir şekilde kafamın içindeki sese benziyordu. "Ona hayatımı adadım."

ona doğru eğiliyorum. O halde onun için en iyisinin senin yaptığın şey olduğunu anlamama yardım et. Çünkü sevdiği insanların öldüğünü gördü, şehrinin düştüğünü gördü ve şimdi, eğer şanslıysak, yabancı bir ülkede yalnız. Olmasını istediğin şey bu olamaz."

Ayağa kalkıp pencerenin dışını kontrol etmek için karşıya geçiyor. "Onu ilk gördüğüm gün, korkmuş göründüğünü düşündüğümde mi?" diyor, sesi bir dokunuşu hızlandırıyor. Korkmadı. O *idiyalnız*. Onu tapınaktan çıkardıklarında annesini görmesine izin vereceklerini düşünmüştü." Başını sallıyor, dudaklarını bir an için birbirine bastırıyor. "Bunların hiçbirini asla istemedi."

Tanıdık bir yüz bulmayı umarak kalabalığa bakıp Nimh'in o beş yaşındaki halini görmemek ister gibi gözlerimi yumdum.

Ona bir tane vermek isteyen sekiz yaşındaki Elkisa'nın görüntüsü.

"Onu tanrısalılığından kurtarabileceğini düşündün," dedim yavaşça. "Bunu İnshara'ya ilet, o *dayapti*stiyor."

Cevap verdiğinde sesi yumuşamıştı. "Insha, annesinin kim olduğundan, kehanetteki yerinin ne olduğuna inandığından ilk kez bahsettiğinde... Bunun doğru olmasını istedim. Nimh'in özgür olmasını istedim.

"Ben..." Elini keskin bir şekilde kaldırdığında, bakışları aniden sokağın ağzındaki bir şeye odaklandığında sözümü kestim. Tüm vücudu tetikte ve yavaşça mızrak esasının yanımda yerde yattığı yere uzanıyorum.

Bundan birkaç dakika sonra sesler duyuyorum - anlaşılmaz ama yaklaşıyorlar. Bana bakıyor, bir fısıltıya düşüyor. "Ölümsüz. Her evi arıyorlar."

Ayağa kalkarak, "Sen onlardan birisin," diye fısıldadım. "Anlat onlara - onlara onları gönderecek bir şey söyle.

Başını sallıyor, odaya şöyle bir göz atıyor ve benimle hemen hemen aynı zamanda, buranın saklanacak yerler açısından zengin olmadığı sonucuna varıyor. "Yalnızım," diye mırıldandı. "Devriyede değilim. Peki sen-"

Kalbim batıyor. "Şehrin yarısı yüzümü biliyor ve Ölümsüzlerin de bildiğine bahse girerim." İşte bu yüzden Techeki beni tapınakta sakladı. Nimh's Star, Inshara'nın dönüşünü beklerken onlar için en büyük ödül olacaktı.

İki hızlı adımda, pencereyi çevreleyen zengin perdelere yaklaşıyor ve çekildiklerinde onları tutan ipleri çözüyor. Asayı sakla, diye tısladı. "Nehirgezerinin atkısını ve kuşağını tak!"

Mızrak esasını döşemeli bir sandalyenin arkasına bırakarak ve içindekileri kazmak için çantamın yanına çömelerek iki kez anlatmama gerek yok. Belime siyah bir kuşak bağlamam ve ardından en azından buklelerimi gizlemek için saçlarıma bir fular takmam sadece birkaç dakikamı alıyor. Ama ona katılmamı işaret ettiğinde tereddüt ettim.

Ellerini bağlamalıyım, diye fısıldadı tekrar pencereden dışarı bakarken. "Sen benim esirim olmalısın. Kuzey, *Şimdi*"

"Ne yapacaksın-"

"*Şimdi!*"

İki kalp atışı boyunca tamamen kıpırdamadan duruyorum, olasılıklar önümde uzanıyor, hesaplamalar yapıyorum. Ne yaparsam yapayım bu bir kumar. Sonra bileklerimi uzatarak ona doğru hızla ilerliyorum.

İpi saniyeler içinde düğümlledi, o kadar hızlı çekti ki havladım ve bir an o kadar yakınlaştık ki nefesini yanağımda hissedebiliyorum. Sonra kemerimden bıçağın kılıfını çıkarıp kendisinininkine bağlıyor.

"Sanki sokaktan gelmişiz gibi buradan çıkacağız," diye mırıldandı. "Bizi burada bulurlarsa, ne olduğumuzu öğrenmek isteyeceklerdir.

yapmak. Başını eğ, hiçbir şey söyleme." Sadece başımı salladım, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Şimdi bu işin içindeyiz ve ya birlikte üstesinden geleceğiz ya da hiç gelmeyeceğiz.

Kapıdan dışarı baktı ve bizim evimizin bir çift ilerisindeki eve girmelerini bekledi, sonra beni ara sokağa sürükledi ve onun önüne geçmem için beni itti. Bir grup olarak ortaya çıktıklarında neredeyse kapılarına geldik - mızrak اساسını nasıl ikiye katlayacağımızı merak ederek onları geçip geçemeyeceğimizi merak etmeye başlıyorum.

En hızlı gözetleme bana, değişen derecelerde sözde törensel kıyafetler giymiş, sanki bela çıkarmayı umuyormuş gibi silahları çekilmiş beş kişi olduğunu söylüyor. Lider -ya da en azından öyle olduğunu farz ediyorum çünkü biraz daha iyi kıyafetleri ve gözlerinin çevresinde daha kalın siyah boyası var- bizi fark ediyor ve hemen duruyor.

"Tanrının eşidir o!" diye ilan etti ve korkunç bir an için benim hakkımda konuştuğunu sandım ve neredeyse başımı kaldıracaktım - ve sonra Elkisa arkamdan konuşmaya başladı.

"Ne yapıyorsun, bu bölgede oyalanıyor musun? Bu kadar zengin evlerde ne bulmayı planlıyorsun? Cloudlander ya da ceplerini doldurmayı düşündüğün bir şey?"

Kendimi tamamen hareketsiz durmaya, başımı aşağıda tutmaya ve bu işi halletmesine izin vermeye zorluyorum. Beni en başta bulacak kadar çok istiyordu ve hala bağlı olmamdan ve bıçağın onda olmasından faydalanmak yerine, bu işi blöf yapacak kadar çok istediğine inanmalıyım.

"Hayır, biz-" Kadının haklı olduğunu açıkça anlayacak kadar telaşlıydı, ama bir politikacı kadar iyi iyileşiyor. "Herhangi bir şekilde yardımımıza ihtiyacınız var mı? Tutsağınıza bir yere kadar eşlik edebilir miyiz?" Sesinde biraz merak vardı ve parmaklarımı birbirine dolayarak sertçe sıktım. *Bir nehir binicisi şimdi sessiz olur muydu? Yoksa meydan okuyan mı?*

Yardıma ihtiyacım yok, dedi Elkisa sakince. "Nehirde bir şeylerin peşindeler ve ben bundan Balıkçı Kral'ın tam olarak ne planladığını öğrenmek istiyorum. Ona kendim eşlik edeceğim ama yardım etmeye istekli olduğun için teşekkür ederim. İlahi Olan geri döndüğünde, hangimizin kendisine en çok hizmet ettiğini bilecek."

Korkumun ötesinde bir yerde, gerçekten etkilendim - sohbeti kapatmayı başardı, İnshara ile olan bağlantısını hatırlatarak onları itaatsizliğin sonuçlarıyla kurnazca tehdit etti ve tüm bunları hava durumunu tartışıyormuş gibi yaparken yaptı.

"Ayağa kalkabilir mi," diye mırıldandı adam, eğilerek eğilerek ve diğerleri sözcükleri ve hareketi yankıladı, ancak görüş alanımdan zar zor görülebiliyordu.

Elkisa, "Hepimizi kutsasın," diye katılıyor. "Bence nehre yakın düşmanların kökünü kazıyarak daha iyi şansa sahip olacaksın."

Gitmek için dönerken ikimiz sessizce duruyoruz ve bakışlarımı ayaklarımın altındaki parke taşlarında tutmak için sahip olduğum her şeyi yapıyorum. Elkisa beni yerimde tutmak için bir elini omzuma koydu ve şimdilik izin verdim. Ayak seslerinin köşeyi dönmesi yaklaşık olarak sonsuza kadar sürer.

"Bir dakika daha," diye mırıldandı ve sonra yanımdan geçti. Sonunda yukarı bakma riskini alıyorum ve onun köşeyi kontrol ettiğini ve tepeden aşağı inmekte olduklarından emin olduğunu görüyorum. Başıyla onaylayarak bana döndü.

Hemen hareket etmiyor, bunun yerine olduğu yerde duruyor, beni incelerken yüzünde kayıtsız bir ifade var. Bir an iki oluyor ve tenim karıncalanmaya başlıyor.

Beni hiç çözecek mi?

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını yana eğip bana doğru yürümeye başladı. Benimle aynı soruyu kendine sorduğundan hiç şüphem yok ama konuştuğum an -olasılığın adını söylediğim an- onu gerçeğe dönüştüreceğim gibi geliyor.

Bu yüzden umut ederek, nefesimi tutarak, ifademi boş tutmaya çalışarak bekledim.

Adımları yavaşladı ve önümde durdu. gözlerimle buluşuyor.

Sonra bir eliyle kemerine uzanıyor, diğer eliyle bileklerime dolanan kalın perde kordonunu kavrayarak onları yukarı çekmek için tutuşunu kullanıyor.

Göz temasını kesip ayırmadı, ne de onu çekip açık kapıdan bizim saklandığımız odaya fırlattı.

"Mızrak asasını getir," diyor sessizce. "Gitmeliyiz."

ELEKTRİKÇİ

Elektrikçi koridorda aceleyle ilerliyor, nabızı sinirden hızlı atıyor. Başka bir gün saray mimarisine hayran kalacak, otüm insanlardan - daha doğrusu annesi - saraya çağırılmıştı. Olduğu gibi, bir şey onunla doğru oturmuyor. Annesinin ona bıraktığı mesaj endişe verici olacak kadar kısaydı.

saraya çağırdı. Sonra dön.

Bir sonraki kapıda duran bir çift muhafız onu durdurmaya çalışır, içlerinden biri öne çıkıp yoluna çıkar.

Yarı korkmuş, yarı kafası karışmış bir halde, "Annem içeride," diye itiraz ediyor. Hissettiği aciliyeti açıklayamıyor ama bir şeylerin ters gittiğini biliyor.

Odanın içinden bir ses, "İçeri girmesine izin ver," diye seslendi. Gardiyanlar, elektrikçiye yalnızca daha da endişelendiren bakışmalar atıyor - kraliyet muhafızının baktığını hiç görmedi. *korkmuş*. Kraliçenin sesi değildi ama yine de muhafızlar geri çekilerek ondan uzaklaştılar ve kapıyı boş bıraktılar.

Odaya dalar ve annesini ateşin önünde bir divanda sırtı kapı eşiğinde otururken bulur. Karşısında, elektrikçinin geleceği beklentisiyle yüzü kalkmış, o sabah ekranlarda gördüğü kadın var.

— aşağıdan gelen ziyaretçi.

"Ah," diyor beceriksizce reverans yapmaya çalışırken, kraliçesinin tanrıça dediği kadına nasıl hitap edeceğinden emin değil. "Bu benim annem... o..."

Divandaki kadın kızının sesini duyunca döner ve elektrikçinin kalbi tek atmaya başlar. Annesinin yüzü gözyaşlarıyla ıslanıyor.

Ah Sofee, burada olduğun için çok mutluyum. Gelin, Nimhara ile tanışın." Aşağıdan gelen ziyaretçi elektrikçinin tahmin ettiğinden daha genç, gözlerinde koyu makyaj ve başında altın bir taç var. Ancak gözleri - elektrikçi gözlerini geçemez. Birşey var

onlar hakkında garip. Doğal olmayan bir şey. Alçak bir sesle, "Hoş geldin, Sofee," dedi. "Burada, ateşin yanında bize katılın."

Nimhara'ya cevap veremeyecek kadar kararsız olan elektrikçi aceleyle annesinin yanına gider. "Anne?" Yaşlı kadının eline uzanır, ancak derisinin soğuk olduğunu keşfeder - kükreyen bir ocağın yanında oturan biri için çok soğuk. "Neden ağlıyorsun? İyi misin?"

Annesi başını sallıyor. "Sadece çok bunaldım. Bu kadın... o bir *tanrıça*, Aşk. Hayal bile edemezsin - hepimizi kurtarmaya geldi. Parıldayan gözlerini karşısındaki kadına çeviriyor.

Elektrikçi, derisi ürpererek ve tüm siniri alarm vererek annesinin elini tutuyor. "Neler oluyor?" sesini yükselterek yönetiyor. Gözlerini altın taçlı kadından ayırmadı ama muhafızların kapının yanında kararsızca ayaklarını sürüdüğünü duyabiliyor.

Aşağıdan gelen ziyaretçi -tanrıça- ona gülümsüyor. "Annen bana son haftalarda seninle kalan kızıdan bahsediyor. Belki bana bildiklerini anlatmak istersin."

O tuhaf gözlere -gerçekten, şimdiye kadar gördüğü hiçbir şeye benzemeyen güzel gözler- takılan elektrikçi tereddüt etti. Nabızı hızlanıyor ve kurumuş boğazını temizlemek için yutkunuyor. "E-evet," diye mırıldandı, gözyaşlarının gözlerine battığını hissederek. "Aslında yapardım."

Doğu kapısından saray arazisine giriyoruz. Miri, Saelis'in gülümsemesine neden olacak şekilde komplocu bir şekilde gardiyana başını salladı, ancak o görmeden hemen sakladı. Gardiyan bize çok az ilgi gösteriyor, bunun için minnettarım - Miri ve Saelis eğleniyor olabilirler, ama Talamar'la konuştuğumuzdan ve kraliçeyi görmek için saraya girme sözü verdiğinden beri sinirlerim bana bağıyor.

Patika, belirli bir uzunlukta kesilmiş çimenlerin, simetrik olacak şekilde budanmış küçük ağaçların ve ortasında biz yanından geçerken müzikal bir çınlama veren hoş bir fiskiyenin bulunduğu küçük ama özenle düzenlenmiş bir bahçeden geçiyor. Kendi bahçeme, bu yapılı mekandan tüm farklılıklarına özlem duyuyorum; ama vahşiliğini seviyorum. Bir ıstırapla, tomurcuklanmaya başlayan yeni çiçeklerin şimdiye kadar solmuş, hatta ölüyor olması gerektiğini fark ettim - yeni şeylerin suya, beslenmeye ve bakıma ihtiyacı var. Ve ben burada, elektrikçinin evinde saklanıyordum, bilmem gerekenleri hatırlamaktan çok korkuyordum.

Düşüncelerimi uzaklaştırıyorum. *şimdi bir şeyler yapıyorum*, Kendime söylerim. Bu kadar yakın mesafedeki saray rahatsız edici bir şekilde beliriyor - gerçi belki de içinde bir yerlerde kimin beklediğini bildiğim içindir. Talamar, kraliçeyi Inshara'dan uzaklaştırma görevinde davamızı açmamıza yetecek kadar başarısız olursa, o zaman kabuslarıma musallat olan düşman şu anda yolun sonundaki geniş çift kapının diğer tarafında olabilir. .

Ama oradaki muhafızlar da bize başlarıyla selam veriyor ve biri kapıyı bizden önce açmak için hareket ediyor. North'un babası bizi buralara kadar getirdi - ona güvenmeliyiz.

Miri ve Saelis bariz bir aşinalıkla sarayda gezinirler. North'un en yakın arkadaşları olarak burada epey zaman geçirmiş olmalılar. Yine de, içerideki mimarinin ihtişamı tapınağın kendisinininkiyle yarışıyor ve ben

arkadaşlarımın peşinden koşarken kendimi gergin bir şekilde oradan oraya koşarken buluyorum. Tapınağın bu kadar heybetli hissettiği bir zamanı hatırlamıyorum, gerçi ben gençken ve tanrısallığa yeni çağrıldığımda öyle olmalı.

Bir yanda pencereleri olan geniş bir galeriyle kesişen uzun bir koridordan aşağı iniyoruz. Kalın altın perdeler pencereleri sıralıyor ve sabah ışığının mükemmel şekilde üretilmiş ince camdan içeri girmesi için arkaya bağlanıyor. Galerinin uzak duvarında bir dizi portre asılıdır. Yüzler sert ve ürkütücü ve elyazmalarımızdaki eski din adamlarının canlı, parlak bir şekilde boyanmış tasvirlerinin aksine, ama ben onları oldukları gibi tanıyorum: Alciel'in önceki kralları, kraliçeleri ve hükümdarları.

Yürürken yüzlerinde Kuzey'in belirtilerini arıyorum ama galerinin sonuna kadar onu pek göremiyorum, burada uzun, keskin bir burnu ve parlak siyah gözleri olan yaşlı bir kadın bana bakıyor. Bir sonraki portre kaplıdır - resmi ölümünden bir yıl sonrasına kadar kapalı kalacak olan en son kral.

Bedeni o yıl için de anlamadığım bir şekilde hareketsiz tutulacak. O da kapatılacak, ama aralıklarla kasa açılacak ve toplumun farklı kesimleri saygılarını sunmaya davet edilecek - meclis üyelerinden esnaflara, çiftçilere kadar herkes temsil edilecek.

Ardından, bu yas süresinin sonunda portresi ortaya çıkarılacak ve cenazesi, o yılı bekledikleri mahzenden çıkarılacaktır. Bedeni yakılıp bulutlara dağılacak ve bu dünya yüzünü öne çevirecektir. Sıradaki portrelere bakacaklar

- ama aynısını yaptığımda sadece boş bir çerçeve buluyorum. Beatrin'in resmi henüz yapılmadı.

North'un büyükbabasının üstü örtülü portresinin önünde durup, siyah ipeği kaldırıp onun çok hayran olduğu adamı görebilmeyi dilemekten kendimi alamıyorum. Eski kralın vefatını ilk duyduğumda kalbimdeki acıyı anlayacak kadar hatırlamıyordum ama şimdi anlıyorum. North, büyükbabasına karşı o kadar büyük bir hayranlıkla doluydu ki, öldüğünde ondan bu kadar uzakta olması onu çok incitecek. Veda edemediği için kalbi kırılacak.

"Nimh," diye fısıldıyor Miri, dirseğimin dibinde görünerek, "hadi. Inshara ortaya çıkmadan önce kraliçeyle konuşmak için fazla zamanımız olmayabilir." Saelis galerinin sonunda, bizi takip etmemizi işaret ediyor.

Hiçbir özelliği olmayan siyah kumaşa son bir kez uzun uzun bakıp peşlerinden koşturuyorum.

Yan odayı hemen tanıyorum. Bir seyirci odası diğerine çok benziyor sanırım - gözü bir uçtaki yükseltilmiş kürsüye odaklamak için tasarlanmış mimariyi görebiliyorum. Eve döndüğümde, oraya buraya dağılmış, benimle konuşmak için bekleyen seçkin giyimli ileri gelenler olurdu. Bu oda rahatsız edici derecede boş, ancak birkaç hizmetçi ve gardiyan var. Kürsü iki sandalye tutar—*tahtlar*, Kendimi düzeltiyorum - gerçi biri boş. Diğer...

Gözlerimi kürsüden ayırıp odada tanıdık, kötü niyetli bir yüz olup olmadığına bakarken adımlarım yavaşladı. Saelis gözümü yakaladı ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Başımı sallıyorum.

Inshara burada değil.

Ayrıca Talamar'dan da bir iz yok; umarım Inshara nerede olursa olsun onu izliyordur ve biz kraliçeyle konuşurken onun karışmamasını sağlayabilir. Kendimi Miri'den ödünç aldığım yeni giysiler yerine ilahi cüppelerimin içinde hayal ederek çenemi kaldırdım -en azından bana ödünç verdiği ceket kırmızı, benim dünyamda kutsallığın rengi- ve kraliçeye yaklaşmak için döndüm.

"Majesteleri," diyorum kürsüye ulaştığımda, gövde mi eğilerek selamlıyorum. Kraliçenin sesi beni ve yanımdakileri serbest bırakana kadar, bu sabah Saelis'ten aldığım hızlı ve kirli saray görgü kuralları dersine geri dönerek orada kaldım.

"Miri, Saelis," diyor, sesi akıcı ve sevecen. "Seni burada görmeyeli çok uzun zaman oldu. Umarım North artık bizimle olmasa da her zaman hoş karşılandığınızı biliyorsunuzdur."

Yayından doğrulup kraliçenin yüz hatlarını inceleme fırsatını değerlendiriyorum. Elektrikçinin ekranındaki haber beslemeleri, onun kalabalığa gülümseyip el salladığı uzun zaman önceki bir olaydan kalma aynı resmini kullanıyor. Bu kadın diğerinden farklı; yanakları ince, saçları kıvırcıktan çok kıvırcık, gözleri çökük. *Yas*, Sanırım boğazım düğümleniyor. Öldüğüne inandığı oğlunun adını söylediğinde yüzünde en ufak bir titreme olmasa da; ama sonra, o bir politikacı ve yüz hatlarını kontrol etme konusunda pratik yaptı.

"Teşekkürler hanımefendi," diyor Miri. "Ama burada olmakla aynı şey değil." Gerisini eklemiyor ama kelimeler yine de havada kalıyor, söylenmeden: *Onsuz*.

"Sevimli arkadaşın kim?" diye soruyor kraliçe, o kara, donuk gözler üzerime gelene kadar geziniyor. Kendime rağmen titriyorum - bu

yüzündeki boşluk keder değil. Kederi biliyorum, hayatım boyunca yanında yürüdüm. Bu başka bir şey.

"Onun için geldik hanımefendi," diyor Saelis, kraliçeyle benim arama bakarak. "Sizi uyarmaya geldik - bu Nimh. O Aşağıdan.

Kraliçenin kaşları, ilk ilgi veya merak belirtisi olarak biraz yukarı kalktı. "Aşağıdan mı? İyi arkadaşım Nimhara gibi mi?" Sonra dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Nimh, Nimhara... İkiniz akraba mısınız? Kız kardeşler?"

Çenemdeki kaslar kasılıyor ve onları gevşetmeden önce derin bir nefes almam gerekiyor. Hayır, Majesteleri. *BEN* Ben Nimhara. Ben ilahi aracım; Ben halkımın tanrıçasıyım. O bir sahtekar."

Kaşlar çatılır, aralarında en ufak bir kırışık belirir; kraliçe, sarayındaki bir sahtekardan bahsetmek yerine, birisi onunla yeniden bir randevu ayarlasaydı yapacağı gibi, sadece kafası karışmış görünüyor. Bu doğru olamaz, diye mırıldandı. "Yanılmış olmalısın."

Miri yanımda kaskatı kesildi. "Kendi adı hakkında mı? Hanımefendi, dinlemeye değer olduğunu düşünmeseydik sizi uyarmaya gelmezdik. Hanımefendi, o biliyor *Kuzey*. North'un planör kazasından sağ kurtulduğunu söylüyor - North *canlı*."

Ama Beatrin, kafası karışmış bir halde Miri'yi izlemeye devam ediyor, donuk gözlerinde hiçbir şok belirtisi yok. "Hayır, bu doğru değil. oğlum öldü Nimhara'ya soracağım—Rojer, sen...?" Elini, öne çıkıp eğilerek selam veren beyaz ve altın rengi üniformalı, tedirgin görünümlü bir adama doğru kaldırdı.

"Beklemek!" "HAYIR!" Saelis ve Miri aynı anda konuşurlar ve Rojer şaşkınlık içinde duraklar.

"Onu çağırma," diye devam etti Saelis, kâhyadan kraliçeye bakarak. "Hanımefendi, bizi dinlemeniz gerekiyor." Duraksadı, gözleri kraliçenin yanındaki boş sandalyeye kaydı. "Hanımefendi... Anasta nerede?"

Beatrin elini belli belirsiz sallayarak bir omzunu kaldırdı. "Bilmiyorum. Artık taht odasında istenmiyor."

Miri ve Saelis, kalbimin daha da batmasına neden olan bir bakış attılar. Bir şeyler çok ama çok yanlış. Haber kaynaklarından ben bile kraliçenin karısının onunla ne kadar yakın çalıştığını biliyorum - ismen olmasa da gerçekte Alciel'in eş yöneticisi.

Majesteleri, dedim bir adım öne çıkarak. Kraliçeyi dilekçe sahiplerinden ayıran görünmez çizgiyi geçmek görgü kurallarına aykırı olduğu için bu hareket Miri'nin sertleşmesine neden olur. Yine de onu görmezden geliyorum - ben bir tanrıçayım. ben değilim

kraliçelerden korkar. "Nimhara dediğin kadın bir katil ve bir hain, Aşağıda sayısız ölümden sorumlu ve tapınağımdaki ilahi güç koltuğumu gasp etmekten suçlu. Burada herhangi bir zarar vermeden önce onu gözaltına almalısınız. Annesinin başına bir şey gelmesine izin verirsem, North beni asla affetmez.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, ciddiyetimi yüzüme yansıtarak ve onu incelemeye açık bırakarak beni dinlemesini istiyorum. Benim de bana güvenen insanların lideri olduğumu, Inshara'nın isterse, durdurulmazsa bu dünyayı yok edebileceğini görmesini istiyorum. Ama Beatrin bana sadece gözlerini kırıştırdı, sanki bir anlam ifade etmeyen matematiksel bir hesaplama yapıyormuş gibi o hafif kaşlarını çatı.

"Kuzey gitti," dedi yavaşça, sanki kendisine defalarca söylenen bir şeyi tekrarlıyormuş gibi. "Değil mi?" Gözleri benimkilerle buluştu ve donuk derinliklerinde bir şey titredi.

Kalbim atıyor. Sorunu ne olursa olsun, ulaşılabilir durumda.

"Ah, evet," bir ses geliyor - pürüzsüz ve sert, obsidyen gibi - kraliçenin tahtının sağından ve arkasından. Bir goblenin kenarı, gizlemekte olduğu kapıdan biri girdiğinde yana doğru kalkar. "Oldukça ölü."

Hafızam yanıp sönüyor ve bir an için tek görebildiğim rüyamdaki çarpık yüz, sisle kaplı, pençe benzeri el ayak bileğimi tutuyor. Nefesim kesiliyor ve olduğum yerde kalıyorum çünkü şok kaçma ihtiyacımı bastırıyor.

Kırmızı giymişti -benim onun için yapmış olması gereken Alciel soya ipeğinden yapılmış kırmızı cüppem- ve kollarını altın şeritler çevreliyordu. Gözleri, tapınağı işgal ettiğinde etkilediği katı siyah şeritle değil, daha nazikçe, benimkiler gibi karanlıkta çerçevelenmiş. Başında bir altın çember var ve hatta elinde bir mızrak asası var, Anasta'nın boş sandalyesinin yanında durmak için kraliçenin tahtının arkasından geçerken mermer zeminde tıkırdıyor.

Ve gözleri... Artık yeterince yakınımda, gözlerinde titreşen sisler görüyorum. Rüyam, beni yakaladığı yer - gözleri rüyamdaki gibiydi.

Kraliçe tahtında doğruldu, başı Inshara'ya döndü, gözleri parladı.

"İnşara." Sesim keskin ve gergin - kendi sesim olduğunu zar zor tanıyorum.

"Yalan söylüyorsun, North kazadan sağ kurtuldu."

Inshara gülümsüyor -dudakları altınla kaplı, benimkiler dini bir tören için olacakmış gibi- ve başını bir an sallıyor. "Elbette yaptı. Ama çok uzun süre değil."

"Neden bahsediyorsun?" Miri'nin sesi gergindi ve bir an sonra bakışlarını kırmızı cüppeli kadından bana çevirdi. "Neden bahsediyor Nimh?"

Ağzımı açtım ama Inshara beni yendi. "Görüyorum ki, kim olduğunu biraz hatırlamışsın," diyor, o kadar endişeli bir ifadeyle ki bir an aklım başımdan gidiyor. "Söyle bana nasıl *fazla* hatırlıyor musun?"

"Beni nereden biliyorsun?"

"Arkadaşım Beatrin'den yerini bulur bulmaz seni izlemelerini istedim." Inshara devam ederken kraliçeden mide bulandırıcı derecede sadık bir bakış alıyor. "Geçen haftalarda Leeward Bölgesi'nde bir elektrikçiyle birlikte yaşıyorsun. Annesi oldukça konuşkandır."

Buz, uzuvlarımdan akıyor ve bir kez daha basitçe kaçma dürtümle savaşımamı sağlıyor. "Bunca zamandır nerede olduğumu biliyor muydun?"

"Neredeyse. Ama kendi adını bile bilmiyorken neden seninle uğraşasın ki? Beatrin'in insanların sağduyulu olabileceğini bilmek beni teşvik ediyor." Kraliçeye başını salladı.

"Bana bunun önemli olduğunu söyledin," diye cevapladı kraliçe, sesi şimdi garip bir aciliyetle dolup taşıyordu, Inshara odaya girmeden önceki haline tam bir tezat oluştuyordu.

"Sana yalan söylüyor," diye araya girdi Miri, kraliçeyi izlerken kaşları çatıldı. "Sana ne söylediyse hepsi yalandı."

Kraliçenin gözleri, Miri'ye odaklanmak için Inshara'nın yüzünden kayar. İlk geldiğimizde o gözlerin sahip olduğu sıcaklık, ne kadar seyrelmiş olursa olsun, gitmişti. Alçak, kararlı bir sesle, "Bu kadın hakkında böyle şeyler söylediğini duymayacağım," dedi. "O benim mutlak güvenime sahip. O bir *tanrıça* onun dünyasında."

"Ama Majesteleri Nimh...*gerçek* Nimh—Kuzey'i bilir! Yaşıyor, düşüşten sağ çıktı, o—"

"Yeterli!" Kraliçenin sesi bir kırbaç gibi şaklıyor. Gözleri şimdi yaşlarla ıslanmış olsa da sesinde en ufak bir keder ya da şüphe belirtisi yok. Miri'nin sözlerini kavramak yerine, güneşi arayan bir çiçek gibi Inshara'ya dönüp ona rahatsız edici bir saygıyla bakıyor.

Inshara'dan kraliçeye ve tekrar geriye bakıyorum. "Ona ne yaptın?" Talep ediyorum, kraliçe zorlukla tepki verdiğinde şüphelerim doğrulandı.

soru, kırmızılı kadına kendinden geçmiş bir şekilde bakmakla meşguldü.

Inshara abartılı bir şaşkınlık ve masumiyetle gözlerini kocaman açar. "Ona mı? Tanrılar, Nimh, şüpheci ve şeytani küçük bir zihnin var. Neden ona bir şey yapayım ki?"

"Bu tanıdığım Beatrin değil." Öfkeden neredeyse titreyen Saelis kraliçeye doğru hareket etmeye başlar ama Inshara kolunu kaldırır ve parmaklarını şıkladır.

Kraliçe kaskatı kesildi ve Saelis'e dik dik baktı. Alçak bir sesle, "Tahta yaklaşmayacaksın," diyerek Saelis'i dondurdu. Gözlerinden yaşlar döküldü, yanaklarından aşağı ıslak izler kazıdı, ama ifadesinde üzüntüyü anlatacak çok az şey vardı - neredeyse Inshara'ya olan bağlılığının derinliğiyle ağlıyor, yersiz bir inançla titriyordu.

Inshara dikkatini tekrar bana veriyor. "Şimdi asıl soruma cevap ver lütfen. Ne kadarını hatırlıyorsun?"

Kalbim biraz daha hızlı atıyor ve kendimi sabit ve dik tutarak eğitimime güveniyorum. "Ölüm Bayramı'nı işgal ettiğini ve Daoman'ı öldürdüğünü hatırlıyorum," diye tısladım ona. "Kendi evimden kaçmak zorunda kaldığımı hatırlıyorum. North'la benim senin kim olduğunu annenden öğrendiğimizi hatırlıyorum. Senin adına traş olacak yaştaki bir çocuğun kendi boğazını kesmesini izlediğimi hatırlıyorum."

Tanrım, keşke o kısmı hatırlamasaydım.

Inshara'nın gözleri soğuk ve düşünceli bir şekilde yüzümde geziniyor, ama irislerindeki sisin şimşek gibi titreşen sıcaklığı dışında. Konuşmadan önce zaman harcıyor ve konuştuğunda sesi neredeyse sempatik, entür- tüylerimi ürpertecek bir şekilde... ta ki sözleri iyice yerleşene kadar.

"Yani Prens North'u öldürdüğünü hatırlamıyorsun?"

Belli belirsiz Miri'nin haykırdığını duyuyorum; Saelis bana doğru döndü, durduğu yerde şekli bulanıklaştı. Kan kulaklarıma hücum ediyor, korku beni boğuyor ve gözlerimi yakıyor.

"Hayır," diye mırıldandım. Hayır, asla... Yapabilirdim. *Asla*-Onu sevdim!"

"Senin yaptığını biliyorum." Inshara, Anasta'nın sandalyesinin etrafından dolanıyor ve kürsünün basamaklarına biraz iniyor, böylece benden sadece birkaç adım uzakta, bana yukarıdan bakıyor. "Sadece bu yüzden yaptığını varsayabilirim. Buraya gelmeme yardım etmek için sana ihanet ettiğini öğrendiğinde o kadar öfkelenin ki boynunu kırdın. Veya kontrolünüz altında sis yaptı."

Miri boğuk bir hıçkırık çıkardı. Gözlerim onu bulduğunda, beni tam bir dehşet içinde izliyor, Saelis'in kollarını sardığını fark etmiyor bile.

onun etrafında. North'a ne yaptım - ne Inshara *iddialar* North'a yaptım - Alciel'in altındaki tünellerde neredeyse ona yapacaktım.

Şok, yerin ayaklarımın altında titriyormuş gibi görünmesine neden oluyor ve kendi mızrak asamın olmasını dileyerek elimi uzattım. "Hayır," diye tekrarlıyorum, sesim artık ince ve ince çıkıyor ve bir tanrıçanıninkine hiç benzemiyor. "Asla Kuzey'i incitmem. Neyi seçerse seçsin. İsterim *As/aonu* incit."

Inshara bir adım daha atarak kürsünün son yükselticisinde durarak bir nefes öteden bana bakıyor. "Pişman değilmişsin gibi değil. Anında yaptın. Ama sisin seni almasına izin verdin, sanırım - şimdiye kadar gördüğüm en büyük fırtınayı çağırdın ve onu şehrin üzerine getirdin. Sayısız insanı öldürdün ve kendi tapınağını harabeye çevirdin."

"Hayır, ben..." Ama o korkunç engel, anıları tutan bağlar, kelimelerle titriyor. Inshara'nın buğulu gözlerindeki parıltıyı yeniden görüyorum, elini beni tutuyor ve onun ötesinde... *bir sis fırtınası*. "Tanrılar, hayır. Ben istemem ..."

Keder, sanki başka bir fırtınayı çağırmışım gibi güçlü bir şekilde üzerime çarpıyor. Dizlerimin üzerine çöküp iki büklüm oluyorum, avuçlarımı soğuk taşa dayayıp anıya yaslanıyorum. *Hatırlıyorum... Hatırlıyorum...*

North'un öldüğünü hatırlıyorum.

Miri boğuk, yürek burkan bir inilti çıkarır; ama hayır, yüzü Saelis'in omzuna dönük. O sesi çıkaran o değildi. Dünya yeniden titriyor gibi görünüyor - ve bu kez Saelis sanki kendisi de hissetmiş gibi boğuk bir yemin ediyor, gözleri yaşlarla ıslanmış.

Başımı kaldırmayı başardım ve Inshara'nın önümde diz çöktüğünü, hareketlerimi çarpık bir yansıma gibi yansıttığını, eskiden benim olan kıpkırmızı ve altın rengini giydiğini görüyorum.

"Tacı aldın ve onu harekete geçirmek için prensin kanını kullandın. Seni buraya göndermeden önce sana tutunacak kadar zamanım vardı. Gözlerindeki sis şimdi daha hızlı dönüyor. "Evet, kim olduğum konusunda kraliçeye yalan söyledim. Adını ve unvanını aldım ve senin olmadığın biri olmaya çalıştım. Gerçek bir lider. Bu insanlardan geride bıraktığınız dünyaya yardım etmelerini isteyebilecek biri... paramparça.

Tekrar doğruldu, üzerimde yükseldi, kırmızı cüppe ve altın ışıltısı görüntüsü. "Belki de hiç kimseyi incitmek istemedin. Ama incittin. Ve şimdi geri kalanımız, kırdığınız her şeyin parçalarını onarmaya çalışmalıyız.

Bir hıçkırık daha dudaklarımdan firar etti ve altımdaki zemin titredi. Inshara kaşlarını hafifçe çatarak aşağı bakıyor ve arkasında kraliçe şaşkınlıktan hızlı bir nefes veriyor.

Bakışlarını tekrar Inshara'ya çevirerek, "Daha fazla deprem," dedi. "Onları durdurmak için ne yapmalıyız?" Gözyaşları, pek fark etmemiş gibi görünse de, yüzünden serbestçe akıyor. Sanki Inshara bir şekilde doğrudan kalbine ulaşmış ve onu sıkıştırıyor.

Kederim yüzünden yerin sadece sallandığını düşünmüştüm - ama Miri'yi kucağına alırken Saelis'in kül rengi yüzüne bir bakış bunun doğru olduğunu söylüyor.

Inshara kraliçeyi görmezden geliyor, onun yerine bana inanamayan bir bakış atıyor, sempati dolu halesine nüfuz eden bir şaşkınlık. Sonra aklına bir fikir geldi, sanki alnına vurup haykırmış gibi yüz hatlarına net bir şekilde yazılmıştı. Farkındalıkla parıldayan gözleri yeniden bana odaklandı. "Motorlar," diye mırıldandı. "Kimse bana motorların neden arızalandığına dair bir cevap veremedi - ama bunca zaman, *Sen*"

Keder ve kafa karışıklığının saldırısına karşı kendimi savunmaya çalışarak kollarımı kendime doladım. "N-neydim ben?"

Inshara'nın gülümsemesi değişti ve biraz geriye yaslandı. "Kötü adam," diyor yumuşak bir sesle. "Başından beri, insanların kurtarmak ve sevdiği kişiyle birlikte olmak için aşılması gereken tek engelin ben olduğumu düşündün. Ve sonunda, oldu *Sen*. Çocukken sokaklarda yüzüne tükürmeleri gereken sensin—*Sen* Hepsini azaplarına getiren O'dur." Yutkunup kendini kontrol ederken sesi hızlanarak aniden durdu - sözlerinin arkasında bir öfke, kalbimi delip geçen bir acı var.

"Gitmiş kalamazsın," diye ekliyor Inshara, ifadesi dalgalanıyor. "Olmana izin verirdim, eğer şimdi - şimdi her şeyi mahvetmeye geldin. *Tekrar.*"

Yer öyle bir sarsılıyor ki, mermer zemin şiddetli bir çatırtıyla yarıldı ve ben çok içinde haykırarak ayaklarımın hemen altından geçen zemindeki yarıktan kurtulmaya çabaladım.

Saelis aniden nefesini tuttu. "Skyfall, motorun ana gövdesi. İçine düştüğünüzde titremeyi fark ettim ama tesadüf olduğunu düşündüm."

Miri döndü ve Saelis'in kollarından ayrılarak yanıma düştü. Yüzü benimkine yakın, gözleri kıpkırmızı ve derisi yaşlarla kaplı ama sesi aciliyetten keskin. "Nimh, bir şekilde onu etkiliyorsun - sakın olmalısın!"

"Kuzey," diyebildim, gözyaşlarım çenemden dökülerek paramparça zeminin tozuna karıştı. "Gelemem-"

"Kuzey'i unut." Miri'nin sesi acımasız ve bir şekilde kelimeler kederin sisini delip geçiyor. "Bu, Alciel'deki her insanla ilgili. Sen *sakinleşmek lazım*"

Inshara üstümüzde bir yerlerde gülüyor, ses tonundan memnun. "Kızım, bunun için çok geç. Buraya yine her şeyimi almaya geldin ama sonunda hiçbir şeyin olmayacak. Senin kederin her şeyi mahvedecek." Gözleri bana kısıldı, dönen irisler o kadar hızlı hareket ediyordu ki başım dönüyor, neredeyse tekrar avuç içlerimin üzerine düşüyordum. "İçinizde bir sürü şehri yerle bir edecek kadar keder var. Tanrılar, Nimh, North'un boynunu kırdığında çıkardığı sesi nasıl unutabilirsin? Ne tür bir canavar kendini suçluluk duygusundan kurtarmak için bu sesi unutabilir ki?"

"Onu dinleme." Miri'nin yüzü asık, gözleri kederle dolu ama bakmama izin vermiyor. "Ona inanmıyorum, sen de inanmamalısın. Kapat onu.*dinleme*Sae, bize..."

Aceleyle tahta doğru dönüp kraliçeyle konuşmak için dönerek, "Haydi," diye cevap verdi. "Uyanmak*yukarı*— bu kadını duyamıyor musun? Lütfen bizi dinleyin!"

Ama Inshara sadece omzunun üzerinden bakıyor. Zahmet etme. Kraliçe benim. Beatrin... bu ikisinden yeterince haber aldığını düşünmüyor musun?

Beatrin'in gözleri Inshara'dan oğlunun en iyi arkadaşı Saelis'e kaydı, neredeyse onunla şatoda büyümüş olması gereken çocuk. Kırmızı çerçeveli gözlerinden o garip, belli belirsiz yaşlar akıyor, başını sallıyor. "Evet. İkiniz de her zaman kraliyet soyu için bir tehdit oldunuz - North size asla karşı koyamaz." Gözleri Inshara'ya dönüyor. "Onları elden çıkarabilirsin."

"N-ne?" Saelis geri çekilip Anasta'nın tahtının koluna tutunurken saray bu kez daha sert bir şekilde tekrar sarsılır.

Inshara tıslama sesi çıkarır. "Onları öldürmek biraz zor görünüyor. Belki de daha sonra ihtiyacın olur diye onları gözden uzak bir yere kilitle.

Kraliçe yavaşça başını salladı. Akıllısın. Yapılması gerekeni yapacağınıza inanıyorum."

Inshara el kol hareketleri yaparak en yakın girişteki muhafızları çağırıyor, ikisi de neredeyse Miri ve Saelis kadar sarsılmış ve kafası karışmış görünüyor. "Bu ikisini tutuklayın."

Miri'nin küfürlerini, Saelis'in itirazlarını ve bileklerine kenetlenen kelepçelerin şakırtısını duymazdan gelmeye çalışarak mermerin desenine odaklandım. Aklım dönüyor, düşünceler birbirine karışıyor.

yetişmek. Alciel'deki depremler, kralın ölümünden kısa bir süre sonra başladı ama bu aynı zamanda *BEN* oraya git. Yaşandıklarını hatırladığım anları düşünmeye çalışıyorum: kim olduğumu hatırlayamadığımı fark ettiğimde; başka bir dünyadan geldiğimi ve buraya ait olmadığımı anladığımda; Alciel'in altındaki motor ana çerçevelerini saran sise dokunduğumda.

Tanrılar bana yardım etsin... başından beri bendim.

Yer bir kez daha titredi ve gözlerimi kapadım, zihnimi Daoman'ın bana verdiği her zihinsel disiplin dersine odakladım. Keder ve şokun başka bir yere gitmesine izin verdim ve kalbimdeki fırtınanın içinde küçük bir sükunet zerresi buldum. Alciel'deki herkesin hayatı o küçük alana bağlı.

Ona odaklanıyorum, büyümesine izin veriyorum, diğer düşüncelerin kaymasına izin veriyorum. Belli belirsiz, Beatrin'in benim için ne yapacağını sorduğunu duyuyorum ve ayak sesleri yaklaştığında gözlerimi açıyorum.

Inshara orada ve bakışlarımla buluştuğunda, yüzümde okuduklarına şaşırarak durdu. Ama sonra yer o kadar şiddetli bir şekilde kabardı ki neredeyse yere serilecektim ve o, destek için asasına tutunarak, bastırılmış bir sis gibi çıtırdayan tuhaf bir kahkaha attı.

Sakinlik yardımcı olmuyor.

Odayı taradım, Miri'nin dehşete düşmüş bakışıyla karşılaştım ve kendi kafa karışıklığımın orada ve kraliçenin yanında bağlı, iri gözlü muhafızlar tarafından tutulmuş Saelis'in yüzünde de yansıdığını gördüm.

"Annemden zihinsel disiplinle ilgili aynı dersleri hatırlıyorum," diyor Inshara, onun nazik sempati görüntüsüne artık aldırış etmeden; dudağı öfke ve zaferle kıvrılıyor. "Onları o yaşlı rahipten de öğrenmiş olmalı. Senin için pek bir şey yapıyor gibi görünmüyorlar, değil mi?"

"Kraliçeyi nasıl kontrol ediyorsun?" Nefesim kesildi. "Birinin zihninin kontrolünü ele geçirebilecek bir sihir olamaz."

Inshara'nın gözleri o kadar dikkatli bir şekilde benimkileri delip geçti ki, kendi zihinsel savunmamı aşmaya çalışarak derinliklerindeki sisin bana doğru yaklaştığını neredeyse hissedebiliyordum. Bunun için sana teşekkür etmeliyim, diye fısıldadı. "Tapınak basamaklarında çağırdığın sis fırtınası bana bunu verdi. Sisi kontrol edebiliyor olabilirsin Nimh ama bu sadece soğuk, ölü bir şey. *BEN* kalpleri olsun. Beni sevmelerini sağlayabilirim."

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü sadakatle değişmiş, halkına olan tutkusunun derinliği ve taht görevi sapkınlığa dönüşmüş kraliçeye bakıyorum.

bir şey bükülmüş. Öyle ki, kaybettiğini sandığı oğlundan bahsettiğimizi zar zor fark etti.

Yer ayaklarımın altında gıcırdadı ve her sarsıntıda birkaç ufalanan mermer parçasını uzaktaki duvara doğru savuracak kadar eğilmeye başladı. Tutunacak bir şeyim olmasını dileyerek boynumu geriye doğru çeviriyorum.

- ama orada sadece Inshara var.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ben?" Inshara doğrulup üzerime dikildi. "Bu senin işin, İlâhi Olan. Senin istikrarsızlığın ve sözde tanrılarımızın küstahlığı. Kraliyet ailesi motorların arızalandığını yıllardır biliyordu. Konsey toplantılarında şehirlerin batmasını tartıştılar ve kaderlerinin onlara yetişmesini beklemekten başka bir şey yapmadılar. Ve işte buradasın - o arızalı motorlardaki son sis kalıntılarını son itiş yapacak kadar güçlü biri."

Sakinliğim sarsılırken ona baktım.

"Bu insanlara ve Aşağıdakilere tanrıça -Işık Getiren- olmak ister misin?" Inshara ekliyor, o çılgın gözler yüzüme dikilmiş, bulabildikleri her türlü korku ve çaresizlik kırıntısına aç. "Bu insanların kurtarıcısı olmama dayanamıyorsan, o zaman onların Yok Edicisi olursun."

Son birkaç haftadır pek egzersiz yapmadım ve tepenin zirvesine yaklaştığımızda bacaklarım beni öldürüyor ve sırtım ağrımaya başlıyor. Elbette Elkisa, en ufak bir titreme belirtisi göstermeden ilerlemeye devam ediyor.

Yaşlılar Kongresi salonu tepenin zirvesinde yer alır ve aşağıdaki vadiye, nehri içine alan geniş manzaraya, ortadaki yüksek tepesindeki tapınağa ve etraftaki ve ötesindeki her şeye bakar. Binanın kendisi, tapınak dışında şehrin en büyüğü olmalı ve etkilemek için inşa edilmiş. İki katlı, eğimli çatılı, tamamı beyaz taştan oyulmuş. Tüm cephesi, orman denizinin kıvrımlı ağaçlarının oymalarıyla ve sanırım orada bulunan korkunç hayvanlardan bir seçkiyle kaplı. Her şey, rahatsız edici sayıda açık, hırıltılı ağız ve çok sayıda diş içeriyor.

Büyük bir ağacın sığınağında duruyoruz ve manzarayı seyrederken mızrak asasını tutuşumu ayarlıyorum. Sonra Elkisa tek kelime etmeden beni yolun bir yanına götürdü, kedi önümüzde sıkıştırılmış toprak yolda koşuyordu.

"İçeri girmenin bir yolunu biliyor musun?" diye sordum sessizce, mızrak asasını omzumun üzerinden geçirerek.

"Nimh, Yaşlılar Kongresi ile görüşmek için buraya geldi," diye aynı yumuşaklıkla cevap verdi. "Buranın her santimini bilmeyi kendime iş edindim. Daha sonra, en kıdemli rahiplerin, lonca liderlerinin ve bu türden diğerlerinin toplanma yeri idi."

"Ve şimdi?"

"Şimdi Gripelerinler tarafından alındı," diyor. "Ama mutfakların yanında teslimatların yapıldığı bir arka giriş var. hiçbirini umuyorum"

personelin %50'si Elorin'e muhafız yerleştirebileceği daha az belirgin girişlerden bahsetti.

"Düşmanca bir devralma için ödediğin bedel bu," diye düşünüyorum. "Kimse senin hayatını kolaylaştırma havasında değil."

Etkilenmeden edemeyeceğim bir güvenle, gardiyan işinin en ucundayken beni teslimat kapısından içeri aldı.

Yan odada birinin hareket ettiğini duyabiliyorum - bir masanın üzerinde kaseler takırdarken kendi kendine mırıldanan bir kadın. Ama öğleden sonra mutfağın bu bölümünde kimse yok ve ikimiz de kedi gibi sessizce ilerliyoruz.

Elkisa bir duvarda asılı duran bir dizi gri ceket ve pelerinleri inceliyor, sonra bu sabahki kılık değiştirmem için onları bir kenara atıyor - beni tapınaktan çıkarmaya yarayan şey, umarım bizi doğrudan kongre binasına da getirir. Kimse temizlikçilere dikkat etmiyor. Bir köşede eğildikleri yerden bir çift paspas ve süpürge alıp bana veriyor, sonra kendine iki tane seçiyor. Mızrak açısından sessizce özür dileyerek onu ters çevirdim, böylece ilginç ucu paspasın kafası tarafından gizlendi.

Tüm bina neredeyse ürkütücü bir şekilde sessizdi - baş aşağı, herhangi bir tehlike belirtisi için kulaklarımızı tıkayarak rahat bir tempoda yürüyoruz. Sadece birkaç kişi görüyoruz ve koridorun diğer ucundakileri de geçiyoruz. Bu da iyi çünkü kedi bizi takip etmekte ısrar etti.

Sonunda zemin katta merkezi bir avluya çıkıyoruz. Gökyüzüne açık, üst kattan aşağıya bakan balkonlar. Zemin, yüzyıllar boyunca ayakların çiğnenmesiyle mükemmel şekilde aşınmış taşlarla döşenmiştir ve merkez parçası devasa bir çeşmedir.

"Burada," diyor Elkisa balkonlara bakarak sessizce. "Nerede?"
Avluya açılan kapıları inceleyerek mırıldandım. "Çeşmede."

"Şehirde... Nasıl?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Bunun daha açık olacağını düşünmüştüm," diye itiraf ediyor.

"Ne?" Fısıldadım. "Bizi bunca yolu yakaladın ve içeri nasıl gireceğini bilmiyorsun, öyle mi?"

"Açık olsaydı," diye belirtiyor, "yüzyıllarca gizli kalmazdı."

"Bu demek değil ki-" Devam etmeye zahmet etmiyorum çünkü benden uzaklaşıyor, dev su yapısının ortasındaki heykeli incelemek için boynunu uzatıyor.

Etrafında yavaş bir tur atıyorum, her açıdan alıyorum. Ama hiçbir şeyin girişine ya da beni herhangi bir yere taşıyabilecek herhangi bir şeye benzemiyor. Büyük bir su çeşmesine benziyor.

Beyaz taştan yapılmıştır, tabanı büyük bir kasedir. Ortada, her biri ters çevirdikleri bir vazodan su döken, orta adımlarla yakalanan iki kişinin bir heykeli yükseliyor. Yürüyen insanların motifi, yüzyıllarca süren su ve havanın birikmiş ağırlığı altında yıpranmış olsa da, çanağın tüm çevresinde tekrarlanmıştır. Bu güzel bir iş, ama ben sanatı takdir etme havasında değilim.

"Onlar herhangi biri mi?" Suda yürüyen çifti işaret ederek sessizce sordum. "Belki biraz tanıdık geliyorlardır? Yoksa onları daha önce gördüğüm gibi mi?"

"Öyle olduğuna inanmıyorum," diyor Elkisa, araştırmalarını incelemek için ara vererek.

Avlunun uzak ucunda bir kapı açılıyor ve ikimiz de susuyoruz, eğiliyor ve her zaman su kenarındaki oymaların etrafında biriken kara pisliği biraz temizliyormuş gibi yapıyoruz. Gri ceketli iki adam ortaya çıkıyor, avludan geçerken bizi tamamen görmezden geliyorlar ve başka bir kapıdan geçerek gözden kayboluyorlar.

Ve o an burun buruna geçirilen taş oymalar işini bitirmiştir. Bunu daha önce nerede gördüğümü biliyorum. Çeşmenin kenarında yürüyen insanlar, yaklaşık on iki buçuk saat önce Elkisa ile tanıştığım tapınağın çok altındaki duvar resimlerinde gördüğüm insanlarla aynı.

Hepsi aynı yönde ilerlemiyor, daha ziyade iki sütun halinde birbirlerine doğru ilerliyorlar. İki grubun buluştuğuyere dizlerimin üzerinde dolaşıyorum, liderler birbirlerinin elini tutmak için uzanıyorlar. Taş kasenin kenarının altını, o el sıkışmanın hemen altını hissediyorum... ve işte orada.

Matias beni asaya gönderdiğinde kapının üzerinde olduğı gibi, orada da bir mandal var ve ben ona bastığımda - *ahsağanak*— eşmenin ortasındaki devasa heykel ikiye ayrılmaya başlar.

Uzak tarafa menteşelenmiş gibi sallanarak açılıyor, suyun oluşturduğı yeni alana akmasını engelleyen alçak bir bölme. Açık heykelin içinde aşağı inen bir dizi taş sarmal merdiven var.

Avluyu her açıdan kontrol etmeye çalışırken Elkisa ve ben ikimiz de döndük, ayağa kalktı. Ama gözlemlenmiyoruz, yani kaybedecek zaman yok.

Paspasımı ve süpürgemi yere koydum ama mızrak asamı elimde tutmadım, diğer elime kediye aldım ve fiskiyenin karşısına geçtim. Su, çizmelerimin üzerinden akıyor, yakıcı derecede soğuk ve ayaklarım saniyeler içinde ıslanıyor.

Döner merdivene dikkatlice indim, sonra bir adım daha atarak Elkisa'nın beni takip etmesi için yer açtım. Yanındaki bir düğmeye bastı ve heykel bir kez daha sessizce kapanarak ben kronomu açana kadar bizi zifiri karanlıkta bıraktı. Sürekli eğilmemize neden olan alçak tavanlı çok dik, çok dar sarmal bir merdivenden aşağı yavaş ve dikkatli bir yolculuk. Kediye bırakmak için eğilemiyorum, bu yüzden dirseklerimi ortadaki sütuna ve sağımdaki duvara sıkıştırarak yuvarlanmamaya çalışıyorum.

Elli adımda saymayı kaybediyorum ve sanırım zeminin önümde düzleştiğini gördüğümde yüze yaklaştığımı düşünüyorum. Oradaki toz, birinin ayak izlerini göstermek için kurumuş - sanırım çeşmeden geçen son kişi.

Bu kaç yüzyıl önceydi? Kimdi bunlar, buraya gelip arkasında ayak izi bırakan kişi? Benim atalarımdan biri, belki de buranın açılması için benim kanım gerekir. Uzun zaman önce benim hattımdan birinin burada olduğunu düşünmek garip ama belki biraz rahatlatıcı. Burada olacağımı hiç düşündüler mi?

Onların izinden gidiyorum ve kendimi bir çift metal kapıyla karşı karşıya buluyorum. Elkisa merdivenlerin dibine ulaştı, yanımdan onlara baktı ve onları bir kenara itmemi bekledi.

Ama henüz tam olarak hazır değilim.

"Nimh'i hayatta tutmaya çalışacağına dair bana söz vermeni istiyorum," dedim usulca. "İçeri girmeden önce. Ne bulursak bulalım, bana söz ver."

"Ben de onun güvende olmasını istiyorum," diye yanıtladı, gözlerimle buluşarak. "Bu yalan değil. Keşke... Keşke onunla konuşabilseydim ve açıklamaya çalışsaydım.

Küçük bir parçam hiçbir şey bulmamayı umarken, kendimi onun yüzünde sahtekârlık işaretleri ararken buluyorum. "Sana söz vereceğim: Eğer bunu çözebilirsek ve daha sonra yaptığın şeyin sonuçlarıyla yüzleşmek için tapınağa geri dönersen, onu elde etmede oynadığın rolü Nimh'in öğrenmesini sağlayacağım. geri."

Dudakları bir an titredi ve art arda iki kez gözlerini kırıştırdı. Sessizlik uzuyor, kendi kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. onu suçlayamam

Çünkü kafasında ne tür bir i mücadele yaşanıyorsa, ondan esasen kendisini hapse atmasını ya da ilahi olana ihanet ettiği için burada alabilecekleri daha kötü bir cezaya teslim etmesini istiyorum.

Ama söylediği gibi Nimh'i gerçekten seviyorsa... *bensahip olmak* Herhangi bir kefareti atışının nerdiğime değeceğine inanmak. Bundan geri dönebilmesi gerekiyor.

Elkisa yavaşça nefes alıyor, ardından yavaş ve zarif bir hareketle başını eğiyor. "Yemin ederim öyle olacak. Burada işimiz bittiğinde seninle geleceğim."

İçimde şarkı söyleyen rahatlamayı belli etmemeye çalışarak kendi nefesimi verdim. Ona gvenemeyeceğimi biliyorum ama kendimi buluyorum *inanmako*.

Başımla ona karşılık verdim ve sonra kapıları itmek için döndüm. Sessizce açılıyorlar ve ben geçerken Elkisa onları yerinde tutmak için öne çıkıyor.

İçeriye ilk adımında, ayağımın altında bir şey çatırdadı.

Krononun ışığını aşağı doğru sallıyorum ve kırılan cam tırnaklarımdan daha büyük olmayan ışıltılı tanecikler halinde kırılarak bana doğru parılıyor.

Kalbim sıkışarak bileğimi kaldırdım ve boşluğun geri kalanını aldım. Kubbeli tavanı olan geniş, yuvarlak bir odadayız. Yürüyen insanların duvar resimleri, tavanın duvarlarla birleştiği yerde boyalı bir frizle dolaşıyor ve odanın uzak tarafındaki zemine kadar uzanan bir tabloyla sonuçlanıyor. Ortada göğüs hizasında taştan bir tezgah var ve sanki birisi müşteri hizmetlerinde vardiya için gelmek üzereymiş gibi bize bakıyor.

Duvar resimlerinin altında şık, zarifelektronikduvarları kaplayan ekranlar. Durduğumuz kapının iki yanından uzanıyolar ve karşımızdaki büyük tabloya doğru pürüzsüzce yayılıyorlar. Burada daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorlar - yukarıda bu kadar gelişmiş bir şey gördüğümden bile emin değilim. Altlarına yerleştirilmiş dokunmatik yüzeylerle fısıltı kadar hafif, neredeyse yarı saydam grnrlar. Tasarım o kadar güzel, Nimh'in dünyasının bir kısmının derinliklerinde gizlenmiş o kadar yersiz ki, gördüklerimin geri kalanını anlamam bir dakikamı alıyor.

Her biri parçalara ayrıldı.

"HAYIR. HAYIR!" Sanırım odaya girerken o kükreme benim. "Yine olmaz, asla..." Başka bir çıkma sokak değil. Başka değil. *Lütfen*.

Elkisa kapı eşiğinde duruyor, yüzü asık, ben en yakın konsolu tekmeliyorum, sonra tekrar tekmeliyorum, hayal kırıklığım yerine acıya odaklanıyorum.

Bir el omzumun üzerinden kapanıyor ve beni geri çekiyor ve bana kaşlarını atarken Elkisa'nın yüzüne göz kırıpıyorum. "Daha fazla yıkımın olacağını düşünüyorsun

bize yardım et? Odak! Hangi parçanın kilidini açmak için dokunmanız gerekiyor?

"Ne bileyim ben?" diye küsüyorum, nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

"O zaman belki de bakmalıyız," dedi sert bir sesle, sesi fazla sinirli bir öğretmen gibi çıkıyordu. "Bunu kim yaptıysa senin soyunu paylaşmamış olabilir. Onların yapamadığı bir şeyi siz yapabilirsiniz."

Ona tekrar saldırmak istedim ama haklı olduğunu biliyorum, bu yüzden dişlerimi gıcırdattım ve yıkımdan değerli bir şeyin kurtulduğuna dair herhangi bir işaret için her yeri incelemeye koyuldum. Kedi, odanın uzak ucundaki büyük tablonun altına sokularak katliamın içinden zarif bir şekilde ilerliyor.

Ve onu burada buluyorum. Uzun zaman önce unutulmuş bir sanatçının fırça darbelerinin arasına yerleştirilmiş, ortasında küçük bir girinti bulunan basit bir bakır levha.

Tam olarak evdeki parmak pedlerine benziyor. Ailemle sınırlı alanlara girmek için kullandıklarım. Mikro iğneler tüm bunlardan sağ çıkmış olabilir mi?

"Elkisa," dedim, bir nefes alarak ve bu işlerin nasıl ters gidebileceğini düşünmeye vakit bulamadan işaret parmağımı ona bastırarak.

Duvar resmi sessizce yana kayarak ötesindeki karanlık bir alanı ortaya çıkarıyor. Sonra yavaş yavaş ışıklar yanmaya başlar.

Bize en yakın tavanda başlıyorlar, geniş ışık çemberleri yumuşak bir ışıkla aydınlanıyor. *üfleme.*

Sonra sonraki ikisi açılır ve sonraki ikisi, akşamları aydınlatılan bir pist gibi, planörümün inmesi için hazır hale gelir. Yine de, birkaç karanlık kaldığında model kesintiye uğrar ve birkaç daha düzensiz bir ritimle yanıp söner.

Aydınlatıldıkları oda çok büyük - tepenin içinin tamamını kaplıyor olmalı, genişliğinden daha uzun. Zemin cilalı beton gibi görünüyor ve duvarlar, yavaş yavaş parlamaya başlayan opak beyaz plastik gibi görünen bir şeyle kaplı.

Aşağıda gördüğüm herhangi bir yerden çok daha fazla evime benziyor, ama bununla ilgili hiçbir şey beni rahatlatmıyor. Yerde bir toz tabakası var ve kapılar açılır açılmaz bir kısmı havaya yükseldi - tekleyen ışıktaki dans ederek buraya sinir bozucu bir şekilde terk edilmiş hissi veriyor.

"B-WW-ELLLLLLCOME, İZİNLİ KULLANICI" diyor aksak bir elektronik ses ve irkilerek Elkisa ile çarpışıyorum. Hoparlörleri göremesem de tavanda bir yerden geliyor. "P-P-LLLLEASE GİRİŞİ TERCİH EDİLMİŞTİR

ADRES ŞEKLİ" Son kelimeyi uzatıyor, tonu derinleşiyor ve sesi düzleşiyor.

"Eee, ben mi?" diye sordum, sesim önümüzdeki koca boşlukta kısık çıkıyor. Elkisa, sesin kaynağını bulmak için yanımdaki odaya bakıyor.

"PKİRALIK GİRİŞ TERCİH EDİLEN ADRES ŞEKLİ" diyor ses tekrar, kelimeler yavaşça dışarı sürükleniyor.

"Ben Kuzey'im," diyorum tereddütle. "Sen kimsin?"

"WHOŞGELDİNİZ, NORTA. BEN BENİM ÖPERASYONEL RİNCELE, ADAVİS VE CHESAPLAMALI LOJİSTİK EMOTOR. YBENİ ARAYABİLİRSİNİZ KAHİN."

"Ne?" Nefes alıyorum, tamamen hareketsiz kalıyorum.

"Olamaz," diye mırıldandı Elkisa, anında tetikteydi, bakışları odanın içinde geziniyordu. "Konuşmacı burada mı yoksa uzak konuşma büyüsü mü?"

Techeki'nin sözlerine geri dönüyorum, bu dünyanın hikayelerinin Kahini hakkında bana anlattıklarını hatırlamaya çalışıyorum. "Kâhin'in hikayesi Işık Getiren hakkındadır," dedim yavaşça. "Işık Getiren'in hikayesinin Kahin versiyonu, Işık Getiren'in olması gerektiği gibi dünyayı sona erdirmeyi reddetmesi ve kalbini ikiye ayırmasıydı; bir parçasını burada bırakıp diğerini gökyüzüne götürdü."

"Kuzey, eski masalların zamanı değil," diye mırıldandı. "Burada hangi tehlikelerin yattığını bilmiyoruz."

Yine de kendi kalbim hızlanıyor, tenim karıncalanıyor. Bence Matias bunun böyle olduğunu söyleyebilir. *Kesinlikle* eski masalların zamanı.

Eğer onların hikayelerinin kehaneti bir tür bilgisayarsa -ve Inshara bu yerin göğe çıkan bir yol sunduğu konusunda haklıysa- o zaman belki de umutsuzca aradığım cevabı bulmuşumdur.

Ne olduğunu öğrenelim, diye mırıldandım, Elkisa'nın beni uyardığı kadar temkinli olmak için baş döndürücü umudumu içime doldurmaya çalışarak. Merak ve mutlak inançsızlık arasında kaldım. Bu şey *antik*. Dikkatli olacağım. Bir dakika onunla konuşmama izin ver.

Elkisa güvensiz bir ses çıkarıyor ama beni durdurmuyor. Birlikte temkinli bir şekilde terk edilmiş odaya doğru yürüyoruz. Ayak seslerimiz bize doğru yankılanıyor.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum ORACLE," diye cüret ediyorum. "İşleviniz nedir?"

"EĞİTİM, BİLGİ VE TAVSİYE, diye yanıtlıyor aksak ses. "MY BELLEĞİ TAMAMLANMAMIŞ. BEN TAMAMLANMADI. MY BELLEĞİ TAMAMLANMAMIŞ. BEN MÜHENDİSLİK EKİBİNİZİN İLGİSİ VE ANA FRAME İLE MANUEL SENKRONİZASYON GEREKMEKTEDİR"

"BEN *söylenmiş* annemler mühendis olmalıydım," diye mırıldandım ama şaka benim kadar gergin geliyor. Kedi bize katılmak için içeri giriyor, bacaklarımı öyle bir itiyor ki, bu onun kaldırılmak istediği anlamına geliyor. Eğilip onu kollarıma alıyorum, göğsümde yükselen heyecan yerine katı sıcaklığına odaklanmaya çalışıyorum. Şimdi temkinli olmamak için arşivlerin eski metinlerinde yol gösterici görünerek çok kez yandım ama bu sefer farklı olduğunu ben bile inkar edemem.

"Ne demek istiyorlar?" Elkisa sessizce, vücudunun her noktasında gerginlik talep ediyor.

"O, onlar değil. Bu bir insan değil. Bu..." İşe yarayacak bir açıklama arıyorum. Aşağıdaki Herkes, Alciel halkı kadar zekidir; hakkında hiçbir şey öğrenmedikleri şeyler vardır. Tam bir aptal gibi görünmüş olmama rağmen, Nimh beni orman denizinin ortasına atılmış halde bulduğunda benimle asla aşağılayıcı konuşmadı. "Arşivlerden bir parşömen gibi" kararlaştırdığım şey bu. "Ya da bir sürü parşömen gibi. Ama siz okumazsınız, yüksek sesle konuşabilir."

"Bir büyü," diye bitiriyor.

"Teknolojiyi açıklayamam," diye katılıyorum Nimh ile bilim ve sihir hakkındaki ilk tartışmamızı düşünerek. "Elkisa... Bence bu eski hikayelerdeki Kahin olabilir."

"İmkansız," diye fısıldıyor. "Dünya yaratıldığından beri burada olamaz."

"Ama *eğer öyleydi* Nefes alıyorum, "o zaman belki de Inshara haklıydı. Belki orada *dır-dir* buradan eve giden bir yol var."

"NHAVACILIK SİSTEMLERİ ÇEVİRİMDİŞİ ORACLE bildiriyor. "NO TERMİNİN TANIMI MEVCUTTUR: EV. MY BELLEĞİ TAMAMLANMAMIŞ. BEN TAMAMLANMADI..." Onun son kelime uzaklaşırken ses yavaş yavaş kaybolur.

Terk edilmiş tesise göz gezdirirken yüzümü buruşturuyorum. Burada bana nasıl ilerleyeceğimi söyleyecek hiçbir şey yok - sadece bana bakan boş duvarlar, sönen ışıklar ve keşfedilmemiş gölgeler. "ORACLE, sistemindeki hasar için herhangi bir teşhisin var mı?"

"MY BELLEĞİ TAMAMLANMAMIŞ," diye tekrar eder. "MY SİSTEMLERİ KABUL EDİLEN SEVİYELERİN YÜZDE YETMİŞ SEKİZ ALTINDA ÇALIŞMAKTADIR. PANA FRAME İLE MANUEL SENKRONİZASYONU BAŞLATIN."

"Anabilgisayar mı?" Tepedeki ışıklardan ikisinin sönmesi ve odanın biraz daha loşlaşması dışında yanıt gelmedi. Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor ve zorluyorum

rahatlamak için. Ben *Olumsuz* bu şansı bırakmak. "O zaman başka bir yol deneyelim," diyorum. "Biliyor musun *nedens* sisteminizin zarar görmesi için mi?"

"TÜÇ NEDEN. BENSAHİP OLMAK. BENOLDU. MEMORY TAMAMLANMAMIŞ. CBİRİNİ KULLAN: BEN UZUN BİR SÜRE BOYUNCA DÜŞÜK GÜÇ MODUNDA KALDILAR. MSON BAKIMIMDAN BERİ BİN ALTI YIL OLDUĞUNU KAYITLARA GÖSTERİYOR, PROGRAM BAKIMDAN SONRA KIRK SEKİZ YIL SONRA SİKİNCİEXODUS"

Uzun bir an ağzım açık, etrafımdaki terk edilmiş odaya öylece bakıyorum ama söyleyecek söz bulamıyorum. *Bin altı yıl*.

Bu oda burada duruyor—bu bilgisayar bir süredir burada oturuyor. *bin yıl*, birinin gelip onunla konuşmasını mı bekliyorsunuz?

Hala nasıl çalışıyor? Nasıl bir dünya hatırlıyor? Ve neyi kaçırdığını açıklamaya nasıl başlayacağız?

"Bin altı yıl," diye fısıldadı Elkisa, yavaşça dizlerinin üzerine çökerek. Nimh'in adamlarının ondan önce yaptığını gördüğüm gibi, elleriyle gözlerini kapatıyor ve nefesi kesilip titriyor. Sanırım ağlıyor.

"Ben..." İlk denememde oyalandım ve tekrar denemek zorunda kaldım. ORACLE'ın burada beklediği süre veya bunun ne anlama geldiği hakkında çok fazla düşünmeme izin veremem. İlerlemeye devam etmeliyim. "Tamam, ben... Bu beklediğimden çok daha uzun. Sanırım ben—Şey, her şeyden önce. Sisteminizin hasar görmesinin üç nedeni olduğunu söylediniz. Biri, birinin bakım yapması için bin yıldır bekliyordu. Diğer ikisi nedir?"

"TBURADA DAHA FAZLA OLABİLİRDİYE yanıtlıyor, sözcükler kekeliyor, yukarıdaki ışıklar bende titriyorum "MY BELLEĞİ TAMAMLANMAMIŞ. BENAM KAPASİTESİNİN ALTINDA ÇALIŞIYOR. CİKİ KULLANIM: SENSORS, ON DÖRT GÜN, ON YEDİ SAAT VE YİRMİ BEŞ DAKİKA ÖNCE YAKIT EKSİKLİĞİ OLDUĞUNU BİLDİRDİ. TBURADAYDI. T PARTİKÜL MADDEDE ARTIŞ VE ANKARA AZALTMA OLDU"

Partikül madde mi?

"DGÖREVLENDİRME: MATTERBENYERLİ İÇİNSYERLEŞİMTHATA, VEYA SİS"

"Bekleyiş. *Sis*: Bir yanımla gülmek istiyor. Sanırım bu bilgisayarı tasarlayan bilim adamları, yani sisi keşfedenler, benim evde tanıdıklarımın çok da farklı değillerdi. Akıllı bir kısaltmayı severler. Garip bir şekilde, onları daha insan gibi gösteriyor. Daha gerçek.

"AOLUMLU, GENEL OLARAK SUS OLARAK TANIMLANIR"

Sözler ilgimi çekiyor -*yerleşmeVeyerli*ORACLE ekiplerinin buraya kâşif olarak gelip gelmediğini merak etmeme neden oluyor. bir yerden*olmadansis*. Başka bir yere nasıl seyahat edebileceğimi bilebileceği - Yükselişe bir bağlantısı olabileceği fikrine kesinlikle güven veriyor.

Yine de bu fikrin garipliği karşısında tüylerim diken diken oldu. Sis olmayan bir yer bulmak için ne kadar uzağa gitmemiz gerekir? Doğudaki büyük dağlar bir tür engel olabilir mi? Ya da onun ötesindeki okyanus?

"Ne diyor?" Elkisa yavaşça ayağa kalkıyor, diyor, hala titriyor. Sorularımı şimdilik bir kenara bırakarak ona döndüm - nereden başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bin yıllık bekleyişle mi? Nimh'in halkı onları korumak için burada olmadan onlar için güvenli olabilecek, sissiz bir diyar olabileceğinin açığa çıkmasıyla mı? Kedi kollarımda kıpırdandı, sanki o da bir açıklama bekliyormuş gibi bana baktı ve çok uzun sürdüğümü düşündü.

"Koşması için sise ihtiyacı var ve sis alamıyor," dedim onlara.

Elkisa yavaşça nefes verir. "Gripelerinliler sisi dışarıda tutmak için şehri gök çeliğiyle çevrelediler. Sis büyüsünü körüklüyor mu?"

"Öyle tahmin ediyorum. Sis, evimi gökyüzünde tutan motorları - makineleri - çalıştırıyor. Sisteminizdeki hasarın üçüncü sebebi nedir, ORACLE?"

"CÜÇÜNCÜ KULLANIM: YETKİSİZ BİR KULLANICI TARAFINDAN YAPILAN HASAR" diye cevap verir.

Elkisa ve ben birbirimize bakıyoruz. Sonra omzunun üzerinden bir bakış attı ve ben de aynısını yapmaktan, yeni bir ihtiyatla gölgeleri içine çekmekten kendimi alamıyorum. Kapiya doğru geri adım atma dürtümle savaşıyorum. "Bunu biraz açar mısın ORACLE?"

Parıldayan beyaz duvarlardan en yakını aniden parlak bir şekilde aydınlandı ve ikimiz de irkildik. Yüzeyi -plastığe benziyor- bir çatlak ağıyla kaplı. Belki de malzeme burada beklediği yüzyıllar boyunca değişti ve küçüldü.

Duvarın o parlak bölümü bir ekrana dönüştüğünde diğer tüm ekranlar kararıyor ve az önce geldiğimiz bekleme odasının görüntüleri gösteriliyor. Kapiyı duvar resmine bağlayan yürüyen figürler frizinin içinde bir yerlerde gizli bir kamera olmalı.

Görüntü yanıp sönüyor ve sallanıyor, bir an durağanlaşıyor ve sonra tekrar hayata dönüyor. Şimdi antrenin yarısı yıkılmış durumda ve ekran monitörlerinden birine sopa sallayan bir figür var, monitör paramparça oluyor, camlar yere düşüyor.

Figür, sanki bağıırıyormuş gibi ağzını hareket ettirerek kameraya dönüyor ve orada görüntü donuyor, yüzü öfkeden buruşmuş durumda. Sonra kesiliyor ve duvar bir kez daha bembeyaz oluyor. Işık kayboluyor ve oda eskisinden daha loş, daha yakın görünüyor. Kedi gırtlığının dibinde, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir hırıltı çıkarıyor.

"Inshara," diye nefes alıyor Elkisa. "Gökyüzüne çıkmadan önce. Buraya geldiğini bilmiyordum."

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" ORACLE'a soruyorum.

Odanın uzak ucundaki iki ışık daha söner ve yanıt vermeden önce uzun bir duraklama olur.

"SERİŞİM İSTEDİEXODUS KOLONİSİ" diye cevap verir. "SYETKİLİ KULLANICI DEĞİLDİR"

"Gökyüzündeki adalara gitmek istediğini mi söylüyorsun?"

"CDOĞRU"

"Ve sen-" Kelimeleri güçlkle çıkarabiliyorum. Göğsümün içinde tutuşmaya çalışan umuda karşı gözlerimi kapatıyorum. "Yapmak bir yolun var mı? Exodus kolonisine mi?"

"NÖORACLE basitçe söylüyor ve sanki bir yumruk yemiş gibi nefesim kesiliyor.

"HAYIR?"

"MEMORY TAMAMLANMAMIŞ. BENAM. BENAM. BENAM KABUL EDİLEN KAPASİTENİN YÜZDE YEDİ SEKİZ ALTINDA ÇALIŞIYOR. TUYGUN KAYNAKLAR VERİLDİĞİNDE RAVEL MÜMKÜN OLABİLİR."

Yanımda Elkisa yumuşak bir ses çıkarıyor. Bir adım daha atmaktan kendimi alamıyorum ama bu beni tavandan gelen sese yaklaştırmıyor tabii. "Hangi kaynaklar?" İstiyorum. "ORACLE, bu... Yetkili kullanıcınızsam, bu benim en büyük önceliğim. Gökyüzüne çıkmak için ne yapmamız gerekiyor?"

Etrafımızdaki oda birdenbire değişti - her iki taraftaki beyaz, parlak duvarlar kaymaya, geri çekilmeye ve kendi içlerine kapanmaya başlıyor - biri yakalanıyor, bir çığlıkla yerde sürükleniyor ve sonra birden duruyor. Etrafımızda toz bulutları yükseliyor, ışıktaki sis fırtınası gibi dans ediyor ve Elkisa da ben de boğazımıza takılınca öksürüyoruz.

Toz bir kez daha yere doğru sürüklenmeye başladığında, odanın eskisinden daha büyük olduğunu görüyorum. hariç hemen hemen tüm duvarlar geri çekilmiştir.

yarı yolda kırılanlar ve odanın uzak ucunda, tepenin dışında olması gereken yerde.

Solumuzda ve sağımızda sadece ... ofisler olarak tanımlayabileceğim şeyler var mı? Oda'nın kenarları boyunca yerleştirilmiş bölmeler arasında bir ayırım vardır ve her biri bir U şekli oluşturur, monitörler ve alet panelleri, merkezdeki operatörün kolayca arkasını dönerek bunlara erişebileceği şekilde yerleştirilmiştir. Hatta her birinin ortasında rahatsız görünen ama şüphesiz ergonomik sandalyeler var. Bana, Saelis ve öğretmenlerimizden biriyle bir kez ziyaret ettiğim, Alciel'in tren ağının kontrol istasyonunu hatırlatıyorlar. Ama bilgisayarın donanım bellek bankalarını ve sunucularını ve soğutma çubuklarını, evdeki bir bilgisayar istasyonunda görmeyi umduğum tüm zilleri ve ısıkları tutacak odaları hiçbir yerde göremiyorum.

İş istasyonları boş ve temiz ve sessizlik ürkütücü - birdenbire buranın bir zamanlar ne kadar meşgul olduğunu görebiliyorum ve bu sadece sessizliği daha da belirginleştiriyor. Sanki bin yıl önce burada çalışanların hayaletleri ta başından beri etrafımızdaymış da birdenbire ışığa doğru adım atmışlar. İzlendiğimi hissediyorum. Geleceklerinden bin yıl sonra beni ne yapacaklarını merak ediyorum.

Burası neresiydi? diye mırıldanıyorum ve Elkisa sorguyu yanımda tekrarlıyor.

"TİSİSİNİN EN SON SÖZ KONUSU OLAN PLANLANMASI İÇİN KULLANILMIŞTIR. SİKİNCİ EXODUSORACLE diyor. "MY BU SÜRECİN HAFİZASI TAMAMLANMAMIŞTIR. MY BELLEĞİ TAMAMLANMAMIŞ. TİSTEDİĞİNİZ KAYNAKLAR BU KOYDA BULUNMAKTADIR"

Oda'nın büyük bir kısmında tavanda yeşil bir ışık beliriyor ve bölme duvarı tarafından görülmesi engellenen bir bölümün dışında zeminde bir spot ışığı oluşturmak için parlıyor.

Birkaç adım atıyorum, sonra yorgun kaslarım itiraz ederek koşmaya başlıyorum. Elkisa hemen yanımda. Ayak seslerimiz odada bir kez daha yankılanıyor, toz kalkıyor ve sonra yeşil ışığa yaklaşırken yavaşlıyoruz.

Bu bölmede bir iş istasyonu bulunmuyor.

İçinde bir makine var, benim planörümün yaklaşık iki katı uzunluğunda, çok daha hantal ama şüphe götürmez bir şekilde akraba. Zarif kanatlar kalkık burundan geriye doğru uzanıyor ve bir kokpiti işaret eden pencereleri görüyorum. Tozla kaplı, gümüş yüzeyleri kararmış ve kararmış ama ben ne gördüğümü biliyorum.

Bu bir uçak.

Aniden hareket ediyorum, ileri doğru koşuyorum ve bir elimi burnuna bastırıyorum, sanki gerçek olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor, nefesim hızlı ve düzensiz geliyor, kalbim göğüs kafesimden çıkmaya çalışıyor.

"ORACLE, bu araç yüzeyden Alciel'e kadar gidebilir mi?"

"THEORETİK OLARAK EVET"

Rahatlamadan başım dönüyor. Planörümün Aşağıdan yükselmesinin bir yolu yoktu, ama eğer bu geminin itme gücü varsa...

Bu şey olabilir *uçmak*.

Beni eve götürebilir.

"Hangi kaynaklara ihtiyacınız var?" diye soruyorum, odanın geri kalanıyla yüzleşmek için dönerek. "Onu havaya nasıl sokacağız?"

"FUEL GEREKLİDİR ORACLE yanıtlıyor. "Yakıtınız gibi mi demek istiyorsunuz? Sis mi gerekiyor?"

"AOLUMLU"

"Tamam, ne kadar?"

"BENTAVSİYE VEREMİYORUM" diyor ve ben itiraz etmeye fırsat bulamadan devam ediyor. "HAFİZAM-"

"Eksik mi, evet biliyorum! ORACLE, bu ölüm kalım meselesi. bana ne olduğunu söyle *Yapmak* Bilmek."

"BENUYGUN BİR ÇÖZÜM SUNULAMAZ. MHASAR VE DÜŞÜK GÜÇ NEDENİYLE DOSYALARIMDAN HERHANGİ BİRİNE ERİŞİLEMEZ. BENAM, KABUL EDİLEN KAPASİTENİN ÖNEMLİ BİR ŞEKİLDE ALTINDA ÇALIŞIYOR. BENÖNCE ONARIM GEREKİR BENDAHA FAZLA TAVSİYE OLABİLİR"

"Öyleyse bana sistemlerinizi onarma konusunda talimat verebilir misiniz, böylece uçak için nasıl yakıt yapacağım konusunda bana tavsiyede bulunabilirsiniz?"

"NEGATİF"

"Kahretsin!" Yumruğumu uçağa vurmaktan kendimi zor tutuyorum.

"Kuzey," diyor Elkisa. "Anlamadığım kelimeleri açıkla." Bu bir emirden çok bir istek, ama zar zor.

"Bu araç bizi Alciel'e götürebilir," diye başladım. "Bu kadarını anladım."

"Ama... nehir binicilerinin teknelerine güç sağlamak için kullandıkları kilit taşlarını biliyor musun? Bunun gibi yakıtı ihtiyacı var. Ateş için odun gibi. Ancak hiç yok ve ORACLE bana onu nasıl elde edeceğimi söyleyemez, çünkü ... parşömenlerinin mürekkebi solmuş. Hatırlayabilmesi için önce onları geri yüklememiz gerekiyor. Ama kendini nasıl toparlayacağını da bilmiyor. Ve ben de istemiyorum.

O zaman başka bir araç bulmalıyız, dedi basitçe. "Çalışacak bir tane. Halkınızın hepsi bu kadar küçük teknelerde gökyüzüne yelken açmış olamaz. Başka yollar olmalı."

"DBU KULLANICIYA SORGU GÖNDERME YETKİSİ İSTİYORSUNUZ?" KAHİN sorar.

Elkisa gözlerimle buluşuyor. Aramızdaki bu ittifak yeni ve hassas ve verdiği sözler ne olursa olsun sadakati Inshara'ya, bana değil. Onun yanında güvende olmanın en iyi yolu, ihtiyaç duyduğu bu makineyle iletişim kurabilen tek kişi olmaktır.

Bu yüzden uzun bir süre sonra başımı salladım. "Hayır," diyorum yavaşça. Gözlerinde bir şey parlıyor ve tam olarak okuyamıyorum ama sonraya saklıyorum.

"Ama lütfen şu soruya cevap ver," diye devam ettim. "Exodus üyelerinin nasıl ve neden göğe çıktıklarına dair hangi bilgileri verebilirsiniz?"

"BENBAŞLANGIÇ EĞİTİM PROGRAMI ORACLE" yanıtlıyor.

Ve aniden bir adam tam önümüzde duruyor ve kalbim tek atıyor. Siyah ve deniz mavisi giyinmiş, ellerini arkasında kavuşturmuş. Nadiren dışarı çıkmaya cesaret eden birinin solgun beyaz tenine, üstte kel nokta olan koyu renkli saçlara ve üstün bir ifadeye sahip.

"Nerede..." diye başladım ve sonra titredi ve sarsıldı, ardından eski sağlam görünümüne kavuştu. O bir hologram.

"Bu ne büyüsü?" Elkisa talep ediyor, vücudu gergin ve harekete hazır.

"Bu bir tür hikaye anlatma programı... şey, büyü," diyorum, gözlerim adamda. Onun çözünürlüğü değil *epeyce* Doğru, bakışlarında ürkütücü bir şeyler var ve yeterince sık göz kırpmıyor. "Akademi'de onun gibi bir şeyimiz var."

"Tarih Dersi 9F'ye hoş geldiniz," diyor, konuşmasından çok gurur duyan bir adamın kırılmış ses tonunu kullanarak, biraz genizden gelen bir sesle. Görüntüsü tekrar titredi ve aynı cümleyi tekrarladı. "Tarih Dersi 9F'ye hoş geldiniz. Bugün İkinci Çıkış'ı öğreneceğiz."

"Birden fazla Çıkış mı oldu?" diye soruyor Elkisa, gözleri kocaman. "Ben... ben bilmiyorum," dedim ona.

"Programı askıya alıp Tarih Dersi 9B'yi almak istiyor musunuz?"

"Hayır," dedi elini bana Nimh'i hatırlatan bir şekilde sallayarak. "Devam etmek."

Eğitmen, onun yetkili bir kullanıcı olmadığını hatırlayana kadar boş boş boşluğa bakarak duraklıyor. "Devam et," diye tekrarlıyorum ve fazla parlak bir gülümsemeyle bize doğru dönüyor. Yüzü gülümsemek için yaratılmamıştı.

"Tarih Dersi 9F'yi anlamak için, önce geçen haftaki Tarih Dersi 9E'nin içeriğini tazelemeliyiz," diyor, neredeyse bir Akademi profesörünün ders vermeye zorlanması gibi sert tavrına pek uymayan neşeli bir ses tonuyla. minik çocuklar Sarsıcı, onaylamayan yüzü için fazla enerji dolu ve karanlık, kadim tesisin fonunda rahatsız edici. "Hadi başlayalım. Ders 9E: Sis Hakkında Her Şey! Sis, soluduğumuz hava gibi her zaman etrafımızdadır. Ve hepimiz onunla sürekli etkileşim halindeyiz! Ancak birkaçınız şimdiye kadar sisle etkileşime geçmenin özel yollarına sahip olduğunuzu keşfetmiş olabilir: Bunu yapmak için kullanabilirsiniz. *büyü.*"

Sanki bir "oooooh" korosunun yükselmesini bekliyormuş gibi bekliyor. Kaşlarını kaldırarak arkasına bakan Elkisa'ya baktım - bu yüzden biraz gecikmiş bir şekilde, "Uh. Evet. Yaşasın, sihir?"

Sanal öğretmen kaşları çatılır, onaylamadığını gizlemek için hiçbir çaba göstermez. Konuşmaya başladı, ancak yarı yolda hatalar yapıyor, üniforması kısa bir süre deniz mavisinden kıpkırmızıya dönüyor ve sonra tekrar geri dönüyor. "Hmm. Peki, ne yapabilirsin *Olumsuz* Biliyorsunuz ki, aranızda sihir yapamayanlarınız bile hala sisi kullanabiliyor. Hepiniz şu anda onu yönlendiriyorsunuz. Ne var biliyor musun *yönlendirmedir-dir?*"

"Ah. Ah..." Ona göz kırptım. "Bir şeye dökmek mi?"

Öğretmen burnunu çekti ve bana son notumu zihinsel olarak düşürdüğünü söyleyen bir bakış attı.

"Bize ne söylemek istediğini söyle yeter!" diye soruyor Elkisa, sanki birazdan hologramla savaşmaya çalışacakmış gibi, elleri yumruk halini almış, duruşu hazır.

Titriyor ve yok oluyor, iki kez kırptıyor ve bir tür manik enerjiyle konuşmaya başlıyor. "Bilgi! Evet! Birkaç kişi sisi bilerek sihir yapmak için kullanabilirken, geri kalanların hepsi onu bilinçaltına - yani farkında olmadan - inandıkları şeye yönlendiriyor.

"Bana buna bir örnek verebilir misin?" Soruyorum.

"Bugünün dersinde iki tane göreceksin," diye yanıtladı, tekrar hata yapmadan önce. "Şimdi acele etmeliyiz, yoksa antlaşma kararının duyurulmasına geç kalacağız! İkinci Çıkış'ın doğduğu an!"

"Zaten olan bir şey için nasıl geç kalabiliriz-"

Bir başıyapıtı sergileyen bir şovmen gibi büyük bir hareketle elini havaya kaldırdı. Etrafımızda terk edilmiş ORACLE tesisi, holografik manzarayla kaplanmış olarak kaybolmaya başlıyor. Yine de görüntünün dev parçaları eksik ve deliklerden harap olmuş duvarları hala görebiliyorum.

Projeksiyonun çalışan parçaları, hava hala o bayat, uzun süredir kapalı bir alanın iç mekan kalitesine sahip olsa da, dışarıdaymışız gibi görünmesini sağlıyor. Büyük, boş bir meydanın önünde bir kürsünün üzerinde duruyoruz ve etrafımda döndüğümde, iki yanımıza dik yokuşlar çıkan uzun, dar bir vadinin ortasından yükselen bir tepenin üzerinde olduğumuzu görüyorum.

Yanımda Elkisa yavaş bir daire çiziyor. "Bu tapınak. Burası tapınağın olması gereken yer," dedi yavaşça, yumuşak bir sesle ve haklı olduğunu anlıyorum. Şimdilik arkamızda sadece büyük, alçak bir bina var.

Kürsüdeki kimse bizim orada olduğumuzu fark etmemiş gibi görünüyor ve kırmızılar giymiş bir kadın öne çıkıyor. Kamera dronları, etrafında yavaş, sallanan bir yörüngede dolaşüyor ve onu her açıdan yakalıyor. Işıklar yanarak onu ustaca aydınlatıyor ve o hareket ettikçe renk tonları incelikle değişiyor. Atalarımın bu yerden geldiğini bilsem bile -burada yanlarında getirebilecekleri bir teknoloji olmalıydı- şimdiye kadar yalnızca meşaleler ve büyü ateşleriyle aydınlatıldığını gördüğüm bir yerde görmek sarsıcı.

Kırmızılı kadın, dikkatlerini çekmek istediğini kalabalığa işaret etmek için kollarını kaldırıyor ama aşağıdaki meydanda kimse yok. Ona bakıyorum ve bir an Nimh'i yerinde görüyorum, batan güneş cüppesini ateşe veriyor.

Kadın konuştuğunda sesi yükseliyor ve o konuşurken kalabalık belirmeye başlıyor - ilk başta düzensizdir, kare kesitler ortaya çıkar, tüm bu aksaklıkların ve sarsıntıların altında yatan algoritma, tüm bireysel figürleri oluşturmaya çalışırken. Rahatsız - uzun süre izlemesi zor.

"Bir anlaşma olduğunu duyurmaya geldim," dedi. "Bu yerde çok fazla kan döküldü, çok fazla acı, çok fazla belirsizlik oldu - artık birlikte barış içinde yaşıyormuş gibi yapamayız.

"Ve böylece yollarımızı ayıracağız. Artık şiddet olmayacak. Gruplarımız arasında büyüyen savaşa iki dünya oluşturarak son vereceğiz.

"Biri burada, aşağıda, sis ve sihir içinde olacak. Diğeri yukarıda olacak, sihri geride bırakacak, onun yerine ellerimizle ve aklımızla yarattığımıza yönelecek.

"Her toplumun kalbinde en gururlu, en cesur teknolojimiz olacak - ancak dünyamızın eşsiz güzelliğinden ve tüm vatandaşlarının yaratıcılığından gelebilecek iki yaratım. Bu teknolojiyi, yani bu iki kalbi yaratmak için ORACLE ile birlikte çalıştık."

"Hikayedeki iki kalp," diye fısıldıyorum.

Elkisa, "Biri göğsü, diğeri aşıya," diye mırıldandı. "Dünyayı şimdi olduğu gibi yaratmak için."

Kırmızı cüppeli kadın hâlâ konuşuyor, sesi çınlıyor. "Tek bir yürek, yukarıdakilerin sisi motorlarımıza yönlendirmesine izin verecek ve bunun böyle olacağına olan inancımızla yeni evimizi havada tutacak.

"Aşıdakiler, inançlarını kendi kalpleri aracılığıyla ve daha önce gördüklerimizin ötesinde bir sihirbazın yaratılmasına kanallere edecekler. Onları koruyacak ve onlara rehberlik edecek, her ne olurlarsa olsunlar, zamanlarının ihtiyaçlarını karşılayacak, halkının imanı ile güçlendirilmiş biri."

"İlahi," diye nefes alıyor Elkisa, gözleri iri iri. Takip ettiğinden emin değildim ama bu kadarını tartışmasız anlıyor. "İlahi, zaman kıt olduğunda hasadın yönünü gösterir. Müzik, her şey yolundayken." Sesi kısılıyor ve gözlerini kapatıyor. "Şifa - Jezara - dünya tehlikeliyken. Ve inanç zayıfladığında hiçbir şey."

"Onlar seçti," diye mırıldandım. "Bazıları bilimi seçti, bazıları büyüyü seçti. Her biri için bir dünya yarattılar. Tıpkı Kahinin dediği gibi kendi dünyalarını yarattılar. Eski hikaye bu yerden bir tür kayıt olmalı.

Kırmızı kadın sesini bir kez daha yükselterek, "Asla gerçekten ayrılmayacağız," diye devam ediyor. "Her toplumda, ihtiyaç zamanlarına karşı dünyalar arasındaki yolu açacak bir çift anahtar olacak. Yukarıdakiler, onu seçilmiş liderlerinin DNA'sında kodlayacaklar. Aşıdakiler, seçtikleri sihirbazda, onlar—"

Aniden görüntü kayboldu ve Elkisa ve ben, ORACLE'ın odasının beyaz ışığında yanıp sönerken kaldık. Şimdi tüm ışıklar tek tek sönüyor, tek tek sönüyor.

"KAHİN, ne yaptı?"

"Yapamazsın—"

Kedi havlıyor - onun bakış açısından az önce ne olduğunu, gözlerinin simülasyonu görüp görmediğini bile bilmiyorum.

ORACLE protestolarımız hakkında konuşuyor, sesi uyarı vermeden yükselip alçalıyor, sözler pili bitmek üzere olan bir oyuncunun üzerinde müzik gibi sürükleniyor. "Lçok

GÜÇ UYARISI. LDÜŞÜK GÜÇ UYARISI. NAKİŞ KABUL EDİLEN MİNİMUM KAPASİTENİN YÜZDE 89 ALTINDA ÇALIŞIYOR"

"Az önce ne oldu? Daha önce yetmiş sekizdeydi!"

"EĞİTİM PROJEKSİYONLARI GÜCÜ KABUL EDİLEMEZ BİR ORANDA BOŞALTIR"

"Gücünün yüzde on birine mi mal olduk? Rezervlerini tüketecekse neden oynadın?"

"MY BELLEĞİ TAMAMLANMAMIŞ"

inledim. "Tabiki öyle. Öğretmeni unut. Alciel'e gitmek için o uçağı kullanamazsak, o zaman sorumuz şu: Kullanabileceğimiz başka bir araç var mı?"

"MY BELLEĞİ TAMAMLANMAMIŞ. POWER, ÜSTLEYEN HIZLA BOŞALTMAYA DEVAM EDECEK. BENUZAKTAN YEDEKLEME YAPAMAZSINIZ. MHESAPLAMALAR EKSİK. BEN EN DÜŞÜK GÜÇ KULLANIM SEVİYELERİNDE BİLE PROJE, BENÜÇ GÜNDEN FAZLA KALMADI"

Kalbim tekliyor. "Üçgünler?"

Hafif bir uğultu var ve hemen arkamızda yerden beyaz bir kaide yükseliyor, ancak biraz önce oradan geçerken herhangi bir dikiş görmemiştim. Yerden yavaşça yukarı iter, sonra bir gıcırtı sesiyle durur.

Alçak sütunun üzerinde küçük bir yarım daire var ve Elkisa ile ben izlemek için dönerken, küçük kubbe geri çekilip ince bir... bileziği ortaya çıkarıyor, belki?

"MY VERİ DEPOSU YETKİLİ KULLANICILARA AÇIKTIRORACLE diyor. "P KİRALAMA BANDINI BİLEĞİNİZE TAKIN"

Uzanıp bileğimin üzerinden kaydırıyorum. Tanımadığım soğuk siyah bir metalden yapılmış, içine yeşil bir kristal yerleştirilmiş ve çemberin yaklaşık dörtte birini katediyor. Bana uyması için gerilirken tenim karıncalanıyor ve kristal bir an için parlıyor.

"AYETKİLİ KULLANICI TANINDI"diyor bileklikten ince bir ses.

"THE BAND SINIRLI SORULARA CEVAP VEREBİLİRORACLE diyor. "Ltaklit. L taklit. MY BELLEĞİ TAMAMLANMAMIŞ. YGÜÇ DEPOLARIM TÜKENEYE KADAR BENİMLE İLETİŞİM KURABİLİRSİNİZ."

"Ama sana güç verebilirsek," diye karşı çıktım. "Size biraz yakıt, biraz sis getirebilirsek, biz-"

Bir alarm sis düdüğü gibi aniden hafif bir gürültüyle çaldığında ve etrafımızdaki ışıklar kırmızıya döndüğünde, ardından fraktal desenlere bölünerek odanın üzerinde dönüp korkunç kan kırmızısı gölgeler düşürdüğünde konuşmam kesildi.

KAHİN mi? Ne oluyor?"

Bir statik elektrik patlamasıyla yanıt verir ve sonra konuşur. "CATASTROFİK ANA FRAME ARIZASI DEVAM ETMEKTEDİR"

"Ne?" Ağlarım. "Ama biraz önce hâlâ zamanımız olduğunu söyledin..."

"CHESAPLAMALAR DEVAM EDİYORDIye yanıtlıyor ve ancak omzum Elkisa'nınkine çarptığında ikimizin de içgüdüsel olarak birbirimize yaklaştığımızı fark ediyorum. Sonra bir dizi iğne bacağıma batıyor, şimşek hızıyla ve bir saniye sonra kedi kollarımda, tüyleri diken diken.

Etrafımızda ışıklar dönerken uçümüz de hareketsiz kalıyoruz ve alarm o kadar yüksek sesle çalıyor ki tüm şehrin bunu nasıl duymadığını hayal edemiyorum.

Sonra birdenbire her şey tamamen hareketsiz, tamamen sessiz.

Işık yok, alarm yok.

"CATASTROFİK ANA FRAME ARIZASI DEVAM ETMEKTEDİR," diye yineliyor ORACLE, her zamanki sakinliğiyle. "STABİLİZASYON MÜMKÜN DEĞİL"

"ORACLE, lütfen detaylandır," diyorum, sesimi neredeyse sakin tutmaya çalışarak.

"VGÖRSEL ONAY MEVCUTTUR," diyor ve odanın en uzak ucunda, uçağın ilerisinde, yumuşak bir tıslama duyuluyor. Beyaz ışık, bir kapı boyutundaki bir dikdörtgenin ana hatlarını çiziyor. Onu bekledir-dirbir kapı Ve bunun ötesinde gün ışığı var.

Elkisa ve ben tek vücut olarak koşmaya başlıyoruz.

Koridor boyunca tökezledim, aklım başımdan gitti. Kelepçelerimin dayandığı yerlerim ağrıyor, düşüncelerim uyuşuyor, vücudum yürümeye devam etme emirlerime cevap vermiyor gibi görünüyor. Hafızam, Inshara'nın ayaklarıma kısa bir zincirle bağlanmış bir çift parıldayan kelepçe fırlattığı anı tekrar tekrar canlandırıyor.

"Giy onları," diye talep etti, gözlerini yüzümden hiç ayırmadan. Hareket edemediğimde gülümsedi ve omzunun üzerinden işaret etti.

Uyuşuk halindeyken tahmin edebileceğimden daha çabuk ayağa kalkan kraliçe, Saelis'i kolundan yakaladı ve tören hançerini beline doğru çekti.

Belki de tören. Ama aynı zamanda keskin ve parlak.

"Giy onları," dedi Inshara, kelepçeleri işaret ederken gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi.

Ve sonra, metal bileğimi sararken o kör edici şok ve gerçeğin farkına varmam beni etkiledi: *gök çeliği*.

Ancak şimdi, gardiyanlar bizi hangi hapishaneyi bekliyorsa oraya kadar eşlik ederken umutsuzca dengemi yeniden kazanmaya çalışırken acaba merak ediyorum: *Neden bana dokunup zincirleri kendisi takmadı?*

Yerin keskin bir şekilde sarsılmasıyla hepimiz -ben, Miri, Saelis ve bize eşlik eden muhafız- duvara tosladık. Başım bir taşa çarptı, saçımla hafifçe yastıklandım ve orada kalıp destek almak için soğuk kayaya yaslandım.

"Yorsa, sen *Bilmek* biz." Miri nefesini tuttu, sesi zihnimdeki sisi delip geçti. "Biz hain değiliz!"

Muhafız -adı Yorsa olmalı?- hemen arkamızda, korku yüz hatlarından açıkça okunuyor. Yine de çılgın gözlerle başını sallıyor. "Yapamam

kraliçeye ihanet et," diye itiraz etti, güçlükle yutkunarak. "Neler olduğunu bilmiyorum ama..."

Başka bir deprem kesintiye uğrar ve Saelis yere çarparken sözleri bir alarm çığlığıyla biter. Miri onun yanında dizlerinin üstüne çöker ve ardından gözleri parlayarak muhafıza bakar. "O kraliçe değildi!" tıslıyor. "Bunu bildiğini biliyorum. Skyfall, herhangi bir bulut beyinli bunu bilirdi. Bir şeyler çok yanlış. O kadın bir şekilde onu kontrol ediyor."

Yorsa gözlerini kapatıyor, üniforma şapkasını çıkarıyor ve elini kısa kesilmiş saçlarında gezdiriyor. "Ben... ben yemin ettim..."

"Tek umrumda değil, yeminini çemberin üzerine bırakabilirsin!" Miri patlar, hüsrani alevlenir.

Miri, diye homurdandı Saelis, oturmak için onun yardımını kabul ederek. "Onun suçu değil." Koridorda başka bir titreme dalgalanırken kendini hazırlayarak nöbetçiye baktı. Başımın üzerine ince bir toz ve taş kırıntısı yağmuru yağıyor ama Saelis kadına sakince bakıyor. "Tahta hizmet etmek için yemin ettin, değil mi? Beatrin'in kendisi olmadığını, Inshara'nın onu bir şekilde etkilediğini kabul ederseniz, o zaman Dawes Bildirisi geçerlidir. Hükümdar görevlerini yerine getiremeyecek durumda ise, gerektiğinde varisi geçici olarak iktidara gelebilir."

"Ama prens..."

"Yaşıyor." Saelis'in sesi sert ve sakin. "Kuzey bize yardım etmeni isterdi. O"—ve Saelis çenesini bana doğru uzatıyor—"motorlara her ne oluyorsa onu durdurabilecek tek kişi o."

Sanki anlamış gibi, yer tekrar titredi. Yorsa inledi ve yalvaran gözlerle bana baktı. "Bunu durdurabilir misin? Gerçekten mi?"

Ağzımı açıyorum ama daha konuşmadan hem Miri'nin hem de Saelis'in gardiyanın arkasında çılgınlar gibi bana baş salladığını görüyorum. Söylemek üzere olduğum şeyi yutuyorum ve düzeltiyorum. "Yapabilirim. Ama ben gök çeliğiyle zincirlenmişken değil."

Sözcüğün diğerleri için hiçbir şey ifade etmediğini görebiliyorum. Hâlâ tereddüt eden Yorsa, parmaklarını yanındaki tören kılıcının kabzasına kapatıyor, parmak boğumları bembeyaz.

"Onların sorumluluğunu alacağım"

Ses, koridorun birkaç metre aşağısındaki karanlık bir kapı aralığından geliyor. Bir an kalbim sıkışıyor ama sonra sahibi dışarı çıkıyor.

"Talamar!" Miri rahatlayarak nefesini tuttu.

Nimh'i buradan uzaklaştırmalıyız, dedi, uzun adımlarla bize doğru geliyor ve Saelis'i ayağa kaldırmak için eğiliyor. "Onu yeterince uzaklaştırabilirsek,

belki motorları etkilemeyi bırakır."

Saelis, "Siz nasıl..." diye söze başlıyor.

"Dinliyordum," diye araya giriyor Talar. "Gizli, belki de Beatrin'e mantığı gösteremezsin." Nefes alıyor, yüzü asık. "Böyle yapmakta haklıymışım gibi görünüyor. Gel gardiyan, anahtar."

Yorsa kaskatı kesildi ama artık onun sorumluluğunda olmadığımızı düşününce bakışlarındaki rahatlamayı görebiliyorum. "Onları hapishaneye kadar görmeliyim - emirlerim onlara bizzat saraydan çıkmaları için eşlik etmekte. Ve onların kilidini açmama izin verilmiyor, özellikle de onun." Gözleri gergin bir şekilde bana doğru döndü.

Talar'ın yüzü karardı ve North'un soğuk gözlerini görünce bir an tuhaf bir ürperti hissettim. "İyi o zaman," diyor sonunda, yeminli görevini yerine getirmeye çalışan gardiyanlara bağdırmamayı başarsa da hayal kırıklığı belli oluyor. Zayıflamış ciğerleri için ilacı soluyarak nefesini kaldıracak kadar uzun süre duraklar. "Bizimle gel. Onları burada bir yere kilitlemek yerine kraliyet trenine bindireceğiz—zincirlenmiş olarak kalacaklar ama ana bilgisayardan olabildiğince uzağa hareket edecekler. Diğer uçta görev yapan muhafızlara hazır olmaları için mesaj atabilirsiniz."

Yorsa tereddüt etti, ancak adanın bir kez daha sallanması tavandan başka bir tortu yağmurunu yağdırdığında, başını salladı ve doğruldu. "Hadi gidelim."

Talar bizi koridorun sonuna ve bir dizi bitişik depodan geçerek eski bir merdiven setine ve ardından çakıllı bir patıkaya götürüyor. Tren istasyonu saray arazisine bitişik, kraliyet ailesi ve personeli için - ve şimdi de bizim için bir kolaylık. Biz yaklaşıma kadar kafa karışıklığı içinde ortalıkta dolaşan birkaç muhafız dışında mekan terk edilmiş durumda. Biri dikkatini çeker - diğerleri ayaklarının altındaki yerin aralıklı sallanmasıyla çok meşgul görünüyor ve Yorsa onlarla sohbet etmek için acele ediyor.

Talar çenesiyle yaklaşmamızı işaret ediyor. "Seni kendi adama giden bir trene bindiriyorum, ki bu da hâlâ gökyüzünde kalarak motorun ana gövdesinden gidebileceğin en uzak yer."

"Bizimle gelmiyor musun?" Miri'nin sesi normalden daha yüksek, yer titrerken korku ve sinirler zıplıyor.

"Kalmam ve Beatrin'e mantıklı sözler söylemem gerekiyor. Motorların parçalanmasını durdurabilirseniz, o zaman birisinin olanları durdurması gerekir.

Burada." Yüzü asık, gözleri mesafeli ve diplomasideki becerisi bile saklayamadığı korkuyla dolu. "Buna bir son verilmeli."

"Yaptığım hiçbir şey titremeleri etkilemiyor," diyorum, artık Yorsa işitme mesafesinden uzaklaşmış durumda. "Sakinleşmek hiçbir işe yaramaz. Ve üzerimde bunlarla büyüdü bir şey deneyemem." Çelik zincirlerin şingirtisiyle ellerimi arkamdan biraz kaldırdım. "Onlar... sihrimi durduruyorlar, beni çaresiz bırakıyorlar."

"Seni uzağa götürmenin her ne oluyorsa onu durdurmasını umuyorum." Talar uzanıp bir elini Saelis'in omzuna, diğerini Miri'nin omzuna koydu. "Ona iyi bak," diyor ciddi bir şekilde. "Inshara'ya karşı tek umudumuz o olabilir."

Başlarını salladılar, Yorsa'nın aceleyle geri gelmesi için tam zamanında, konuştuğu muhafız, hükümdarın emrinde parıldayan bir trenin beklediği platformun kapılarını açmaya başladı.

"Bana tahta ihanet etmediğini söyle," diyor Yorsa, Talar'dan bize bakarak. "Senin gemiye binmene izin vererek doğru şeyi yaptığımı söyle."

"Sen." Talar doğruldu ve sanki trenlere kadar bize eşlik etmek istercesine hareket etti ve Yorsa önderlik ederken Miri'nin koluna girdi. "Inshara'nın kraliçe üzerindeki hakimiyetini çözebilirsek, kendisi bunun için sana teşekkür edecek, yemin ederim."

Yorsa trende kapıya bir kod girmek için dönerken, Talar kaçamak bir hareket yaparak Saelis'i bir anlığına kendine çekip ardından serbest bırakıyor. Gardiyan hepimizi aceleyle gemiye bindiriyor, kapılar tıslayarak kapanmadan ve vagon hareket etmese de hafif bir inilti ile hareket ederek trenin motorları vites atılmadan önce aramızda son bir acı dolu bakış attı.

Miri vakit kaybetmeden Saelis'e koşar. "Sana ne verdi?" o soruyor. O da benim gördüğüm şeyi gördü - Talar, Saelis'i arkasından gizleyerek eline bir şey verecek kadar yaklaştırdı.

Saelis dönüp biz onu görene kadar avucunun içinde döndürüyor: Talar'ın nefesi. Bir an için kimse konuşmuyor - neden bize ilacını verme zahmetine katlandığına şaşırarak diğerlerine baktım. Sonra Saelis'in sırttığını fark ettim.

"Skyfall," diye haykırıyor Miri. "Zeki, akıllı adam." Şaşkınlığımı görerek açıklıyor, Saelis küçük makineyi ellerinde döndürmeye başlarken, bir paneli çıkarıp iç kısımlarına erişmek için kasasından uzun metal bir pimi çıkarıyor. "Pençelerimiz elektronik; doğru aletle onlara kısa devre yaptırabiliriz, bunu Talar'ın solumasından yapabiliriz."

"Buraya gel," diye seslendi Saelis, çok renkli bir iplik demeti çekerek. "Bu telleri soyamak için tırnaklarına ihtiyacım var."

Vücutları ne yaptıklarını yarı yarıya gizleyerek birlikte solunum cihazını ayırırlar, metal muhafazasını yere düşürürler ve içindeki makineye odaklanırlar.

Rahatlayarak ve o kadar korkmasaydım keyif verecek bir şeyin küçücük bir titremesiyle ağlayabilirdim. Elbette North, kilit açabilen bir çocukla arkadaş olur.

Çalışabilmesi için arka arkaya oturuyorlar - Bana reddedilen kehanet parçalarını kovalama arayışında kendim bir veya iki kilit seçtim, ama bunu görme yeteneğim olmadan yapmak? Tek yapabileceğim sessizce beklemek ve umut etmek.

"Kıpırdamadan dur," diyor Saelis, Miri'nin kelepçeleri üzerinde çalışırken yüzünde bir konsantrasyon ifadesi var. Zar zor nefes aldığını söyleyebilirim.

Sonra, ani bir sarsıntıyla tren hareket ediyor ve aynı anda Saelis bağılıyor ve derme çatma pense takırdayarak yere düşüyor.

"Sae, iyi misin?" diye soruyor Miri, dizlerinin üzerine çökerken kendi etrafında dönerek yerden cihazı almaya çalışıyor ve beceriksizce vücudunu eğiyor. Ama onunla aynı şeyi görebiliyorum - parmağına saplanmış olmalı, çünkü bir yaradan serbestçe kan akıyor.

"Skyfall, çok kaygan," diye mırıldandı, tekrar tekrar deneyerek. "Tutamıyorum." Ayağa kalktı, perdelerden birine doğru geriledi ve yüzünü buruşturarak ellerini zengin kumaşa bastırarak kanın sızmasına izin verdi.

Miri omzunun üzerinden bakarak, "Hala kanıyor," dedi.

"O zaman denemen gerekecek," dedi, bariz acısına karşı dişlerini gıcırdattı. "Bana üç ders verdin!" protesto ediyor. "Ve birini dinlemiyordum bile."

"Mir, yaşam ya da ölüm," diye belirtiyor.

Başka bir söz söylemeden dizlerinin üzerine çöktü ve tel demetini almak için arkasına yaslandı. Kanamayı durduraktan vazgeçer ve onunla bir kez daha arka arkaya döner. Gözleri kapalı, alçak ve kararlı bir sesle ona her adımı anlatıyor.

Tellerden birini onun zincirlerindeki kilide sokarken nefesim kesildi, dilinin ucu ağzının bir köşesinden dışarı çıktı.

Eğer onu serbest bırakabilirse ve o da ona yardım edebilirse, o zaman belki birlikte üzerimden gök çeliğini çıkarabilirler ve ben...

Ne? Motor ana çerçevesinin erimesi durdurulsun mu? Inshara durdurulamayacak bir şeyi harekete geçirdiğimi ima etti. Kim ne yaparsa yapsın, Alciel'in ölüme mahkum olduğunu.

Gökyüzü çeliği bileklerimde dolanırken hiçbir şey hissedemiyorum, sanki varlığı görmemi, duymamı ve dokunmamı çalmış gibi - yalnızca ben hâlâ görebilir, duyabilir ve hissedebilirim. Yine de başka bir duyu eksik, sahip olduğumu asla tam olarak bilmediğim bir duygu.

Tren hızlanıyor, pencerelerinin ötesindeki manzarayı yeşil ve süt grisi bir taş bulanıklığına çeviriyor. Tren altımızda titriyor - bunun başka bir deprem mi yoksa onu rayların üzerinde havada asılı tutan bününün bir yan etkisi mi olduğunu anlayamıyorum - ve sonra, aniden manzara yok oluyor ve biz gökyüzündeyiz.

Miri hala görevine konsantre oluyor, gözleri tavanda hissederek kilitte geziniyor, Saelis ise yaptığı şeye omzunun üzerinden bakmak için boynunu kaldırıyor. İkisi de karada hız yapmaktan aniden, imkansız bir şekilde bulutlarda asılı kalmaya geçişin yürekleri durduran değişimini fark etmemiş gibi görünüyor.

Dayanamayıp pencereye koştum ve eğildim. Çok önümüzde, gökyüzünde hafif bir kıvrım çizerek bir bulut yığınının içinde kaybolan izleri görebiliyorum. Uzakta, gri yeşil bir leke bana ileride bıraktığımız adaya ince, küçük bir patikayla bağlı bir adanın varlığını anlatıyor.

Tren bir kez daha yalpalayarak beni kemiklerimi sarsan bir gümbürtüyle pencerenin camına fırlattı. Kendimi toparlayamadan gözlerim pencereden dışarıdaki hareketi algıladı, bu da gözlerimi kırıştırmama ve gördüklerimi hayal ettiğimden emin olarak gözlerimi yeniden odaklamaya çalışmama neden oldu.

Önümüzde uzanan uzun patika yol *hareketli*. Bir kanyonun üzerinde asılı duran bir halat köprü gibi dalgalanıyor.

Uzun bir köprü gibi... yıkılmadan hemen önce.

Miri bir zafer kahkahası attı ve Saelis'in kelepçeleri bir şingirtıyla halı kaplı zemine düştü. Yaralı olmayan kolunu ona dolamak için bir onay çığıyla dönerek, o da gülüyor olsa da, onun itiraz etmesi için ciyaklamasına neden oldu.

Bir an konuşamıyorum, gördüklerimi onlara anlatamıyorum.

"Söyle bana," diye gakladım sonunda, "ne-bu izi gökyüzünde tutan ne?"

Saelis başını kaldırdı ve gözlerini kırıştırtarak bana baktı. "Adaların her iki ucuna demirlenmiş ve yol boyunca aralıklarla minyatür motorlarla tutuluyor. Adalar tam olarak eşleşen yüksekliklerde tutuluyor çünkü motorları şu noktada senkronize ediliyor..." Sustu, yüzünün rengi çekildi.

"Ana bilgisayarda." Onun için bitiriyorum, kalbim ve midem bulanıyor. "Peki anabilgisayar onların irtifalarını kontrol etmeyi bırakırsa ne olur?" Alışılmadık kelimeler şu anda bana mantıklı geliyor, durumun aciliyeti bilgi eksikliğimi aşıyor.

Bir an kimse kıpırdamaz. Saelis ve Miri birbirlerine, bana ve tekrar geriye bakıyorlar, gözlerimiz buluşuyor, korku artıyor, kimse tabloyu bozmak istemiyor. Sonra tren mide bulandırıcı bir yalpalamayla hepimizi yere fırlattı ve herkes harekete geçti.

Miri santim santim bana doğru geliyor, hâlâ prangalı, bir eli derme çatma elektronik pensesini tutuyor. Saelis kelepçelerini bir kenara atıyor ve koşmaya başlıyor, tavan boyunca uzanan bir çubuğu kapıyor ve onu kullanarak Miri'nin diğer tarafına atlamasına yardımcı oluyor ve orada trenin kapısında çalışmaya başlıyor. Yaralı eli, dokunduğu her yerde büyük kan lekeleri bırakıyor.

"Tren hareket ederken kapıları açamayacağınız anlamına gelen bir güvenlik mekanizması var." Saldırının altında çöken bir panelin ana hatları belirene kadar diz hizasında kapıya tekme attı ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek onu gözetlemeye başladı. "Trenden inebilirsek, belki daha önce raylara geri dönebiliriz..." Cümlesini bitirmeden işine odaklanıyor.

Miri ellerimi birbirine bağlayan zincirleri tuttu ve yolun geri kalanını bana doğru çekti. Tren yeniden sarsıldı ve buklelerinin koluma değdiğini hissettim. Olduğum her şey bana geri çekilmemi söylüyor ama acımasız bir iradeyle kendimi sabit tutuyorum.

Inshara'nın bileğimi tuttuğunu hatırlıyorum.

Ya bana dokundu ve ben bir şekilde kutsallığımı korudum ya da o bana dokundu ve ben bir hiçim. Şu anda hangisi olduğunu söyleyemem ama ilahi olsun ya da olmasın, *bizirade* Miri beni serbest bırakmazsa ölürüm böylece tren düşmeden önce bizi kurtarmak için bir çeşit sihir yapabilirim.

Saelis, parlak renkli iplik demetlerini çıkarmaya başlamadan önce kapı panelini yırtıp atıyor. "Orada işler nasıl gidiyor, Miri?" O

diye soruyor, sesi gergin ve endişeli, parmak uçlarıyla ipleri takip etmeye başlıyor.

"Bizimkinden farklı bir kilit, farklı yapılmış!" omzumun hemen arkasından ağlıyor, kelepçeler titriyor - onun titremesinden mi yoksa benim mi bilmiyorum. "Elektronik değil. Sanırım Inshara bu kelepçeleri özel olarak yaptırmış olmalı."

Kalbim sıkışıyor, gözlerimden yaşlar akıyor. "O yaptı. Onları gök çeliğinden yaptı. Onunla yüzleşmeye çalışırsam sihir kullanmamı engellemek için.

"Daha sert bir şeye ihtiyacımız var - metal bir şeye ama buraya sığacak kadar küçük." Miri dönüp gözlerini etrafa çeviriyor.

Sonra bir şey bana çarpıyor, ciğerlerimde ki rüzgarı dışarı atıyor. Sersemlemiş bir şekilde başımı kaldırıyorum - Miri uçarak uzaklaştı, uzaktaki camlara onları kırarak kadar sert vurdu, vücudunun altından minik parlak çizgiler örümcek ağı gibi çıktı. Saelis yakınlarda, koltuklardan birine yapışmış durumda. Bir an için garip olanı tanımlayamıyorum *yanlışlık*ta ki aniden -korkunç bir şekilde- Miri'nin *uzanmak* pencerede ve barın etrafına kıvrılmış bacadan sarkıyorum, başım koltuğun arkasına çarptığı yerden çınlıyor.

Tren yan yatırılmış, iki hattan yalnızca birine bağlı ve köşeyi dönüyor.

Nefes nefese, gözlerinden yaşlar akıyor, ben çaresizce izlemek zorunda kalırken Saelis birkaç santim Miri'ye doğru ilerliyor. Bir güvenlik çubuğuna tutunarak, parmak uçları onun kelepçeli ellerine değene kadar uzanıyor. Karıştırıyor, başını kaldırıyor ve hareket camdaki çatlakların biraz daha yayılmasına neden olunca donup kalıyor.

"Elimi tut," diye soludu Saelis, tüm vücudu tek bir gergin hat halindeydi.

"Bekle..." Miri başını bu sefer dikkatli bir şekilde yukarı bakmak için yana kaydırdı. Başının hemen ötesinde, camın üzerinde havalandırmanın muhafazası ve Saelis'in onu açmak için çıkardığı iğne var.

"Unut gitsin!" Saelis onun bakışlarını takip ederek ağlıyor. "Düşeceksin!" "Biz *Tümü* Onu kurtaramazsak düşecek!" Miri karşılık verdi, gözleri dehşetle islanmıştı ama dar metal parçasına odaklanmıştı - belki de kelepçelerimin üzerindeki kilidin içine sığacak kadar dar.

"Evet, tünellerde tramvaya ne yaptığını gördüm ama sihir... sihir diye bir şey yok! Sana söyledikleri imkansızken, çok az tanıdığın birine öylece inanamazsın!

Miri yavaşça hareket ediyor, burada bir inçten biraz, şurada küçük bir kayma, altındaki kırık camın gıcırdamasını test ediyor. Bir ayağını karşı koyuyor

pencere çerçevesi, onu biraz daha uzağa germek için kullanmaya çalışıyor.

Duraksadı, gözleri Saelis'inkileri buldu, gözyaşları şakaklarına döküldü. "Benim gördüğümü görmedin. O şeyle beni yakaladığında ne hissettiğimi hisset. Kuzey'i gördüm. BENkeçeKuzey."

"Bu yüzden?" Saelis'ten durması için yalvaran sesiyle alet yerine kendisine ulaşmasını ister.

"Sae-Oona inanıyor."

Miri'nin gözleri benimkilerle buluşmak için hareket etti ve bir an için North'un bakışını orada gördüm - kırmızı kuşağı beline bağlayıp onunki için benim renklerimi seçtiğinde sahip olduğu aynı karar aurası.

Ve sonra onun kararını da görüyorum.

Hareket etmeden, ayağını pencere çerçevesine dayamış, küçük pim için hamle yapmadan önce bağlamak için yalnızca zamanım var. Saelis aynı anda hareket eder, ancak eli Miri'yi değil metali kavrar - kırılan camın sesi havayı yararak kükremeye başlar ve cıvatalanmamış her şeyi çığlıklar atarak kırık pencereden dışarı ve altındaki boş maviye gönderir -

Bir hıçkırık gözlerimi o açık mavi boşluktan geri çekerek Saelis'i orada, tekmelediği kelepçelerden sallanır halde buluyor - bir tarafı güvenlik çubuğunun etrafına kilitlenmiş ve sallanan uca tek eliyle yapışıyor. Diğer eli Miri'nin beline dolanmış.

Korkunç bir inilti çıkardığında, kendisini - ve Miri'yi - santim santim santim santim görece güvenli bir konuma çekerken, kasları kolu boyunca öne çıkmış, gösterdiği çabadan yüzü kızarmışken, rahatlayarak bir çığlık attım. Adam onu pencerenin kenarını tutacak kadar yakınına getirene kadar onun kavrayışında gevşeyiyor ve sonra Saelis kenardan geri dönerken, Saelis pencerenin yanındaki duvara tırmanıyor.

Bir an için birbirlerine dolanmış, göğüsleri inip kalkarak, birbirlerine çılgınca sevgiler ve güvenceler mırıldanarak öylece yatarlar. Saelis'in sesinin kısa bir süre yükselerek, "Çok iyi yapabilirim" dediğini duydum. *öldürmek* Sen!" onu sağlıklı bir şekilde öpmeden önce. Dizlerinin üzerine doğrulmasına yardım ediyor ve Miri bana bakıyor.

"Anladım," diyor, arkasından ellerini ve parmaklarının arasında tuttuğu iğneyi görebilmem için dönüyor. "Buraya inebilir misin? Biz-"

Parçalanan metalin ani çığlığı sözünü kesti, midemi bulandıran bir momentum değişimi beni neredeyse koltuğa sıkıştırdığım yerden sürükleyecekti. Daha fazla kırılan cam - bir tür tiz sızlanma

makine aniden kontrolden çıktı - kemiklerimi sızlatan bir ürperti -

Ve sonra, kırık camların yanından esen rüzgarın ısığından ve vagon havada dönmeye başlarken bir o yana bir bu yana dönen, değişen çekişten başka bir şey yok.

Tren gökten düşüyor.

ORACLE'ın odasının duvarında yeni beliren kapıya doğru koşarken kediyi göğsüme bastırdım. Elkisa ona benden bir an önce ulaştı, onu itti ve uçarak açtı. Yamacın önüne yerleştirilmelidir, çünkü dışarı çıktığımızda vadi ve şehir altımızda genişledi.

Her şey tamamen normal görünüyor.

Bakışlarımı vadinin bir ucundan diğer ucuna, nehrin uzunluğu boyunca, nehrin ikiye ayrıldığı yeri geçerek, tapınağın üzerinde oturduğu büyük yokuşun iki yanına, gözden kaybolduğu yere kadar gezdiriyorum. tepeler arasında görüntüleyin.

Hiç bir şey. Kalp atışlarım yavaşlamaya başlıyor.

"Kuzey," diye fısıldadı Elkisa, sesi boğuktu. "Bir şey görüyor musun?"

Cevap vermiyor ve bir saniye sonra ona bakıyorum. Yukarı bakıyor, ağzı açık, yüzü donuk.

Uzun bir süre bakışlarını takip edemiyorum. Orada durup onu izliyorum, alnındaki kir lekesini, saçındaki düğümü fark ediyorum.

Sonra kedi kollarımda kıpırdandı ve sanki beni uyandırdı. Harekete geçiyorum, başımı geriye atıyorum ve...

... Alciel gökten düşüyor.

Benim evim olan en büyük ada olan Freysna serbest düşüşte. Daha küçük adalar da onları takip ediyor, aralarındaki tren rayları palamarlarından kurtulmuş ve arkalarından geliyor. Yere doğru alçalan bir araba görüyorum. Bu nasıl olabilir? Hayatım boyunca tanıdığım motorlar -bizi bin yıldır havada tutan motorlar- nasıl bozulabilir?

Çaresizce evime bakarken, ben olduğumu sandığım bir ses duyuyorum, ciğerlerimin derinliklerinden gelen acının sesi. sevdiğim herkes orda

— annem, arkadaşlarım, halkım... ve Nimh. Ve tek yapabildiğim düşüşlerini izlemek.

Tren vagonu, trenin geri kalanından uzaklaşırken büyük bir yalpalama yapıyor, ardından daha da şiddetli bir şekilde dönmeye başlıyor, rüzgar kırık pencerenin yanından çığlıklar atıyor. Gözlerimden yaşlar akıyor, Miri ve Saelis'i aramaya çalışıyorum ve karşımdaki iki koltuğun arasındaki boşluğa sıkışmış onları görmem biraz zaman aldı.

Miri dikkatimi çekmeye çalışıyordu, biz düşerken sesi rüzgara kapılmıştı... *aman tanrım, düşüyoruz-* ve şimdi ona bakıyorum, aceleyle, anlaşılmaz bir hareket yapıyor. Ben ona ne söylemeye çalıştığımı bilmediğimi nasıl söyleyeceğimi düşünemedim önce koltuğun arkasına tekme attı ve Saelis'in yardımıyla kendini trenin benim tarafıma atladı ve gümbürtüyle bir güvenlik çubuğuna çarptı. titreşimleri kendi bedenime taşıyarak irkilmeme neden oluyor.

Bir an ne yaptığını anlayamıyorum - ve sonra bir şey arkamdan kelepçelerimi bağlayan zinciri yakalıyor, omuzlarımda acı bir şekilde sarsılıyor ve nefesim kesiliyor.

Hala beni çözmeye çalışıyor.

Dizleri koltuğun arkalığın dolanmış, vagonun çekiş gücü bir o yana bir bu yana havada takla atarken, kilide yakın bir yerde Talar'ın havalandırmasından pimi güçlkle kurtarabiliyor - çünkü bir kilidi açmaya çalışıyor. düşen tren *Halabana* dokunmamaya çalışıyor

Aklıma bir anı çaktı - North'un yüzünü gördüm, kalbi gözlerinde bana bakıyordu. Jezara'nın evinin arka çıkışına yakın kayalıklardayız ve onun kehanetin kayıp kıtasını okumamış olmasından duyduğum çaresizlik içinde, kendi ilahiliğime, onsuz kendi değerime olan inancımı kaybettim.

Hangisi daha değerli, Ona sordum, tanrılığım mı yoksa hayatım mı?

Yüzündeki o bakış - bu sorunun cevabının asla öğrenemeyeceğim o dehşeti. *Ben*, hayatım, herhangi birinin beni daha önce farklı olduğuna inandırdığı - şimdi önümde yanıp sönüyor.

Yeterli.

"Bana tutunmadan yapamazsın," diye bağırdım rüzgarın arasından, duyulmaya çalışarak.

Omzumun üzerinden, Miri'nin başını çevirdiğini, gözlerinin çaresizlikle büyüdüğünü görüyorum. "Emin misin?" diye bağıyor.

"Evet!"

Inshara bana bir kez dokundu ve ben hala buradayım. Dokunuşu beni sihirden değil, sadece tanrısallığımı çalacak ve belki de o çoktan gitmiştir.

Ama en azından hayatlarını kurtarabilme şansım var. Vücudu benimkine çarpıyor ve gözlerimi kapatıyorum, kendimi başka bir yere götürmeye, hareketsiz kalmaya çalışıyorum. Bir dakika sonra Saelis bize katılarak Miri'yi bana yakın tutmama yardım ediyor, diğer kolu omuzlarıma dolanmış.

İçgüdülerim kıvrınmam için bana bağıyor, başka birinin bedeninin benimkiyle temas halinde olduğu hissi, neredeyse kesin ölüme doğru düşme paniğini aşan bir paniği tetikliyor.

Farklı olmasını istedim. Başka bir yerde, bazı *bir* başka. Beni yok etmek için son çabasında beni yakalayan Inshara değil, tüm hayatımızı kurtarmak için çaresizce bana tutunan bu iki yabancı da değil. O ilk dokunuşun güzel bir şey olmasını, tadını çıkarabileceğim ve tekrar oynayabileceğim, hayatımın geri kalanında bana yetecek bir şey olmasını istedim.

Bunu hayal etmekten kendimi alamadım - halkım için amacımdan ve anlamımdan ödün vermeden sadece bir kez bile dokunulmama izin verecek bir boşluk. Belki de bunu gerektiren bir ayin - tanrısallığın en kutsal yasasını bir saat, bir geceliğine askıya alan, çoktan unutulmuş bir ayin.

Ve sonra, kehanetin kayıp kıtasını keşfettiğimde Işık Getiren'i hayal ettim; onun bizim dünyamıza geleceğini ve o ve benim halkıma yan yana yardım edeceğimizi hayal ettim, iki ilahi.

Ve sonra... sonra Kuzey'i hayal ettim.

Kuzey. Kulağımda sıcak sesi; parmakları saçlarımda; dudakları tenimde. Ölüm Şöleni'nde cübbemi bağlayan parmaklarının verdiği his, nehirgezicilerinin teknesinde yanağımdan bir nefes uzaktaki elinin sıcaklığı, dokunduğumda ancak on kat artıyordu. *gerçek.*

Kapalı gözlerimin ardında neredeyse yüzünü görebiliyorum, sanki o anıları hiç kaybetmemiş gibi onu neredeyse hatırlıyorum.

Herhangi birinden böyle bir şeyi talep edebilecek hiçbir kader, hiçbir kehanet, hiçbir tanrı panteonu yoktur: Dokunulmaktansa ölüme boyun eğmek. Kalbinin diğer yarısıyla tanışmak ve onun öpücüğünü hiç hissetmemek. İnsanlığı aşan bir ilahi vaadedilmek, ama sadece hayatını insandan daha az bir şey olarak yaşayan biri için.

Yeterli.

Arkamda, Miri bir zafer çılgılığı atıyor ve şiddetli rüzgarın sesi arasında zar zor duyulabilen bir şey tıklıyor. Gözlerim aniden açılınca korkunç bir yeşil orman-deniz karmaşası yakınlarda beliriyor. *fazla*kapalı, *aman tanrılar*

—
Kelepçeler düşüyor - gök çeliğinin dokunuşu kayboluyor ve sis beni kör ediyor -

Kollarımı havaya kaldırıyorum ve dünya bembeyaz oluyor.

Alciel düşüyor, adalar birbirinden uzaklaşıyor.

Tepedeki Freysna bir açıyla eğiliyor, saray adanın bir ucuna yapışmış bir oyuncaktan biraz daha fazlası gibi. Motorlar hala çalışıyor, devasa yüzen karaların aşağı düşmesini zar zor engelliyor, ancak hız kazanıyorlar.

Ayaklarım şimdiden hareket ediyor, yamaçtan aşağı hızla iniyor, ciğerlerim yanıyor.

Adalar, aşağıdaki şehrin çoğunu kaçırarak bir yörüngede, ancak tek başına etki onları yok etmeye, oradaki tüm canlıları yok etmeye, şehrin kalıntılarını Aşağıdaki dünyaya dağıtmaya yetecek.

Ellerimle gözlerini ovuşturarak dua eden, dizleri üzerinde çökmüş bir adamın üzerinden atlıyorum. Elkisa'nın ayak sesleri hemen arkamda güm güm atıyor.

Ana adanın alt tarafının bir parçası, tekleyen motorların değişen, tutarsız kuvvetleri tarafından parçalanarak kırılır. Nehrin diğer tarafındaki kayalıklara gökdelen büyüklüğünde bir kaya düşer. Enkaz ve toz, ucsuz bucaksız, sessiz bulutlar halinde yükselir; ta ki birkaç saniye sonra, kükreyen bir gümbürtü pazar sokaklarını süpürene kadar.

Bir köşeyi dönüyorum, nefes almak için çabalıyorum ama yavaşlamayı reddediyorum, evimin düştüğü yere gitmem dışında nereye gittiğimden emin değilim - hayatta kalanları bulmam, yardım almam, bir şeyler yapmam, herhangi bir şey yapmam gerekiyor.

Yukarıda, devasa kara kütlesi inilti bir ürperti veriyor. Zaman yavaşlar, yerçekiminin kendisi bozulur. Sanki tüm dünya nefesini tutuyormuş gibi her şey durmuş gibi.

Sonra, imkansız bir şekilde, ada *değişiklik* leryön. Bir an için mesafenin, hareket tarzının bir oyunu gibi görünür.

İnce bir kayma ve saray artık bir tarafa eğilmiyor, düşüşünün hızı artık artmıyor. Hala düşüyor, ama sanki dev gibi, görünmez

şehri yıkımdan kurtarmak için el uzandı.

Nefesim kesilerek, gözlerim yaşlarla bulanarak yukarı bakarken, gördüklerime inanmaya zar zor cesaret ederek durmak üzereyim.

Yavaş yavaş, garip bir şekilde bilinçli görünen bir müzakereyle, en büyük adanın yörüngesi değişiyor. Şehirden uzaklaşmak yerine, şimdi doğrudan bize doğru geliyor - doğrudan tapınağa geliyor, düşen bir kara kütlesi gibi değil, neredeyse inanılmaz derecede büyük bir planör veya kurgu dışı bir uçak gibi hareket ediyor.

Umudum boğazımda düğümleniyor - ben de yön değiştirip tapınağa doğru koşuyorum. Elkisa şaşkınlıkla haykırdı, ayak sesleri peşimden geldi.

Adanın düşüşü yavaşlar ve tekrar yavaşlar, ta ki neredeyse hiç hareket etmeyene kadar, zaman yavaşlayarak sürünmeye başlar. Alciel'in alt tarafı şimdi tam tepemizde, bir kenarı tapınağın üzerinde, geri kalanı nehri kaplıyor, uzak ucu vadinin doğu tarafındaki tepelerin ve kayalıkların hemen üzerinde duruyor. Tek bir an için, taşın derinliklerinden gelen rezonanslı, kadim bir inilti dışında her şey hareketsiz kaldı.

Ve sonra - tapınak Yanıtlar.

Tapınaktan daha yüksek bir keskin ses çıkarken ayaklarımın altındaki zemin titriyor. Bir şeyin zirvede olduğunu görmek için gözlerimi kaldırıyorum, birçok katmanının en üst katmanı sanki vatanımın gelişine tepki verir gibi hareket ediyor. Uzun, masif çelik kuleler, tapınağın tepesinden örümceğin bacakları gibi açılıyor, yayılıyor ve yukarı doğru uzanıyor.

Ve sonra, parke taşlarını titreten bir sesle, Alciel *topraklar*. Elkisa ve ben donup kalmış, izliyor, gördüklerimizi anlamaya ve özümsemeye çalışıyoruz: bulutlar, onun tanrılar şehri, benim *Ev...* tapınağın tepesine, sanki birisi oraya bir tramvay gibi park etmiş gibi düzgün bir şekilde inmek.

Saray hala bozulmamış, neredeyse doğrudan tapınağın üst katlarının üzerinde ve yanında duruyor, kara kütlesinin eğimi tam olarak tapınağın teraslarının eğimini yansıtıyor. Alciel'in hangarında devasa bir planör gibi yere tünemiş görüntüsünü zihnim güçlkle sindirebilse de, bir yanımda her şeyin görüldüğü gibi görüldüğünü düşünmekten kendini alamıyor. *tasarlanmış* bu şekilde çalışmış olmak.

Adalar ilk başta düşüyor olabilir, ama bir şey mi yoksa biri mi?
- müdahale etti. Ve halkım güvende.
Şimdilik.

Büyük bir çabayla homurdanarak tekrar koşmaya başladım ve Elkisa'yı işaret ettim. Alciel'e girmenin bir yolu varsa, şu anda saray arazisinin kenarına bitişik olan tapınaktan geçecek. Başka biri geçmeye çalışmadan oraya gitmeliyim - halkımı hangi resepsiyonun bekleyeceği belli değil. Tanrılarınızın üzerinizdeki yüzen adada yaşadığına inanmak başka, onlar tapınağınızı işgal ederken huzur içinde onlara seyirci kalmak başka. BEN*sahip olmak* önce orada olmak.

Nimh olup olmadığını görmeliyim...

Başka bir köşeyi döndüm ve tam hızla sebze yüklü bir tüccarın arabasına çarptım. Momentum onu devirdi ve yere serildim ve tahta çerçevenin ağırlığı tamamen bacağımın üzerine düştü - beni ezilmekten koruyan tek şey çizmemin tabanının gücü. Kendimi serbest bırakmaya ve tüccara bağarmaya çalıştım - ama az önce gökten indiğini gördüğü şeyin dehşetine ek olarak bu son damlayla karşı karşıya kalınca, bir çığlık atıp fırlayarak koşan diğer kalabalığa katıldı. bu şekilde ve bu şekilde.

Elkisa savrularak arabanın yanında durur, durumu kavrayarak gözleri hızla hareket eder. Çömeliyor, ellerini çerçevenin üzerinde gezdiriyor. "Yaralandınız mı?" diye soruyor, kararlı, sesi sorunla başa çıkmaya hazırlanırken bile şoktan kuru ve boğuk.

"Hayır," dedim, kendi şokumda kırılan kemiklerin acısını kaçırmadığımdan emin olmak için ayak parmaklarımı biraz kıpırdatarak. "Hayır ama sıkıştım. Diğer tarafı alabilirsen, bu tarafı kaldırabilirim - benim sayarsam?"

Elkisa hâlâ arabaya bakıyor, elleri hâlâ tahtanın üzerinde asılı duruyor. Sonra bakışları değişti, gözleri benimkilerle buluştu.

Konuşmuyor - konuşmasına gerek yok. Anlamak, kafamdan aşağı atılan bir kova buzlu su gibi içimde doğuyor.

"Bunu yapma..." Sesim şimdi onunki kadar çatlaktı. "Elkisa, tapınağa geri geleceğine söz vermemiş miydin? *Ben.*"

Elkisa, genellikle ölçülü yüz hatlarının ardında yaşanan mücadeleyi saklama zahmetine girmez; ya da yapamaz, seçimin muazzamlığı onu ne hissettiğini saklama yeteneğinin ötesinde bir yere götürür. Gözleri tekrar benden tapınağın basamaklarına ve tekrar geri kaydı.

"Bana Nimh'i sevdiğini söyledin," dedim, gözlerini tutmaya çalışarak, vücudumun her zerresi ona odaklanarak, şimdiye kadar sahip olduğum her türlü ikna gücümü toplamaya çalışarak. "Bütün bunlar onun özgür olmasını istediğin için başladı. Bu şekilde ona geri dönersin. Bunu seçmeyin. Bana yardım et, benimle geri gel."

Elkisa kısa bir an için gözlerini kapatır.

Gözlerini açtığında, bir an için orada gördüğüm suçluluk ve çaresizlik parıltısı bana onun seçimini anlatıyor.

"Bekle..." Ağlıyorum. "Yapma... bekle!"

Ve sonra gitti, arabadan koşarak uzaklaştı ve kalabalığın arasında kayboldu.

Sadece Elkisa'nın ihanetine değil, bana söylediklerinin tek kelimesini kastettiğine inanacak kadar aptal olan kendime de öfkemi boşaltmak için bir haykırış, bir hüsrân çığlığı koptu. Yumruk gibi yumruk yaptığım ellerim arabayı birkaç saniye dövdü ve sonra kapana kısılma paniğini uzak tutmak için biraz sakın görünmeye çalışarak kendimi dizginledim.

Ayağımı hâlâ biraz kırırdatabiliyorum ve birkaç sancılı bükme girişiminden sonra, ellerimden birini arabanın çerçevesinin altına sokarak çizme bağcıklarına ulaşmayı ve onları gevşetmeyi başardım, kalbim her saniye bana bağıırıyordu. *acele et, acele et, acele et*. Ayağımı ileri geri sallamaya devam etmem gerekiyor, çerçevenin kenarı beni acı verici bir şekilde yaralamaya başlıyor - ama sonra inleyerek bottan kurtuluyorum ve çabalayarak uzaklaşıyorum.

Diğer taraftaki bagajı görene kadar arabanın etrafında dönüyorum - geri kalan kısmım bağlı olmadan onu çekip kurtarabilir ve tekrar takabilirim.

Kendime nefes almak için bir saniye veriyorum, kendime göğsümdeki mide bulandırıcı duygu yumağını bir kenara bırakmamı söylüyorum - şimdi harekete geçmeliyim, ıstıraba teslim olmamalıyım - ve sonra tekrar tapınağın merdivenlerine doğru yola çıktım.

Dışarıdaki şehir kaos içinde - Nimh'in insanları koşuyor, saklanıyor, bazıları sadece sokağın ortasında durup bakıyorlar - ve ben de kılık değiştirme numaramı unutmuş bir şekilde sokaklarda son sürat ilerliyorum.

Sonuçta, gökyüzü düştü.

Adanın bir ucu vadinin ortasındaki tapınağın zirvesinde duruyor. Diğeri güneydoğuda, oradaki tepelerin üzerinde duruyor, böylece gölgesi vadinin yarısı boyunca çapraz bir çizgi çiziyor. Sanırım diğer adalar daha doğuda, vadinin kenarındaki tepelerin ötesinde.

Tapınağın kapılarına ulaştığımda, kayarak kısa bir süreliğine durdum - çünkü kedi orada, kuyruğu düzgünce arka ayaklarının etrafında kıvrılmış halde oturuyor. Sadece kuyruğunun acilen seğiren ucu sıkıntısını ele veriyor, ama yine de bana ve boş kapıya bakarak bekliyor.

Bu konuda kendimi aptal gibi hissedemeyecek kadar sarsılmış bir halde ona, "Gelmiyor. İnshara'yı seçti.

Kedi hapşırır, dört ayak üstüne yükselir ve tırısı geçer. Peşine düştüm ve koşmak için adımlarımı hızlandırdığımda, o da aynısını yaparak yolu gösterdi. Bizi daha yükseğe, saray arazisinin bittiği yere götürecek olan merdivenlere yöneliyoruz.

Yukarı ve yukarı tırmanıyoruz, köşelerde sallanıyoruz ve koridorlarda yarışıyoruz - Şimdiye kadar bu tapınağın her taşını biliyorum, Nimh'in gizli geçitlerinin içindekiler dışında ve ben hızla geçerken yer açmak için muhafızlar, yardımcılar ve personel duvarlara yaslanıyorlar.

Yukarı ve yukarı ve sonra koridor daha da daralıyor ve son merdiveni tırmanıyorum, ağrıyan bacaklarımı taş sarmal merdivenden yukarı, tapınağın beni götürebileceği kadar yükseğe, zirveye doğru iterken nefesim boğazımda düğümleniyor. anavatanımın ucunda olduğunu bildiğim yer.

Tepedeki odaya fırladım ve birden durdum.

Techeki, siyah ve altın sarısı giyinmiş yarım düzine tapınak muhafızıyla birlikte çoktan orada. Hepsi birkaç dakika öncesine kadar boş gökyüzüne bakan devasa, kemerli bir kapı aralığına bakıyorlar. Şimdi, şeffaf camın arkasına kilitlenmiş bir sis fırtınası gibi, dönen, kaynayan yeşil ve mor bağcıklı bir cıva kütlesine götürür.

"Geçmeliyim," diyorum, gözlerim hâlâ kapı eşiğinde, nefes nefese.

"Tanrılara dönmelisin," diyor Techeki, onu şimdiye kadar duyduğumdan daha ciddi bir sesle. Karşıya baktığımda, yüzünde var - her zaman sahip olduğunu bildiğim inanç. Onu burayı Nimh adına tutmaya, Elorin ve halkıyla anlaşmalar yapmaya, tapınağa girmelerine izin vermeye, Gripelerinler ve Ölümsüzler'in azgın ırmağında iktidara tutunmaya iten inanç. "Gitmelisin North ve onu eve getirmelisin."

"Evet," diye mırıldandım, bu kelime boğazımı düğümlerken. Onlara burada dostluk olduğunu söyleyeceğim.

"Bekle... Ekselansları." Techeki'nin formalitesinin bir kısmı düşüyor. "Nasıl güvenli bir şekilde geçebileceğini bilmiyorum. Sis burada hapsolmuş, sıkıştırılmış, bir şekilde askıya alınmış. Nehirlerdeki gök çeliği tarafından itildi ama bulut toprakları tarafından bastırıldı. Dikkatli olmalısın."

İleriye doğru bir adım atıyorum ve sanki varlığımı seziyormuş gibi sis bir an için yavaşlıyor ve inceliyor, bana ötesinde ne olduğuna dair bir fikir veriyor.

Ellerinde törensel silahları olan iki saray muhafızını, aslında iki yönlü cam olduğunu anlamadıkları bir aynaya bakıyormuş gibi ayakta durup sise temkinli bir şekilde bakan iki saray muhafızı görüyorum. Aynı anda bizi fark edip geri atlıyorlar.

— Onları duyamıyorum ama bir şeyler bağırdıklarını görebiliyorum. Sonra onlardan birinin açıkça benim adım olduğunu söylediğini görüyorum.

Techeki ve ben ellerimizi kaldırıp kendi uyarılarımızı haykırırken bile tereddüt etmeden ileri atıldı. Sisle temas kuruyor, sonra canlı bir elektrik prizine dokunmuş gibi uçarak geri dönüyor, portaldan bir vücut boyu geriye iniyor ve yuvarlanıyor. Morluklar içinde ve titriyor ama hayattayken doğrulduğunda kalbim neredeyse rahatlayarak duracak.

Diğeri onu kontrol etmek için bir dizinin üzerine çöker ve birkaç kelime alışverişinde bulunurlar, sonra koşarak havalanır ve gözden kaybolur.

Parmaklarımı cebime soktum, koruma taşıma tuttum ve çıkardım. Beni başka tehlikelerin içinden geçirdi - belki bunu da yapabilir. Yumruğumun arasında sımsıkı tuttum ve tereddüt ile ilerledim, cildim beklentiyle karıncalanıyordu. Sis duvarına ne kadar yaklaşırsam, kendimi hareket etmeye zorlayana kadar ilerlemek o kadar zorlaşıyor. Elimi sağlam bir kayaya batırmaya çalışmak gibi. Sonra kolumun ön kısmından keskin bir ağrı geçiyor, dirseğimdeki sinire vuruyor ve omzuma kadar iğne batıyor.

Yumruğumu ciyaklayarak geri çektim ve diğer elimi üzerinde gezdirdim. Bunun ORACLE'ın bileziğinin takılı olduğu bilek olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor ama beni rahatlatmak istercesine ekranda küçük bir yeşil ışık yanıp sönüyor ve sonra kayboluyor.

"Tamam, öyle değil," diye mırıldandım, diğer taraftaki muhafızın yavaşça ayağa kalkıp beni duvara dokunmamam konusunda uyardığını yorumladığım kuvvetli sinyaller vermesini izleyerek.

Başım ile onayladım, ama yine de yapmayı düşünüyorum ki, aniden diğer tarafta bir hareket telaşı oldu.

"Kim gelir?" diye soruyor Techeki, yanıma gelip sisin arasından bakarak.

Daha fazla gardiyan var, ama sonra...Ah.

Sonra ayrılırlar ve işte kalp annem Anasta orada durur. Siyah saçları örgülü bir bukle halinde başının etrafında toplanmış, krem teni burada koştuğu için gösterdiği çabayla kızarmış, kahverengi gözleri iri iri açılmış. Gözleri benimkilerle buluştu ve beni tanıdığı anı, benim bu sis perdesinin arasından çarpıtılmış bir görüntü olmadığını anladığı anı görüyorum. Ağzının benim adım olduğunu görüyorum, gözleri yaşlarla doluyor, rahatlaması bacaklarını bir an için bükmesine neden oluyor.

Sonra ilerlemeye başladı ve Techeki, gardiyanlar ve ben hepimiz bir uyarıda bulunduk, arkasındaki muhafız topallayarak kolunu yakalamaya çalıştı.

sisle bağlantı kurmadan önce.

Ama kimse onu durdurmak için bir şey yapamadan önce, iki elini sisin içine daldırır ve sisi neredeyse kavrayarak bir çift perde gibi aralar. Ellerin etrafında parıldıyor, parmaklarının arasında ve etrafında kıvrılıyor, şimdi görebiliyorum ki daha önce hiç takmadığını görmediğim bir dizi yüzükle süslenmiş, girift bir şekilde işlenmiş altından yerleştirilmiş süslü bir şekilde kesilmiş kırmızı taşlar.

"Çabuk, North," dedi acilen, sisi uzak tutarak - Kolunun altına eğildim ve bir anda işim bitti ve onu serbest bırakıyor, kollarını bana dolamak için dönüyor.

Kan annem Beatrin bana liderlik etmeyi öğretti. Bana siyaset yapmayı öğretti, buraya gelmemi sağlayan kararlılığı öğretti. Bana beni ben yapan binlerce şey öğretti ve beni şiddetle seviyor.

Ama ben küçükken dizimi sıyrınca gönül annemin yanına koştum.

Aralarında basit bir ayrım yok - bir yanda sert ve pratik, diğer yanda tatlı ve yumuşak. İkisi de zorlu. Ama şu anda iki dünyada da Anasta'nın sarılmasından fazlasına ihtiyacım olan pek bir şey yok.

Kollarını belime doladı ve alnımı omzuna yaslamak için başımı eğdim ve o yumuşak ve şampuanının kokusunu veren meyveler gibi kokuyor ve tek istediğim ve ihtiyacım olan tek şey onun beni tutması .

Ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmez ve ikimizde her zaman olduğu gibi, sessizliği bozan ben oldum, sesim boğuktu. "Nasıldın *Yapmak*O?"

Kafasını saçlarıma gömdüğü yerden kaldırdı ve ben de başımı kaldırdığımda, kollarını bana dolayarak ve benimle konuşmak için başını geriye atarak gülümsedi. "Kapı motorlardan çıkan buğudan oluşuyor ve başka bir şey daha, beklemediğim bir şey. Farklı türde bir bariyer."

"Şehrin her tarafında gök çeliğinden bir bariyer var," diye başlıyorum. "Gri Pelerinliler — Bekle, sisin ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ailemiz pek çok şey biliyor ve size hepsini anlatacağım" diye söz veriyor. "Ama vaktimiz yok Kuzey. Skyfall, seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim." Gözleri doluyor ve beni tekrar kendine çekiyor, duygularını gizlemek için hiçbir çaba göstermediği için vücudu titriyor.

"Hanımefendi," diyor gardiyanlardan biri, kişisel bir anı bölmekten açıkça gergindi - diğerlerinden birinin onu arkadan ittiğini düşündürecek şekilde öne doğru ilerliyordu. Sonra bakışları yüzüme kaydı ve sonunda kim olduğumu anladığında ağzı açık kaldı.

Yüzündeki rahatlama ve neşe bir an için nefesimi kesti - arkadaşlarımın ve ailemin duygularına o kadar odaklanmışım ki, halkımın sahip olduğu korku ve belirsizliği hayal etmeyi gerçekten bırakamamıştım. tahtın tek varisini ve doğurganlık yaşını çoktan geçmiş kan annemi kaybettiler.

Anasta ve ben ayrıldık, muhafızlara doğru baktık ve sonra bir an geldiğim yola dönüp baktım. Sis artık yavaş hareket eden bir girdap gibi ve diğer taraftan hiçbir şey göremiyorum.

Yine de kedi benim işime yaramış olmalı, çünkü kuyruğunu düzgünce kendi etrafında kıvrımış oturuyor, tüm bunların nasıl gelişeceğini görmeyi bekliyor, sanki bin yıldır ilk kedi olduğu yeni bir dünyayı keşfediyormuş gibi görünüyor. şimdiden bugün yapılacaklar listesinde.

Annemin gözleri yaratığa iliştiğinde bir adım geri çekildi - keşke durup irileşmiş gözlerini ve şok içindeki yüzünü görebilseydim, çünkü başka bir anda kediyle ilk kez karşılaştığımda kendi şaşkınlığımı görmek komik olabilir. yüzünde yankılandı. Ama sadece uzanıp kolunu sıkıyorum. O bir arkadaş, dedim ona.

Şimdi görüyorum ki, saray arazisindeyiz, dış duvarın yanında. Büyükbabamın çiçeklerinin bizden uzağa, saraya doğru uzandığını görebiliyorum ve arkamda, genellikle üzerinde metal bir ızgara olan ve hiçbir yere bakan bir kemer var. Çocukken burada durup gökyüzüne bakar ve uçmayı hayal ederdim.

"Hanımefendi," dedi gardiyan, bir kez daha tereddütle, gözleri hâlâ yüzüme yapıştı. "Kraliçeye Prens Kuzey'in döndüğü haberini gönderelim mi?"

Anasta bir el hareketiyle onu susturur, ama kelime çoktan içimden bir bıçak gibi geçmiştir.

Kraliçe.

Üniformasının küçük ayrıntılarını inceleyerek muhafıza bakıyorum. Omuzlarındaki altın örgü. Küçük iplik, armasının üzerindeki işlemeden çıkıyor. Sanki küçük ayrıntılardan oluşan bir sel bir şekilde dünyayı bir sonraki adımı durduracak kadar yavaşlatacakmış gibi, fark edebileceğim herhangi bir şey.

"Kuzey," diyor Anasta, nazik sesinde bir hüznün dünyası. Ve o kadar yavaş, o kadar gönülsüzce, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başladı bile, ona bakmak için başımı çevirdim.

"Büyük baba?" Cevabını bildiğim için fısıldıyorum.

Cevap olarak, "Çok, çok üzgünüm aşkımda," diye fısıldadı. "Ani oldu. Ve birlikte yas tutacağız, söz veriyorum - kasada yatıyor ve veda zamanı geldiğinde orada olacak. Ama şimdi vaktimiz yok. Önce yapmamız gereken şeyler var ve bekleyemezler."

Başımı sallamak için kendimi zorlamam gereken her şey.

Gökyüzü şehirlerinin düştüğünü anlıyorum.*İndi*, sanki bunun için tasarlanmış gibi, sanki biri onları bir şekilde yönlendiriyormuş gibi. Kapının ötesindeki dünyanın kaos içinde olduğunu anlıyorum. İkisinin arasında duranın ben olduğumu biliyorum ve yapmam gerektiğini de biliyorum...

Ama dedem öldü.

Ben de ona Nimh'in bahçesiyle ilgilendiğimi söylemek istedim.

ondan bahsetmek istedim *Nimh*. Ve Techeki ve Matias hakkında, kedi hakkında, ziyafetler ve ayinler hakkında, nehir boyunca yaptığım yolculuk hakkında, Jezara hakkında ve hakkında...

"Kuzey," diyor Anasta sonsuz bir sabırla. "Nim?"

diye bağıriyorum. "Nimhara burada mı?"

Anasta sessizce, "Nimhara burada," diye yanıtladı, ancak gardiyanlar açıkça duymak için can atıyorlardı. "Beatrin'i var, North. Nasıl savaşılabileceğini bildiğini söyle bana. *Lütfen*"

"Ne demek istiyorsun, *osahip olma*?" diye soruyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. "Beni ona götür lütfen. Onu görmeliyim.

Anasta uzanıp elini koluma koydu ve beni kendine çekti. "Hayır, North," diyor, o kadar yumuşak ki, duymak için başımı eğmek zorunda kalıyorum. "Beatrin onun kontrolünde."

"Ne?" Sadece ona göz kırpmıyorum. "Bu doğru olamaz."

"Nimhara tehlikeli," diye yanıtlıyor.

Beni ona götür, dedim tekrar. "Her ne oluyorsa, düzeltebilirim, söz veriyorum."

Muhafızlara bir göz atarak, "Taht odasına girmeme izin verilmiyor," diyor.

Uzun bir an ona öylece baktım ve sonra bir anda aniden doyma noktasını geçtim. Gökyüzü düştü. Dedem öldü. Kan annem tarafından kontrol ediliyor *Nimh*? Tabii, tamam. Bunların hiçbirisi bir sis görüşünden, bir tür kabustan başka bir şey olamaz gibi görünüyor, bu yüzden bu noktada devam etsem iyi olur.

"Ben veliaht prensim," dedim muhafızların duyabilmesi için sesimi yükselterek. "Ben de annemi görmeye gidiyorum. Hadi gidelim."

Anasta'nın elini tuttum ve muhafızları tapınağa giden geçidi korumaları için bıraktım, beni gördüğüne çok sevinen kişi dışında - önümüzden çıkıp sarayın girişine doğru ilerliyor.

Arkamızda, arkamızda, düşme sırasında yer değiştiren menteşelerinden tuhaf açılarla sarkan saray kapılarında üşüşen insanlar var. Alciel'in düşüşünden sonra yanıtlar ve teselli arayışı içinde saray eşiğinde toplanan kalabalığın çoğu dehşet ifadeleri takınmıştı - ama oradaki yüzlerden birkaçı tuhaf bir şekilde bize odaklanmış göz yaşları akıyordu. Titriyorum ve acele ediyorum.

Gittiğimiz yan kapıda iki gardiyan daha var, her ikisi de gözlerini dört açmış, görev yerlerini tutacak kadar disipline zar zor sarılmışlar ve bunun için onları suçlayamam. Buraya ilk geldikten sonra yukarı bakıp bu kadar uzaktaki bulutları görmenin benim için ne kadar garip olduğunu hatırlıyorum. Ve ben sadece bir planöre düştüm - tüm dünyaları çöktü. Kediye neredeyse hiç dikkat etmezler ve onu dünyayı sarsan bir dizi belirsizlik içinde sadece bir başka imkansız şey olarak kaydederler. Dikkatlerinin çoğu, ölümden dirilen prensleri üzerinde.

"YY-Majesteleri?" biri sorarken diğeri onu yoldan çeker.

"Prens yaşıyor," dedi Anasta yanlarından geçerken ve kendimi bir daha asla göremeyeceğimi sandığım evimin içindeyim.

Koridorda birlikte yürürken bir aşinalık dalgası beni aştı - renkler, mekanın hafif kokusu, kalın kırmızı perdeler ve önümüzde zemin boyunca uzanan zengin işlemeli kilim. Her gün gördüğümde benim için görünmez olan ve şimdi birdenbire ezici bir duyguya dönüşen pek çok küçük ayrıntı. *Ev.*

Her yerde şehrin düşüşüne dair işaretler var - duvardan düştüğü yerde yere yayılmış bir goblen, kırık süs eşyaları, tavanda pürüzlü bir çatlak. Ama yer inanılmaz derecede iyi bir arada tutulmuştu ve atalarımın portrelerinin sıralandığı koridorun köşesini döndüğümde, biraz eğri de olsa hepsinin hala yerinde olduğunu görünce rahatladım.

Küçük bir çocukken buraya koşar, Miri ve Saelis'le oynar, portrelerdeki insanlardan hangisinin en eğlenceli göründüğünü, hangisinin en sıkıldığını, hangilerinin sır sakladığını ve ne olduklarını tartışırdım. Şimdi yüzümü onlardan çeviriyorum çünkü sonuncusunun siyah ipekle kaplı olacağını biliyorum ve bunun beni zayıflatmasına izin veremem.

Nimh'i bulana kadar, neler olduğunu anlayana ve durumu düzeltene kadar.

Taht odasının kapısında daha fazla muhafız var ve Anasta ile ben yaklaşırken şaşkın şaşkın bakıyorlar, biri yavaşça başını sallıyor, diğeri sanki görüşü aniden netleşecekmiş gibi öfkeyle kırıştırıyor.

"Hanımefendi, yapamazsınız..." İlki, bariz bir rahatsızlıkla, Anasta'ya elini uzatarak başlıyor.

"Geri dur!" Bize eşlik eden muhafızı tersledi. "Prensin döndüğünü görmüyor musun? Derhal geçmesine izin verin!"

Bir an daha tereddüt ettiler, birbirlerine baktılar ve kalp annemi süzdüler.

Ne oldu? Anasta'nın taht odasına girmesine nasıl izin verilmez?

"Merhaba, Prens Kuzey," dedim yüksek sesle, sesime neşe katmaya çalışarak ve endişelerimi görmezden gelerek. "Yaşadığına sevindim, anlatacak bir hikayen olduğuna bahse girerim. Bunu duymak için sabırsızlanıyoruz ama önce gidip anneni görsen iyi olur.

"Merhaba-"

Anasta'yı yanıma alarak yanımdan geçtim ve yavaşlamaya başlamadan önce taht odasına birkaç adım attım.

Oda her zamanki gibi, en uçta büyükbabamın tahtı ve yanında, ölmeden önce büyükanneme ait olan her zaman boş olan taht. Duvarlar, benim için her zaman manzaranın bir parçası olmalarına rağmen, yeni gelenleri hayrete düşüren duvar resimleri ve yaldızlı parşömenlerle kaplı. Yine de şu anda dekorasyonların hiçbirine bakmıyorum ya da duvarları sıralayan muhafızlara ya da Alciel'in çatlak zeminlerde ve sıva yığınlarında düştüğüne dair işaretlere bakmıyorum.

Tahtın önünde duran bir grup danışman kan annemi ve Nimh'i görmemi engelliyor. Aciliyetim beni yakalayıp kalabalığın arasından sıyrılıp öne doğru ilerlerken onların korku ve şaşkınlık çığlıklarını duymazdan gelerek koşmaya başladım.

Annem dedemin olması gereken yerde tahtta oturmuş kaşlarını çatmış bana bakıyor. Ayağa kalkmıyor ya da herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermiyor - ya da burada olduğumu fark ettiğine dair herhangi bir işaret, gözlerinin odak noktasının ötesinde yüzümde.

Ve sonra sözlerim boğazımda öldü ve nefesim sanki karnıma yumruk yemiş gibi dışarı çıktı, çünkü kalp annemin tahtında Nimh değil, Inshara oturuyor.

Uzun bir süre, gördüklerimi inkâr etmeye çalışarak başımı sallayarak öylece baktım. Sonra kelimeler ağızımdan acil bir istekle fırladı. "Ona ne yaptın?"

"Majesteleri," diyor saraylılardan biri çekinerek, kediye bakıyor ve o konuşurken bile geri çekiliyor. "Kraliçe-"

"Hayır," diyorum, bakışlarım hâlâ şokumdan zevk alan Inshara'ya takılı, dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Nimh'e ne yaptın, Inshara?"

Gülümsemesine bir merak tonu ekleyerek başını yana eğdi. "BEN *ben*Nimhara, Prens Kuzey. Adının ilki, İlahi Olanın Kırk İkinci Gemisi. Evini sağ salim yere indirdim ve seni halkınla buluşturdum."

"Hayır," diye çıktım, Beatrin'e dönerek. "Anne, bu kadın bizim müttefikimiz değil, o tehlikeli. Gardiyanların onu gözaltına almasını sağlamalısın. *Şu anda*"

"Kuzey?" Annem sanki varlığım ona imkansızmış gibi hâlâ bana bakıyor. Gözlerindeki bir şey içimi ürpertiyor ve bir adım geri atmama neden oluyor. "Hayır - bu Kuzey olamaz. oğlum öldü Kasada sadece büyübabasının cesedi yatıyor - öldüğünde North burada değildi. Şaşkınlığı düzeldi ve beni şaşırtan bir şekilde, gözleri birikip yanaklarına dökülen yaşlarla doldu. Kan annemi hiç ağlarken görmedim ve şimdi bile bir şeyler var*kapalı*onun gözyaşları hakkında. Yüzü onları harekete geçirebilecek herhangi bir duyguyu yansıtmıyor, hatta her zamankinden daha mesafeli ve kararlı görünüyor.

"Evet," diye onayladı Inshara, gözleri Beatrin'de değil benim üzerimde olmasına rağmen. "Bunu yaşamak zorunda olduğunuz için üzgünüm, Majesteleri."

Kraliçenin bakışları Inshara'ya çevrildi, gözleri yumuşadı, dudakları biraz kıvrıldı. "Değilim. Oğlumu kaybetmiş olabilirim ama bir kızım oldu. Onun her zamankinden daha iyi bir varis yaptığını görmek zor değil.

- kendini halkıma adamıştır, kendi keyfi peşinde koşmaya değil. Annemin sözleri bana bir darbe gibi çarptı ve kalbim sıkışarak sendeleyerek bir adım geriledim. Aklım hızla atıyor, anlamaya çalışıyorum - ve sonra Inshara'nın bizi izlediğini görüyorum, gözleri derinliklerindeki o garip, ürkütücü sisle parlıyor. Bu mümkün olamaz - Nimh bana sihrin insanları kontrol etmek için kullanılamayacağını söyledi. Böyle bir şeye tanık olduğumuzu sandığımızda bile, Elkisa, Ölüm Bayramı gecesi Daoman'ı öldürdüğünde, Elkisa'nın başından beri oyunculuk yaptığı ortaya çıktı.

Ve yine de... bir şekilde, şimdi onun gücü*gerçek*.

Ona doğru ilerliyorum, sonra... ve sonra duruyorum.
Orada durup tahtlardaki iki kadına bakıyorum. İki
dünyanın liderleri.

Bence.

Bekle, bu doğru mu?

Sanki bir sis girdabının ardından görmeye, bir rüyayı düşünmeye çalışıyormuşum gibi zihnim bulanık ve biraz sonra aklıma geleceğini bilsem de ne söyleyeceğimi tam olarak hatırlayamıyorum. bir an. Gözlerim sanki akmamış yaşlarla yanıyor ve gözlerimi kırıştırıyorum, görüşümün bulanıklaştığını görünce uzaktan şaşırıyorum.

Unuttuğum şeyin ne olduğunu anlamayı beklerken burada biraz duracağım.

Sonra yanımda keskin bir uluma duyuldu, zihnimdeki tüyleri yarıp geçti. Bu kedi. Nimh'in kedisi.

O kendi kedisidir. Sesini neredeyse kafamın içinde duyabiliyorum, beni gülümseyerek düzeltiyor ve o anda Nimh'in önümde oturmadığını, başka bir yerde olduğunu ve onu bulmam gerektiğini hatırlıyorum. Başka bir şey daha hatırlıyorum ve elimi cebime soktuğumda kırmızı ipliğe sarılmış koruma taşını buldum.

Dokunulamayacak kadar sıcak ve yumruk yapmak için elimi kıvırdım.

Inshara'nın buğulu gözleri genişliyor, sonra kısılıyor, ifadesi kötü bir şekilde gizlenmiş öfke veya hüsrarla seçiriyor. Bana ne yapmaya çalıştıysa başarısız oldu.

Teşekkürler Nimh.

"Kuzey?" Anasta arkamdan mırıldandı ve sesindeki bir şey dönmeme neden oldu. Saraylılar gergin bir şekilde geri çekiliyor ve duvarlardaki muhafızlar hareket etmeye başlarken ikimizi yalnız bırakıyoruz. Çoğu isteksizce hareket ediyor, birbirlerine bakıyorlar, Beatrin'e olan yeminli görevleri ile vicdanları ve sağduyuları arasında gidip geliyorlar. Onlar *Bilmek* bir şeyler ters gidiyor ve prenslerini tutuklama fikrine sıcak bakmıyorlar.

Sonra bize buraya kadar eşlik eden, beni gördüğüne çok sevinen gardiyan, silahını kavrayarak ve benimle kalp annem arasında bakarak arkasını döndü.

Benimle gelsen iyi olur, dedi, sesi duraksadı, bakışlarının ardında bir tür savaş dönüyordu. O tutku hala orada - ama aniden onun hedefi oldum. Sadece birkaç dakika önce kurtarıcısı olduğum bir tehdit

kraliyet soyu, mucizevi bir şekilde canlı. "Sizi korumalıyız Prens Kuzey - sizi bir yere kilitlemeliyiz ki bir daha başınıza bir şey gelmesin."

Ben izlerken gözlerinden yaşlar süzölmeye başlıyor.

Bir adım geri atıp, bir ondan tahtının kenarına tünemiş, olup bitenlere odaklanmış, muhafızı devam etmesi için zorlayan Beatrin'e bakıyorum.

İzlerken sadece Inshara'nın gözlerinde bir uyanıklık kıvılcımı var, gülümsemesini bastırmak için ağzının köşeleri hareket ediyor.

Beatrin'inki kadar kesin olarak artık muhafızın aklına da sahip. "Bunu yapmasına izin veremezsin," diyorum, hâlâ bizden uzaklaşmaya çalışan saraylılara ve danışmanlara tutunmak için arkamı dönerek. "Kraliçenin akli başında değil, bu kadının..." Ama orada öylece duruyorum çünkü anneme ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Inshara kaşlarını kaldırarak içini çekti. "İnsanlar neden aynı suçlamayı bana atıp duruyor?" diye soruyor, özel olarak kimseden. Sonra gardiyanlara parmaklarını şaklatıyor. "Kraliçenizin emrettiğini yapın ve onu yakalayın!"

Gözyaşları içinde yüzü olan muhafız dışında diğerleri tereddüt etti. Sonra biri kırılır, nefesi kesilerek öne çıkar, elini gözlerine götürürken başı öne düşer.

Koruma taşı ve kedi sayesinde beni alamamış olabilir ama Inshara'nın kontrolü artıyor.

"Anasta, koş!"

Annem kapıya doğru dönmek üzere hızla dönüyor, kedi kızıl bir çizgi önünde ve ben de hemen peşlerindeyim.

Arkamızda kaos kopuyor, saraylılar bağıyor, gardiyanlar onları kenara itiyor. Anasta ve ben portrelerin yanından hızla geçtik ve o benim kamarama doğru bir köşeyi dönerken onu takip ettim.

Süitimin kapısı aralıktı ve onu takip ettim, kapıyı arkamdan çarptım ve baş parmağımı bakır yastığa bastırdım. "Kapı kilidini etkinleştir," diye çıkıştım. "Geçersiz kılma yok."

"Çabuk," diye nefesi kesildi. "Daha önce sadece bir kişiyi aynı anda tutabilmişti. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermek için güvenli bir yer bulmalıyız."

Nefesimi düzenlemeye çalışarak, "Nimh'in tapınağı," diye soluğum kesildi. Anasta'ya döndüğümde kabul odamın bir felaket olduğunu fark ettim - şehrin düşüşü sırasında mobilyalar devrildi, duvardan sarkan ve kıvılcımlar saçan bir paravan.

Lütfen bana buradan bir çıkış yolu olduğunu söyle, dedi Anasta kapıya bakarak. "Her zaman bir şekilde Miri ve Saelis'i görmek için gizlice dışarı çıktığını düşünmüşümdür."

"Güvenli olup olmadıklarını biliyor musun?" diye sordum, aceleyle yatak odama giderken onu takip etmesini işaret ederek.

"Ben... Şehir düşmeye başladığında onların izini kaybettim."

Umutsuzca düşünmemeye çalıştığım şeyler listesine onların güvenliğini de ekliyorum. Miri ve benim pencere pervazının altına yerleştirdiğimiz gizli paneli çekip açtım, kodu girdim ve başparmağımı sensörün üzerinde tuttum. "Bu, güvenliği yalnızca on beş saniyeliğine kapatıyor - on altı ve merkezi birim alarma geçtiği için kısa tutmamız gerekti. Tırmanmaya hazır olun."

Başparmağımı pede bastırıyorum ve pencere camı, yumuşak bir uğultu ile üstündeki camın içine giriyor. Anasta güçlükle içeri girdi, kedi ve ben onun bir vuruş gerisindeydik ve bir kez daha kapanırken bir uzuvlar yığını halinde yere indik.

"Kuzey!" Biri adımı haykırdığında kalbim neredeyse duracak ve Talamar'ın bize doğru koştuğunu görmek için dört ayak üzerinde hızla ilerliyorum. "Kuzey, ben..." Bize vardığında durdu, iki büklüm oldu ve nefes nefese kaldı, ellerini dizlerine bastırdı.

Anasta ve ben ayağa fırladık ve nefes almak için ceketinin içine uzandı - ama orada olmamalı çünkü eli boş çıkıyor. Bunun yerine, konuşmasına izin verecek kadar derin bir nefes alana kadar onu kolundan tutarak destekledi.

"Geldiğini söylediler - geledim - gitmemiz gerek, seni öldürür. North, çok sevindim..." Doğruldu ve bir an sonra babam hayatımızda ilk kez kollarını bana doladı. Beni sıkıca sıktı ve sonra omuzlarımdan tutarak beni serbest bıraktı.

Anasta, "Gitmeliyiz," diye uyarıyor.

"Nimh'i bulmalıyız," diye karşı çıktım. "Aşağıdaki lider o, İnshara değil. Nimh'i bulursak, yapabiliriz..."

Ama sesim kesiliyor çünkü Talamar'ın yüzünde yorumlayamadığım bir şey var ama bu beni baştan aşağı üşütüyor.

"Kuzey," diye mırıldandı Talamar, başını yavaşça sallayarak. "Kuzey ben çok özür dilerim. Onu Miri ve Saelis'le birlikte bir trene bindirdim -onları güvenli bir yere götürmeye çalışıyordum, bunu bilmelisin- ve tren... tren düştü ve..."

Söylediği başka bir şey duymuyorum.

Kollarımdan birini, Anasta diğerini tuttuğunda ve tapınağa açılan kapıya doğru başladıklarında bunu zar zor fark ettim. Bir şekilde ayaklarım hareket ediyor.

Nimh, Miri ve Saelis...

Miri'nin parlak kahkahası, kuru zekası ve gizli yumuşaklığı.

Saelis'in nazik elleri, ciddi bakışları, sabit sakinliği.

Nimh'in gizli gülümsemeleri, kocaman kalbi, gerçekten aşkının tekrar tekrar ifadesi olan görev duygusu.

Hepsi gitti.

Sanki başka bir yerden izliyormuşum gibi, Anasta'nın halkalı elleriyle geçidi bir kez daha açtığını görüyorum...*Bunu nasıl yapıyor?*- ve geçiyoruz, üçümüz ve kedi.

Techeki gitti, ama Matias korumalarla birlikte orada, hâlâ bir nehir binicisi gibi giyinmiş ve Arşiv Sorumlusu olarak yaptığına hiç benzemiyor.

Matias uzun bir an için tamamen hareketsiz kaldı, sadece gözleri benden Anasta'ya ve sonra tekrar ona kaydı.

"Kuzey," dedi sakın bir sesle, sanki bizi bekliyormuş ve biz sadece biraz geç kaldık. Sonra Anasta'ya döner ve derin bir reverans yapar. "Kız kardeş. Hayatımız boyunca karşılaşabileceğimizi hiç hayal etmemiştim. Bizim kendi yükümüzü taşıdığımız gibi, sizin çizginizin de yüzyıllar boyunca sizin yükünüzü taşımış olduğunu görmek beni sevindiriyor."

Anasta ciddiyetle, "Biz sadık kaldık," diyor ve sonunda başımı düzgün bir şekilde kaldırıp aralarında ileri geri bakıyorum.

"Kız kardeş?"

Matias, "Bir bakıma," diye yanıtlıyor. "Kuzey, dünyalar arasındaki yolu koruyoruz, bu yüzden hem yukarıda hem de aşağıda olmalıyız."

"Biz?" diye soruyorum, sesim şaşkınlıkla keskinleşerek yükseliyor.

Kalp annem başını eğiyor ve Balıkçı Kral'ın bakışlarıyla karşılaşılıyor. Nöbetçiler, diyor.

BAHÇELİ

"İyi misin, Nimhara?" Kraliçenin sesi hızlı ve endişeli ama tüm dikkati başka bir dünyadan gelen kızda. Kaşları çatıldı. "Yoksa Inshara mı?"

Kahya omuzlarını duvardan uzaklaştırmaya zorluyor, vücudu titriyor. Alciel'in düşüşü hayatında şahit olduğu en kötü şey olmalıydı ama yine de kraliçenin sadece birkaç haftadır tanıdığı bir kadın için kendi oğlunu görmezden gelmesine seyirci kalmıştı.

Bunların hepsi yanlış. Bir şey yapılmalı.

Hafifçe başını sallayarak ona bakan muhafız yüzbaşısının dikkatini çekiyor. Çocukluktan beri arkadaşlırlar ve böyle anlarda konuşmaya çok az ihtiyaç duyarlar.

Kahya, hem kraliçenin hem de sözde tanrıçanın kendisine bakmasını sağlayacak şekilde boğazını temizleyerek tahta doğru karşıya geçer. "Savunmalarımızı hazırlamalıyız," diyor, dikkatinin sadece yarısını söylediği şeye vererek, anında görevler icat ediyor. "Aşağıda yaşayanlar arasında nasıl bir karşılama göreceğimizi bilmiyoruz. Bariyeri bizden önce aşarlarsa savaşa hazırlanmak zorunda kalabiliriz."

Tahtın arkasında muhafız kaptanı hareket ediyor. Kılıcını dikkatli bir şekilde çekiyor, herhangi bir çelik sürtmesi olmadan, sessiz ayak sesleriyle yaklaşıyor.

Kraliçe düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Nimhara'ya bir şey olursa kesinlikle dayanmam. Inshara. Hangisini tercih edersin canım?"

"Inshara yapacak," diye yanıtlıyor Aşağıdan kadın. "Sanırım artık pek bir önemi yok."

"Bana göre değil," diye onayladı kraliçe sevgi dolu bir gülümsemeyle.

Muhafızların kaptanı sürünerek yaklaşıyor... yaklaşıyor... Kılıcını kaldırıyor, kendini sallamaya hazırlıyor—

Ve sonra durur, kılıç havada.

Kahya bakmaktan kendini alamaz, ancak bu bakış kesinlikle iki kadını uyaracaktır. Eski dostunun yüzü değişir, gözlerinde yaşlar oluşmaya başlar ve sakallı yanaklarından aşağı süzülür.

"Skyfall," diye mırıldanıyor, kocaman açılmış gözlerle Inshara'ya bakarak. "Ben - ben - hiçbir fikrim yoktu."

Inshara bakma zahmetine bile girmez. Bunun yerine gözleri, mabeyinciye konmak için sallanıyor. Yavaşça ağzının kenarı kalkıyor.

Muhafız komutanı kılıcını kavradı ve kadının bakışlarını takip etti.

Çocukluk arkadaşının üzerine gitmekten çekinmez. Kahya ayağa kalkmaya, dönmeye, koşmaya çalışıyor - Arkasından, düşünceli bir şekilde, "Yine de savaşa hazırlanmak kötü bir fikir değil," diyen bir kadın sesi duyuyor. Gelelim mi, Beatrin?"

"Skyfall, o öldü mü?"

"Demek istediğim, oturuyor, yani muhtemelen değil mi?" Bir ara. "Yeni bir favori küfüre ihtiyacımız olacak, biliyorsun."

"Hadi, odaklan! Bir şey yapmalı mıyız?"

"Ne gibi? Sen ne *Yapmak* Birinin gözleri, akıl gücüyle koca bir tren vagonunu havada durdurmadan hemen önce parlamaya başladığında mı?"

"Bilmiyorum. Belki ona tokat falan atarsın?"

Görüşümü kapatan beyaz sisin içinden iki silüet yüzerek çıktı, biri diğerine sadece ince, ürkütücü bir kahkahayla cevap verdi. Başımı kaldırmaya çalışmak gözlerimin tam ortasında şiddetli bir ağrıya neden oluyor ve kendime rağmen inliyorum.

"Nim?" Miri bana doğru eğiliyor, gözleri iri ve endişeli. "Tamam mısın?"

"Tamamlamak?" Arkasındaki gün ışığına karşı gözlerimi kısarak baktım.

"Ne oldu?" Ama Miri cevap veremedi, düşen tren vagonunun anıları çılgın atarak geri geldi ve dimdik oturdum - sonra iki büklüm, başımı tuttum.

"Yaşıyor muyuz?"

Saelis yine gülüyor, ama tıpkı Miri gibi, onun da pek iyi olmadığını söyleyebilirim, sesi histeriye varıyor. "Canlı, evet. Tamam aşkım? Bu görülecektir. Trene yetiştiğini hatırlamıyor musun?"

Şaşkınlıkla ona göz kırptığımda ağırlığını değiştirdi ve başını yana eğdi. Omzunun üzerinden bakışlarını takip ediyorum ve kırık camı güneşte parıltıyan, kapıları yarı açık tren vagonunu görüyorum. Diğer tarafımızda orman-deniz olan bir dereye inen çimenlik bir yokuştayız. Bir an için, ne görmek istediğimi söyleyemem. Sonra anlıyorum: *her şey yerden diz boyu yükseklikte süzülüyor.*

Nefesim kesildi ve sanki ses bir tür işaretmiş gibi, tüm tren vagonu yere çarpıyor, etrafına bir bulut halinde yapraklar ve çimenler fırlatıyor. Miri küçük bir çığlık attı, çabalayarak geri çekildi ve sonra yan yan bana baktı. Bir elim hâlâ başımı tutuyor, boynumu deneysel bir şekilde büküyorum - tren indiği için acı daha iyi.

"Diyorsun ...*BEN*öyle mi?" Şaşkınlıkla soruyorum, hatırladığım son şey prangalarımın kurtulduktan sonraki duygu akışı.

"Ve *O*, Bence." Saelis ağırlığını biraz toparladı ve trenin aksi yönünü işaret etmek için elini kaldırdı.

Gösterdiği yere bakmak için döndüm ve sonra bedenim, içimden geçen şoka tepki vermeyi bıraktı. Uzakta şehir var—*her iki şehir* Alciel evimin tepesinde oturuyor, saray neredeyse tam olarak tapınağın üzerinde ortalanmış ve adanın diğer ucu nehrin diğer tarafındaki tepelerde duruyor. Aralarında loş bir renk çizgisi yanıp sönüyor, iki dünya arasında bir tür sis bariyeri kapana kısılmış, ama orada yıkım görmeyi umduğum yerde - yanan ateşler, yıkılan binalar - bu mesafeden her şey sakın görünüyor. "Tanrılar," diye fısıldıyorum, dik dik bakan gözlerim gerginlikten sulanıyordu.

"Trene bindikten sonra ona doğru döndün," dedi Miri arkamdan. "Sadece yere doğru eğiliyordu, ama sen bir şey yaptın ve döndü ve... *indi*, sanırım, daha iyi bir kelime olmadığı için.

Yutkunuyorum, komuta edememem gereken gücün görünürdeki görüntüsünden çok hafızamdaki boşluk yüzünden. "Öyleyse Alciel - insanları —?"

Saelis anlamlı bir şekilde omuz silkerek, "Bizim bildiklerimizi sen de biliyorsun," dedi. "Ama insanlar kesinlikle hayatta kalabilirmiş gibi görünüyordu."

"Onları kurtardın," diye haykırıyor Miri. "Ve biz de! Ve Aşağıdayız! Ve *canlı*!" Saelis'in kendi kahkahasıyla katılmasına neden olan gerginliğin serbest kalmasıyla mutlu, küçük bir çığlık atıyor.

Sanki cevap verircesine, güneydeki ağaçların arasında bir yerlerden yalancı bir maymunun sesi yankılanır. Miri'nin çığlığı ürkütücü bir çığlığa dönüşüyor ve orman-denizin kenarını tarayarak hızla geri dönüyor. "Ah, *Nebu* da ne?"

North'un bu dünyadaki ilk birkaç saatini, kedi gibi zararsız bir şeyden korktuğunu, orman denizindeki çaresizliğini hatırlamadan edemiyorum. "Korkacak bir şey yok," dedim ona, hafızamdaki boşluktan hâlâ ne kadar tedirgin olsam da sakın bir ses tonu bulmaya çalışarak. "Orada, ağaçların arasında sadece bir hayvan var."

Miri sanki "hayvan" yerine "kana susamış katil" demişim gibi bana bir bakış attı ve sonra gözlerini ağaçlarda tuttu.

Ayakta duramayacak kadar bitkin olmayı bekleyerek ihtiyatlı bir şekilde ayağa kalktım ama bunun yerine Alciel'e ilk seyahat ettiğimden beri hissetmediğim bir şekilde kendimi garip bir şekilde canlı ve uyanık hissediyorum. Gözlerimi kapatarak, etrafımı saran kokuların tanıdıklığının keyfini çıkararak uzun, yavaş bir nefes alıyorum. Nemli toprak, ezilmiş çimen, orman-denizin uzak, vahşi kokusu.

Evdeyim.

"Burada güvende olduğumuzdan emin misin?" diye soruyor Miri, hala endişeyle orman-denizin kıyısına bakıyor.

"Ses sadece yalancı bir maymundu." Ama kelimeleri söylerken bile, onların gerçekten bir cevap olmadığını biliyorum. North'un burada geçirdiği ilk saatleri hatırladığımda, kampıma vardığımızda ne bulduğumuzu hatırlamadan edemiyorum: tüm muhafızlarım ve nehir binicilerim, Inshara'nın tarikatçılarının ellerinde öldü.

Ağırlığımı huzursuzca değiştirdim, bacaklarımı bir kez daha test ettim ve sonra ekledim, "Ama tapınağa gitmeliyiz. Orası benim evim - güvenlik ve hoşgeldin sunacaklar. İkinize de."

Şimdi gölgede kalan ve şehirlerinin bir ucunu tutan tapınağa bakmak için birlikte dönerler. "Çok emin değilim Oburadan daha güvenli görünüyor," diye belirtiyor Saelis, gözleri kocaman açılmış ve manzarayı korku ve merak karışımı bir ifadeyle tarıyordu.

Evimin tepesinde duran devasa gök şehrini görünce yüreğim sızlıyor ama korkularımı bir kenara bırakıyorum. "Gitmeliyiz," dedim onlara usulca. "Çünkü orası Kuzey'in olacağı yer."

Şehirlere doğru ilerlerken Miri'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Taht odasında Inshara'nın sözlerini benden daha fazla unutmadılar.

Yani Prens North'u öldürdüğünü hatırlamıyor musun?

Ona bunun imkansız olduğunu, kendi şehrimi bir şekilde mahvettiğim, yüzlerce insanımı kederim içinde öldürdüğüm suçlaması kadar imkansız olduğunu söylemiştim. Bu kadar akıl almaz bir şey yapmış olsaydım, bunu hatırlardım.

Ama ne treni durdurduğumu ne de Alciel'in motorlarını tapınağın tepesine indirmeye yönlendirdiğimi hatırlıyorum.

Gözlerim yanıyor, diğerleri arkamdan adımlarını atarken bakışlarımı yolumdan ayırmadım.

Şehrin varoşlarına varmadan bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Pazarda bağlı mavna yok ve her iki yönde de yürüyen kimseyi geçmiyoruz.

Nehrin daha tanıdık çamur ve rutubet kokularının altında, çürümüş gibi garip bir kokusu var. Sinirlerim gergin ama hiçbir şey beni nehrin kıvrımındaki kayalık çıkıntının etrafından döndüğümüz ve aşağı şehrin önümde uzandığı ana hazırlamıyor.

Ya da daha doğrusu... nedir *so/aşağı* şehrin.

Sanki büyük, şiddetli bir fırtına nehirden doğrudan tapınağın basamaklarına giden doğrudan bir yoldaki her şeyi yerle bir etti. Ben doğmadan çok önce ayakta duran binalar molozdan biraz daha fazlası, antik taş çömlek gibi paramparça oldu. Sokaklar ve limanlar ıssız, ancak daha uzaktaki birkaç binanın daha sağlam pencerelerinde hareket görebiliyorum.

"Nimh..." Saelis dirseğimin dibinde duruyor, sesi yumuşak ve korkulu.

"Inshara'nın taht odasında şehrin yok edilmesi hakkında söyledikleri..."

"HAYIR." Sesim titriyor ve kendi dehşetimi acımasızca bastırıyorum.

"Bunu asla yapmam. Burada ne olduğunu bilmiyorum ama halkıma asla bu şekilde zarar veremem - beş yaşımdan beri kendimi onlara adadım.

"Ama eğer *Budoğru*," diye karşı çıktı Miri, birkaç adım atıp sonra bana baktı, "peki ya Kuzey..."

"Kuzey tapınakta," diye çıktım, sesimi yumuşatamayacak kadar sarsılmıştım. "O olmalı. Gelmek."

Yıkık evimin içinden geçerken ağlamamaya çalışarak diğerlerini şehrin uzak ucundaki kayalık yokuşa doğru yönlendiriyorum. Nehrin kıyısında Jezara ve Elkisa ile karşılaşmakla Alciel'de uyanmak arasındaki her şeyi, boşlukları aşmaya çalışarak hafızamı yoklamadan edemiyorum.

Bunu yapsaydım... bu korkunç, akıl almaz şeyi, hayatımı adadığım şeyi mahvetseydim, sevdiğim birini de incitemez miydim?

"O İlahi Olan'dır!" Biraz ilerde ve sağda bir ses haykırıyor ve başımı kaldırırken şaşkınlıkla boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Teraslı sokakların sonunda yerini tapınağın eteklerine bıraktığı yukarı şehre ulaştık. Bir grup tozlu, yıpranmış görünümlü insan toplanmış, diz çökmüş ve tapınağa - ve şimdi zirvesinde duran tanrılar şehrine - doğru dua ediyor. Biri bana bakıyor, kolunu işaret etmek için uzatmış ve diğerleri de çok geçmeden beni görüyor.

Miri'den ödünç aldığım ceket kıpkırmızı olmasına rağmen ilahi cüppelerimi giymiyorum. Kalabalığın içinden bir mırıltı geçer ve birkaçı ayağa kalkar. "Yok Edici geri döndü!" içlerinden biri nefesini tutuyor.

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı Miri, ihtiyatla yaklaşıarak. Onun yönüne baktığımda, diğerlerinin toplandığını, kargaşanın içine çekildiğini ve molozların arasından geçerek arkamızda gevşek bir çember oluşturduğunu görüyorum.

"Ben buna alışkınım," dedim ona, alıştığımdan emin olmasam da...*bendikkat* çekmeye, dualara, kalabalıklara alışkın. Ama burada bir şey farklı. "Tapınağa doğru ilerliyorum," diye seslendim çenemi kaldırarak, sanki oradan hiç ayrılmamışçasına kolayca tanrısallık rolüne büründüm. "Burada ne olduğunu öğrendiğimde geri döneceğim ve hepiniz için elimden geleni yapacağım."

"Ha!" Beni ilk fark eden adam sert, acı bir kahkaha attı. "Ne yaptığını bilmiyormuş gibi mi yapıyorsun?"

Sözler bana bir darbe gibi çarptı ve sonra başka bir şey daha çarptı, boynuma yapışan ıslak bir küre. Geri sendeledim, otomatik olarak elimi boğazıma götürdüm, zihnim ne olduğunu anlamaya çalışırken tükürüğü sildim.

"Hey!" Normalde çok tatlı ve sakin olan Saelis'in yüzü kızgın bir ifadeyle buruştu. "Onu yalnız bırakın! Burada her ne oluyorsa, o bunu hak etmiyor —"

Ama o sözünü bitiremeden, kalabalığın içinden bir şey daha fırladı ve başım geriye doğru savruldu, alnıma yayılan ateşli bir acı bir an için görüşümü bulanıklaştırdı. Bir taş yere çarpıyor. Elim alnıma götürdüğümde parmak uçlarım kıpkırmızı çıkıyor.

Sanki kanın görüntüsü bir işaretmiş gibi, kalabalık öfke ve kederle bağırarak etrafımızı sararak patlıyor. Giysilerimi yırtan eller hissediyorum; biri ceketimin kenarını çekiştirerek beni yere fırlattı. Miri ve Saelis hala ayakta ama ayaklanan insanları durdurmak için zar zor mücadele ediyorlar.

Biraz önce dua ettikleri tapınağa doğru umutsuz bir bakış attım - kırmızı paltomu görmeleri için çok mu uzaktayım? Muhafızlarım nerede? Yardımcılarım mı? Etrafımızda toplanan kalabalığı kaçırmak imkansız olurdu - kesinlikle birileri, *herhangi biri*, görür mü?

"Nimh, sihrini kullan!" Biri koluna bir darbe indirirken Miri acı içinde bağırmadan önce haykırır.

Ama hareket edemiyorum - zihnim çalışmayı reddediyor, etrafımı saran gerçekliği kabul etmeyi reddediyor. Halkımın bir zamanlar bana olan bağlılığı o kadar düşmanca ve nefret dolu bir hal aldı ki...*Bunu onlara yaptığım için mi?*

Bir darbe daha vurdum ve bir tane daha - Miri'nin çığlık attığını duydum, sonra misilleme yaparken başka birinin çığlık attığını duydum. Kafamı korumaya çalışırken zaman bulanıklaşıyor

ellerimle dizlerimin üzerine düşüyorum.

Sonra kalabalığın üzerinden bir şekilde farklı, tanıdık başka bir haykırış yükseldi. - ve bize saldıranlara katılmak için daha fazla ayak sesi geliyor. Hayır, onlara katılmamak için *kavg*a onlara. Başımı kaldırdım, tek gözümünden kan akarak odaklanmaya çalıştım. Siyah ve altın rengi, muhafızlarımın renklerini, içimi dağlayan bir rahatlama görüyorum. Bana ulaşmak için savaşıyorlar, tek amaçları olan Miri ve Saelis'i bile geri püskürtüyorlar.

Saçları kısa kesilmemiş olmasına rağmen, bir tapınak yardımcısının kıyafetlerini giyen biri tarafından yönetiliyorlar - büyüyen kalabalığı fark etmiş, tapınağın terasından gelen bağırıışları duymuş olmalı - yırtık pırtık görünürlü bir kadını, içinde başka bir taşla kenara itiyor. el-

Boğazımdan bir çığlık koptu, tüm vücudum rahatlama ve şokla şarkı söylüyordu.

North kendini önümde tozun içine attı, gözleri yüzümü taradı, elleri bir santim ötemde havada asılı kaldı, aciliyetle ve beni tutma arzusuyla titriyordu. Bakışları kafamdaki yarığa gitti, orada akan kanı görünce parmakları seğıirdi. Onun ötesindeki gardiyanlar öfkeli kalabalığı geri püskürtmeye devam ediyor, etrafımızda bir çember oluşturunyorlar ama gözlerimi onun yüzünden alamıyorum.

"Ben senin-" Dudaklarım kelimeyi oluşturmayacak ama o anda beni yine de anlıyor ve başını sallıyor.

"İyiyim. düşündüm *Sen—*" Gözleri ıslak, sesi boğuk. "Nim..."

Birbirimize bakakaldık, gardiyanlar ve isyancılar arasındaki boğuşma sesleri ve haykırıışlar kayboluyor, zaman sanki durmuş gibi. Şakaklarından birinden aşağı bir damla ter sızıyor; ciğerleri sanki tapınaktan buraya koşmuş gibi atıyor. Yüzü tıpkı hatırladığım gibi, bir yanağında bir iki haftalık bir yaranın ince pembe çizgisi dışında.

Bir an için her şeyi unutuyorum - halkımın şiddeti, onun düşüşü, annesinin kulağına fısıldayan Inshara, içimde hatırlayamadığım canavarca bir şeyi düşündüren hafızamdaki unutulmaz boşluklar. Tek görebildiğim, ismimin şeklini oluşturan dudakları.

Sadece bu anın sonsuza kadar sürmesine izin

ver. Sael! Onun Kuzey!"

İkimizden biri tepki veremedi Miri bir çift tapınak muhafızının yanından geçerek kendini Kuzey'e fırlattı. Birlikte yere yuvarlanırlar,

North şaşkınlıktan yeminler ediyor ve ardından Saelis rahatlayarak ikisinin üzerine çıkıyor. Üçü de gözyaşları içinde, uzuvları birbirine dolanmış halde sokakta yayılıyorlar.

Bir gardiyan önümde diz çöktü, yüzü North'un en çok sevdiği insanlarla yeniden bir araya gelmesinin görüntüsünü engelliyor. "İlahi Olan," diye seslendi muhafız, çabıyla nefesi kesilerek. "Yürüyebilir misin? Güvende olacağın tapınağa gitmeliyiz."

Kalkmam gerektiğini biliyorum ama bacaklarımı çalıştıracak gibi görünmüyorum.*hareket etmelisin*, Kendime söyledim.*İnsanlar izliyor*.

Ve kendi başıma durmalıyım. Kimse bana ulaşamaz, bana yardım edemez. Miri ve Saelis'in Kuzey'i tuttuğu gibi kimse beni tutamaz.

Ardından, tam gardiyan bir kez daha nefes alırken, bindilli kedi oradadır. Turuncu bir çizgi göğsüme hızla giriyor ve tepemde durup dünyaya meydan okuyabilmesi için beni geriye doğru deviriyor. Binlerce kez yaptığım gibi uzanıp onu kendime çekiyorum, düşüncelerini biraz boğuyorum. Çok yüksek sesle konuşuyor, kollarımda kıvranıyor, mırılamasının gücüyle mırıldanıyor, tüylü yüzünü çeneme doğru uzatırken pençeleriyle bana tutunuyor.

O çok sıcak, çok tanıdık, çok benim *E*Gözlerim yanıyor, boğazım sımsıkı kapanıyor ve kendimi onu bırakamıyorum.

"Yavaş ol, Fuzz," dedi nöbetçinin yanından North'un sesi, adını koyamadığım bir duyguyla dolu. "Onu boğacaksın."

O an geçiyor ve kendimi hatırlıyorum. Kedi, sanki oradan bir daha hiç ayrılmaya niyeti yokmuş gibi, omuzlarımdaki yerine tırmanıyor ve kendimi dizlerimin üzerine doğru itip, sonra ayağa kalkabileceğimi fark ediyorum, keşke vücudumun titremesini daha iyi gizleyebilseydim. bacaklarım bükülüyor, ellerimin beyaz boğumlu tutuşu.

Kalabalık yatıştı, çoğu harap olmuş şehirde kayboldu ve birkaç gardiyanlar tarafından zaptedildi. Koruma çemberindeki North ve arkadaşları da dahil olmak üzere, muhafız müfrezesinin geri kalanı etrafımda toplandı. Üçü o kadar hızlı konuşuyor ki, kendi aralarında konuşuyorlar ve araya giriyorlar, sanki kendi özel dillerini kullanıyorlar; Kuzey aralarına sıkıştırılmış, kolları birbirine dolanmış.

"İlahi Olan mı?" Gardiyan endişeli yüzüyle beni izliyor. "Sedye göndereyim mi?"

"HAYIR." Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum ve bu sefer sesim biraz daha benimki gibi çıkıyor. "Hayır, yürüyebilirim. Bizi eve götür.

Miri hâlâ ellerimden birini sımsıkı tutuyor ve Saelis, Anasta ve Talar aynı anda konuşuyorlar. Kaotik ve neşeli ve kalbim dolu.

Tapındaki odamdayız - yeterince temiz, çünkü burada neredeyse hiç uyumazdım, onun yerine Nimh'in bahçesindeki yatağıma tercih ederdim. Bir daha asla göreceğimi düşünmediğim insanlarla çevriliyim ve bu inanılmaz... ama şimdiden kediye özlüyorum.

Elbette Techeki tarafından kaçırılan Nimh ile gitti. Gösteri Ustası bizi ustaca ayırdı, muhafızlarının onu temizlenmesi için götürmesine izin verdi ve hepimizin konuşmak için bir dakikaya ihtiyacı olduğu konusunda ısrar ederek beni ailemle birlikte ters yöne itti. Ona izin verdim, çünkü yaklaşık bin sorum vardı. Ama kalp anneme döndüğüm anda, onun nasıl bir Nöbetçi olabileceği sorusu dudaklarımdaydı - Anasta başını hafifçe salladı ve yumuşak bir "Sonra, Kuzey" dedi.

Techeki haklıydı. Bir dakikaya ihtiyacımız var. Ama Nimh ve benim isyanın ortasında diz çöktüğümüz, ikimizin de diğerinin hayatta olduğu gerçeğini içtiği anı hâlâ yaşıyorum.

"Kuzey?"

Başımı kaldırdım ve Saelis'in sanki hayal gördüğümün farkındaymış gibi hafif bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm. İçimi bir anda bir suçluluk duygusu kaplıyor. Onun ve Miri'nin benim için nasıl yas tuttuklarını hayal ettiğimde kalbim kırılıyor. Onlar her zaman hayatımın bir parçası oldular. Nimh ile tanışana kadar onların geleceğim olduğunu sanıyordum. Beni kaybedip tekrar bulduktan sonra, onun benim için ne anlama geldiğini onlara nasıl anlatabilirim?

Ve şimdi bile, Nimh ile beni birbirine bağlayan garip bir kehanet ve hayatı tehdit eden travmalarla birlikte, neyin gerçek olduğunu ve bu bağın sonucunun ne olduğunu söylemek imkansız geliyor.

Bu iki dünyayı nasıl uzlaştırabilirim ve kalbim ikisi arasında parçalanmış?

"Kuzey?" Saelis tekrar diyor ve ben de karışık düşüncelerimden sıyrılıp gözlerimi kırpiyorum.

"Üzgünüm, dinlemiyordum," diye itiraf ediyorum ve Miri kıkırdayarak elimi sıkıyor.

"Bize kimin kim olduğunu söyleyebilir misin?" diye soruyor ve herkes dikkatini bana veriyor. Tabii ki biliyorlar - tecrübeli saray operatörleri.

Onları tanıdığım dünyanın içinden elimden geldiğince basit bir şekilde alıyorum - ilahi olduğu için merkezde Nimh.

Techeki, sadık ama karmaşık.

Matias ve nehir binicileri, inanç ve büyü yolunu izleyen gelenekçiler.

Tüm sihri engellemek için gök çeliği kullanmak isteyen ve Nimh yokken güce yükselen Elorin ve Gripelerinliler.

Inshara'nın gerçek ilahi olduğuna inanan ve şimdi bile onun dönüşünü bekleyecek olan Ölümsüzler. En azından şimdilik Elkisa'yı işin dışında bıraktım - ona karşı düşüncelerimi nasıl çözeceğimi tam olarak bilmiyorum. Ayrıca sözde Son Yıldız olduğumdan, bir kehanet figürü olduğumdan ve hepimizin kendi başımıza tanrı olarak kabul edildiğimizden bahsetmeyi de tam olarak başaramıyorum.

Yakında almam gerekecek, ama her iki dünyada da bunu kolaylaştıran bir bölüm yok.

Talar, "Yani bu dünya dikiş yerlerinden ayrılmaya hazır," diyor, bitirirken.

"Oldu~~ö~~nçeşehirimiz tapınağın tepesine indi," diye yanıtlıyorum. "Artık Inshara ile de bir şekilde ilgilenmemiz gerekiyor. Sadece Beatrin ve halkımızın iyiliği için değil, yapmazsak iki dünyayı da alevler içinde bırakacağı için."

Sözlerim kasvetli bir sessizliğe bürünüyor ve birkaç dakika kimse konuşmuyor.

"Gidip Nimh'i bulmalısın," dedi sonunda Miri ve tam olarak bunu yapabilmek için kendimi ayağa fırlamamaya zorlamam gerekiyor.

Anasta, Miri haklı, diye onayladı. "Şehirde olanlar hakkında bize anlattıklarınıza göre, gücü zayıf. Eğer o bizim en güçlü müttefikimizse, ona nasıl yardım edebileceğinizi görmelisiniz. İnsanlarımızı Inshara'nın kontrolünden uzaklaştırmak için bu yere ihtiyacımız olabilir."

"Ve eğer gerçekten bu şehri yok ettiyse," diyor Talar sessizce, "o zaman onunla ittifakını sürdürdüğünden emin ol."

Buna bir cevabım yok, çünkü "o tehlikeli değil" doğru değil ve aynı zamanda o kadar karmaşık bir goblenin sadece bir parçası ki nerede olduğunu bilmiyorum.

onlar için seçmeye başlamak için. Bunun yerine başımı sallayıp ayağa kalktım.

"Neler olduğunu öğreneceğim," diye söz veriyorum. "En azından şimdilik Anasta'nın sahip olduğu yüzükler olmadan kimse Alciel'e gidip gelemes - bu bize biraz zaman kazandırır."

Ama bizi yeterince satın alıyor mu?

Tapınak personelinin hafif bir şekilde gözünü korkuttuktan sonra, Nimh'i Techeki ve Matias ile birlikte eskiden baş rahibi Daoman'ın odası olan yerde buldum.

Ortallığı temizlemedi ve değişmedi - onu Miri'nin ceketlerinden biri olarak tanıdığım bir ceketle, olağanüstü derecede kötü bir gün geçirmiş olsa da Alciel'den bir kız gibi görmek sarsıcı. Saçları hâlâ dağınık ve yarası temizlenmiş olmasına rağmen şakağında bir kan lekesi var.

Kucağında kediyle oturuyor, kediye yavaşça okşuyor ve Techeki'nin parmaklarıyla puanları sayarak ona mevcut durumu anlatırken dikkatle dinliyor. Hızlı ve alçak sesle konuşurken tüm dikkati ona odaklanmıştı. Bakışlarımla yüz hatlarının izini sürüyor, kendimi onun gerçekten burada, gerçekten canlı olduğuna inandırmaya çalışıyorum. Inshara'nın onu öylece öldürmüş olmasından ne kadar korktuğumu ve ona ulaşmak için yaptığım her şey için artık çok geç olduğunu ancak şimdi anlayabiliyorum.

Artık ORACLE'in bana öğrettiği şeyi biliyorum - ilahi olanın inanç gücü tarafından yaratıldığı, onu güçlendirmek için bilinçaltında sis ve sihri yönlendirenler tarafından sürdürüldüğü - Techeki'yi yepyeni bir ışıktaki görüyorum. Garip bir şekilde, öğösterileri ve gösterileriyle, halkının inancını artırmak için tasarlanmış törenleriyle baş rahibi. Bileğimdeki bileziğe dokunup yenini aşağı çekiyorum. ORACLE ve benim bir *pay*Önümüzdeki birkaç saati atlatabilirim tartışmak için.

Matias da odada ama sadece dinliyor ve konuşmuyor, bunun yerine dolaplardan birinde saklanan şişelerden bir çeşit içecek yapıyor. Nimh'in ceketinin dışında, üçünün tablosu benim düşüşümden önceki bir zamana, benim dünyamın tanrıların evi olan uzak bir yer olduğu bir zamana ait olabilir.

"Son Yıldız," dedi Matias, varlığımı belli edencesine ve Nimh ve Techeki karşı tarafa baktıklarında beni kapı eşiğinde havada süzülürken buldular.

"Ve birazdan daha fazla arkadaşımız olacak," diyor Techeki, ses tonunu değiştirmiş gibi görünmeden, müttefiklerinden biri yerine beni bir şekilde "eşlik" ediyor. "Olacak... ah, teşekkürler."

Bir yardımcı, Nimh'e bir cüppe sunmak için beni iterek geçti ve Nimh ayağa kalktı. Kendimi arkadaşlığa hazırlayacağım, dedi, o kadar sakindi ki ona uzandığını anladım ve bir an için gözlerimle karşılaştı.

Ona iletmek istediğim çok şey var ve kendimi anlamaya çalıştığım çok şey var ama bunların hiçbiri için zaman yok. Bunun yerine dudaklarımı küçük bir gülümsemeyle seğirdim ve göz kırptım.

Hala ikimiz varız, diyorum sessizce ve anladığını ummalıyım. Nimh cübbesini giymek için gözden kaybolurken Techeki, "Şimdi, Kuzey," diyor. "Sana güvenebilir miyiz?"

Başım sadece soruyu düşünürken ağrıyor - kim *Biz*? bana güven *Ne*? Aşağıdan herhangi birinin ne istediğini bilmiyorum - halkımla barışmak, savaşmak, onları geldikleri yola geri göndermek mi? Bildiklerinden de emin değilim.

Matias, gözlerimi devirmek istememe neden olan o tür sakın bir güvenle, "Kuzey şimdiye kadar yazdığı öyküyü unutmayacak," diyor. Techeki'nin çenesi çok az seğiriyor ve dişlerini gıcırdattığından oldukça eminim.

Kapı açılıp Gripelerinler'in lideri Elorin'i ortaya çıkarana kadar ikimizin de cevap verme şansı yok. Onunla zar zor tanışma şansım oldu - Techeki, ikimizden birinin sözlü bir kavga çıkaracağından korktuğu için bizi ayrı tuttu, ama artık onu durduramaz. Kaşlarını neredeyse kaldıracak kadar sıkı topuz yaptığı siyah saçları ve çok uzun zamandır güneş görmediği belli olan solgun teniyle ciddi bir kadın.

"Kuyu?" tersledi. "Şu ana kadar ne keşfettin?"

"Biz-" diye başladı Techeki ama içeri girdikleri kapının karşısındaki kapı açılıp Nimh belirince sustu. Ya da Nimhara, gerçekten.

Onu ne zaman görsem nefesim boğazımda düğümleniyor. Bir kez daha kırmızı cüppesini giymiş, gözleri siyah çizgili, kollarının üst kısmı altın sarılı. Hatta şimdi farklı hareket ediyor, daha resmi, sanki Miri'nin ceketi görünüşünden çok onun hakkında değişmiş gibi.

Techeki ve Matias eğilerek selam verdi ama Elorin ona dik dik baktı, sonra yüzünü bana dönerek tek eliyle gri giysilerini düzeltti.

"Cloudlander," diyor net bir sesle. "Bunu neden yaptın, toprağını başımıza yıktın?"

"Hiçbir şey yapmadım," diye yanıtladım, gözleri beni delip geçerken, omurgamı dikleştirmek ve sert ama nazik ses tonumu koruyarak bakışlarıyla buluşmak için otomatik olarak bir ömür boyu yaptığım eğitime geri dönüyorum. "Halkım hiçbir şey yapmadı. şehir var

sahte tanrıça Inshara tarafından ele geçirildi. Dünyamın kraliçesi ve hükümdarı olan annemi kontrol ediyor ve niyeti düşmanca - Seni temin ederim Elorin, biz de aynı şeyi arıyoruz, bu da halkımızın güvenliği. Seninki ve benimki."

Oda uzun bir süre sessiz kaldı ve onu iş başında görmüş olmama rağmen -kan annemin beni tanımadan izlerken gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü görmeme rağmen- şimdi bilgi kemiklerime yerleşti. O imajı ya da Inshara'nın korkunç yeni gücüne yenik düşen gardiyanların imajını aklımdan çıkaramıyorum.

Alciel tamamen Inshara'nın insafına kalmış - yukarıda kimse büyüye inanmıyor ve ailem bin yıldır hüküm sürüyor. Beatrin'in gücü mutlaktır.

Ben gittim, Anasta da gitti. Geri kalanların seslerini yükseltmeleri zaman alabilir - hattarüya Kraliçeye itaat edilmemesi gerektiğini önermek, fikri yüksek sesle söylemek şöyle dursun... Inshara'nın etkisi onları susturacaktır.

"Akli ona ait değil," diye devam ettim sessizce. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve kelimeleri söylerken uçup uçmak ve havada erimek istediğimde sesimi düzgün tutmaya odaklanıyorum, bu görevin beni olduğum yere sabitlemesine izin veriyorum. Beatrin'in bana öğrettiklerini yapıyorum ama bunu ancak kendi sözlerimden sıyrılarak yapabilirim. Inshara'nın büyüüne kapılmış başka birinin annesiymiş gibi davranarak. Yere düşen başkasının şehri.

Bu, Balıkçı Kral'ın bir kamp ateşi etrafında anlatılan hikayelerinden sadece biri; gerçek değil. Sadece rolümü oynamalıyım.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı geri çekiyorum.

"Ben Kraliçe Beatrin'in varisiyim ve bu nedenle o aciz durumdayken kendimi Alciel'in hükümdarı ilan ediyorum. Halkım adına konuşuyorum."

Matias ciddi bir tavırla başını eğdi ve Techeki de - Gripelerinli Elorin bile bir an sessiz kaldı. Son konuşmamız sırasında annemin sözlerini - layık bir varis olmadığımı, bunun yerine kendi keyfime adadığımı - sessizce itiyorum. Benim için bundan daha fazlası olduğunu biliyor. Kendinde olmasa da, isteyeceği şeyin bu olduğuna inanmalıyım.

Nimh'in kara gözleri ciddi, kararlılığının altında bir yumuşaklık var. Bu sözleri söylemenin ve yaşlı bir adam olana kadar benim olmamam gereken bir sorumluluğu üstlenmenin bana neye mal olduğunu anladığını biliyorum, bundan bir ömür sonra.

Sessizliği bozan elbette ki Elorin oldu, Nimh'le yüzleşmek için döndü, sesi keskinleşti. "Bulut topraklarında neden bu kadar uzun süre kaldın?

Ve eğer bize düşmansa, neden Inshara'nın liderlerinin aklını almasını engellemedin?"

Nimh, "Basit bir iş değildi," diye yanıtlıyor. "O-"

Elorin, "Güçten yoksun değilsin," diye çıkıştı. "Şehre ne yaptığınızı görmek için tapınağın dışına bakmamız yeterli. Halkını koruma isteğinden yoksun olmalısın, bu yüzden—"

"Hayatım boyunca yaptığım gibi halkıma hizmet ediyorum." Nimh'in sesi otoriter bir şekilde çınlıyor ve bu, Elorin'i bir anlığına susturmaya yetiyor. "Onları ondan korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Elorin homurdandı. "Halkın için neler yapıldığını ve senden önce Jezara'nın neler yaptığını gördük. İlahi olanın zamanı sona erdi ve evimizi yok eden kıza ve ulaşamayacağı bir şehri yönettiğini iddia eden bir çocuğa güvenmeyi planladığımızı düşünüyorsanız, o zaman sadece aptallığınızı kanıtlamış olursunuz. Sen ortadan kaybolduğundan beri Gripelerinliler bu şehri korudu Nimhara ve biz de şimdi koruyacağız."

Herkes aynı anda konuşmaya başladı - Techeki ve Matias itiraz etmeye başladı ve Nimh kendi yanıtını verirken Elorin sesini yükselterek yoluna devam etmeye çalıştı ve içgüdüsel olarak hareket ederek çemberin ortasına adım attım ve kendimi aralarına soktum. onlara.

Bu bana bir an sessizlik kazandırıyor ve hızlı konuşmak için bundan yararlanıyorum. "Hepimizin farklılıklarımız var. Ama masumları koruma dileğimizde birleştik. Belki de kimin sorumlu olduğunu tartışmak yerine, bize güvenenleri korumak için nasıl birlikte çalışabileceğimizi tartışmalıyız."

Matias, "Son Yıldız haklı," diyor. "Ölümsüzler, Inshara'nın tanrıların şehrinde olduğunu ve yaşadığını öğrenir öğrenmez, ne yapacaklarını bilmenin hiçbir yolu yok. Cehennem nedir *sahip olmak* yaparlar."

Yüzümü Elorin'e çevirerek Nimh'in yanında bir yer seçerek çemberden yavaşça çıkıyorum.

Nimh, Matias'a "Haklısın," dedi. "Inshara'nın halkıyla iletişim kurmasını durdurmalıyız, yoksa ne gibi zararlar verebileceğini söylemek mümkün değil. Adalara giriş ve çıkış için sadece birkaç yol var. Gelen herkesi gözaltına almak için gardiyanlar yerleştirmeliyiz."

Başladım, diğerleri başını sallamaya başlarken bakışlarım ona kaydı. "Dur bir saniye," diye karşı çıktım, hâlâ aklımda saray kapılarının dışındaki boş yüzleri görüyordum. "Halkım orada onunla kapana kısıldı ve gücü artıyor."

"Büyüyor?" diye sordu Matias kaşlarını kaldırarak.

"Kraliçenin karısı olan kalp annem burada, tapınakta," diyorum. "Bana bir süre Inshara'nın aynı anda yalnızca bir kişiyi kontrol edebildiğini söyledi, kraliçe. Ama onu bir saatten kısa bir süre önce gördüğümde, kraliçenin birkaç muhafızını da kontrol ediyordu. Bunu ne kadar iyi veya ne kadar süreyle yapabileceğini bilmemizin hiçbir yolu yok, ama görünüşe göre güçleniyor."

"Ve sence bu, insanların geçmesine izin vermemiz gerektiği anlamına mı geliyor?" Nimh, sanki amacını kanıtlıyormuşum gibi ellerini kaldırdı. "Başka birinin dünyamıza girmesine izin veremeyiz, çünkü herhangi biri Inshara'nın ajanı olabilir."

"Nimh," diye karşı çıktım ve öne doğru adım atmaya başladım. "Yukarıdaki herkes masum, bunu biliyorsun. Dışarı çıkmalarına yardım etmeliyiz, onları orada onunla tuzağa düşürmemeliyiz. Ya onun yaptığını tersine çeviremezsek?" Yüksek sesle dile getiremediğim bu düşünceyle boğazım düğümleniyor çünkü konu sadece Alciel halkıyla ilgili değil. Benim de annem. Ya aldığı zihinler kalıcı olarak kontrol ediliyorsa? Binlerce kişiyi akıllarını, hayatlarını ona kaptırma kaderine mahkûm etmekten bahsediyorsun!"

Techeki araya girerek, hepimiz makul olalım. "İki dünyayı mahkum edemeyiz" diyor. "Mümkünse en azından birini korumalıyız."

"Bu?" Sesimi düz tutmaya çalışıyorum ve işe yaramadığını biliyorum. "Birini mahvetmek için biraz erken Techeki, sence de öyle değil mi? Halkımı oldukları yerde öylece bırakamayız."

"Kuzey, Alciel halkını gördüğümü ve onlara değer verdiğimi biliyorsun," diye yanıtladı Nimh, sesi titriyordu. Bakışları benimle çenesi ve yumrukları sıkı bir şekilde izleyen Elorin arasında gidip geliyor. Nimh'in gözleri anlamam için yalvarıyor ve en kötüsü de benim o parçam *yapmak*. İkimiz de imkansız durumlardayız. "Biz *mutlak* koruyabileceklerimizi koruyoruz ve Inshara'nın neler yapabileceğini bilmiyoruz."

"Öyleyse onları orada bırakacağız ve ne yapacağını görmek için bekleyeceğiz?" diye küsüyorum, içimde bir şeyler kırılıyor. "Inshara'nın oluşturduğu tehdidi bir kenara bırakırsak, ana ada olan Freysna'nın artık diğer adalardan bağlantısı kesildi. Başka yerlerden yiyecek ve malzeme almaları gerekiyor - şehirde çiftlik veya fabrika yok. Eğer onları çok uzun süre kapalı bırakırsak, halkım açlıktan ölecek."

"Ama yemek bir sorun haline gelmeden önce biraz zamanımız var," diye yanıtladı Nimh, sesi benim yoğunluğuma uymaya başlayarak yükselerek. "İçinde yeterince var

Halkınızın evlerinde biriktirdiklerini bir kenara bırakarak en az birkaç gün araba satıcılarını yalnız bırakın.

Alciel'in yiyecek dağıtma makinelerinden bahsettiğini duymak bir sarsıntı ve başka hiç kimse onun ne demek istediğini anlayamaz ama Elorin çoktan konuşmaya başlamış, dirsek dirseğiyle sohbete geri dönüyor.

"Ne yiyecekleriyle ilgilenmiyorum," diye çıkıştı Gripelerin. "Onlar hakkında ne yapacağımızla ilgileniyorum. Bir kere bizi terk ettiler şimdi döndüler bize düşman dediğin bir kadının eli altında. Bir kez olsun, kendimi onunla aynı hizada buluyorum.*İlahi Olan*"- ve sanki tadı kötü gibi konuştuğu bu başlıkta zerre kadar saygı yok.

- "ve ne pahasına olursa olsun kendimizi bu davetsiz misafirlerden korumamız gerektiğini söylüyorum."

"Ben demedim ki..." diye başladı Nimh.

Elorin, "Kendi halkın sana saldırdı," diye çıkıştı. "Onları haftalarca terk ettikten sonra. Kimse adına konuşmuyorsun ve ben senin onayını istemiyorum. Tapınak ile bulut toprakları arasındaki geçide muhafızlar gönderiyorum."

Techeki ile gözlerimi kilitledim, Gripelerinlilerin tapınağa girmesine izin vermekle ilgili yaptığımız her konuşma ve tartışma kafamda tekrar ediyor. "Tapınak muhafızlarının onlara katılmasını sağlayacağım," diyor net bir sesle. "Geri dönme emri - zarar vermeme - geçmeye çalışan herkesi."

Elorin topukları üzerinde dönerek kapıya doğru yürür ve Techeki onun peşinden gider.

Matias'ın eli omzuma konup beni olduğum yerde durdurduğunda ben de o yöne iki adım yaklaşmıştım. Odanın diğer tarafındaki kapının kapandığını görmek için tam zamanında ona döndüm.

Nimh gitti - muhtemelen onun özel geçitlerinden birine gidiyor.

"Kuzey," dedi Matias, eli omzumu sıkarken. O küçük rahatlık yutkunmama yetiyor, gözlerim kaşınıyor ve ona dönerken büyük bir çabayla çenemi dik tutuyorum. Bakışlarıma baktı, kendi bakışları beklenmedik bir sempati taşıyordu. "Bence Kutsal Olan'ın mızrak اساسını almalısın, değil mi?"

KURSIYER

Gardiyan adayı, kalbinden geçen dehşeti nasıl saklayacağını bilmeyi dileyerek ağırlığını bir ayaktan diğerine aktarıyor. Neyse ki, tek kişi o değil - korkusu, benzer şekilde korkan gardiyanlar ve askerler denizinde tam olarak öne çıkmıyor.

Eğitimin savaş kısmına hiç girmede bile - hala Akademi'de arabuluculuk, kalabalık kontrolü ve hükümet üzerine dersler alıyordu. Kılıcı elinde tutmak için heykeltıraş olmak için okuyan oda arkadaşından daha donanımlı değil. Onlarca yıldır tahta hizmet eden deneyimli muhafızlar bile, muhtemelen şehir merkezinde ara sıra sarhoş olan partileri dağıtmaktan daha fazlasını görmemiştir.

Ve şimdi - şimdi bir savaş mı çıkacak?

“İlahi Olan,” diyor kaptan, ıslak, kırmızı çerçeveli gözleriyle kursiyerin midesini bulandıracak şekilde ona bakarak, “Sana inancım tam. Ama tapınakta eşit sayıda eğitilmiş muhafızın bizi beklediğini söylüyorsunuz. Teknisyenlerimiz bu büyülü engeli aşmanın bir yolunu bulsalar bile, korkarım ki güçlerimiz onları alt edecek deneyime sahip olmayacak.”

Aşağıdaki insanların tanrıçası Inshara - kursiyer onun da öyle olmadığına, prensin kendisinin ölümden dönüp onu ihbar ettiğine dair bir söylenti duysa da - kraliyet muhafızlarının tüm birliği bariyerin yanında duruyor onun arkasında dizili. Diğer taraftaki tapınak muhafızları, siyah ve altın rengi üniformalar içinde sadece belli belirsiz görülüyor. Kursiyer gözlerini kısarak yalnızca belirsiz şekilleri görebilir.

Yine de Inshara sanki önemli bir şey görmüş gibi aniden öne doğru eğiliyor, nefesi kesiliyor. Bir an hiçbir şey söylemedi, elleri asasını sıkıca kavradı.

Diğer taraftaki gardiyanlardan biri ağır bir hareketle elini kaldırıyor, belki de saçını yüzünden geriye atıyordur. Ya da belki bu bir

selamlamak.

Inshara yavaşça nefesini dışarı verir.

"Bu cephede korkacak hiçbir şeyimiz yok," diyor sonunda, bakışlarının ağırlığı altında gözleri yeniden açlamaya başlayan muhafız yüzbaşısına bir göz atarak. "Bariyer bile düşmeden tapınak bizim olacak."

Bahçedeki hava yumuşak ve serindir, dışarıdaki geceden duvarlardaki yüksek boşluklardan içeri çekilir. Ay ışığı tavan pencerelerinden parlayarak her yaprağı ve taç yaprağı pembe altınla yaldızlıyor. Bu gece sadece Miella parlıyor - sevgilisi Danna en dip noktasında ve şafağa kadar yükselmeyecek. Işığın kalitesi, her iki ay birlikte olmadan farklıdır. Bir şekilde içi boş.

Bahçenin öleceğini hatırlamadan önce çoktan içeri girdim. Duvarlarının içine girmesine izin verilen tek kişi benim ve onunla ilgilenmek için burada değildim. Yok ettiğim bir şey daha olacak.

Bir an için etrafıma bakınırken bir anı gördüğümü düşünüyorum: olmasını istediğim gibi bir bahçe. Ama gözümü iki kez kırıyorum ve yine de çiçekler uzun sapları üzerinde hafifçe sallanıyor, ağacın yaprakları dışarıdan gelen esintide titriyor ve gece havasında nemli toprak ve yeşillik kokuları yoğun. Bahçem canlanıyor.

Bindle kedi önümde koşuyor, doğruca yerdeki bir palete gidiyor, burada yavaş bir daire çizerek pençelerini kumaşa doğru esnetmeye başlıyor. İnce bir kıl tabakası bana onun burada uyuduğunu söylüyor.

Paletin yanında kağıt yığınları, arşivlerden parşömenler, planör çizimleri ve daha fantastik uçan makineler var. Duvara daha fazla sayfa asılmış, yanlarına tebeşirle karalanmış notlar. Onlara doğru ilerliyorum, içindekileri tarıyorum ama orada yazılanları zar zor okuyorum, çünkü zihnim dönüyor.

Kuzey. Buraya bir yatağı taşıyabilecek tek kişi oydu, bir tanrıçanın mabedine girip burayı kendisinin yapmaya cesaret edebilecek tek kişi oydu. Ama orada olsaydı bile burada zaman geçirdiğini bilirdim.

varlığına dair hiçbir iz yok - bir şekilde onu burada hissedebiliyorum. Onu bahçede, narin çiçeklerde, titreyen yapraklarda, zengin toprakta hissedebiliyorum.

Yaşatmasını sağlayan o.

Kedi, her zamanki yeri haline gelmiş olması gereken yere, paletin dibine yerleşmiş ve arkamdaki kapıya doğru sabit bir şekilde bakıyor. Ne göreceğimi bildiğim halde döndüm - ve onu kapının yanında, bir eliyle çerçeveyi tutarken diğeriyle mızrak asamı tutarken gördüğümde kalbim hâlâ acı dolu, gümbür gümbür atıyor.

Daha önce başkasının elinde görmemiştim.

Gözlerim ona takılınca North irkildi, sanki kendi hayallerinden birinden sarsılmış gibi kırptırıyordu. Yutkundu, bir anlığına gözlerimle buluştuktan sonra kapı pervazını bıraktı ve tek eliyle duvardaki notları yırtmaya başlamak için yanımdan geçti, ardından her ikisini de kullanabilmek için asayı kolunun kıvrımında dengeledi. eller birden.

"Skyfall," diye mırıldandı. "Bu yer kirli. Bilseydim temizlerdim..." Bitirmiyor, parmak uçlarında yükselerek daha yüksek sayfalara uzanırken sesi biraz boğuk.

Ona umursamadığımı, benim için bahçeyle ilgilenmesinin bilemeyeceği kadar önemli olduğunu, ben bu kadar uzaktayken onun burada olması düşüncesinin kalbimi daha az boş hissettirdiğini söylemek istiyorum. Ama kelimeler boğazıma takılıyor ve bunun yerine birkaç kez temizlemek zorunda kalıyorum ve becerebildiğim tek kelime "Bakabilir miyim?" oluyor.

North tereddüt etti ama sonra elindeki kağıt destesini uzattı. Onları aldığım da ağırlığını değiştirdi ve sonra sanki hareketsiz kalmaya dayanamıyormuş gibi diğer kitap ve parşömen yığınlarını düzeltmeye başlamak için tekrar arkasını döndü.

Sayfalar, arşiv kaynaklarından özenle kopyalanmış küçük parçalardır. - bazıları şiir, diğerleri kehanet parçaları ve yine de tarihlerden bölümler. Eski uçan makinelerin hikayeleri, tanrıların diyarı hakkında şarkılar, Exodus'a kadar uzanan eserlerin açıklamaları... hepsini birbirine bağlayan tek bir iplik dışında, görünüşte rastgele bir koleksiyon.

Gözlerim sayfaları taramaya devam ederken, "Eve gitmeye çalışıyordun," diye mırıldandım. Bir anlığına sessizlik bana cevap verdi ve sonra North'un ayakları çok da uzakta olmayan bir yerde durdu. "Ulaşmaya çalışıyordum *Sendiye* yanıtıyor yumuşak bir sesle.

Onu orada, bahçeyi toplama girişiminden vazgeçmiş, beni izlerken bulmak için gözlerimi kaldırdım. Eli hâlâ mızrak asasının etrafında kıvrılmış durumda ve bana uzatırken bakışları tereddüt etmiyor, hareket yavaş, neredeyse törensel.

Elim pürüzsüz, tanıdık ahşabın etrafında kıvrılırken, avucunun dokunuşuyla hâlâ sıcak. Ama eve dönen bir parçam gibi avucuma sığsa da, onu benim için güvende tutan çocuktan gözlerimi alamadığımı fark ettim.

Aynı görünüyor - tanıdık yüz hatları, ayırt edici burun ve elmacık kemikleri, alnının üzerinde hafifçe kıvrılan, parmaklarımın düzeltmek için kaşındırarak kadar dağınık saçları - ama yine de tamamen farklı. Tanımlanabilir bir şekilde değil ama omuzlarının duruşu, sıkı çenesi ve gözlerindeki acıyla daha yaşlı görünüyor.

Kendimi durduramadan, kendi acım ve pişmanlığım sanki bir cevapmış gibi kabarak ortaya çıktı ve kendimi, "Kuzey, özür dilerim," derken buldum. Beni nasıl affedebilirsin bilmiyorum... . Kendimi asla affetmeyeceğim..."

"Hey, hey..." North yaklaştı, bakışlarımı yakalamak için başını eğdi, kendi gözlerinde ani bir korku vardı. Bana dokunmak için değil, yapabilmeyi dilediğini göstermek için iki elini de kaldırdı. "Orada, Techeki, Matias ve Elorin ile mi? Herkes bunun bir yolunu bulmaya çalışıyor, bunu biliyorum. Herkes korkuyor."

Başımı salladım, ben gözyaşlarımı silerken benekli ay ışığı yüzünün etrafında bulanıklaştı. "Bunu ben yaptım," diye fısıldadım, mızrak esasını bu kadar sert tutmaktan ellerimin ağrıdığını fark ederek, onu bir kenara koyup parmaklarımı esnettim. "Alciel'i ben indirdim. Senin ve benimkileri tehlikeye atıyorum."

North'un ifadesi biraz gerginleşiyor, ama hareket etmiyor - bakışlarını geri çekmiyor ya da yere indirmiyor. Senin hatan değildi. Miri ve Saelis bana olanları anlattı. Bunu Inshara yaptı, Nimh—seni, gücünü kullandı. Sen değildin."

"Ya burası?" Göğsümdeki boşluk daha da esniyor, beni yutmaya çalışıyor. "Dışarıdaki yıkım mı? Bunu kim yaptı?"

North yutkunuyor, ağırlığını daha yakına kaydırıyor, kendi gözleri nemli. "Kendin değildin. *Sen* asla kimseyi incitmezdi. Biliyorum ki. Seni gerçekten tanıyan herkes bunu biliyor."

"Ama ben yaptım." Sözler kulağa boş geliyor, Inshara'nın bana Alciel'in taht odasında anlattıklarının, kendi şehrimin molozları arasında yol alırken benim de öğrenmeye başladığımın doğrulanması. "Sadece acıyı, öfkeyi hatırlıyorum..."

"Öldüğüme inandın." Sessizce konuşuyor, yüzü ciddi. "Birinin seni öldürdüğünü düşünseydim, ben... Neler yapabileceğimi bilmiyorum."

Bir nefes kaçtı, bir kahkahanın uzak akrabası, çünkü North'un birini incittiği düşüncesi, onun bu dünyaya ilk gelişinden bu yana geçen birkaç hafta içinde olan her şeyden daha imkansız görünüyor. Ama dudaklarım bir gülümsemeye bükülürken durdum çünkü North gülümsemiyordu; son derece ciddiydi, neredeyse sarsılmıştı, gözleri benimkilerde daha önce orada hiç görmediğim bir gaddarlıkla parlıyordu.

Durup düşünmeden önce, elimi kaldırıp yüzüne doğru uzattım.

Sanki dokunmasına izin verilmeyen kişi kendisiymiş gibi geri çekildi, vahşet yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ne yapıyorsun?" o yönetir.

"Önemli değil." Sesimdeki hıçkırıkları anlıyorum ama saklamaya da gerek duymuyorum. "Inshara bana dokundu. O vagonda düşerken Miri ve Saelis bana dokundu. Kendi halkım..." Burada, devam etmeden önce durmak ve nefes almak için mücadele etmek zorunda kaldım. "Bugün tapınağın varoşlarında kendi halkım bana dokundu, onlara yaptıklarımı bana ödetmeye çalıştı. Bir zamanlar ne idiysem, artık değilim."

North ellerini ceplerine sokuyor, sanki onları başka türlü kullanmaktan kendini men ediyormuş gibi ve başını sallıyor. "Miri arabayı yere çarpmadan önce nasıl durdurduğunuzu anlattığında, parlamaya başladığınızı söyledi - tıpkı Işık Getiren olarak şehre geldiğinizde yaptığınız gibi. sana kim dokunduysa sen *vardır*hala ilahi, Nimh. Kaderinden vazgeçme."

Derin bir nefes almaya çalıştım ama başım hâlâ dönüyordu ve North'un yakınlığı yardımcı olmuyordu. Bu ana kadar onun kokusunu özlediğimi hiç bilmiyordum; Sesinin beni ne kadar rahatlattığını hiç fark etmemiştim.

Ve onun dokunuşunu hissetmeyi ne kadar çok istediğimle karşılaştırıldığında tüm bunların ne kadar sönük kaldığını asla tam olarak anlayamadım.

"Senin olmanı istedim," derken buluyorum kendimi, kalbimdeki o sızı gözlerimi yeniden yakmaya başlıyor. "Eğer bu dünyadaki veya öteki dünyadaki herhangi biri için o en kutsal kanunu çiğneyeksem... Onun sen olmanı istedim."

North yavaşça nefes verdi ve titrediğini, dudaklarının üzerindeki havanın titrediğini irkilerek fark ettim. Elim hâlâ yarı açık ve bir an sonra kendi ellerini ceplerinden çıkarıp benimkine uzanıyor.

Bakışları birkaç saniye yüzümü taradı, geri çekilmemi ya da onu uzaklaştırmamı bekledi. Bunu yapmadığımda öne doğru eğiliyor ve parmaklarının elimin altından kaymasına izin veriyor.

Temas anında bir şoka, bir yanlışlık sinyaline hazırım, çünkü bu dokunuş benim kendi seçimim - Inshara'da olduğu gibi benden çalınmış ya da Miri ve Saelis'te olduğu gibi bir ölüm kalım meselesi değil.

Bu dokunuş bana ait, ona olan ihtiyacımdan başka hiçbir şey tarafından yönlendirilmiyor.

Ama anlar uzuyor ve alevler içinde kalmıyorum - benimkinin üzerinde sadece onun teninin yumuşak sıcaklığı var.

O da gözlerimi ellerimizden kaldırmamı, tekrar nefes almaya başlamamı, ona iyi olduğumu göstermemi bekliyor. Bakışlarıyla buluştuğumda biraz daha yaklaştı, parmakları yukarı kaydırarak bileğimi çevreledi, ta ki başparmağı nabzımın üzerinde durana kadar. Tekrar nefes aldı, hava kalkık bileğime üflerken nazikti.

Ah, Nimh. Gözleri beni tuttuğu yere bakarken, sesi hayret verici, hüznün ve özlemin kışkırtıcı bir karışımıydı. "Ben de benim olmasını istedim."

Kendi nefesim kesiliyor ve birkaç kalp atışı için orada donmuş halde duruyoruz. Eli, beni böylesine vahşice tutma arzusuna verdiği geçici bir taviz gibi kısa bir süre için bileğimi sıktı - ve o anda, bu şekilde yakalanmayı çok istediğimi anladım.

Ama sonra tekrar hareket etti, başparmağı avucumun üzerinde geziniyor ve diğer eliyle oraya bir şey koyabilmesi için parmaklarımı nazikçe açıyor.

Bir anlık tanımayla, bunun onun için yaptığım koruma taşı olduğunu görüyorum, o sabah batıdaki dağların yakınındaki uçurumun tepesinde yollarımızı ayırdık, o benim dünyayı yok etmek istediğime inandı ve ben de onun dünyayı kendi başına bırakmak istediğine inandım. . Cüppemin renginde, benim adıma taktığı kuşakla aynı renkte ipliğe sarmış.

Şimdi, onu avucumun içine bastırıyor ve parmaklarımı etrafına sarmak için iki elini de kullanıyor.

"Vazgeçme," diye mırıldandı ve beni o kadar nazikçe kendine çekti ki, aramızdaki son küçük mesafeyi silen adımı zar zor fark ettim. "Hepsinin seni terk ettiğini, artık kimsenin sana inanmadığını düşündüğünü biliyorum."

Yavaşça, neredeyse dalgın bir şekilde, sanki onun altındaki tenimin dokusunun tadını çıkarıyormuş gibi, başparmağını parmak boğumlarımda gezdirdi. Cevap veremem, çünkü sesimi çalmış - sadece başımı sallayabiliyorum, kendi kalbim kafa karıştırıcı bir keder ve arzu yumağı.

"BENsana inanıyorum," diye fısıldadı, gözlerini ellerimizden kaldırarak. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ağzı biraz kıvrıldı, yarı gizli hüznü ve sevgi dolu bir gülümseme. "Sana her zaman inandım. Geri kalanın herhangi birine inanmadan önce, inandım.Ser"

Sonra başını eğdi ve dudaklarını kıvrık parmaklarıma bastırdı. Dudakları sert olsa da dudakları bir öpücük şeklini alıp geri çekilip tekrar öpüyor, sanki kendine hakim olamıyormuş gibi.

Kulaklarımdaki kanın yüzüme, dudaklarının parmaklarıma değdiği yere hücum etmesiyle başım çınıyor. Öne doğru eğilmek, o sıcak bileği yanağına kaydırmak, kolumu boynuna dolayıp onu bana çekmek için en ufak bir hareket yeterlidir. Ama dokunuşu beni felç etti, pazardaki rengarenk orman-deniz kuşları gibi hipnotize etti. Yakalandım - ne de olsa alevler içinde kaldım ve yok olma korkusuyla hareket edemiyorum.

Nefesim kesilerek geri çekildim, tökezleyerek ondan uzaklaştım, kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Gözleri korkuyla açılmış, eli hâlâ yarı açık, North benim adımı söylüyor - kulaklarımdaki kükreme sesini duyamayacağım kadar yüksek olsa da dudaklarının hareket ettiğini görebiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, çabayla kontrolümü etrafımda toplamaya çalışıyorum.

"Seni incittim mi?" North soruyor, sesi heyecanla yükseliyor. "Siz... ben..."

"İyiym," dedim, nefesim hızlandı, kan hâlâ yüzüme hücum ediyordu. "Ben sadece... Bana dokunduğun zaman... Korkarım kendimi kaybedeceğim. Kontrolü kaybetmek."

Benim güvencemle gerginliği hafifledi, North'un kaşları bir kıl kadar kalktı. Ağzının bir köşesi tereddütle yukarı kalktı ve yumuşak bir sesle, "Belki bu iyi bir şey olabilir," diyor.

Karşılık olarak kendi ağzım seğiriyor, o gülümsemeye teslim olmak için can atıyorum. Dokunduğu yerim ürperdi ve parmaklarımı avucuma koyduğu taşın etrafında kıvrıma devam ettim. Ama başımı sallayıp bir adım geri çekildim. "İçimde bir şehri yok edecek güç varken olmaz." Nefesim kesiliyor. "yok etmek*iki* şehirler. Inshara'nın beni kullanması için gereken tek şey kederimden faydalanmasıydı. Ve bu... bu daha da fazla tüketen bir his."

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık, ama onun nefesini topladığını ve aklını toparladığını hissedebiliyorum ve aniden, önce benim konuşmam gerektiğini biliyorum. Mecburum

Fikrimi değiştirmemi sağlamadan önce onu ikna et ve fikrini ne kadar kolay değiştirebileceğini bilmesine izin veremem.

"Nimh, ben..." sözleri benim ağzımdan onunkine dökölmeden önce başardı.

"Ne olursa olsun yapamayacağımızı biliyorsun." Yutkundum, bir anlık kafa karışıklığıyla dudağımı ısırdım ve sonra yüz hatları yüzünden dehşete kapıldım. "Orada, diğerleriyle tartışmak... bu, aramızdaki şeylerin nasıl olması gerektiğinin yalnızca başlangıcı. Burada yalnızken, belki bir daha asla eve dönmek için farklıydı, ama şimdi... şimdi neredeyse kralsın."

North'un gözleri düştü ve ellerini tekrar ceplerine soktu. "Ve sen de halkının tanrıçasısın."

"Zıt dünyaların liderleriyiz. Ben kendi halkımı ve sizinkileri korumalıyım ve her şeyden önce halkımızın güvenini kazanmalıyız. Benimkini çoktan kaybetmiş olabilirim... . İnançlarını geri kazanabilir miyim henüz bilmiyorum. Ama benim nasıl olduğumu bilseler-" Dengede tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen sesim kesildi. "Alciel'in hükümdarı hakkında ne hissettiğimi bilselerdi, bana bir daha asla güvenmezlerdi. Yapmamakta haklılar."

North sessiz, gözleri hâlâ yerde ama ellerini ceplerinde yumruk haline getirirken omuzlarında ve kollarının ön kısmında gerginliğin toplandığını görebiliyorum. Arkasını döndü ve birkaç adım uzaklaştı. Konuşmak için can atıyorum ya da daha kötüşü yanına gidip parmaklarımı sırtındaki gergin çizgide gezdiriyorum. Ona bir kez dokunmuş olmak içimde korkunç bir özlem uyandırdı - ama büyük bir çabayla kendimi sabit tutuyorum. Onu o sakin haliyle düşündüğünü görecekt kadar iyi tanıyorum ve ona izin vermek istiyorum.

yanıldığımı söyle, sessizce yalvarıyorum. Bizim için bir yol görebilecek biri varsa, o da sensin.

Arkasını döndüğünde çenesi sağlam, dudakları kararlı bir çizgi halindedir. "Inshara'nın annem üzerindeki hakimiyetini kırmalıyız."

Konunun bu şekilde değişmesinden kaynaklanan kafa karışıklığımı saklamaya çalıştım ve sadece benim aklımda olan bir savunmaya cevap vermemesinin beni incitemeyeceğini kendime hatırlattım.

Yine de sıkıntımı görüyor, beden dilini okuma konusunda bunu gözden kaçırmak için fazla eğitimli ve bana doğru geri adım atarken kaşlarını biraz kaldırdı. "Inshara'nın onu kontrol etmesini durdurabilirsek, o zaman annem tekrar Alciel adına konuşabilir ve Inshara'nın ajanlarının dünyalarımız arasındaki sınırlardan geçmesi konusunda endişelenmemize gerek kalmaz."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. *Oyaptı*rlamak. "İki dünyamız konuşabilir. Huzur içinde."

Başını salladı, gözleri yüzümdeydi. "Belki müttefik bile olabiliriz."

Bakışlarıyla buluşmaya çalıştım ama benimkiler hareket ettikçe dudaklarına konmaya devam ediyor. Bir çabayla kendimi sabit tutuyorum ve zihnime odaklanmasını emrediyorum. "O zaman Inshara'yı durduracağız. Ne pahasına olursa olsun."

Aramızdaki kısa mesafeyi tekrar kapatmak, bir adım daha atmak ve ellerine uzanıp onu kendime doğru çekmek istiyorum.

Ellerimi ceplerimin daha derinlerine soktum, omuzlarımı zorladım, vücudumda şarkı söyleyen gerilimi esnettim.

Elim Nimh'in üzerinde.

Tenini asla parmak uçlarımda hissetmeyeceğimi düşünmüştüm ve şimdi tek istediğim onu yeniden hissetmek.

"Inshara yaptığı şeyi nasıl yapıyor?" diye sordum, zihnimi eldeki soruna gitmeye zorlayarak. "Büyü birinin zihnini böyle kontrol edebilir mi?"

"İmkansız," diye mırıldandı Nimh.

"Sis kontrolünün de imkansız olması gerekiyordu," diye karşı çıktım. "Ama bunu yapıyorsun."

"Bu doğru," diye izin veriyor. "Ama yalnızca, Yok Edicinin Şarkısı'nın kadim parşömenini okuduğumda ilahi gücüm bu şekilde tezahür ettiği için. Tıpkı Jezara'nın bir şifacı olduğu gibi, ondan öncekilerin savaş veya müziğin tezahür eden yönleri gibi, benim yönüm de yıkımdır. Yalnızca kehanetlerde önceden bildirilen Işık Getiren sisi benim gibi kontrol edebilirdi." Bir an sustu ve bu düşünceyi mantıksal sonucuna kadar takip ederken ifadesindeki korkunun sızdığını görüyorum. "Sence bir şekilde gerçekten yapabilme ihtimali var mı? *olmak* ...İddia ettiği gibi ilahi mi?"

Çaresiz bir omuz silkmeye ellerimi kaldırdım. "Nimh, birkaç hafta önce büyü'nün var olmadığını biliyordum. Buna göre her şey mümkün. Inshara'ya gelince, onun ne olduğunu kimin bilebileceğine dair bir fikrim var. Daha doğrusu, *Nebilebilir*."

"Neden bahsediyorsun?"

ORACLE'ı açıklama işini en iyi nasıl yapacağımı düşünürken yanaklarımı şişiriyorum. "Oturalım," diyorum, kendi kendime öyle olduğumu kabul ediyorum.

oyalama İkimiz de ağacın altındaki taş bankta yerimizi alıyoruz ve kendimi otomatik olarak aramızda bir boşluk bırakırken buluyorum. Hemen oracıkta elini tutmak için uzanacağım ama bunun yerine avucumu sıranın soğuk taşına dayadım ve o da elini hemen yanına koydu.

"Kuzey, bana ne öğrendiğini söyle."

"Eh, bir şey buldum," diye başlıyorum. "Seni geri kazanmanın bir yolunu ararken. Bu bir bilgisayar, yani—"

"Bilgisayarın ne olduğunu biliyorum, North," diye yanıtladı, seğiren bir gülümsemeyle. "Ben..." Bir an için ona sadece göz kırptım. Sonra tıklar. O benim dünyamdaydı.

"Bir bilgisayar nasıl buldunuz? *Burada?*" Sözlerimin anlamı ona yetişirken araya giriyor.

"Bu çok eski. Yükselişten önceye, ah, Exodus'a kadar uzanır. Ağır hasar gördü ve gücü tükeniyor - sisten besleniyor ve şimdi şehirde hiç yok.

"Inshara'nın nehirdeki gök çeliğinden yüzüğü," diyor kaşlarını çatarak. "Şehirde sihir yapmamızı engellemekle kalmıyor, aynı zamanda bu bilgisayarın düzgün çalışmasını da engelliyor, öyle mi?"

"Öyle diyor. Ayrıca bana..." Sustum çünkü bundan sonra söyleyeceklerimi nasıl karşılayacağına dair hiçbir fikrim yoktu. "Bana senin tanrısallığının ilk olarak nereden geldiğini söyledi."

Sadece bana bakıyor, ağzı yavaşça açılıyor, sonra tekrar kapanıyor. Herhangi bir kelime bulması uzun bir zaman alıyor. "Neredegelmek itibaren?" idare eder. "İlahiyat *Gelmek* herhangi bir yerden - ilahi güç nesilden nesile aktarıldı, geri kalanı geride kalan tek tanrıdan..."

"Gerisi ne zaman Yükseldi?" Kafası karışmış bir halde durduğunda onun için bitirdim. "Nimh, benim dünyama geldin - gerçekten hepimizin tanrı olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da hepsi tanrıların soyundan mı geliyor?"

Bakışlarını benden ayırdı ve ay ışığının aydınlattığı bahçesini incelemek için başka tarafa baktı. Alciel'de ona ne olduğunu bilmiyorum ama orada sıradan insanlarla tanıştığını, Miri ve Saelis ile tanıştığını biliyorum: harika, yanılabilir ve tamamen insan.

"Ama hiçbir zaman tanrılar olmadıysa," diye fısıldıyor, ellerini kucağında düğümleyerek, "o zaman ben neyim?"

Ellerim onunkine uzanma dürtüsüyle seğiriyor ve parmaklarımı birbirine kenetleyerek onun duruşunu tekrarlıyorum. Şimdi onu daha da uzağa sürüklemenin zamanı değil

o ne biliyor "Sen ilahisin," diye sertçe yanıtlıyorum. "Herhangi bir kelime kadar iyi *vedir-dir*gerçek, Nimh. Sadece senin öğrendiğinden farklı - gerçeği yüzyıllar içinde kaybolmuş olmalı, tıpkı benim insanlarımin motorlarımızın nasıl çalıştığını unuttukları gibi."

Yavaşça başını sallıyor, gözleri kapanıyor, yüzü tamamen sakin. "Nasıl çalıştığını söyle o zaman."

Bulabildiğim hikayenin en basit satırını alıyorum. Elkisa'yı dışarıda bırakıyorum — Nimh'in ihanetini hatırladığından bile emin değilim ve daha sonra bu acı için yeterince zaman olacak.

Ona araştırmamın Yaşlılar Kongresi'nin altında bir yerde bir Sentinel mahzeni olduğuna dair bir ipucu ortaya çıkardığını ve içeri girmenin yolunu bulduğumu söylüyorum.

"Sadece bir avuç insanın büyü yapmak için sisi kullanabileceğini zaten biliyorsun," diyorum. "Senin yaptığın gibi kontrol etme, ondan güç al. Görünüşe göre, geri kalanımız da onunla hala etkileşim halindeyiz, bunu sadece bilinçaltında, farkında olmadan yapıyoruz. Benim dünyamda, o insanlar sisi Alciel'i gökyüzünde tutan motorlara kanalize ediyorlardı. Hepimiz *inandı*şehir ayakta kalacaktı ve öyle de kaldı."

"Ve burada," diye nefes alıyor, "insanlar bana inandı."

Başım la onayladım. "Bin yıl önce, senin halkın la benimki ayrıldı çünkü herkes birkaç kişinin sihirle mucizeler yaratabileceği bir dünyada yaşamak istemiyordu - bunun herhangi bir kişinin sahip olamayacağı kadar çok güç olduğunu düşünüyorlardı."

Ağzı geriliyor ama kirpikleri kalkıyor, böylece çiçeklere bakabiliyor, yaprakları gece boyunca kapalı. "Belki de haklıydılar."

Yavaşça nefes veriyorum. "Öyle miydi, değil miydi bilmiyorum ama benim halkımın çözümü gökte kendi toplumlarını kurmakken, seninki sorunu sis kanalını bir tanrıya çevirerek çözmeye karar verdi. İnançları, o tanrısallığın yönünün ne olacağını, diyelim ki Jezara gibi şifayı seçiyor."

Nimh'in gözleri genişliyor. "Ve Jezara sürgüne gönderildiğinde ve insanların inancı kırıldığında, asla bir çocuk gibi görünmedim çünkü halkımın inancı dağılmıştı."

Başımı salladım, bakışlarımı yüzünden ayıramadım. Yıllarca yanlış bir şey yaptığ na ya da yanlış bir şey yaptığ na inandı.*yeterli*halkı için - tezahür edememesinin bir şekilde onun hatası olduğunu. "Sanırım atalarınız, sizin bir büyücüyü, bir tanrıyı seçmesine izin vermenin, diğerlerinin yükselişini kontrol altında tutacağını düşündüler.

"Ama seç*Nasıl?*" Hâlâ anlamakta güçlük çekerek baskı yapıyor ve onu suçlayamam. "Sis kendi kendine düşünemez, sadece*dır-dir*"

"Bir... makine var sanırım, Aşağıda bir yerlerde. Sis ile etkileşime girer. Gökyüzünde de bir tane var - ORACLE onlara "kalpler" adını verdi. "

Nimh'in yüzü hareketsiz kaldı. "KAHİN?" zayıf bir sesle yankılanıyor. Bu kadim varlıktan bahseden hikayeleri ve onun Nimh halkının mitolojisindeki yerini geç de olsa hatırlıyorum. "Bilgisayarın adı. Bu bir kısaltma."

Öne doğru eğilip ellerini bankın kenarına doladı. "Bu... Sen kutsal bir şeyden bahsediyorsun. O kadar eski bir şey ki ilahi çizgiden önce geliyor. Kalplerden bahsettiğini mi söylüyorsun? Hikayedeki gibi mi?"

Başım la onayladım. "Her dünyanın bir tane vardı. Alciel'de halkım, şehirlerin motorlarını çalışır durumda tutmak için bilinçaltında inançlarını kalplerine kanallıze ettiler. Sizin dünyanızdaki birin amacı, insanların inancını ilahi güce odaklamaktı."

"Işık Getiren'in kırık kalbinin iki yarısı," diye mırıldandı Nimh zayıf bir sesle. "Yani bana onların var olduğunu mu söylemek istiyorsun? Bunlar*gerçek*? Ve onlar... makine mi?"

"Emin olamam," diye itiraf ediyorum. "Fakat ORACLE, her dünyanın insanların onları inşa ettiğini öne sürüyor gibiydi. Ve birbirleriyle, sizin tanrısallığınız ve Inshara'nın gücüyle bir çeşit bağlantıları var. Seçildiğinizde böyle bir şeyle karşılaştığınızı hatırlıyor musunuz? Seni önemli ya da gizli bir yere mi getirdiler?"

"Daha beş yaşındaydım," diye hatırlattı bana zayıfça ama aklının başka yerde olduğunu görebiliyordum. "Yine de Alciel'de, sanırım onun kalbini gördüm. *Tanışmak* Neredeyse. Tüm motorların birbiriyle iletişim halinde olduğu yer, hangardan pek de uzak olmayan bir yerde. *gök şarkıcısı*"

"Motor ana gövdesi," diye cevap verdim, gözlerim genişledi. "Düşündüm ki... eh, kimse tam olarak hatırlamıyor ama ben onun tanılama yaptığı, irtifa ayarlamaları yaptığı sanıyordum. Sence kalp mi? Alciel'in adamlarının sisi kanallıze etmek için kullandığı şey anabilgisayar mı?"

Yavaşça başını salladı. "BT ...*tanınan*ben, bir şekilde, birbirimize bağılymışız gibi. Sanırım Inshara, Alciel'i devirmek için beni bu şekilde kullandı - onunla olan bağlantımdan dolayı."

Ayağa kalktım, içimden tehlikeli bir şekilde umut gibi gelen bir ürperti geçti. "Kalplerle olan bağıını gücü ele geçirmek için kullanabilseydi

Alciel'i gökyüzünde tutmak ... o zaman onun yaptığını yapabilir misin, o bağlantıyı kaçırmak için kullanabilir misin? annem üzerinde güç mü?

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyor. "Bunların hiçbiri -tanrısallığıma güç veren sis, onu bana yönlendiren kalp- hiçbiri Inshara'nın yaptığı şeyi nasıl yaptığını açıklamıyor. Bunlar hiçbir sihirbazın yapmadığı şeyler ama onun benim gibi kalbe nasıl bağlı olduğunu anlamıyorum."

Tekrar ürperdim, ama bu sefer kendimi Inshara'nın o çılgın, buğulu gözlerini hatırlarken buldum. Sis fırtınasından önce o güce sahip değildi. Ancak o sana dokunduktan sonra, sen Işık Getiren olarak kendini gösterirken."

"Tanrılar." Nimh bakışlarımla buluştu, kendi perili - hizmet etmeye yemin ettiği şehrin büyük bir bölümünü yok ettiğinde söz konusu sis fırtınasını hatırlayarak geri çekildiğini görebiliyorum. "Sarayın taht odasında onunla yüzleştiğimde, güçleri için bana teşekkür etmesi gerektiğini söyledi."

"Siz tapınağın kalbine bu kadar derinden bağlıyken, onun size bir sis fırtınasının ortasında dokunması bir yıldırım düşmesi gibi olmuş olmalı. Kalple ikinci bir bağ kurmak için milyonda bir şans."

"Kutsal yasa," diye mırıldandı Nimh, gözleri yere, kucağındaki ellerine dayanarak, "ilahi olanın asla kimseye dokunmaması gerektiği - bu yasanın bir yerden gelmesi gerekiyordu. Eskiler bunun mümkün olduğunu biliyor olmalıydılar ve başka bir tanrı yaratma riskini alamadılar. Ve böylece ilahi olana dokunmak kesinlikle yasak oldu."

Parmak uçlarım, onun elinin elimdeki hatırasıyla karıncalandı ve ürperdim. "Onu durdurmaya çalışıyordun."

"Bunun yerine bir canavar yarattım," dedi Nimh alçak, uzak bir sesle. Çekildiğini hissedince kalbim sızlıyor. Pek çok şey için kendini suçluyor. Ve benim tarafımdan, kendi başına, herhangi biri tarafından affedilmeye hazır olmadığı açık.

"Onu durduracağız. Kalple olan bağının nasıl kurulduğunu bilirsek, onu tekrar nasıl koparacağımızı da bulabiliriz." Döndüm ve önünde çömeldim. "Belki ORACLE bize yardım edebilir."

"Yaşlılar Kongresi'nin altındaki mahzeni bulduğunu söylemiştin," diyor ve başını çevirdiğinde, bahçe duvarını değil, bir zamanlar ona tapan insanların gözlerindeki korku ve nefreti gördüğünü biliyorum. "Ben...ben şehri güvenli bir şekilde geçmek için kendimi yeterince iyi gizleyebileceğimi sanmıyorum. Ölümsüzler hâlâ dışarıdalar ve beni yakalama ya da öldürme şansına atlayacaklar."

"Gerek yok," dedim kibarca, bileğimi kaldırıp yenimi geri iterek. Kronomun yanında ORACLE'dan aldığım bileklik duruyor, koyu, mat metali ışığı emiyor gibi görünüyor. "Nasıl çalıştığını anlamak için zamanım olmadı."

"Bu bana tanıdık geliyor," diyor bileziği incelemek için eğilerek. "Metal bana en eski kalıntılarımızdan birkaçını hatırlatıyor." Yavaşça, dikkatle bir parmağını uzatıp metalin üzerinde dikkatle gezdiriyor.

Kordondaki yeşil kristal seti ile temasa geçer geçmez, kristal parlak bir ışıkla parladı ve ikimiz de birbirimizden geri çekildik.

Yere bir gümlleme sesiyle vurdum ve sonra bileğimi kaldırdım - kristal hâlâ içeriden aydınlatılıyor, ancak parlaklık, kolumun üzerinde bir daire şeklinde yansıtılan bir dizi çizgiye yönlendirildi. Kedi, Nimh'in kalçalarına sıçrayarak ve bileğimdeki bandı koklayarak meraklı bir uğultu çıkarıyor.

"HELO," diyor sakın, biraz teneke gibi bir ses, yansıtılan çizgiler konuşmacının tonunun görsel bir yankısı olarak yukarı ve geri titreşiyor. "BEN BENİM ÖOPERASYONEL RİNCELE, ADAVIS VE CHESAPLAMALI LOJİSTİK EMOTOR"

Ses duraklar ve sonra ekler, "GTEKRARLAR, DIVINE ÖKD"

"Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?" Nimh nefesini tuttu, ayağa fırladı ve kediye göğsüne bastırdı.

"BENDİNLEDİM ORACLE itiraf ediyor.

"Bize herhangi bir noktada yardım edecek miydin?" diye sordum, öfke ve hafif histerik kahkaha arasında kaldım.

"BEN AKTİF OLMADI" Bir bilgisayarın kulağa ilkel gelebileceğini bilmiyordum ama ORACLE'ın sesinin bu küçük versiyonu kesinlikle öyle.

"KEHANET," diyor Nimh şimdi biraz daha dik durarak, "cevaplamak istediğim soru şu: Inshara'ya tanrısallık bahsettiğine göre, onu geri almanın bir yolu var mı?"

"YES, " diye yanıtlıyor ORACLE tereddüt etmeden. "WKALPLER DIŞINDA, O HERHANGİ BİR SIRADAN BÜYÜCÜNÜN ÖTESİNDE HİÇBİR GÜCÜ OLMAYACAKTIR"

Nimh kaşlarını çatarak bana baktı. Gözlerimi kırıştırdım ve sanki pürüzsüz, özelliksiz yüzeyinde cevaplar olabilirmiş gibi tekrar bileziğe baktım. "Kalpler olmadan mı?" Karışıklık içinde yankılanıyorum.

"YES. DKALPLERİ ESTROY EDERSEN ONUN GÜCÜNÜ YOK EDERSİN."

Nimh nefesini keser ve irkilerek havlayan kediye düşürür. "Bu, tanrısallığın kendisini yok etmez mi? Sadece benim değil, son bin yıldır devam eden ilahi çizginin tamamı mı?"

"YES"

"Ve Alciel bir daha asla göğre çıkamaz," diye işaret ettim, neredeyse Nimh kadar dehşete kapılmışım.

"ALSO DOĞRU"

Nimh hızlı ve aceleci adımlarla yürümeye başladı. "Onları şimdi yok etsek onları asla yeniden yaratamazdık - atalarımızın sahip olduğu bu güce dair her ne anlayışa sahip olursa olsunlar, yüzyıllar önce kaybolmuştu. Kehanetin benim için, Işık Getiren için yaptığı plan ne olursa olsun, sonsuza dek kaybolacaktı. Kehanet tamamlanmadan kalpleri yok etmek ve ilahi çizgiyi bitirmek için... Kaderin kendisini yok ederiz." Bakışlarıma baktı, benim çaresizliğim onunkine yansdı. Bileziğe doğru konuşarak bana doğru geri döndü. "Kalpleri yok etmek bir seçenek değil. Başka bir yolu olmalı."

ORACLE birkaç saniye sessiz kalır, konuşma ışığı olduğu yerde donar. Tam bir şey söylemek üzereyken - Nimh'in beynini kırıp kırmadığını kontrol etmek için - bir kez daha canlandı. "BEN KOPYALAMAK MÜMKÜN OLABİLİR KALP İLE İLK BAĞLANTINIZI SAĞLAYAN PROSEDÜR"

Neredeyse gülecektim, evde anneleri bir sorun giderme sürecinden geçirmeye çalışan teknoloji sistem analistlerinin anıları zihnimde yanıp sönüyordu. "Bize yeniden başlatmamızı mı söylüyorsunuz? Tören tekrar mı yapılacak? Bak bakalım güç Nimh'e sıfırlanıyor mu?"

"TTEORİ SAĞLAMDIR" diye cevap verir. "TDAHA ÖNCE HİÇ TEST EDİLMEDİĞİNE GÖRE VEBENNE OLACAĞINI HİÇBİR KESİNLİKLE TAHMİN EDEMİYORUM"

"Kalbin nerede olduğunu bilmiyoruz," diye belirtiyorum.

"Hayır," diyor Nimh yavaşça. "Ama Nöbetçilerin yapabileceğine inanıyorum."

Matias'ı arşivlerde Anasta'yla birlikte buluyoruz - onu orada Balıkçı Kral cübbesi içinde dururken görmek, Nimh'i Miri'nin ceketi içinde görmek kadar sarsıcı ve onu kalp annemle birlikte ayakta görmek, hâlâ çaresizce sorduğum soru selini geri getiriyor. ihtiyaç cevaplandı.

Anasta bir Nöbetçidir. Bunca zamandır ne biliyordu? Benden ne sakladı? Şimdi bize yardım edebilir mi?

Matias ve Anasta derin bir sohbe dalmış durumdalar ve Nimh ile ben hızla Matias'ın masasına giderken onlar da bize döndü.

"Matias," diye selamlıyor onu. "Senin ilminde bu dünyanın ya da Alciel'inkinin kalbiyle ilgili bir şey var mı? Tanrılığımı yaratan ve beni halkımızın inancına bağlayan bir kalp mi, yoksa Alciel'i göklerde tutan bir kalp mi?"

Matias önce kaşlarını çattı, sonra Anasta'ya baktı, "Kalpler," diye yankılandı yavaşça. "Kâhin ve Işık Getiren'in kırık kalbinin öyküsündeki gibi mi?"

Başım la onayladım. "Kalplerin yerini bulmalıyız. Biliyor musunuz? Nerede olduklarına dair bir fikriniz var mı?" Anasta başını sallıyor. Matias şaşkın görünüyor. Moralim bozulmaya başlıyor - tüm bunlar her ikisi için de açıkça yeni. Nöbetçiler bir zamanlar dünyalarımızın nasıl bağlantılı olduğunu biliyorlarsa, bilgi kaybolmuş olmalı.

Nimh birkaç adım atarak arkasını döndü, hareketlerinde ajitasyon vardı. "Bir şey olmalı - keşke seçildiğimde bu kadar genç olmasaydım, belki ayinin nerede yapıldığını hatırlardım."

Matias'ın kaşları havaya kalktı. "Seni ilahi çizgiye kabul törenini mi kastediyorsun?"

Umut göğsümde alevleniyor. "Evet! Bunun için onu nereye götürdüklerini biliyor musun?"

"Elbette," diyor hafif bir şaşkınlıkla. "Ayin, kutsalın ritüel banyo odasında gerçekleşir."

İlk olarak, Nimh'i Ölüm Bayramı gecesi yüzme havuzunda gördüğüm o anı hatırlıyorum - dokunmaya çok yaklaştığımız, orada olmayı ne kadar çok dilediğimi ilk kez anladığım yer. *abilir*ona dokun.

Bir an ona bakıyor ve bir şeyin yerine oturduğunu görüyorum. Bunun bir rüya olduğunu sanıyordum, diye mırıldandı. "Gel... beni takip et."

Matias ve Anasta hiçbir soru sormazlar, ancak Nimh bir elinde mızrak asası, her santimi bir kez daha tanrıçayla arşivlerden çıkmak için dönerken onun arkasına geçin. Yine de kalp annemin elini tuttum ve birlikte yürüdüğümüzde her zaman yaptığı gibi kolunu benimkinin arasına sıkıştırdı.

"Onu durdurabileceğini mi düşünüyorsun - İnshara?" sessizce soruyor.

"Eski bir süper bilgisayar içeren uzun ve karmaşık bir hikaye," diye yanıtlıyorum. "Ama evet. Bence de. Biz yürürken nasıl Nöbetçi olduğunu anlatmak ister misin?"

Bu ondan yorgun bir kahkaha attı ve karşıya baktığımda, yüzünde genellikle gülümsemesinin yumuşaklığıyla gizlenen çizgileri görebiliyorum. Beatrin'in donuk gözlerinin görüntüsünü aklımdan çıkarmak benim için bir şey. Anasta bunun olmasını haftalarca izlemek zorunda kaldı.

"Bir bakıma... kalıtsal," diyor.

"Ve sen, Sentinel ailesinin bir üyesi olarak, tesadüfen Beatrin'le mi evlendin?" Soruyorum. Annemlerin birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini biliyorum. olabilir mi

evlilik ayarlandı mı

"HAYIR. Kraliyet soyu ile bağlantılı" diye yanıtıyor. "Hükümdarın eşi bir Nöbetçi olur. Büyükkannen benden önceydi. Benden sonra eşiniz olacaktı. Kişisel dosyalarımın derinliklerinde, sen evlenmeden önce ölürsem bilmeleri gereken her şeyin kayıtlı bir açıklaması var.

"Bunu hiç öğrenecek miydim?" Soruyorum. "Deden biliyor muydu? Beatrin mi?"

Anasta başını sallıyor. "Yalnızca Nöbetçiler soyu biliyordu," diye yanıtıyor. "Ama şimdi takip ettiğimiz harita tükendi - sınırlarına ulaştık ve anı yakalamaktan başka seçeneğimiz yok. Bundan sonra ne olacağı bize bağlı."

Nimh bir gaz lambası aldı ve bizi özel geçitlerine götürdü. Önümüzde oymalı ahşap kapıyı açıyor ve bizi daha önce gördüğüm özel yıkanma odasına götürüyor, Daoman'ın öldürüldüğü ve birlikte tapınaktan kaçtığımız gece.

Odanın kendisi, aşağıdaki büyük salona bakan karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap bir paravan olan kayadan yontulmuştur. Buradan Nimh ve ben partiyi izledik. Inshara'nın oraya vardığında duvarda açtığı delik hâlâ oradaydı; moloz temizlendi ve duvara yığıldı, ama kimsenin onu geride bıraktığı yırtık pırtık boşluğa sığdırmaya çalışacak zamanı olmadı.

Daoman'ın cinayetinden kalan kan lekesinin hâlâ taş zeminde olup olmadığını merak ediyorum ama buradan görmek imkansız.

Banyo odasının kendisinde, bitkiler kendi puslu ekosistemlerinde canlı olarak yüksek çıkıntılardan aşağı yuvarlanıyorlar. Buraya geldiğim gece Nimh'in beni hizmetçi sandığını hatırlıyorum. Bu yüzden beni içeri aldı. Çıplakken.

O gece aramızda bir elektrik akımı da geçmiş olabilir. Omzunun üzerinden arkasına baktı ve beyninin de bu anıyla dönüp dönmediğini merak ettim - sonra odanın ortasındaki havuza doğru döndü.

Nimh tereddüt etmeden mızrak asası hâlâ elinde, cübbesi etrafında dalgalanıp dalgalanarak oyulmuş basamaklardan suya doğru yürüyor. Dibe ulaştığında durur, döner ve asanın alt kısmıyla yüzeyin altında bir şey arar.

Aşağıda bir yere giriyor ve Nimh sırtüstü dönüyor, kollarını iki yana açmış, cübbesi etrafında dalgalanıyordu.

Bir an sonra, tam olarak çıkaramadığım yumuşak bir uğultu var - ve sonra bunun evim gibi geldiğini fark ediyorum - görüş alanı dışında bir yerden neredeyse farkedilemez bir elektronik vızıltı geliyor.

Ve Nimh'in altındaki havuz yeşil renkte parlamaya başlar. Önce hafifçe, sonra geri çekilip gözlerimizi korumak zorunda kalana kadar gittikçe daha parlak bir şekilde. Ta ki tapınağının kalbinin parlayan ışığına karşı ana hatları çizilen basit bir silüet olana kadar.

YER BEKLEYİCİSİ

Sarayın bahçivani, arazinin doğu ucunda toplanan küçük orduya aldırış etmemeye çalışarak başını eğiyor. Muhafızlar, havadaki tuhaf bir yarığın, şehir düştüğünde ortaya çıkan, kabaran mor-yeşil bir enerji duvarının önünde dizilmişlerdi.

Bahçıvan muhtemelen başka bir yerde olmalı - belki de ailelerinin yanında, ancak hepsi daha küçük adalardan biri olan Hosri'de yaşıyor ve tren seferleri askıya alındığından beri eve dönemediler. Ama gerçek şu ki, bahçıvan zaten en çok bahçelerinde evinde. Artık, kelimenin tam anlamıyla, gökyüzü düşüyorsa, çalışmaya devam etmeyi tercih edeceklerini güvenle söyleyebilirler.

Bu yüzden, dün ağ teknisyenlerinden biri tarafından kazılan bir parça çime çim yama uygulayarak görevlerine odaklanmaya devam ediyorlar.

İnsanlar çimlerde çukur kazmadan önce nadiren izin isterler. Sadece iki hafta önce bir adam geldi ve tam o noktaya bir şey gömdü. Bahçıvan bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bir meclis üyesinin ne yaptığı onları ilgilendirmez. Çimlerin tekrar parçalanmadan önce kök salması için sadece birkaç hafta olması dışında güzel olurdu.

Bahçede bir çığlık yankılanarak bahçıvan başını kaldırdı. Birisi yüzükoyun yatan bir bedeni enerji bariyerinden uzaklaştırıyor; yüzüstü yatan figür, insanlık dışı bir sesle çırpınıyor ve keskinleşiyor.

Sonra öfkeyle yükselen bir kadın sesi gelir - bahçıvan bir sarsıntıyla sesin kraliçeye ait olduğunu anlar. Bu şekilde bağırırlar onu asla tanıyamazlardı.

"Denemeye devam et! Gerekirse kapıların dışından daha fazla insan getirin - Nimhara diyor ki biz *irade* Bu bariyerde zayıf bir nokta bul ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum!"

Bahçıvan, dönüp duran muhafız kalabalığından enerji bariyerine bakıyor. El tırmıklarını alet kemerlerine kaydırarak geri çekilirler

batıya giden alıllıklı patıkaya. Belki de işlerini bir süreliğine kendi haline bırakmanın iyi bir zaman olacağına karar verirler.

Ben sadece beş yaşındayım. Daoman beni kollarında tutuyor, kulağıma alçak sesle konuşuyor.

"Korktuğunu biliyorum Nimh, ama sana söz veriyorum canın yanmayacak. Önünüzdeki tanrıça ilahiliğine adım attığında ben oradaydım ve bunun eski bir dostla tanışmak gibi olduğunu söyledi - onun arkadaşıyla da tanışmak istemez miydiniz?

Ayin banyosu odasında duruyoruz ve bir rahip yardımcısı uzanmış kollarında benim boyumda bir asa tutuyor.

"Affedersiniz, Baş Rahip," diyor odanın girişinde, kafası kazınmış ve korkunç derecede şık ve bir araya getirilmiş süslü cüppeli bir adam. "Bu ritüel asla bir çocuk için yapılmadı - havuzda bile duramayacak, boğulacak."

Yüzümü Daoman'ın omzundan uzağa kaldırdım. "Yüzebilirim," dedim rengârenk cüppeli adama, kırılan bir duyguyla.

Daoman'ın göğsü sessiz bir kahkahayla sarsılıyor. "İşte Techeki, görüyor musun? Ve bir nehir binicisinin seçilmesinden endişe duyuyordun - kader bilir ne yaptığını. Kachoro nerede? Gösteri Ustası burada olmalı."

Yüzü çok sakın ve dikkatli olan Techeki, "Dün geceki kutlamalardan sonra kendini hassas hissediyor," diyor. "Onun yerine beni gönderdi."

Daoman kuru bir sesle, "Ustanız uygun bir zamanda sorumluluklarını devretmeye başlamış gibi görünüyor," dedi. Techeki, gözleri parıldasa da cevap olarak hiçbir şey söylemiyor. *o kadar kötü değil*, Sanırım, göğsümdeki korku düğümü biraz daha çözülüyor.

Daoman beni taşın üzerine oturtmak için eğildi ve sonra çenemi nazikçe ellerinin arasına alabilmek için önümde çömeldi. "Nimh, hazır mısın? Sulara adım attığınızda, adınız Nimhara olacak ve

bir tanrıça. Dün geceki partide seni görmeye gelen tüm insanlar, şehirdeki ve ötesindeki tüm köylerdeki herkes, hepsi seni sevecek ama aynı zamanda senin yardımına da ihtiyaçları olacak. Bu senin yaşında biri için çok büyük bir şey ve—"

Sesi kesiliyor. Onu sadece birkaç gündür tanıyorum ama o zamanın neredeyse tamamını birlikte geçirdik ve yüzünü hiç şimdiki gibi görmemiştim. Söylediği her şey güzel ama gözleri... gözleri hüzünlü, çok hüzünlü.

"Sorun değil," dedim ona, büyü ateşi fenerlerinin ışığında bir gözyaşının parıldadığı yanağına dokunmak için uzanarak. "Bunu yapabilirim. Onu yapmak istiyorum. İnsanlara yardım etmek güzeldir."

"Keşke bunu senden istemek zorunda kalmasaydım." Daoman nefes verdi, elimi nazikçe tutup yüzünden çekmek için uzandı. "Bu başka bir şey, Nimh. Suya girdikten sonra bir daha bana veya başkasına dokunamazsın. Bu en önemli kuraldır ve asla, *durmadan* kır. Anlıyor musunuz?"

Ona göz kırptım, tam olarak anlamadım ama bunu ona söylemeye de pek istekli değildim. "Evet Daoman. Yapmayacağım, söz veriyorum."

Daoman'ın yüzü buruştu ve alnıma hızlı, ürkütücü bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildi. "Teşekkürler Nimh."

Hava dalgalanıyor, bir nefes fısıltısı tüm odayı süpürüyor, etrafımda yeşilimsi bir ışık yükseliyor. Temizlendiğinde havuz hala oradadır ama Daoman, Techeki ve yardımcıları gitmiştir. Bunun yerine, havuzun yanında duran kırmızı cüppeli bir kız ve hemen arkasında siyah şık bir erkek çocuk ensesindeki kravatları takmasına yardım ediyor.

Konuşmak için ağzımı açmaya çalışıyorum ama yapamıyorum - sadece parmaklarının kırmızı bağcıklarda gezinmesini izleyebiliyorum ve kız ürperiyor, gözleri kapanıyor çünkü neredeyse onu orada hissedebiliyor, dokunuşunu neredeyse hayal edebiliyor. Nefesi kesiliyor, sonra tekrar salıverirken titriyor.

Oğlan yumuşak ve acılı bir sesle, "Nasıl oluyor da," diyor, "hayatını kimseye dokunmadan yaşayabiliyorsun? Hiç dokunulmuyor mu?"

Kız uzun bir an tereddüt etti ve sonra aniden dönüp kollarını oğlanın boynuna doladı ve onu öpmek için aşağı çekti.

Bağırmaya çalışıyorum, çünkü bu yanlış, hatırladığım bu değil - ve sonra ışık bir kez daha yükseliyor ve yeniden görebildiğimde havuz kenarındaki iki kişinin yüzleri değişti. Havuzun ilk basamağında birlikte duruyorlar, ayak bilekleri suya batmış durumda. Bir sarsıntı ile tanıdım

Kadın, artık saçlarının akı kalmamasına ve yüzü çizgisiz olmasına rağmen:*Jezara*.

Adam da karşılık olarak, kollarının kavuşturduğu tutkuyla onu öpüyor ve birbirlerinden ayrıldıklarında, dudaklarının arasında, bir dağın zirvesine çıkan güneş gibi, kör edici ve parlak bir ışık huzmesi beliriyor. Sonra geri çekilir, ışık derisine batmadan ve kaybolmadan önce onunla birlikte hareket eder. Sanki ondan bir şeyler onun içine yerleşmiş gibi.

"Yapamayacağımızı sanıyordum..." Adam, kollarını ona dolmasına ve alnını onunkine yaslamasına rağmen söylüyor. Sırtı bana dönük, giydiği siyah kıyafetlerin üzerinden sadece koyu renkli saçları görünüyor ama sesi garip bir şekilde tanıdık geliyor. "Asla bunu istemek istemedim."

"Yapmadın," diye fısıldıyor Jezara, gözleri yaşlarla dolu. "Ben sadece... Halkımdan bu kadar uzakta kalarak daha iyi hizmet edeceğime inanamıyorum. Ben sadece bir tanrıça değilim, ben *insan* fazla. Ve ben seni seviyorum."

Adam elini kaldırıp onun yanağını kavradı ve uzun bir nefes verdi. "Skyfall," diye mırıldandı. "Ben de seni seviyorum."

Odanın dışından bir ses geliyor ve ikisi de bana, girişe doğru dönerek birbirlerinden uzaklaşıyorlar.

Yüz hatları aşinalık ve tuhaflığın unutulmaz bir karışımı olan adama bakıyorum; iyi tanıdığım ama bir şekilde değişen, farklı olan birinin özellikleri.

Sonra ışık bir kez daha parlıyor ve parlaklıktan başka bir şey göremiyorum. Göğsümün derinliklerinde bir sıcaklık bir kucaklama gibi yükseliyor ve ona doğru eğilerek bu sıcaklığın beni sarmasına izin veriyorum.

Seni biliyorum.

Berraklık bir şimşek çakması gibi geliyor ve her şeyi hatırlıyorum - neden burada olduğumu, daha önce bir çocukken burada olduğumu, tüm bunların başlangıcında, diğerlerinin bağımlı tazeleyip yenilemediğini görmek için ışığın hemen ötesinde beklediklerini hatırlıyorum. tapınağın kalbi ile olan ilişkisi, Inshara ile olan bağımlı ortadan kaldıracaktır.

Ama yenilenme yok - sadece beni hiç terk etmeyen hafif bir sıcaklık dalgası. Ve onu hala hissedebiliyorum. Yeryüzüne uzanan iman dokusunda karanlık bir kuyu vardır ve o, ağındaki bir örümcek gibi onu kalbe bağlayan iplere sınımsız sarılarak oraya çömelmiştir. neredeyse yapabilirim *Görmeko*, o karanlık çukurda gölgeli bir suret, sırtı bana dönük...

Sonra döndü, gözleri iki yanan sis birikintisi benimkilere odaklandı. Nefesim kesilerek geriye doğru yalpalıyorum. Etrafıma sular sıçradı ve bir an için hiçbir şey göremiyorum, gözlerim kör oldu ve yanıp sönüyor.

ardıl görüntüler.

"Nimh!" North'un sesi, bir ip, beni geri çağırıyor - gözlerimi açtığımda onu havuzun kenarında diz çökmüş, yaklaşmış, arkamdan kendini suya atmaktan yarım saniye uzaktaymış gibi bakarken buluyorum. "İyi misin?"

"İşe yaramadı," diye nefesim kesildi, ürperdim ve diğerlerinin endişeyle açılmış gözlerle beni izlediğini gördüm. Cüppem bana yapıştı, suda bacaklarıma dolandı ve kendi kendime burada güvende olduğumu, gördüğüm Inshara'nın sadece bir görüntü olduğunu hatırlattım.

"Ne demek istiyorsun?" North kaşlarını çatarak sorar. "Nasıl emin olabilirsin?"

Kollarımı kendime dolayıp başımı sallıyorum. "Bir şekilde onu hala kalbimden hissedebiliyorum."

"Yani en başa döndük." Yüzündeki hayal kırıklığı midemde bıçak gibi. "Onu durdurmaya yaklaşmak yok."

"Belki değil." Ona bakmadan edemiyorum, sadece birkaç hafta sonra çok iyi tanıdığım yüz hatları ve az önce gördüğüm yüz hatları değişti, daha az tanıdık bir şekilde şekillendi. Kalbim hâlâ uçuyormuşum gibi güm güm atıyor; Destek almak için mızrak asasını almak üzere uzandım. "Inshara'nın babasının kim olduğunu biliyorum. Taktığı krono aracılığıyla bunca zamandır onunla konuşan ve onu Işık Getiren tarafından seçildiğine ikna eden kimdi?"

North'un kaşları havaya kalktı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ne? Nasıl?"

"Bir vizyonum vardı." Sesim titriyor ve gözlerimi Kuzey'den alamıyorum. "Kalp hatırlar - ilk kez buraya, suyun yanında dokunmuşlardır."

"Jezara ve sevgilisi mi? Techeki, onun gökyüzüne geri dönmesine yardım ettiği bir cloudlander olduğunu söyledi." North avuçlarını taşa dayayarak öne doğru eğildi. "Eğer Alciel'den biriye, o zaman belki ona ulaşabilir, Inshara'yı hayallerinden vazgeçirmek için onu kullanabiliriz. Kim olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?"

Yutkunuyorum, gözlerim Kuzey'in arkasındaki Matias ve Anasta'nın yüzlerini tarıyor, izliyor ve dinliyor - ama bakışlarım sanki oraya bağlıymış gibi Kuzey'e geri dönüyor. Uzun bir süre konuşamıyorum. Kuzey bugün büyükbabasının ölümünü ve annesinin delirdiğini öğrenerek çok şey kaybetmiştir; Keşke bunu da ona vermek zorunda kalmasaydım.

Ama konuşmalıyım.

"Kuzey... Talar'ı nerede bıraktın? Baban nerede?"

Nimh'in saçları hala nemli, genellikle taktığı gibi gevşek değil, ensesinde düğüm şeklinde kıvrılmış. Onu Talar, Miri ve Saelis'i bıraktığım kamarama doğru takip ederken, kendimi boynuna yapışmış, omzunun eğimini okşayan nemli dallara odaklanırken buldum.

Kuru cüppeler giymiş ama saçları bana banyo odasında tanık olduklarımızın gerçek olduğunu söylüyor. Inshara'yı tapınağın kalbinden ayıramayacağımızı, en başa döndüğümüzü keşfetmenin içten gelen yumruğu gerçektir.

Anasta yanımda, Matias arkamızda ve kalp annemin yüzünde başkalarını şaşırtabilecek kararlı bir ifade var. Her zaman onun Beatrin'in daha tatlı muadili olduğunu düşünürler - hafife alınmak ona her zaman iyi gelmiştir.

Koridorda Techeki ile karşılaşırız - nadiren bir yere acele ediyormuş gibi görünüyor, ancak Nimh biz kütüphaneden çıkarken onu getirmesi için aceleyle bir yardımcı yolladı ve hem çocuk hem de Gösteri Ustası rekor süre yapmış olmalı. Techeki ifadelerimizi alıyor ve sorularını tutuyor, sadece arkamızda trene biniyor.

Odamın kapısı aralıktı ve Nimh kapıyı iterek açtı ve tereddüt etmeden içeri girdi, ancak durduğunda hiçbirimizin ona çarpmamasını sağlamak için otomatik olarak bir kenara çekildi. Nedenini anladığım an: Talar burada değil.

Miri ve Saelis, ikiz endişe ifadeleriyle oturdukları kanepeden kalkıyorlar.

"Kuzey?" Miri'ye sorar. "Ne oluyor? Her şey yolunda mı?" "Talar nerede?" diye sordu Anasta, net bir tavırla, eli omuz kemiklerimin arasına gelip sabit bir dokunuşla.

Saelis çalışma odasını işaret etmek için bir elini kaldırdı ve ben bir anda kapıya gittim ve kapıyı çok büyük bir güçle iterek açtım. Talamar pencerenin yanında duruyor, şimdiden sorgulayıcı bir ifadeyle bize doğru dönüyor.

"Talamar," diyorum, arkamdakilerin farkında olarak.

"Kuzey?" Bana doğru dönüyor, bir adım öne çıkıyor.

"Senin varmi ... ?" sormak istemiyorum Çünkü o zaman cevap verecektir. Ve her şey geri gelecek. "Daha önce buraya geldin mi, Talamar?"

Uzun bir süre bana baktı ve sonra bakışları benden uzaklaştı. Techeki'de kararlaştırıldığını fark etmem biraz zaman alıyor. Şahin burunlu Gösteri Ustası, ağzı hafifçe açık, tanımanın şoku yüzünü değiştirerek ona bakıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Techeki, Talamar'a doğru bir adım atmak için beni iterek geçmeyi başarıyor.

Babam gözlerini benden ayırmıyor ve sadece başını eğiyor. "Evet," diyor. "Daha önce burada bulundum. Ben genç iken."

Techeki aramıza bakmak için dönüyor, bakışları bana kilitleniyor. Kafasındaki her çarkın öfkeyle döndüğünü, parçaları bir araya getirmeye çalıştığını görebiliyorum. Gecikmeli olarak, Jezara'nın sevgilisinin sürgün edildikten sonra Alciel'e dönmesine Techeki'nin yardım ettiğini hatırlıyorum. Techeki ve Talamar

- Eski arkadaşlar. Zihnimi aşmayı reddediyor.

"Aşağıya düşen çocuk," dedi Saelis arkamdan, babama bakarak. "Bunun sadece bir hikaye olduğunu sanıyordum. Nasıl olur da...?"

Artık hepsi odadalar ve Techeki'yi geçerek Talamar'a doğru yürüyorum. Ben yaklaşırken babam bir adım geriledi.

"Bir uçak kazası," diyor. "İlk olduğumdan şüpheliyim ama belki de hayatta kalan ilk kişi bendim. Yine de hayatta kaldım ve beni bulanlar beni tapınağa getirdi. Ve Jeza ile tanıştım - Jezara demek istiyorum - ve benim bir tanrı olmadığımı biliyordu. Ağzı zayıf bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Benimle tanıştıktan sonra anlaman fazla bir şey gerektirmiyor."

"Onu eve gönderdim," diyor Techeki, çığınca zihinsel hesaplamalar yapıyormuş gibi sessizce.

Talamar yüzünde yorgun bir gülümsemeyle ona başını salladı. "Sana teşekkür etme fırsatım hiç olmadı dostum."

Techeki yavaşça, "Jezara hâlâ tapınakta olsaydı, yapmamı söyleyeceği şeyin bu olduğunu biliyordum," dedi. Sonra dönüp Nimh ve bana hitap ediyor.

"Onu nakledebilecek tek kalıntıyı kullandım ve gönderirken onu yok ettim. Eve sağ salım varıp varmadığını hep merak etmişimdir."

Anasta sessizce konuşuyor, eli hala sırtımda sabit. "Hikayenin bundan sonraki kısmı benim, North."

Ona doğru döndüm, aklım başımdan gidiyordu. "Seninki mi?"

Yavaşça başını salladı. "Talamar, yalnızca benim bildiğim ve yalnızca Nöbetçiler tarafından bilinen bir odaya geldi. Yüzyıllardır kilitli olan bir odaya birdenbire giren bu yaralı, pis yabancının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benim olduklarından beri görevlerimi yerine getirmiştım ama bunların gerçekten doğru olup olmadığını bilmiyordum. Taamar aniden orada olup Aşağıda olduğunu söyleyene kadar.

Talamar bir eliyle yüzünü ovuşturarak, "Ve ben de paniğe kapılmıştım, çünkü prensesin karısı az önce kapıyı açmıştı," diye söze girdi.

Onu hikayeye devam ettirmek istiyorum - sormak, kelimeleri yüksek sesle söylemek istiyorum.

Sen Inshara'nın babası mısın?

Ama bunun gidişatında kaçınılmaz bir şey var ve onun yerine sadece Talamar'a bakıyorum, onu daha genç hayal etmeye çalışıyorum, benim yaptığım gibi tapınakta yürüdüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Onun tanrıçasına âşık olduğunu hayal etmeye çalışıyorum... bir nesil sonra sahip olduğum gibi.

"Böyle mi tanıştınız?" Bilmek istediğim her şeyi ona ve Anasta'ya soruyorum.

"Evet," diyor kalp annem basitçe. "Zamanla güvenimi kazandı. Aşağı'nın ve Nöbetçilerin sırrını sakladı. Beatrin ve benim bir donöre ihtiyacımız olduğunda, baban olarak Talamar'ı önerdim."

Techeki'nin bronz teni solgun görünüyor ve bakışları şimdi aramızda gidip geliyor; başını hafifçe, sıkıca sallamayı başarıyor. "*Senin* baba," diye mırıldandı ve kalbim biraz daha derine battı.

Talamar, sanki bana gelmek istiyormuş ve kendini tutuyormuş gibi öne çıkarak, "Sen büyük bir yetenektin, Kuzey," diyor. "Senin benim oğlum olduğunu kimseye söyleyemedim - bu anlaşmanın bir parçasıydı - ama seninle uzaktan gurur duyuyordum. Haber beslemeleri beni geride bıraktığında, bu bir rahatlama oldu. Bu konuşabileceğimiz anlamına geliyordu. Ancak ..."

"Ama," diye tekrarladım, zar zor bir fısıltı.

"Ama," diyor bir o kadar yumuşak bir sesle, "kronomu Jeza ile geride bırakmıştım ve her zaman ummuştum ki... Yıllar boyunca yayın yapmak için bir düzine farklı yol denedim.

burası ile ev arasındaki boşluğu kapat. Ve sonunda işe yaradı. Aşkım için çok geç kaldım ama kızımın hala hayatta olduğunu keşfettim."

Inshara, diye fısıldadım, boğazım kurumuştı. "Inshara benim kız kardeşim."

Arkamdaki kapıdan, Miri olması gerektiğini bildiğim bir nefes alma sesi geldi ama bakışlarımı babamdan ayıramıyorum.

"Tal," diye fısıldıyor Anasta, afallamış bir halde. "Neden bana gelmedin...?" "Ne yapardın?" diye soruyor ellerini iki yana açarak. "Ne *abiliryaptın*?"

"Belki hiçbir şey," diye kabul ediyor. "Belki sadece seninle yas tuttum." Nimh şimdi yanıma geliyor ve ona bakıyorum, her bir parçam onun elini tutmak için haykırıyor. Ama yapamam - burada olmaz, şimdi olmaz.

"Anlamıyorum," diyor, sakinleşmeye çalışarak ve belki de diğer insanlara öyle geliyor. "Jezara için neden geç kaldın Talar?"

"Gitmişti," diye mırıldandı. "Neredeyse beş yılımı aldı. Ben temas kurmayı başardığımda ölmüştü."

Nimh kafa karışıklığı içinde gözlerini kırptırıyor ama beni hemen Jezara ile Inshara arasında, Jezara'nın ölümünden önceki o son konuşmaya çekiyorum. Kızının annesini öldürmeden önce yaptığı itirafa. Sessizim, haberi vermek için doğru kelimeleri arıyorum ama Techeki benden daha iyi.

"Arkadaşım," diyor yavaşça. "Dostum, öyle değil. Siz gittikten sonra Jezara yirmi yıldan fazla yaşadı. Sadece haftalar önce öldü."

Talar, bacakları kanepeye çarpana kadar geri gidiyor ve orada öylece duruyor, ağzı hava almaya çalışıyormuş gibi hareket ediyor. "Ne?" sonunda idare eder. "Anlamıyorum. Insha gençken öldü. Insha bana öyle söyledi."

İfadesi değişiyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış, ağzı gevşiyor ve yüzünde şaşkınlıkla kalp kırıklığı arasındaki çekişmeyi görebiliyorum. Bu da bundan sonra söyleyeceklerimi çok daha kötü hale getiriyor.

"Talar, annesini öldüren Inshara'ydı. Oradaydım. Denedim - durdurmaya çalıştım.

Babamın yüzü düştü ve bacakları gevşedi - koltuğa yığıldı ve bana bakarken derin, titrek bir nefes aldı. "Kuzey, ben... bu doğru olamaz. Neden böyle bir şey yapsın ki? Neden bana annesinin öldüğünü söyledi, bunca yıl? Bunca yıl konuşabilir miydik?"

"Çünkü seni kendine istedi. Tamamen kendine ait bir şey istedi," dedim, bacaklarım onunkinden biraz daha sağlandı, bacaklarım arasında

bir kız kardeşim olduğunu ve onun annemi kucağında tuttuğunu biliyorum - benim *dünya*- rehine ve Talarar'ın bunca yıldır onun hakkında bildiği ve tek kelime etmediği. "Ona ne söyledin?" diye sordum kendimi devam etmeye zorlayarak. "İlahi olacağını düşünmesine neden olan şey neydi?"

"Ben..." Talarar kırılıyor, yüzü ellerinin arasında, sesi boğuk. "Sadece kendini özel hissetmesine yardım etmek istedim. Bana ondan nefret eden, üzerine tüküren bir dünyanın hikayelerini anlattı."

"Bu hikayeler doğruydu," diyor Techeki, yüzü asılmıştı. "Nereye gittiğini öğrendiğimde, elimden geldiğince Jezara'ya erzak gönderdim. Ama o bir dışlanmıştı."

Talarar, "Onu sevdim," diye fısıldıyor.

Yanımda Nimh derin bir nefes verdi ve ona baktım. Babama bakışında bir yoğunluk var, sanki onunla ilgili her detayı içmeye çalışıyormuş gibi. Onun ve Jezara'nın seçimleri - aşkları - Nimh'in kendi hayatından alınmasının ve bu hayata itilmesinin sebebidir.

Yine de bu doğru mu? Yoksa kehanet zaten oyunda mıydı? Nimh Işık Getiren, Dünyaların Yok Edicisi mi, çünkü o her zaman öyle olacaktı? Yoksa adanmışlar, Jezara inançlarını bu kadar tamamen kırdıktan sonra dünyanın sonunun geldiğine inanmaya başladıkları için mi böyle oldu?

Anasta arkamdan bir yerden, "Tal," dedi usulca. "Tal, İnshara'ya ne söyledin?"

"Babasının bir cloudlander olduğunu," diye fısıldıyor. "Bir tanrı. Ona yatmadan önce kehanetlerden hatırlayabildiğim şeyler hakkında hikayeler anlattım. Ve daha sonra ..."

"Devam et," diye mırıldandım.

"Bu dünya," dedi, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü bana doğru kaldırarak. "Anlayabilecek tek kişi sensin North - sihir ve canavarlarla dolu, var olması bile imkansız. Her köşe başında tehlike var ve evet, burada bir güzellik var ama bu insanlar - North, onu, kendi korumaları tarafından sürüklenmelerini izledim. Benim için çığlık attı ve beni geri tuttular ve... Sesi kesildi ve başını eğdi, nefes almak için yutkundu, nefes almak için ceketinin içini aradı, sonra duraksadı, çünkü ceket orada değildi."

Ve gök gürültüsü, ben *olabilmek* anlamak. Nimh'i alıp götürmelerini izlemek zorunda kalsaydım... İlaçlarının yardımı olmadan nefesini düzene sokmayı beklerken duraksadı. Sonunda, "Buranın güvenli bir tarafı yok. Bunu buraya geldiğimde öğrendim. Bir sis fırtınasına yakalandım - ciğerlerim böyleydi"

yaralı. Buradaki hayvanlar, ağaçlar, her şey  arpıktı. Jeza gibi insanlar ve Insha gibi masum çocuklar cezalandırıldı.”

Nimh yanımda hafif bir ses çıkardı ve karşıya baktığımda kendi karga amın onun yüzüne yansıdığını gördüm. Jezara'yla tanıştık. Ona yapılanlar korkun tan da  teydi. Ve tüm güzelliğine rağmen bu dünyanın tehlikeleri konusunda da haksız değil.

Talamar başını kaldırarak, "Kızıma geri dönemedim," diyor, "ama onun güçlü hissetmesini istedim. Özel hissetmek için. Bu yüzden onların kehanetleri hakkında, Işık Getiren hakkında öğrendiklerimin bir kısmını kullandım...”

"Ona annesinin tanrısallığına sahip çıkabileceğini... bir uyku vakti hikayesi olarak mı söyledin?"

Anasta deh ete kapılmış bir halde mırıldanıyor.

"Ben asla, *durmadan* onun sahip olduğu şey olması anlamına geliyordu. Lütfen...”
Ve  imdi bakışları benden Nimh'e, Anasta'ya ve Techeki'ye kaydı. "Yalvarırım, bu kadar inan."

Ve ona tepeden bakmak... Ben  yle.

Nimh'e geri dönmek için sahip olduğum her şeyle sava tım. Yukarıda mahsur kalsaydım, onun buradaki insanlar tarafından öldürüldüğünü d   nseydim, bizim çocuğumuzun varlığından nefret eden bir dünyada yalnız olduğunu d   nseydim?

Buradaki insanlardaki iyiliği bulma  ansım oldu, ancak onların tehlikelerini buldum. Ama Talamar'ın neden yapamadığını anlıyorum. Onun yerinde olsaydım, sadece kederimi de g rebilirdim.

Sessizliği bozan Nimh oldu. "Kızınızla konu malısınız" diyor. "Ona söylediklerinin yalan olduğunu anlamasına yardım et. Yürüdüğü bu yoldan h l  geri dönebileceğini.

Talamar geri çekildi, gözleri genişledi. "Yaptığı hiçbir şeyi görmedin mi? Alciel'de olduğu her anı ondan saklanmaya çalışarak geçirdim. Sesimi duyar duymaz beni tanıyacağını biliyordum ve elbette ona devredecek gücüm yoktu. Ne olacağını bilmiyordum ama iyi olmayacağını görebiliyordum."

"   anda olanların aksine mi?" diye soruyorum, sesim yükseliyor.
"Talamar, saklanma zamanı, kendini koruma zamanı - o ku  uçtu. Bir şeyler yapmalısın. Belki de ne olduğunu görse seni orada öldürürdü. Ama burada sana inanabilir. Alciel'den ayrılıp sana gelmeye hazır olabilir."

"Hangi sona?" Saelis'in bakışları babamla benim aramda gidip geliyor, ifadesi gergin. "Onu durdurmanın hiçbir yolu yok. Bizi her yere götürebilirdi.

Anasta hâlâ Talamar'ı üzgün gözlerle izliyor ama kendini biraz sallayıp geri kalanımıza bakıyor. "Inshara sadece sarayda kendisine en yakın olanları devraldı. Beatrin ve sonra, ben kaçmadan hemen önce, birkaç gardiyan. İnsanları uzaktan kontrol edemiyorsa belki Beatrin'i ondan uzaklaştırabiliriz. Talamar onu güç arayışından vazgeçiremese bile karımı kurtarabiliriz. Yutkunuyor ama bu, hissediyor olması gereken paniğin ve kederin tek dışsal işareti. "Aynı zamanda Alciel'in kraliçesi," diye devam etti, sakın bir sesle. "Inshara'nın etkisinden kurtulması, halkını toplayabilmesi ve emir verebilmesi çok değerli olurdu."

İçeri girebiliriz, dedi Miri yavaşça. "Sen Inshara ile konuşurken, tapınaktan uzakta bir yerde, Saelis ve ben -ve Anasta- içeri girip kraliçeyi Alciel'den çıkarmaya çalışabiliriz."

Bana bakan Nimh'e baktım, gözleri sonunda en ufak bir umut ışığıyla parladı. Bakışları babama çevrildiğinde, ben de ona baktım - orada kanepede oturuyor, dudaklarını birbirine bastırmış, aramıza bakıyordu. Benden sakladığı sırlar, Inshara'ya söylediği yalanlar, annemin güvenine ihanet... Bunların hepsi, en başta babamın kim olduğunu hiç öğrenmemiş olmayı dilememe neden oluyor.

Benim ona baktığımı görünce kafasını salladı. "Kuzey, beni dinleyeceğini sanmıyorum. Ya onu ikna edemezsem?"

"Sen *vardır* hala babası," diye tersledim, öne doğru bir adım atarak. "Onun için hala öyle olabilirsin - çok geç olmayabilir. Ona ne yaptığını söyle - ona yalan söylediğini, *olmuştur* ona yalan söylemek - ve belki de bir tanrı olmaması gerektiğini anlayacaktır. Asla olmadığını."

Bakışları benimkilere kilitlendi ve uzun bir an ikimiz de nefes almıyor gibi olduk. Sonra gözlerini kapatır. "Ona en iyi olduğunu düşündüğün mesajı göndereceğim," dedi basitçe.

Anasta kanepeye onun yanına çöküyor -onu rahatlatmak mı yoksa sallamak mı istediğini anlayamıyorum- ve bize katılmak için öne çıkan Nimh, Techeki ve Matias'a dönüyorum. Artık aralarında keskin nişancılık yok, ifadeleri de aynı derecede ciddi. Kendimi yavaş bir nefes almaya, babam, kız kardeşim, annemler, Nimh -hayatlarını korumak istediğim sayısız halkım- hakkında dönüp duran binlerce düşüncemi yumuşatmaya zorluyorum.

Onu Alciel'den çıkarmalıyız, dedi Techeki sakinleşmem için bana biraz zaman kazandırarak. "Şehrin dışında bir yere, orada yeterince

Nimh'in ona karşı kullanması için sis."

"Ve daha az masum," diye onayladı Matias düşünceli düşünceli çenesini ovuşturarak. Ovalar, dedi Nimh usulca. "Kuzey, onları bilirsin - oradaki harabelerdeki tümseklerin altına sığındık."

"Eski alışveriş pasajı," diye hatırlıyorum. "Orada çocukken oynadın." "Bunu iyi biliyorum," diye katılıyor. "Her köşe. Inshara'nın olmadığına eminim. Bize kaçış yolları verirdi, eğer..." Cümlesini tamamlamadı ama gözleri Talamar'ın yüzüne gidip onun için cümleyi bitirdi.

Eğer başarısız olursak.

North'un odasının penceresinin yanında duruyorum, çok aşağıdaki manzaraya bakıyorum, sıcak kürkü kaburgalarıma bastırmış, pervazda oturan bindle kedi. Bu açıdan, harap şehir görünmüyor - sadece nehrin kıvrımı var, yıldız ışığında oniks gibi parlıyor, orada burada nehir binicilerinin mavnalarıyla beneklenmiş. Nehrin ötesinde, tapınağa bir günden az bir mesafede, Inshara ile buluşmak için tarafsız zemin olarak hizmet edecek kadimlerin yıkık şehri var.

Talar mar çalışma odasındadır ve onu kendisiyle buluşmaya ikna etmeye çalışmak için kronosu aracılığıyla onunla konuşur.

North ve annesi kapının yanında oturuyorlar, başları yan yana. Konuşmanın çoğunu o yapıyor, North sadece dinliyor ve ara sıra başını sallıyor, yüzü asık. Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi başını kaldırdı ve gözlerini benimkilerle buluşturmak için çevirdi.

Annesiyle geçirdiği zamanı bölmek gibi bir niyetim yok, bu yüzden kaşlarımı kaldırarak hafifçe gülümsedim. *İyi misin?*

Ağzının kenarı üzgün, cevap veren bir gülümsemeyle biraz yukarı kalkıyor. *Evet.*

İyiyim.

Derin bir iç çektim ve kendimi bakışlarımı tekrar ondan çekmeye zorladım. Miri yatakta kıvrılmış, başı Saelis'in kucağında, mışıl mışıl uyuyor - Saelis de uyuyor, başı duvara yaslanmış, ağzı açık, hafif horluyor. Matias, North'un kahvaltı masasında oturuyor, başı öne eğik ya uyuyor ya da meditasyon yapıyor.

Biraz uyumaya çalışmam gerektiğini biliyorum. Talar mar'dan kızının tepkisini öğrenir öğrenmez yapacağım dedim kendi kendime.

Onun kızı.

Kalbim hâlâ bu açıklamayla sarsılıyor ve tekrar North'a bakmamak için mücadele etmem gerekiyor. Önce çok sevdiği dedesinin ölümü, ardından annesinin deliliği ve ardından babasının sırları. Ve şimdi, ölmesini dileyen bir kız kardeşi için deli bir insan kazandı. Keşke onu, Saelis'in Miri'yi tuttuğu gibi tutabilseydim. Keşke kalbi yatışana kadar başını koyabileceği güvenli bir yer sunabilseydim.

"İlahi Olan," diye bir ses geliyor dirseğimin dibinden. Techeki'yi orada bulmak için başımı kaldırıyorum, ona doğru dönerken başını eğiyor. Bindle kedi alçak bir selamlama cıvıltısı verir. "Buraya yiyecek ve çay getirilmesini emrettim. Uyumayacaksan, belki en azından bir şeyler yersin."

"Teşekkürler Techeki." En iyi çabalarımın rağmen, ona teşekkür ettiğim gülümseme en iyi ihtimalle zayıf.

"Size katılabilir miyim?" diye soruyor başını pencereye doğru sallayarak ve nehre bakmak için yeterince yaklaşımadan önce başımı sallamamı bekleyerek. Bir süre sessiz kaldı, iyi eğitilmiş yüz hatları düşüncelerini ele vermiyor. Sonra uzun, yavaş bir iç çekiş verir. "Hafıza tuhaf bir şey."

Hiçbir fikrin yok. Daha birkaç gün önce, kaybolmuş ve kafam karışmış, Alciel sokaklarında kim olduğuma dair cevaplar arayarak dolaşan kişiyi düşünmeden edemiyorum. "Nasıl yani?" Cevap veriyorum.

Techeki başını hafifçe sallıyor, gözleri dışarıdaki gecede. "O cloudlander prensi ilk ortaya çıktığında, seninle birlikte tapınağa geldiğinde, senin..." Dudakları yüzünü buruşturdu ve bana bakmadı. "Sanki dünya tekerrür ediyordu. Yine Talar ve Jezara oldu."

"Bu yüzden mi ona güvenmeyi zor buldun?" Yavaşça soruyorum. "Onun bir cloudlander olduğunu söyleyebildiğin için mi?"

"Sana nasıl baktığından dolayı ona güvenmedim," diye yanıtladı Techeki, alışılmadık bir açık sözlülük ve bana yan yan bakarak. "Söylediğim gibi. Talar ve Jezara yeniden."

Yüzünde sorgulayıcı bir ifadeyle beni izliyor ve bir an bunun neden olduğundan emin değilim - sonra yüzüme kan gelmeye başladığını hissediyorum ve gecenin herhangi bir şeyi gizlemeye yeteceğini umarak göz temasımı bozuyorum. yanaklarımın kararması. "North ve ben hiç dokunmadık," dedim ona, kedi huzursuzca ağırlığını verirken nehri izleyerek. "Inshara beni ele geçirmeden önce değil."

Techeki yumuşak bir nefes aldı, ama bunun bir kahkaha mı yoksa bir rahatlama ifadesi mi olduğunu tam olarak söyleyemem. "Daoman seninle gurur duyardı." Duraksadı ve sonra sessizce ekledi, "Bunun için ve daha pek çok şey için."

Biraz boğazım düğümleniyor. "Sonunda onu hâlâ hayal kırıklığına uğrattım," diye fısıldıyorum, alev alev yanan gözlerimi aşağıdaki nehre, öfkemle buharlaştırdığım, yakındaki şehir gibi ölü bir şeye dönüşen nehre sabitleyerek.

"Sonunda?" Techeki'nin sesi üzgün ama içinde başka bir şey daha var, tanımlayamadığım bir sıcaklık. "Henüz hiçbir şey bitmemişken bunu nasıl söyleyebilirsin? Hala buradasın; Kuzey de öyle. Müttefikleriniz de öyle."

Sadece başımı salladım, duygu beni o kadar sıkı tutuyor ki birkaç nefes alana kadar konuşmama izin vermiyor. Ona tekrar bakmak için dönmeden önce görüşümdeki bulanıklığın geçmesini bekledim. "Onu gördüm Techeki. Bana Talar ve Jezara'yı birlikte gösteren aynı vizyonda. sen de Kabul törenimi gördüm. Yüzme havuzunda boğulup boğulmayacağım konusunda Daoman ile tartışıyordun.

Techeki'nin kaşları kalkıyor ve elini tıraşlı saçlarının üzerinde gezdiriyor, parmakları saç derisine değiyor. "Pekala, birkaç yılını almış olabilir ama seni hafife almayı bırakmayı öğrendim, İlahi Olan." Bana acınası bir gülümseme fırlattı. "Eski her şeyi bilen, benim yanıltığımı kanıtlamaya asla karşı koyamadı."

Sesindeki sevgi beni şaşırttı ve yüzüm bunu göstermeli, çünkü tekrar bana bakıyor.

"Evet, kesinlikle rakiptik," dedi nazikçe. "Bu tür bir gücü Daoman ve benim gibi adamlara sunup aramızda ömür boyu sürecek bir strateji oyunu bekleyemezsin. Ama aynı zamanda benim arkadaşımı."

Kalbim hafifçe burkuldu ve bakışlarım onunkinden kaydı. "Ben yokken tapınağı senin yönettiğini, her şeyi bir arada tuttuğunu biliyorum. Bu kadar çok çalışman haksızlık ve şimdi tüm gücünü bana geri vermelisin.

Geriye dönüp baktığımda, Techeki'nin yüzünde garip bir şey gördüğüme şaşırdım - geçici bir acı, bir şey kapılmış. Her şeyi hemen düzeltiyor ama onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyorum ve gözlerindeki incinmişliği görebiliyorum.

"İlahi Olan," dedi yavaşça, "muhafızların bugün seni şehirden geri getirdikleri zamanki kadar mutlu olmamıştım." Yutuyor. "Nimh, hepsini bir arada tutuyordum sadece. *Sen*. Sen benim tanrıçamsın ve gücüm yettiğinde sana hizmet edeceğim."

Gözlerinde bir kez olsun saklamaya çalışmadığı bakışla hareket ederek titrek bir şekilde nefes verdim: İnanç. Rahatlama. Ve bir şey daha, daha önce sesinde duyduğum sıcaklık gibi bir şey.

Techeki'nin gözleri yüzümü tarıyor ve o her zamanki hareketiyle başını biraz yana yatırıyor. Daoman'ı bir baba gibi düşündüğünü biliyorum, dedi, sesi hâlâ sakindi. Çok dikkatli bir şekilde, yanağımın hemen yanından sarkan bir tutam saç koparmak için bir elini kaldırdı ve diğerlerinin arasından tekrar düğüm haline getirmek için kaldırdı. "Ama seni kızı gibi gören tek kişinin o olmadığını bilmelisin."

Sessizce, sadece ona bakabiliyorum, yaşlar gözlerimi yakıyor ve boğazımı tıkıyor. Bindle kedi ayağa kalkar, ardından ön bacaklarını bir yay şeklinde uzatır ve pencere pervazında dolaşarak başını Techeki'nin koluna çarparak mırlar.

İkimiz de başka bir şey söyleyemeden çalışma odasının kapısı açıldı, gürültü Miri'yi o kadar ani bir şekilde uyandırdı ki, Saelis aniden doğruldu ve boğuk bir alarm çığlığıyla kafasını duvara vurdu.

Talar mar kapı eşiğinde duruyor, başı öne eğik, sanki onu ayakta tutan tek şey buymuş gibi bir eli çerçeveye dayanmış.

North'un çenesi, daha yeni tanımaya başladığı babasıyla ilgili olarak gergin. "Kuyu?" alçak sesle sorar.

Talar mar başını bir kez sallar. "Gelecek," diyor basitçe. "Onunla yarın gün batımında antik kentin harabelerinde buluşacağız. 'Biz' diyorum ama o benim yalnız geldiğime inanıyor. Tek yol buydu."

Ama North'un gözleri kısıldı, babasının yüzünden kıpırdamadı. "Ona ne söyledin?"

Adam ona bakıyor, ifadesinde suçluluk ve haysiyet birbirine karışmış durumda. "Nihayet onun için Işık Getiren'in gücünü alma zamanının geldiğini. Hâlâ seçildiğine, krono aracılığıyla duyduğu sesin, ona zaten sahip olduğundan daha fazla güç verecek bir tanrının sesi olduğuna inanıyor. Onu saraydan, tüm muhafızlarından uzaklaştıracak başka ne olabilir?

"Demek ona yalan söyledin," diye yanıtladı North dişlerini gıcırdatarak. "Tekrar."

Sesindeki acıyı duyabiliyorum - babasını iyi tanımıyor olabilir ama onunla tekrar bir araya geldikten bu kadar kısa süre sonra onun bir yalancı ve korkak olduğunu öğrenmek yıkıcı bir darbe olmalı. Birkaç adım atarak pencereden uzaklaştım.

Kuzeye doğru. "İstediğimizi yaptı," dedim nazikçe. "Yalan onu oraya götürecek, böylece konuşabiliriz."

"Ve onun olacağını düşünüyorsun *Daha kolay* Gerçeği öğrendiğinde konuşmak için mi? Ama North sırtını dönüyor, omuzları kamburlaşıyor - asıl noktayı kabul ediyor.

"Ne olursa olsun," diye araya giriyor Techeki, "biraz dinlenmemiz gerekiyor. Gün batımına kadar kadimlerin şehrine gideceksek, şafak vakti yola çıkmamız gerekecek. Ve, diye ekledi North ile benim arama bakarak, hepimizin elimizden gelenin en iyisini yapmak istiyorum. Her ihtimale karşı."

Techeki bizi şafaktan hemen önce uyandırıyor ve birlikte hizmetkarların koridorlarından birinden aşağı süzülerek mutfaklardan geçip aşağıdaki nehre açılan çıkıştan çıkıyoruz. Elorin ve Gripelerinlilere nereye ve neden gittiğimizi ve Ölümsüzler'in hala şehrin bazı bölümlerinde devriye gezdiğini, tapınak muhafızlarının veya Gripelerinlerin toplayamayacağı kadar çok olduğunu açıklama arzumuz yok. Grubumuz küçük, sadece ben, North, Techeki ve Talar ve donuk pelerinlerimiz ve ceketlerimizle çok az dikkat çekiyoruz.

Sabah havasının soğuğu beni ürpertiyor ve North'un tavrımdaki herhangi bir değişikliğe duyarlı bakışlarını bana çevirdiğini görüyorum. Kaşlarını kaldırdığında, soğğun tenimi nasıl ürperttiğinin tadını çıkarmak isteyerek başımı salladım. Dünyayı sarsan böylesine bir günün ardından hepimiz çok az uyuduk ve benim cankurtaran halatı gibi uyanık olmaya sarılmam gerekiyor.

Matias, bize söz verdiği Riverstrider mavnasında bizi nehrin kenarında bekliyor. İskeleyi iter ve Techeki diğer ucunu alır ve hiçbir şey söylemeden kıyıda emniyete alır. Gerekenden bir an daha uzun süre birlikte çalışırken gözlerinin nasıl buluştuğunu görüyorum. Aralarında konuşulmayan bir şey geçer -sanırım amacıma hizmet eden bir ateşkes ve birlikte iskeleyi yerine kilitlerler.

Balıkçı Kral ve ekibine katılmak için tek tek mavnaya gidiyoruz. Kuzey en son geliyor, tahtayı kıydan geriye itmek için duraklıyor ve bize katılmak için hafif adımlarla atlıyor. Matias onu kolundan tutuyor ve beklediğimden daha derin, neredeyse bir saygı reveransı gibi, başını sallayarak onu selamlıyor.

Ben yokken aralarında neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Benim sessiz, alçakgönüllü Arşiv Efendim'in gizliden gizliye nehirsürücülerin efsanevi Balıkçı Kralı olmakla kalmayıp, aynı zamanda eski efsaneden çıkmış bir Nöbetçi olduğu haberi, Techeki'nin bana verdiği, sindirilmesi en zor bilgi parçalarından biriydi. tapınak.

Mavnada üç nehir binicisi ve kaptan bulunuyor. Nehir kıyısından uzaklaşıyorlar ve bir süreliğine, bizi nehrin akıntısına götürmek için sıırıkları kullanırken, biz halkayı geçene kadar motorları kullanamayacakları için tek ses suyun hafif hışırtısı oldu. gök çeliği çapalar hala şehirde büyü kullanımını engelliyor.

Bindle kedi, mavnada fare olup olmadığını incelemekle meşgul, burnunu orada burada halat kangallarına sokuyor. Matias ve kaptan, sihir ve makinelerin entegrasyonu konusundaki merakını gidermek için Talamar'ı makine dairesine götürür.

Kuzey ve Techeki parmaklığın yanında durmuş sessizce konuşuyorlar. Oradan geçerken, North'un ORACLE'dan öğrendiklerini Gösteri Ustama açıklamaya çalıştığını duydum - eski bir bilgisayar konseptinde nasıl gezineceğini, eski hikayelerinde kırık kalbin iki yarısı hakkındaki gerçeği nasıl dünya başladı ve sisin ve inancın tanrısallığa kanalize edilmesi, bilmiyorum.

Öte yandan, Techeki zaten doğal olarak inancın önemine eğilimlidir. O, hayatını halkımın inancını güçlendiren törenler ve gösteriler için harcadı. Belki de keskin zekası yeterince iyi kavrayacaktır. İnancın bu kadar önemli olması ona mantıklı gelirdi. Keşke ona ne kadar değer verdiğimi söyleyecek kelimelerim olsaydı.

Güneşin ufkun hemen altında beklediği, ışığının bir kısmının leylak rengi bulutların alt taraflarına değdiği doğuya doğru gökyüzüne bakıyorum.

Bir süre sonra North korkulukta yanıma geldi ve ellerini benimkilerin yanına koydu. Başımı çevirdiğimde, Techeki'nin gitmiş olduğunu fark ediyorum ve güvertede yalnızız ama biraz geride, karanlıkta sıırıklarını savuran nehir yürüyüşçüleri var.

Birlikte sessizce durup suyun dalgalanmasını izliyoruz ve sonunda ben konuşuyorum. "Diğerlerini düşünüyor musun?" sessizce soruyorum "İyileşecekler. Bu iyi bir plan."

Miri, Saelis ve Anasta, biz nehirde hızla onlardan uzaklaşırken bile şu anda büyük olasılıkla Alciel'deler. Anasta, Sentinel'in eseri olan yüzükleri Inshara'ya sisin içinde bir kapı açmak için kullanacaktı - o gittiğinde, Beatrin'i geri almak basit bir mesele olmalı ve uzun vadede paha biçilemez. Inshara'nın kraliçe üzerindeki hakimiyetini kırarsak, Alciel'in halkı üzerindeki hakimiyetini de kırmış oluruz.

Bizimki çok daha tehlikeli bir görev: Inshara'yla yüzleşmek, güçlerine karşı hiçbir savunma yolu olmadan, gerçeğin onun bu dünyayı yönetmek için seçildiğine olan inancını paramparça edebileceğine dair zayıf bir umut dışında.

North'un yüzü loş ışıkta asıktı ve başını salladı. "Planın sağlam olduğunu biliyorum," diye yanıtıyor. "Keşke onların yanında olsaydım." Onları gördüğünü hatırlamadan edemiyorum. *onun* kaçmaya zorlanan Inshara'nın kontrolüne yenik düşenlerin sayısı giderek artıyor. Ve çok sevdiği üç kişiyi bu dünyaya gönderdi.

Bana bir prens olduğunu söylediğinden beri ilk kez tacın ağırlığını onun üzerinde hissedebiliyorum. İlk defa bir kral gibi görünüyor.

Kalbim yorgun bir sancı veriyor ve çok durgun ve karanlık olan bulanık suya bakıyorum. "Onlarla birlikte olacaksın," dedim ona kararlı bir şekilde. North'un istediğı buysa, ne kadar acıtsa da Miri ve Saelis ile onun arasına girmeyeceğim. "Inshara ile uğraşmaktan döner dönmez."

"Hala Inshara'nın istediğı gibi davrandığımızı düşünmeden edemiyorum," diye itiraf ediyor. Şimdiye kadar sis tarafından Alciel'in içinde tutuldu. Ona bir kapı açarak, bu dünyaya geri dönmesine izin verdik.

"Gönül annenin bize söylediğine göre, gücü sadece artıyor. Onu orada bırakıp beklersek, onunla yüzleşmeye hazır hissettiğimizde tüm Alciel'i kontrolü altına almayacağını kim söyleyebilir? İster iki dünyaya da hükmetmeye niyetli olsun, isterse gerçek Işık Getiren olduğuna inanıp onları bitirmeye çalışsın, onu durduramayacağız."

North'un parmakları tırabzanı kavradı ve cevap vermedi, gözlerini şimşek çakan gökyüzüne dikti.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Riverstriders hala görevlerine odaklanmış, mavnanın güvertesi boyunca daha uzaktaki loş ana hatlardan biraz daha fazlası. Kuzey ve ben yalnızız.

Mavnanın tırabzanında elimi ona doğru kaydırđđđđđđđđ ve parmaklarımın onunkine değmesine izin verdiğimi hayal edebiliyorum. Ona teslim olduğumu, beni kollarına almasına izin verdiğimi hayal edebiliyorum. Gömleğinin dokunuşunu neredeyse yanağımda hissedebiliyorum, başımı göğsüne yasladığımda kalbinin düzenli vuruşunu duyabiliyorum.

Ama aynı zamanda, bahçede parmaklarımız birbirine değdiğinde, özdenetimimin nasıl parçalanmakla tehdit ettiğini de hatırlıyorum. En son bıraktığımda ne oldu? Böyle bir risk alamam.

Bunun yerine ellerimi tırabzana doladım, North'un tutuşunun yankısı gibi.

Talarar ve Jezara'nın banyolarda birbirlerine söyledikleri sözleri hala görüntümde hatırlıyorum. *Nasıl oluyor, dedi, hayatını kimseye dokunmadan yaşayabileceğini mi? Hiç dokunulmuyor mu?*

Yukarı baktığımda artık gökyüzü yerine Kuzey'in beni izlediğini görüyorum. *Ben sadece bir tanrıça değilim, diye yanıtladı Jezara. ben insan fazla. Ve ben seni seviyorum.* Yine de o hatıranın başka bir parçası da beni çekiştiriyor, ısrarcı ve dırdırcı.

North'un bana bakmak için başını çevirdiğini hissedebiliyorum ve bir an sonra mırıldanıyor, "Az önce nereye gittin?"

Başımı kaldırıp ona baktım, loş ışığın yüz hatlarını bulanıklaştırması ve yumuşatmasıyla bir an dikkatim dağıldı. "Beni çok kolay okumaya başlıyorsun, cloudlander," diye mırıldandım, ama beni bu kadar iyi tanıdığı için garip bir şekilde memnun olarak dudaklarımın biraz kıvrılmasına engel olamasam da. "Yanma odamdaki havuz aracılığıyla tapınağın kalbine bağlandığımda sahip olduğum vizyonu düşünüyordum."

"Jezara ve Talarar'ınki mi?"

"Birbirlerine ilk dokundukları andı, ilk öpüştükleri andı. Havuzda duruyorlardı. Ve bir şey gördüğümü sandım... *geçmek* ondan ona Bir parça ışık."

Yukarı baktığımda, North'un gözleri daha geniş, ifadesi düşünceli. "Bir ilahiyat parçası gibi mi?"

"Belki. Olay olduğunda ikisi de kalbe yakın bir yerde sudaydılar."

"Sence benim *baba*şimdi bir şekilde kalbe bağlı mı? "Ya da öyleydi."

Kuzey'in hatlarını araştırıyorum, doğuya giden ışık güçlendikçe giderek daha kolay görülüyor. "Alciel'e döndüğünde bunu içinde taşıyaydı ve sonra *Sen...*" Zihnimdeki ve kalbimdeki karışıklık yumağını nasıl ifade edeceğimden emin olamayarak susuyorum.

Kuzey'in kaşları hafifçe çatıldı. "Ona verdiği her neyse, bir şekilde içimde taşıdığımı mı düşünüyorsun?"

Küçük, çaresiz bir omuz silkmeye omuzlarımı kaldırdım. "Sen ve ben bilim ve sihir, teknoloji ve inanç hakkında tartışmaya devam ediyoruz - ama eğer gerçek çok daha karmaşık bir şeyse, bir şekilde ikisi de değilse ... o zaman kader ve kaderin bir aracı olmalı, dünyada çalışmanın somut bir yolu olmalı. . Ya kalplerle olan bu bağlantı, o ilahilik parçası, sizi buraya peygamberlikteki rolünüzü yerine getirmeniz için getirdiyse? Seni bana mı getirdin?"

Kuzey çok hareketsiz kaldı. "Devam et," diye ısrar ediyor. "Söyle."

"Ya eğer..." Boğazımdaki yumruyu gidermek için durup yutkunmam gerekti. "Ya bu bağlantı birlikteyken hissettiğimiz şeyse?"

Birkaç nefes için hareketsiz kalıyor. Sonra dikkatlice, nazikçe kollarını kendine doluyor, gözle görülür bir şekilde geri çekiliyor, gözleri tekrar ufka dönüyor.

Sesimdeki kırgınlığı gizleme gereği duymuyorum. "Bana merak etmediğini söyleyemezsin - merak ettiğini biliyorum. Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz ve çoğu zaman ayrıydık. Aramızdaki tüm bunların sadece bir kehanet olup olmadığını merak etmiş olmalısın. Sadece... sihir."

North yutkunuyor, gözleri biraz düşüyor ve yüzünde görüyorum - yanılmıyorum. "Ne hissettiğimi biliyorum," dedi inatla, sesi biraz boğuktu.

Kollarımı kendime sarıyorum. Soğuk artık canlandırıcı değil - şimdi sadece sefil ve acı verici geliyor. "Bu dünyaya geldiğinde aşkıydın. Ve şimdi Miri ve Saelis burada seninle olduğuna göre... Bunun kalbini ikiye ayırması gerektiğini biliyorum.

North'un çenesi kasıldı ama sonra derin bir nefes verdi ve gözlerinin ucuyla bakışlarını bana çevirdi. "Peki ya sen?" sertçe sorar. "Eğer kehanet, kader, bizi birbirimize bağlayan kalp olmasaydı, ne olurdu? *Sen* hissetmek?"

Fark etmezdi, kalbim söylemem için yalvarıyor. Bir prens ve bir tanrıça olmasaydık seni severdim; gök adalarının en küçüğünde çiftçi olsak; akşam yemeği için balık tutan nehir binicileri olsaydık. Bir hiç olsaydım seni severdim.

Ama Miri ve Saelis dün sokakta ona ilk kez sarıldıklarında onun yüzünü görmeden duramıyorum.

"Söyleyemem," diye mırıldandım. "Bu kesinlikle benim isaret ettiğim şey. Her şey farklı olsaydı nasıl hissedeceğimi nasıl bilebilirim?"

Ona bakabilmem biraz zaman alıyor ama baktığım zaman beni dikkatle izliyor. Gözlerinde incinme ya da öfke görmeyi bekliyordum.

- ama onun yerine yüzümü arıyor, yüz hatlarımı tarıyor ve bir an gerçek düşüncelerimi yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ediyorum. Ya da bir şekilde onları okursa.

Ağzını açıyor ama daha konuşmadan mavnanın motorları şafağı paramparça eden bir gürültüyle çalışmaya başlıyor ve gemi yalpalayarak ikimizi de zıplatıyor.

Güvertedeki nehir binicileri sırtıklarını yerleştiriyor ve içlerinden biri merdivenden çıkıp kaptanın olduğu kamaraya giriyor. Birkaç dakika sonra, mavnanın dümenini ikincisine devrederek kaptanın kendisi ortaya çıkıyor ve merdivenden kayarak bize doğru geliyor.

Şehirden kaçarken North'la birlikte Ölüm Bayramı gecesini çaldığımız Orrun'u irkilerek tanıdım.

"İlahi Olan, kehanetin Son Yıldızı." Orrun ellerini ceplerine sokup hepimizi başıyla selamlıyor. "Gök çeliğini geçtik artık. Nehirde eskilerin şehrine en yakın noktaya varmamız yaklaşık altı saat sürecektir. Matias bana hiçbirinizin fazla uyumadığını söyledi - beklemekten başka yapacak bir şey yokken hepinize dinlenmenizi tavsiye ederim.

North başını salladı, Orrun'un omzuna bir şaplak attı ve ardından güvertenin altına inen merdivene doğru yanımdan geçti. Onu takip etmeye başlıyorum ama Orrun saygıyla boğazını temizliyor ve durup ona bakmamı sağlıyor.

"Bu sefer," diyor, yüzü ciddi ama gözleri parlıyor, "yeni teknemi kimsenin ateş vermesine izin vermemenizi rica edebilir miyim?"

KRALİÇE

Kraliçe, tanrıçasının ileri geri hareket etmesini izliyor, o güzel, çok renkli gözler parlıyor. Sevinci her geçen an büyüyor gibi görünüyor - ve her geçen an kraliçenin kalbi biraz daha kırılıyor. Kalamaz mısın? diye yalvarıyor kraliçe, elleri birbirine kenetlenmiş, parmakları kıvrılıyor. "Alciel'in sana ihtiyacı var - onun insanlarına *ihtiyaç* Sen."

Inshara adımlarını durdurmuyor ve gözlerini çatırdayan, mor-yeşil bariyerle dolu kemerli yoldan ayırmıyor. "Sakin ol," diye tersledi, kızgın olmasına rağmen sesi sevimli, ikna edici ve karşı konulamazdı. "Artık kraliçelere veya Alciel halkına ihtiyacım yok. Döndüğümde, her iki dünyanın da gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir tanrı olacağım. *ikisi birden* yalnız bana ibadet edecek."

"Sen *çoktan* şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor," kraliçe boğuluyor, sesi hıçkırıklara dönüşüyor. "Ve ben zaten sana tapıyorum - eğer kalmayacaksan, beni yanına alamaz mısın?"

Inshara homurdanıyor, tüm kabalığına rağmen garip bir şekilde müzikal bir ses. "Bana, eğer ben *vesadece* Ben, içinden geçerim."

"Ama bu adama nasıl güvenebilirsin?" Kraliçe gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını hissedebiliyor ama onları silmeye zahmet etmiyor. "Seni olduğundan daha büyük yapacak ne sunabilir ki?"

"Kaderim," diye yanıtlıyor Inshara, bariyere bakabilmek için ayak sesleri kesilerek... *geçmiş* bariyer, gözleri uzak. Beni onun bir hiç olduğuna ikna etmeye çalıştılar, Beatrin. Bana verdiği tüm sözlerin bir hiç olduğunu. Ama biliyordum - sahiptim *inanç*. Bunların hepsi bir testti, görmüyor musun? Gücümün ve inancımın bir testi. evini yıktım *tanrılar*"

"Ancak-"

"Bütün bu anlamı verecek olan onun gücüdür!" Inshara hızla dönüp kraliçeye öyle bir baktı ki dizlerinin üzerine çöktü. "Yaptığım her şey - annem..." Sesi çatladı.

Kraliçe, "Bana onu çok gençken kaybettiğini söylemiştin," diye fısıldadı. "Ve oğlumu kaybettim. Seni sevmek ve hak ettiğin şekilde desteklemek hayatımın onuru olurdu - kalıp kızım olmayacak mısın?"

Inshara'nın bakışları duraksadı, o büyüleyici gözler bir an şaşkınlıkla yumuşadı. Ancak daha konuşmadan arkasındaki bariyer gıcırdadı ve ardından bir perde gibi aralandı.

Inshara doğruldu ve önünde diz çökmüş kraliçeye son bir kez baktı. "Kraliçelere ihtiyacım yok," diye tekrar mırıldandı ve portalda gözden kayboldu.

Riverstriders bizimle gelmek istedi, ama nehirden buluşma yerimize doğru yürürken tekne kalmalarına sevindim.

Burada saklanacak yüzlerce yer var, burada çimenli ovalar sanki biri kocaman bir battaniyeyi çekip ortasında dağınık bir nokta yaratmış gibi dalgalanıyor ve kırışıyor. Yine de Talar ve Inshara'nın buluşma yerinin duyabileceği mesafede ve aşağıdaki eski alışveriş caddelerinin labirentine inen bir tünele koşu mesafesinde olan çok daha az yer var.

"Bütün bu kayaların buraya nasıl geldiğini düşünüyorsun?" diye soruyorum, elimle birini okşayarak.

"Belki bir sis fırtınası," diyor Nimh.

Sanki şu anda çok stresli olmak için yüzlerce başka nedenim yokmuş gibi - zihnim itaatkar bir şekilde, ben geldikten kısa bir süre sonra bizi buraya kovalayan ve bizi aşağıdaki mağaralara gönderen vahşi sis fırtınasının görüntüsünü canlandırdı.

Techeki paltosunu çıkarıyor ve sessiz itirazlarına rağmen Nimh'in üzerine diz çökmesi için yere koyuyor - sonunda onu kabul ediyor ve izleyeceği taşların arasındaki boşluğa gözünü dayayabileceğinden emin olmak için çömeliyor. .

Benimkini teklif etmeli miydin? Buna ihtiyacı olmadığını biliyorum ve teknedeki konuşmamızdan sonra belki de benim istemememi tercih ederdi. Gerçekten istediğim şey ona elimi uzatmak.

Taşların arasında kendi boşluğumu bularak onun yerine yanına yerleştim. Başımı kaldırdığımda, kara gözleri düşünceli bir şekilde beni izliyordu.

"Bunu yanında tutmalısın," diyor sessizce, cebine uzanıp koruma taşını çıkarıyor.

"Sana verdim," dedim biraz fazla hızlı bir şekilde ve sesimin zayıf tonu sinirlerimden mi, yoksa yaptığımız konuşmanın bir yankısı mı olduğundan emin değilim.

tekne veya her ikisi.

"Ona sahip olman senin için daha mantıklı," diye yanıtıyor. Avucumu uzattığımda, teninin sıcaklığını hâlâ koruyarak taşı içine bırakıyor. Bana yaptığı çekicilikten daha fazlasını geri veriyormuş gibi geliyor.

Sadece tanışmış olsaydık ve ikimize de rehberlik eden bir kehanet olmasaydı onu sevip sevmeyeceğime dair sorularına nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Cömertliğini, gülümsemesindeki muzipliği ve kıvrak zekasını sevdiğimi ve başka bir zamanda, başka bir yerde olsaydık bunların hiçbirinin değişmeyeceğini ona söyleyebilirdim.

Ama bir yanımda onun sözlerini protesto etmeye hakkım olmadığını biliyor, hissettiğim incinmeye hakkım yok. Çünkü ben de merak ettim - kehanet biz aşık olduğumuz için mi gerçek oluyor yoksa kehanetin gerçekleşmesi için mi aşık oluyoruz?

Ve eğer gerçekten bana hissettirdiği kadar birbirimize sarılmışsak, Miri ve Saelis'e ne diyebilirim ki? İkisini görmek, kollarını etrafımda hissetmek, eve dönmek gibiydi. Bir fırtınadan sonra güneş ışığı gibiydi. Ve ben *Yapmak* onları sev. Keşke hala olup olmadığımı bilseydim *içinde* onlarla aşk

Techeki sessizce, "Güneş neredeyse batıyor," diyor. "Umduğumuz gibi, doğruca şehirden geldiyse, çok uzakta olamaz."

"Gerçekten ummamız gerektiği gibi," diye onayladı Nimh. Bir tekneye bindik ve daha hızlı yol aldık, ancak Anasta ona yolu açtıktan sonra Inshara'nın buraya yürümesine yetecek kadar zaman bıraktık. Ona başka bir şey deneme fırsatı vermek istemedik.

"Talamar hazır," diyor Techeki, taşların arasında kendi boşluğumun arasından görebildiğim babama başını sallayarak.

Tek başına duruyor, ellerini arkasında kavuşturmuş, görünüşe göre sakin. Sonra, bu görüntüyü yalanlamak istercesine ceketinin içine uzanıyor, inhallerini yokluyor ama bulamıyor. Gözlerini orta mesafeye sabitleyerek ellerini bir kez daha kavuşturur. Belki de bir şeyin ya da birinin yaklaşmasını izliyordur, bilemiyorum.

"Gerekirse biz de hazır olacağız," diye mırıldandı Nimh, sağımıza doğru başını sallayarak. Kayaların yamaçla buluştuğu karanlık boşluğun hepimiz farkındayız. Bu, tepelerin altındaki tünellerin labirentine, eski bir pasajın kalıntılarına ve kim bilir başka nelere inen bir açıklık, muhtemelen Çıkış'tan beri oradaydı.

ORACLE'a bunu sormayı çok isterim - merak ettiğim anda her şeye bakma alışkanlığına geri dönmek inanılmaz derecede kolay oldu.

tüm hayatım boyunca yaptım, son birkaç haftaya kadar. Bileklik Miri ile güvende olsa da, bunun için beklemesi gerekecek. Kanım bildiği her şeye erişmenin anahtarıken onu Inshara'nın yanına getirmeye istekli değildim. Burada denediğimiz şey ters giderse, en azından buna sahip olmayacak.

Talarlar doğrulup ellerini arkasında kavuşturdu ve şimdi onun yaklaştığını görmesi gerektiğini biliyorum. Yanımdaki Techeki dilini şaklattı ve duruşundaki değişikliği hem Nimh'in hem de benim gördüğümüzden emin olmak için babama başını salladı.

Bunu kaldırabilir mi bilmiyorum.

Bir yandan, onu yıllarca Alciel'de meclis üyesi olarak izledim - adaların en küçüğünü temsil ediyordu, ancak son oylamada çoğu zaman işler yolunda gitmiyor gibiydi. Davasını ikna edici bir şekilde nasıl sunacağını bildiğini biliyorum.

Ama Inshara söz konusu olduğunda doğru dürüst düşünmediğini de biliyorum. Inshara görüş alanına girdiğinde ne göreceğimden emin olamayarak kendimi hazırladım - tek hatırlayabildiğim, Nimh'in ayak bileğini tutarken, gözlerinde sis şiddetlenirken onun kızgın, çarpık yüzü.

Sonra görüş alanıma girdi ve gözümü kayaların arasındaki boşluğa dayadığımda, sanki en ufak bir nefes verişimi duyabilecekmiş gibi, nefesim sığlaştı. Talarlar'ın dik duruşuna uyuyor - siyahlara bürünmüş, ovalarda kırmızı giymeyecek kadar akıllı - ve saçları bir örgü halinde geri çekilmiş. Zihnim istemsizce onu benim, annemin, Talarlar'ın bir resmine yerleştirmeye çalışıyor.

Gözleri parlıyor, dudakları sımsıkı birbirine bastırılmış ama yine de biraz titriyor. Düşününe gelen bir gelin gibi babamıza bakıyor ve tüm hayalleri önünde duruyor. Hareketleri yavaş ve ölçülü; bu anın her şeyini içine çekiyor.

Ancak Talarlar'a yaklaştıkça gözleri biraz genişliyor ve dudakları aralanıyor. "Seni tanıyorum," diyor, şaşkınlığı duyulabilir, adımları yavaşlıyor. "Seni yukarıda gördüm."

Talarlar boğazını temizliyor, sonra düzgün bir sesle konuşuyor. "Gelmene sevindim, Insha."

Adamın sesini duyunca ağzı tanıyarak açık kaldı ve istemsizce öne doğru bir adım attı, iki elini göğsünün önünde kavuşturmak için kaldırdı. "Seni Işık Getiren mi?"

"Tartışacak çok şeyimiz var," dedi sakince, başını eğerek.

"Sen," diye tekrarlıyor, gözleri onun üzerinde geziniyor. Sanki başka bir şey -belki daha tanrısal bir şey- bekliyormuş gibi ifadesi biraz soluklaştı. Ömür boyu hayal gücüne yetecek bir şey. "Bana neden bir şey söylemedin? Bunca yıldır benimle konuştuğun kronoyu neden gömdün?"

Talamar yutkunuyor -buradan gırtlığının hareket ettiğini görebiliyorum- ama o, sinirlerini ele verecek herhangi bir belli edici hareketten veya kıpırdanmaktan kaçınarak olduğu yerde duruyor. "Henüz zamanı değildi," dedi sonunda.

Yanımda, Nimh'in nefesi hafifçe kesiliyor. Kendi kalbim çarpıyor- *ona söyle*, onu teşvik ediyorum. *Sen kimsin, ne yaptın, neden yaptın?*

"Zamanı değil?" Inshara'nın sesi incelir ve bir bıçak gibi keskinleşir. "Ama oradaydın, seni saraydan tanıyorum. Gücümü gördün. Beni terk ettiğini düşünmeme nasıl izin verirsin? Tuniğinin içine uzanıp boynuna taktığı kronoyu bir eliyle kavrayarak çıkarıyor. "En kötü günlerde tutardım. Bize yiyecek satmayı kabul eden bir tüccar, soğuğun geldiği güne kadar bekledi, sonra fiyatını üçe katladı. Uçurumun bir bölümü bahçemize düştü ve her bir taşı, kanımız akana kadar ellerimizle kazmak zorunda kaldık. Yardım isteyecek kimse yoktu - güvenli değildi, bizden o kadar nefret ediyorlardı ki. Sahip olduğum tek şey sendin, bu kalıntıdan bana fısıldayan bir ses. Ve artık bana ihtiyacın olmadığını düşünmeme izin verdin.

Sesi gittikçe alçalıyor, ta ki sözlerini ancak anlayabildiğim kadar alçalıyor ve Talamar daha da yaklaşıyor. Batan güneş, eğik başlarının arasından parlıyor ve her birini silüetlere çeviriyordu.

"Kronometreyi tutardım," diye fısıldar, "tekrar arayacağını bilirdim. Ve şafak söktüğünde, bu ana bir gün daha yaklaşacaktık."

"Özür dilerim," diye idare ediyor Talamar, kendi tok sesiyle. "İnşa, nereden başlayacağımı zar zor biliyorum. Annene çok benziyorsun. Keşke burada olup bizi tanıştığımızı görseydi."

Ona bir kez göz kırptı - sonra gözleri şaşkınlıkla kısıldı. "Annem?" diye yankılanıyor. "Nasıl görüldüğünü nasıl bilebilirsin?"

Şimdi, Talamar. Sefil hayatında bir kez olsun ona gerçeği söyle.

Talamar bir an için tereddüt ediyor - sanırım hiçbirimiz nefes almak kadar gizlenmiyoruz.

"Ben Işık Getiren'im," dedi sonunda kalın bir sesle. "Hepsini biliyorum." *Az önce ne dedi?*

Inshara uzun, titrek bir nefes alıyor, gözleri parlıyor. "O zaman yapacağını söylediğin gibi yap. Bana gücünü ver - beni bu dünyadaki aletin yap. Hazırım."

"Ben..." Talamar tekrar yutkundu, korkusu daha da belirginleşiyordu. Çok açık. "Hala zamanı değil. Hazırlanmaya devam etmeliyiz."

"Ne?" tükürür. "Bana şaka yaptığını söyle."

Ayağa kalkıp aynı şeyi bağırmak geliyor içimden: *Bana şaka yaptığını söyle, Talamar! Bunca yıldır ona söylediğin yalana devam etmediğini söyle!*

"Sana buluttopraklıların kraliçesini tutmanı söylemedim," dedi, daha resmi bir ses tonuyla. "Daha fazla itidal göstermeliydin. Bu yüzden seninle konuşmayı bıraktım - hazır olduğundan emin değildim. Onların dünyasına daha saygılı davranmalıydın."

Ani bir netlik patlamasıyla, aydınlanma üzerime geliyor. On beş yılını onun deliliğini geliştirmek için harcadı ve şimdi güçlü bir sihirbaz olarak onun önünde duruyor ve hayatını riske atmaya niyeti yok. Bu kadar basit.

Babam bir korkak.

"Onların dünyası mı? Tanrıların dünyasını mı kastediyorsun? Ama kraliçe bir tanrı değil." Inshara kelimeleri koparır. "Hiçbiri değil! Bu yüzden hepsinin sorumluluğunu üstlendim - başka ne yapabilirdim?"

"Beklemeliydin," diye yanıtıyor kendi sesini yükselterek.

Techeki alçak sesle bir şeyler fısıldıyor ve ben anlayamasam da onun kuşkusunu paylaşıyorum. Talamar'ın buradaki oyunu ne? Onunla kalmayı ve öğrenmeye devam etmeyi kabul ederse ne yapacak? Onu daha ne kadar oyalayabilir?

Sanki onunla ilgili bir şeyin şifresini çözmeye çalışıyormuş gibi şimdi ona bakıyor. Tamamen hareketsiz duruyor, kaşları kırışmış. Ve sonra o karık kaybolur.

"Annem senin bir tanrı olmadığını söyledi," dedi yavaşça. Senin sadece bir erkek olduğunu söyledi ama ben daha iyi bilirdim. Bana mesajlarını göndermek için kullandığın bu eserin ne büyü ne de ilahi olduğunu söyledi. Ama ben *düşünce* Daha iyi biliyordum.

Elindeki kronoya bakıyor, sonra boynundan sarkan deri bandı yavaşça kaldırıyor, böylece cihazı ileri geri sallayabiliyor.

Her şey sessiz. Her şey hala.

"Ama bu sadece bir krono," diyor yavaşça. "Alciel'deki herkesin bir tane var."

"İnşa," diyor Tamar yavaş ve dikkatli bir şekilde elini kaldırarak.

Öfkesi ani, sesi bir haykırışa dönüşüyor, ellerini kaldırıyor, krono gün batımının sonunu yakalıyor. "Bu *Hiçbir şey* diye tükürdü ve yere fırlattı. Ağırlığını veriyor, ayağını kaldırıyor ve topuğuyla kronoya iniyor. *çıtırtı*. Tekrar harekete geçtiğinde, harabelerde kıvılcımlar çıkıyor ve ışık ondan sönüyor. "Önemli bir şey değil," diye tekrarlıyor, şimdi daha yumuşak. "Bu bir yalan ve sen de diğerlerinden daha fazla tanrı değilsin. Hayatım boyunca, sesin kulağımda, yalan sözlerin kalbimde. Hayatım boyunca, yaptığım her şey - ve bu benim içindi. *Sen?*"

"İnşa, yalnızdın," diye karşı çıkıyor. "İstedim-"

"Umrumba değil!" Gözlerinde köpüren sis fırtınası şiddetlenirken yüzü buruşuyor, yumruklarını sıkıyor. Sonra, doğrudan bizim yönümüze bakana kadar yavaşça başı döner. Taşların arkasına saklandık ama tesadüf olamaz.

Gözleri iri iri açılmış halde benimle buluşmayı bekleyen Nimh'e baktım. Asasını tutuşunu değiştiriyor, kararlı bir şekilde ayağa kalkmaya hazırlanıyor. Nimh ve İnshara çatışırса masumlar zarar görmesin diye burası izole olduğu için buraya geldik. Ancak bu, Nimh'in güvende olacağı anlamına gelmez.

Tamar ve İnshara'ya dönüp bakıyorum - ellerini kaldırmış, onu sakinleştirmeye çalışıyor ama İnshara dinleyemiyor.

"Bulut topraklarının tanrıları insanlardan başka bir şey değil," diye bağıyor sesini yükselterek, "ama *BEN* size gerçek gücü gösterecek! Tanrısallığı bildiğini mi sanıyorsun?" Sanki içinde koca bir sis fırtınası taşıyormuş gibi, her yanında yükselen bir güç duygusuyla havlayarak kahkahalar atıyor. "Şimdiden tanıdığın tüm tanrılardan daha güçlüyüm. Bana tapın, ben de yaşamanıza izin vereyim."

Çünkü bir anda zihnimde garip bir bükülme oldu, sanki başka bir yerden geçerken titreyen bir balık gibi - ve sonra Techeki ayağa fırlayıp beni iterken ben yere serildim. Yüzü imkansız bir şekilde buruştu ve titreyen eliyle bana doğru uzandı.

Onu tutuyorum ama kendini zorlayarak siperden çıkıyor, kemerinden bıçağını çekiyor ve hiç tereddüt etmeden Tamar ve İnshara'ya doğru yürüyor. İnshara gücünü hepimiz üzerinde uygulamaya başlamadan önce İnshara'yı bitirmeye çalışıyor olmalı, ama oraya asla zamanında varamayacak - ikisi de onunla yüzleşmek için dönerken onu şimdiden görebiliyor - bıçağı, kılıcı kaldırıyor. ölen güneşte yanıp sönüyor.

Bir elimi uzatarak ayağa kalktım ve Nimh'i yanımda hissettim. Techeki çok yakın - onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok ve bir parçam onu umut etmekten çekiniyor - tüm bunlardan sonra, o bıçağın Inshara'ya saplanması düşüncesinden hala çekiniyor.

Talamar sadece bakıyor, nefesi titriyor ve bir eli Gösteri Ustasını savuşturmak istercesine kaldırıyor. Ve Techeki'nin Talamar'ı kendisine doğru çekmek için tuttuğu o el, bıçağının ağzı babamın gırtlığına dayamıştı.

Talamar yutkunuyor, bıçak o kadar yakın ki tene değiyor ve ikisi, Nimh ve benimle karşılaşana kadar Inshara'nın muzaffer bakışları altında yavaşça dönüyorlar.

İşte o zaman Techeki'nin gözlerindeki yaşların yanaklarından aşağı yavaşça süzüldüğünü görüyorum. Annemin yüzü, Inshara'ya hizmet etmek için bükülen kalbinin anısını ve yüzündeki aynı gözyaşlarını beraberinde getirerek önümde parladı.

"Hayır," diye fısıldadı Nimh, gerçeği benden bir an sonra anlayınca sesine korku yayıldı.

"Geri kalanını hissedebiliyorum," diyor Inshara, artık sakın, sözleri ağır. "Kalpleriniz orada, harabelerin arkasında atıyor. Dışarı çık ve arkadaşına katıl, birlikte şehirlere dönelim. *Daha sonralayık* olduğumu bileceksin."

"Teknik!" Adı ağızımdan fırladı ve peşinden gitmek için ayağa fırladım. Yine de bir şey beni geri çekiyor ve bir an için neden hareket etmediğim konusunda o kadar kafam karıştı ki zar zor düşünebiliyorum.

North kulağıma, "Oraya çıkamazsın," diyor - mızrak asamı yakalamış, beni yanında tutuyor.

"Ne—bırak *Gitmek!*" Mızrak asasını kendim bırakabilirdim ama North'un yüzündeki ıstırap beni durdurdu ve ikimizin de tutunmasını sağladı. "Onu da kaybedemem!"

"Ve seni kaybedemem!" North kıpırdamıyor, tutuşunu bırakmıyor.

Birkaç kalp atışı boyunca artık harabelerde değiliz - Jezara'nın evinden çıkan o dolambaçlı patikada duruyoruz, bir tarafta dik bir uçurum ve diğer tarafta uzun, ölümcül bir düşüş var. Ve düşmemi engelleyen tek şey asayı tutuşu.

Bırakabilirdim - koşabilirdim. North, beni tutmadan beni durduramazdı ve olmayacağını da biliyorum. Ama bırakmak, o inancı ve saygıyı ona karşı kullanmak olur. Ona aramızdaki güvenin benden çok onun için önemli olduğunu söylemek.

Inshara izliyor, yüzü asık; Techeki onun yanında duruyor, yanaklarından yaşlar süzülüyor, bıçağı Talamar'ın gırtlığına dayarken vücudunun her çizgisinde gerginlik var.

"Işık Getiren'in gücünü kullan." North mızrak asasını çekiyor ve ben de onunla birlikte yüzüme bakabilmesi için kayaların arkasına geri dönüyoruz. "Etrafımızda sis var, değil mi? Onu ve Techeki'yi tutmak için kullan ve babamı oradan çıkarabiliriz.

Techeki'nin peşinden koşmaya o kadar kararlı olan bedenim hareketsiz kaldı. Zihnim, kontrolümdeki demir pençeyi bırakmanın sonuçlarıyla dolup taşıyor, buna bile

küçük derece Yanımda North'un varlığının farkındayım, sıcaklığını bir ateşin korları gibi hissedebiliyorum. Onun çaresizliğini hissedebiliyorum.

Nefes almak için nefesimi tuttum, "Ben... ben yapamam."

Yüzü hüsrarla buruşuyor ve kayaların üzerinden bir göz atma riskini alıyor. "Vakit yok. Nimh, ben *Bilmek* yapabilirsin - tren vagonunun düşmesini engellemek için kullandın."

"Ve onu şehrimi yok etmek için kullandım." Hala donmuş durumdayım, bakışlarımı yüzünden ayıramıyorum. Kayaların üzerinden tekrar bakışından, Inshara'nın daha yakında olduğunu, bizim için geldiğini söyleyebilirim. "O yere bir daha gidemem."

North'un gözleri yeniden yüzüme çevrildi ve uzun bir an tereddüt etti, iç mücadelesi ifadesinden açıkça okunuyordu. "O zaman gitmeliyiz. Şimdi. *Şimdi!* Asayı kavradı ve beni de beraberinde çekmek için sıçradı.

Hareket beni felçten kurtarıyor ve North beni bir çamaşır çuvalı gibi sürüklemek zorunda kalmasın diye bacaklarımı çalıştırmayı başardım. Pozisyonumuzu iyi seçtik - gömülü harabenin girişi hemen arkamızda ama Inshara'nın peşimizde olduğundan o kadar eminim ki sevgili Techeki orada bıçağıyla bize saldıracak ve tüylerim diken diken olacak.

Ama harabenin gölgesine vardığımızda, omzumun üzerinden baktım ve Inshara'nın olduğu yerde durmuş, bizim gidişimizi izlediğini görüyorum, yüzü okunamıyor. Hala Techeki'nin boyun eğmez tutuşuyla yanında tutulan Talar bembeyaz kesildi.

Koşmaya devam ediyoruz, artık belli bir açıyla eğilmiş eski bir mermer zeminden aşağı kayıyoruz. Gün ışığı parçacıkları topraktaki ve taş tavandaki boşluklardan süzülür, ancak yolu aydınlatmak için çok az şey yaparlar - sonra ayağım bir parça tortuya takılır ve beni yere serer, mızrak asamı takırdatarak yere düşürür. North birkaç adım ötemde durdu, birkaç nefes almak için iki büklüm oldu ve sonra geri giderek yanıma diz çöktü.

"İyi misin?" o yönetir, nefes nefese.

Sözsüz bir hıçkırıktan başka bir şeyle cevap veremeyecek kadar yorgunum, kendimi taşa sürtünmekten ağır ağır kanayan ellerimin ve dizlerimin üzerinde tutuyorum.

North topuklarının üzerine çöküp yüzünü ovuyor. "Üzgünüm ben..." Ama mızrak değneğime hafifçe dokunarak beni tuttuğu o anda aramızda geçenleri dile getiremeden orada durdu.

Başımı salladım, aynı anda nefesimi düzene sokmaya ve duygularımı yutmaya çalıştım. "HAYIR. Beni durdurmakta haklıydın. Ben sadece-" Sesim kesildi.

tekrar ve tekrar başımı sallıyorum.

"Biliyorum." North'un yüzü alışılmadık şekilde asıktı. "Umarım diğerleri annemi Alciel'den çıkarabilmiştir." Elini saçlarının arasından geçirdi, buklelerini dağıttı ve bana baktı. Techeki'yi geri alacağız. olacağını umuyordum *bazı* seni tapınağın kalbine yeniden bağlamanın Inshara'nın gücünü etkilediğine dair bir işaret."

Kollarımı çaresizce kendime doladım. "Peki ne yapıyoruz? Başka bir yolu olup olmadığını ORACLE'a sor?"

North yüzünü buruşturarak, "Bileziği Miri'den geri almamız gerekecek," diye yanıtıyor. "Ya da ORACLE'a geri dön, ama bu şehrin öbür ucuna gitmek anlamına gelir."

Mızrak esasına uzandım ve onu kullanarak ayağa kalktım, vücudum yerle çarpışmasından dolayı ağrıyordu. *Techeki'nin peşine düşmeliyiz.*, demek istiyorum ama Inshara'nın elinde tuttuğu kişiler üzerindeki gücünü kesmenin bir yolunu bulana kadar hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. En azından annelerini görene kadar bunu North'a söylemeye cesaret edemiyorum, ama aklını aldığı kişilerin kendi iradelerini geri kazanabileceklerinden bile emin değiliz. Bunun yerine, "Matias'a geri dönmeliyiz," diyorum, sözcükler yavaş ve sessiz. "Inshara tökezleyip mavnayı geçip şehre geri dönüş yolumuzu kaybetmeden önce."

Ayağa kalkarken North'un gözleri yerde, uzaklara bakıyor, belki de Inshara'nın yanında duran babasının son bakışını hatırlıyor. Ortalıkta dolaşacağını sanmıyorum, dedi sessizce. "İstedini aldı."

Orrun'un mavnasına döndüğümüzde gece yoğun ve ağırdı, yıldızsız gökyüzü yağmuru tehdit ediyordu. Bana eşlik etmektense nehir binicileriyle kalmayı seçen bindle kedi, geminin korkuluklarından bizi selamlıyor. Çağrısı, ne olduğunu öğrenmek için yaygara koparan diğerlerini getirir. Sadece Matias sessiz, gözleri grubumuzda geziniyor - sadece iki kişi geri dönüyor, birkaç saat önce teknesinden ayrılan dört kişi vardı.

Nehir binicileri görevlerine geri dönüp tekneyi nehrin yukarısına doğru yola koyduktan sonra, "Denemek zorundaydın," diyor sessizce. "Hayallerinin perdesini delmek için bir şans varsa, bu denemeye değer bir şanstı."

"Talar ona doğruyu söylemiş olsaydı..." North, alnını tırabzana kavuşturmuş kollarının üzerinde öne doğru eğilerek patladı.

Matias bekler, ancak North cümlesini bitirmek için hiçbir işaret göstermeyince, anlamlı bir şekilde, "Yapsaydı daha kötü tepki verebilirdi," diyor. Gerçek şu ki, baban çocukluğundan beri onun kulağına fısıldıyor. Garip bir şekilde, onu herkesten daha iyi tanıyor - belki de gerçeğin her şeyi daha da kötüleştireceğini hissediyordu.

"Hem onu hem de Techeki'yi kaybetmekten daha mı kötü?" North doğrulup sırtını korkuluğa dayamak için döndü. "Skyfall, umarım Miri, Saelis ve annemler tapınakta bizi bekliyorlardır. Bunu kurtarabilecek tek şey bu."

"Şehre tekrar varmamıza birkaç saat var - nehir binici kampından nehirde devriye geziyor olabilecek Ölümsüzlerin dikkatini çekmemek için dikkatli gitmeliyiz. Yerinizde olsam biraz dinlenirdim. Onsuz gitme alışkanlığın var.

Güvertenin altında gözden kayboluyor, North'la beni -ve bindle kedi- baş başa bırakıyoruz.

Bir yanımda güvertenin altındaki Matias'ı takip etmek ve nehrin ve motorların seslerinin düşüncelerimi boğmasına izin vermek için duraksadım. North'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, ama ona baktığımda sabit bir şekilde ahşap güverteye bakıyor.

Bindle kedi biraz cıvıladı ve sırtını bükerek ve bacaklarına çarparak Kuzey'e doğru sallandı. North düşünür gibi görünmeden kolunu hareket ettirerek kedinin yanındaki parmaklığa atlaması ve ardından kafasını North'un çenesine çarpması için yer açar.

Kollarımı kavuşturup onlara doğru birkaç adım atarak hafifçe gülümsemeden edemedim. "Ve iki haftadan biraz daha uzun bir süre önce daha önce hiç kedi görmediğini düşünmek."

North elini kıvırdı ve kedi çenesinin altından gıdıklayarak mavna motorlarının sesi arasında duyulacak kadar yüksek bir mırıltıya neden oldu. "Hala korkunç yaratıklar olduklarını düşünüyorum."

Kedi, amacını kanıtlamak istercesine ağzını açar ve North'un elini tutar - gerçi o orada durur, dişlerini hafifçe tenine dayayıp prene düşünceli bir şekilde bakar. *Hareketin*. North irkildi, ama elini aniden çekmemeyi başardı ve bir an sonra kedi onun gitmesine izin verdi ve öfkeyle korkuluktan aşağı atladı.

Sessizlik yeniden yerleşmekle tehdit ediyor, aramızdaki bu yeni ayrılık kalbimi sızlatıyor. Kuzey gözlerime bakmayacak. Konuşuyor ama o... konuşkan.

Vizyonumda gördüklerimi, babasının ona tapınağın kalbiyle bir tür bağlantı aktarmış olabileceğini bilmesinin ona yardımcı olacağını düşündüm. Kendi duygularını daha net görmesini, nerede en mutlu olacağını bilmesini sağlayacağını düşündüm.

Bunun yerine, dünyalar kadar ayrı olduğumuz zamanki kadar benden uzak hissediyor.

"Ben... ben özür dilerim," diye mırıldandım koyu karanlığa doğru. Kaşlarını hafifçe kaldırarak bana baktığında, "Talamar hakkında," diye ekledim.

"Ona yalan söylemeye karar verdiğinde seçimini yaptı." North başını iki yana sallıyor, gözleri tekrar düşüyor. Düşmeden önce onu daha yeni tanımaya başlamıştım. Gerçek ailemin kim olduğunu biliyorum. Ve eğer bugün annemi kurtarabilirsek... buna değer."

Belki onları durdurabilirdim, dedim sessizce.

North derin bir nefes aldı ve bana baktı, bakışları alışılmadık şekilde opaktı. "Senden denemeni istememeliydim. Sende böyle bir güce sahip olmanın ve onu kontrol edememenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Son kez Inshara ve ben savaştığımızda olanlardan sonra... Sanırım Alciel'e ilk geldiğimde hiçbir şey hatırlayamamamın nedeni bu olabilir. Kendi halkıma ne yaptığımı hatırlarsam, belki de... tekrar Yok Edici olabilirim, diye düşünürken belki de zihnim beni korumaya çalışıyordu.

"Dünyayı yok etmenin kaderin olduğunu düşünürdün. Ne değişti?" North soruyor - ve kelimeler meydan okusa da, ses tonu nazik.

Soru yine de canımı yakıyor, kalbimdeki o derin belirsizliği çekiştiriyor. Nefesimi dışarı verdim ve suya bakabilmek için kuzeyden bir kol boyu ötedeki korkuluğa geçtim. Şehirden bu kadar uzakta bile nehir değişti - ben onun bu kısmını buharlaştırmadım ama karıştırdığım tüm ölü bitki ve hayvanlar ve gevşek tortu aşağı akıntıya aktı ve altta yatan çürüme kokusunu alabiliyorum.

"Orijinal Işık Getiren'in hikayesi," dedim sonunda, "onun kaderinde dünyanın sonu olması, yeniden başlayabilmesi için toprakları yaşamdan temizlemek olması. Ama kaderini gerçekleştirme zamanı geldiğinde, direndi ve tanrıların geri kalanıyla birlikte gökyüzüne kaçtı. North'un bakışlarını yine üzerimde hissediyorum; Bu sefer, ona doğru baktığımda, bakışlarını benimle buluşturuyor. "Belki bu da döngünün bir parçasıdır. Ve ben, yapılması gerekeni yapamayacak kadar kederden korkan uzun bir tanrılar silsilesinden sadece bir tanesiyim."

"Bunun olduğunu sanmıyorum." North'un sesi yavaş ve düşünceli. "Hikaye henüz bitmedi ve hiçbir şey senin bu kehanetinde görüldüğü gibi değil. Artık ORACLE'ın gerçekte ne olduğunu biliyoruz - kırık kalbin iki yarısının da gerçek olduğunu biliyoruz. Hikayede bize anlatılandan daha fazlası olduğunu biliyoruz. Bunun gerçekte ne anlama geldiğini anlamamız için hâlâ zamanımız var."

"Ama benim gücüm..."

"Senin mi" diyor. "Onu kullanmalısın. Bunu Alciel'de unutmuş olabilirsin ama şimdi her şeyi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Neredeyse her şey." Yüz hatlarını incelerken tereddüt ediyorum. Hafızamın her geçen gün daha fazla geri gelmesine rağmen, sormaktan çok korktuğum bir soru var. Eğer zihnim beni katlanamayacağım kadar korkunç gerçeklerden gerçekten koruyorsa, yapbozun bu son parçasını geri kazanmamış olmamın bir nedeni olabilir. "Kuzey... Elkisa nerede?"

Kasıldı, dudakları gerildi. İfadesi bana her şeyi anlatıyor - hafızanın parçaları birbirine uymaya başlıyor. Elkisa, Jezara ve beni Orrun'un teknesinin yanmış kalıntılarının yanında buluyor. Tüm bu süre boyunca Inshara için çalıştığının açığa çıkması - en yakın arkadaşım ve en eski yoldaşım, bir hain. North'un kırmızı kuşağının kalıntıları nehir kıyısına sarkıyordu. Dudakları sessiz kelimeleri oluşturuyor: *Kuzey öldü.*

Ve sonra... hiçbir şey.

Belki de zihnimin beni koruduğu anı, şehrimin yok edilmesi değildi. Belki de beni çok daha kötü bir dehşetten korumaya çalışıyordu.

Gerçeğin yüzüme vurduğunu görüyor ve hiçbir şey söylemiyor, sadece beni izliyor, onun için sadece bir kalp atışı ötede olan şefkatle gözleri yumuşayarak.

Asıl soru, kayıp anımın özü, sormaya cesaret edemiyorum - bunun yerine bakışlarımı suya çeviriyorum, bir kez daha parmaklığa yaslanıp başımı eğiyorum. İçimden bir ürperti geçti, aşağıdaki suyun dalgaları yankılandı.

Sonra omzuma bir şey dokunuyor ve irkiliyorum, başımı çeviriyorum - ama North yakında olmasına rağmen o değil. Yavaşça, dikkatlice ceketini omuzlarıma asıyor. Yanında vücudunun sıcaklığını taşıyor - dokunuşundan sadece bir kelime uzakta olduğumu hatırlatıyor. Ondan istersem beni kollarına saracağını.

Dilim ağızımda kalınlaştı, boğazım çok dardı ve şaşırarak, yanaklarımdan yaşların süzüldüğünü fark ettim. Bunlar hediye değil

Yine de Inshara - onları harekete geçiren soru tamamen bana ait.

Onu ben mi öldürdüm? Sözcükler düşüncelerimde zıplıyor ama sessiz kalıyorum ve North'un ceketinin sıcaklığına yanağıma dokunmak için başımı çeviriyorum. Ben kayıp arkadaşım için ağlarken, sanki nöbet tutuyormuş gibi sessizce yanımda duruyor - çünkü *odır-diröyle* ya da böyle sonsuza kadar benim için kayboldu.

Riverstriders, mavnayı bu sabah ayrıldığımız yere, tapınak mutfaklarının girişinin dışına bağladı. North ve ben, geri dönüp North'un ailesinin Alciel'den güvenli bir şekilde çıkıp çıkmadığını öğrenmek için o kadar uzun süre bile beklemeye isteksizken, nehir klanları için emirleri Orrun'a iletmesi için Matias'tan ayrılıyor.

Mutfaklar karanlık ve boştu, tapınağın geri kalanına çıkan merdivenlere doğru ilerlerken bu görüntünün tuhaflığı tüylerimi diken diken etti. Kuzeyin bir fener yakabilmesi için aşağıda duruyoruz. Arkama baktığımda bindle kedi uzak kapı eşiğinde oturuyor, ayakları yere basmış, kuyruğu endişeyle seğiriyor, kulakları sanki benim duyamadığım sesleri dinliyormuş gibi sallanıyor. Ocaklardan birine doğru sürükleniyorum, oraya varana kadar ne aradığımdan emin değilim. Elimi oradaki küllerin üzerine uzatıyorum: *soğuk*.

"Kuzey..." Sesim tuhaf geliyor. "Bir şeyler yanlış." Fener alev alarak canlandı ve North alevi biraz kısarken yüzünü aydınlattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Herkes nerede?"

"Gecenin bir yarısı - uyuyorlar sanırım."

Başımı sallıyorum, inatçı. "Geceleri bile çalışan birkaç kişi olmalı. Hayatım boyunca burayı hiç boş görmedim."

North'un kaşları çatıldı ve ağzını açtı - ama sonra gözleri fenere, daha doğrusu eli fenere takıldı. Keskin bir nefes alarak onu bıraktı, her şey bir cam çarpmasıyla yere düştü, yağ alevli bir havuza yayıldı.

Aceleyle North'un çömelip yerleri sildiği yanına gittim. "Kan," diye başardı, parmaklarının taşa bıraktığı kızıl çizgileri işaret ederek. "Fenerin üzerinde yapışkan bir şey hissettim -sadece mutfaklar diye düşündüm-"

Mutfakların zemininde kan görülmesi; Kuzeyin bu dünyaya düştüğü gece o açıklıkta asılı duran muhafızlarımın cesetlerinin görüntüsü; Inshara tapınağımın duvarında bir delik açtıktan sonra yerleşen tozun görüntüsü.

Bunların hepsi yanlış.

Ben başka bir şey söyleyemeden, North kaskatı kesildi, ayağa kalktı ve ardından merdivenlerden yukarı koşmaya başladı.

"Beklemek!" Nefesim kesildi, onu yakalamak için uzandım ama ıskaladım. "Kuzey Durağı!"

"Ailem içeride," diye omzunun üzerinden ateş ediyor ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor.

Cüppe ve mızrak asasıyla yüklenmiş halde peşinden koşmadan önce lambanın alevini boş bir çuvalla boğacak kadar uzun süre durmak zorunda kaldım. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, onu artık göremiyorum - ama gidecek tek bir yol var, sonunda hizmetkarlar ve yardımcılar için geçitlere açılan uzun koridordan aşağı.

Köşeyi döndüm ve kayarak durdum, çünkü North orada, omuzları kambur, bir eli duvara dayalı. Bir an için neden durduğunu anlayamıyorum ve sonra koridor boyunca oraya buraya dağılmış gölgeli şekiller görüyorum. Paçavra demetlerine benziyorlar, çamaşırhaneye çarşaf getiren bir hizmetçinin dikkatsiz kalıntıları.

Sonra biri hareket ediyor.

North ve ben birlikte koşarak koridorda aceleyle ilerliyoruz; dizlerinin üzerine çöktü, şoku yüzünde belirirken ben onun bakışlarını takip ettim ve...

"Elorin?" Nefesim kesildi.

Gripelerin lideri inledi, gözleri benim yüzümden ve North'un yanından geçerken pek de tanıma belirtisi göstermeden bulanıklaştı. Pelerini gitmişti ve giysileri kana bulanmıştı - etrafı yapışkan kırmızı bir havuzla çevrili ve yan tarafında çirkin bir et, kumaş ve kan karışımı var. Benimki şifalı bitkiler ve büyü reaktiflerinden oluşan şatoma giderken bile North onun elini tuttu - ama yine gök çeliği çemberinin içindeyiz. Elimden birşey gelmez.

"Ne oldu?" North'un sesi gergin, tüm vücudu aciliyetini gösteriyor.

"Ölümsüz," diye idare ediyor Elorin, nefesi ıslak ve güçlükle. "... şafak vakti geldi. tapınağı aldı. Hala buradalar, dikkatli olmalısın. Tapınak muhafızı gibi giyinmiş....tapınak muhafızı."

Gripelerin'in diğer tarafında elini tutan Kuzey'e baktım. Bana baktı, ifade ciddi ve korkuluydu.

Elkisa.

"Dedi..." Elorin duraksadı, tüm vücudu ani bir öksürükle sarsıldı. Kan sabahlığıma sığıyor, daha koyu bir kırmızı, uyluğumdaki kumaşa sızıyor. "Söylendi... gerçek ilahi emirler."

North boğazından yarı boğularak bir ses çıkardı. İçindeki umutsuzluk iması, derin bir ıstırap çukuruna batarken bile kalbimi yırtıyor.

Burası ailesiyle tanışması gereken yerdi. Ve bunun yerine tapınak kaybolur.

Inshara bizimle oynadı. Talamar'la konuşması için onu harabeye çağırarak dikkatini dağıtmayı ve kraliçeyi geri almak için gizlice girmeyi düşünmüştük. Bunun yerine, bizim tapınakta yokluğumuzdan yararlandı, bir şekilde Elkisa'ya haber verdi ve bir gün içinde tapınağı bizden almasını sağladı.

"Koşmaya çalıştım," diye devam etti Elorin, nefesi hızlanıyor, göğsündeki her iniş ve çıkış sığlaşıyor ve sığlaşıyor. "Diğerleri... başardılar mı?"

Onun yanından koridora dağılmış diğer cesetlere bakıyorum. Kuzey bakışlarımı karşılıyor ve o anda birbirimizle konuşmamıza gerek kalmıyor.

"Evet," diyor elini sıkarak. "Evet, onlara yeterince zaman kazandırdın. Bunu başardılar.

Elorin'in aciliyeti bir nebze olsun hafifledi, rahatlama, tekrar geri çekilirken donuk gözlerine daha fazla hayat verdi. Gözlerini bir, iki kez kırptırdıktan sonra gözleri yüzüme odaklandı. Sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi, "İlahi Olan," diye hırıldadı. "Mısın ... ?" Cümleyi bitirmeye yetecek kadar nefesi olmadığı için ağzı bir an çalıştı - ama ben kelimelerin şeklini tanıdım.

Bir an hareket edemedim, zihnim son birkaç yılın acısı, benden nefret eden ve tanrılığıma karşı vaazlar veren Gripelerin hareketinin yükselişiyle dolup taşıtı. Son Yıldız'ı aramak için şehirden ayrıldığım sabah yüzen pazardaki o çocuğu hatırlıyorum - sesi hala kulaklarımda yankılanıyor. *Tanrıların sonuncusu da gitti ve geriye kalan tek şey, Nimh adında boş bir kız şeklindeki hiçlik.*

"Evet." Bir nefes alıp fısıldadım, "Evet, seni kutsayacağım. Kutsamalar senin üzerine olsun, Elorin. Dünya yeni olduğunda yeniden yaşayana kadar boşlukta hafifçe yürümeniz dileğiyle..."

North, kutsama tamamlanana kadar elini tutuyor ve son sözler...*tekrar buluşana kadar*-hareketsiz, ölü koridorda yankılanmayı bitirin. Bitirdiğimde, kadının elini dikkatle vücudunun üzerinde kavuşturdu, yarasını gizledi, onun biraz daha huzurlu görünmesi için küçük bir hareketti. Sığ, hırıltılı nefes alma durdu - şimdi hareketsiz yatıyor.

North ayağa kalktı ve ben beceriksizce aynı şeyi yaptım. "Hızlı hareket etmeliyiz," dedi alçak bir sesle, gözleri koridorun diğer ucuna sabitlenmiş halde.

Düşündüğüm şeyi kastetmediğini anladığımda aynı fikirde olmak üzereyim.
"Kuzey - hayır. Onları aramaya gidemezsin."

"Burada kalmalısın." Kuzey bana bakmıyor. "Ya da daha iyisi, gidip Matias ve Orrun ile birlikte bekleyin. Onları bulduğumda seninle buluşacağım."

"Burada olduklarını bilmiyorsun!" Argümanlarımın hiçbir şey ifade etmediğini bilmeme rağmen patladım - North ailesini bir kez kaybettiğini düşündü. Onun yerinde ben olsaydım, bu dünyada beni şimdi tapınakta aramaktan alıkoyacak hiçbir güç yok. "Elorin'in ne dediğini duydun - Inshara'nın halkı tapınağı aldı. Miri ve Saelis ve Anasta ise *vardır* burada, onlar tutsak." *Ya da daha kötüsü*, aklım bana söylüyor. "Alciel'den asla çıkamadıklarını, hâlâ orada kraliçeyle birlikte olduklarını ummaliyiz."

North gıcırdattığı dişlerinin arasından, "Eğer bir şans varsa, o zaman onları bulacağım," dedi.

Bana dönüp bakmadan uzun bacakları koridoru kaplayarak uzun adımlarla koridorda yürümeye başladı. Bir an hareket edemiyorum, sonra felcimi kırıp peşinden yalpalıyorum.

Onu yakalayıp durdurma ihtiyacıyla yırtılan yeninden tuttum - ama şimdi, her zaman olduğu gibi, kontrolümü kaybetmeyi göze alamam. "Kuzey, *durmak!*"

Yenisi bir an kolundan çekiyor ve zorlanmadan çekip alıyor. Ama sonra durdu, güçlükle nefes aldı, tüm vücudu hareket etme ihtiyacıyla titredi. Bir an için nefes alamıyorum - aciliyetine rağmen, onu istediğim gibi yakalayamayacağımı ve bedensel olarak durduramayacağımı biliyor. Tam mızrak değneğime bir dokunuşla beni durdurmasına izin verdiğimde - *o izin vermek* Onu şimdi durduracağım.

"Geri çekilip bir plan yapmalıyız," dedim, bakışlarını yere sabitlese de onunla göz göze gelmeye çalışarak. "Sadece ikimiz varız, tek başımıza yapabileceğimiz bir şey yok. Ölümsüzleri geçmenin bir yolunu bulmalıyız, nehir binicilerini savaştırmalıyız—"

North anlaşılmaz bir ses çıkarıyor, ağırlığı değişirken ellerini yumruk yapıyor. İçindeki her şey ona insanların aramak için koşmasını söylüyor. "Bırak gideyim, Nimh, ben-"

"Kuzey—seni de kaybedemem!"

Sesim koridorda yankılanıyor, bir feryat halinde yükseliyor, aciliyet sessizlik ihtiyacının üstesinden geliyor. North dondu, sadece nefesinin sertliği taşta dönmediğini gösteriyor. Onu bu şekilde test etmemem gerektiğini bildiğim için kalbim korkuyla çarpıyor, ondan bana güvenmesini iste.

sevdiği insanları bulması gerekiyor. Bu andan itibaren onu itmemek için dikkatlice hareket ederek, başımı eğip onu gözlerimle buluşmaya zorlayabilene kadar yaklaştım.

"*geri geleceğiz*Kollarımı ona dolamak için artan arzumu acımasızca görmezden gelerek ona şiddetle söyledim. Sesime karşılık olarak bir parça gevşedi, alınlarımız o kadar yakındı ki buklelerini alnımda hissedebiliyordum. "Yemin ederim Kuzey. Burası benim evim - ailem - de. Geri geleceğiz ve savaşıcağız. Ancak bunu ancak gece boyunca yaşar ve bundan sonra ne yapacağımıza karar verirse yapabiliriz."

North'un eli kalktı, yanağımdan birkaç santim uzakta durdu ve teslim olurken omuzları sarsıldı. "Burada olmaları gerekiyordu," diye idare ediyor, sesi ince ve gergin. Başını bir kez daha kaldırıyor ve uzun kirpiklerinden yanağına bir damla yaş düşüyor.

"Onları bulacağız," diye fısıldıyorum, gözlerim onunkilerde, kendi kalbim şişiyor. Benim için durması gerekmiyordu - onu buna zorlayamazdım ve o bunu biliyordu. Ama o dinlemeyi seçti. Kalmayı seçti. "Söz veriyorum."

Riverstriders şafakta kalkıyor, bir iş şarkısında yükselen karışık seslerin sesleri beni uyuşukluğumdan uyandırıyor. Tapınaktan geri çekilişimizin çok az bir kısmını hatırlıyorum - Nimh'in beni nehirdeki Orrun'un teknesine götürmesine izin verdim, sadece kısa bir süre durarak ayak bileğimdeki kedinin beni ısırdığı yerde birkaç kanayan yara izini sardım. Geldiğimizde durduğu yerden kıpırdamamıştı ve ısırışının, seğiren kuyruğu ve titreyen kulaklarıyla bize verdiği uyarıyı dikkate almamanın bir cezası olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Şimdi Nimh'in yatağında bir battaniye yuvasına oturmuş, altın rengi gözleri sabit bir şekilde beni izliyor. Bakışlarımla buluştuğunda, bana yavaşça, tembel bir şekilde göz kırptı.

Her şey affedildi sanırım.

Doğru düzgün uyuduğumu sanmıyorum, zihnim gerçek uyanıklığa girip çıkıyor. Tüm varlığım Miri ve Saelis'e yardım etmek için bir şeyler yapmak için yanıp tutuşuyor, annemlerden bahsetmiyorum bile, ama Nimh'in söylediği gerçeği kabul etmeliyim: biz yapmıyoruz. *Bilmek*orada Elkisa ve Ölümsüzlerle birlikte olduklarını. Zekiler ve bu yabancı bir bölge olsa da, en azından Alciel'e saklanmanın veya kaçmanın bir yolunu bulma şansları var.

Ve inanmalıyım ki, eğer onlar *vardır* Elkisa'nın pençesinde, doğrudan öldürmek için çok değerliler.

Nimh hakkında görebildiğim tek şey, durgun, sessiz battaniye yığınının rahatsız etmek istemeyerek olabildiğince sessizce yuvarlandım. Ama hareket ettiğim anda, başı yığından beliriyor, gözleri lombozlardan sızan cılız sabah ışığında beni buluyor. Yorgun görünüyor ama bakışları uyanık.

O da uyumamış olmalı.

Bir gülümsemenin peşinden koşuyorum ve bunun için o kadar çok çalışmama gerek olmadığını görünce şaşıyorum. Harekete geçmeyi ne kadar istesem de, bunda oyalanmak da istiyorum.

an. Onunla orada uyandığında, dağınık saçları ve buruşuk cübbesiyle tamamen insan gibi görünse de inkar edilemez bir şekilde daha fazlası. Bana gülümsedi.

Güvertede Matias ve Orrun'a, Hiret'e ve tanımadığım diğer birkaç nehir binicisine katılıyoruz. Diğerlerinin saçlarına Orrun'unkinden farklı renkte tüyler ve taşlar örülmüş - Hiret'te hiç yok, dul eşinin saçları bunun için çok kısa kesilmiş.

Bence renk farkı, diğer klanlara ait oldukları anlamına geliyor ama hepsi Matias'a, kan annemin danışmanlarının ona gösterdiği saygıyla bakıyor. Nimh görüldüğünde, hepsi ona doğru dönüyor ve gördüğüm - ve Nimh yokken bazen kendimi Son Yıldız olarak aldığım - elleriyle gözlerini kapattıkları selamın varyasyonlarını sunuyorlar. Hiret, Nimh'i görmek istiyormuş gibi ellerini kaldırmadan önce bir an oyalandı - kocası onu korumak için öldü, ne de olsa Alciel'den düştüğüm gece.

"Bundan sonra ne yapacağımızı tartışıyorduk," diyor Orrun, resmi selamlaşmalar bittiğinde. "Ölümsüzlere karşı kazmaya çalışabilmemiz için çevremizi güçlendiren ve devriye gezen bir dizi 'uzun mesafeli askerimiz var."

Başka bir klandan nehir binicilerinden biri, "Belki de yalnızca iki haftalık yiyeceğimiz var," diye belirtiyor. "Normalde daha fazlasını yakalayabilir ve sonsuza kadar sürebilirdik, ama..." Nimh'e bakmamayı başarıyor, ama yine de herkesin bu cümlelerin sonunu düşündüğünü biliyorum: nehirde balık yok, çünkü Nimh'in öfkesi onu almaya geldiğinde buharlaştırdı. İkisi de Yükselmeden önce Inshara.

"O kadar bekleyemeyiz." Nimh'in sesi sakın ama diğerlerini zahmetsizce yarıp geçiyor.

"Neden önce bekle?" diye soruyor Hiret, tarafsız bir ifadeyle tanrıçasını izliyor. Bunun ona neye mal olduğunu hayal edemiyorum - onun yerinde olsaydı Nimh'i affedebilir miydim emin değilim. Belki de kocasının ölümünün Inshara'nın hatası olduğunu anlamıştır.

Nimh, Hiret'le göz göze geldi ve ardından diğerlerine baktı. "Tapınağıma bir saldırı başlatmadan önce."

Ben bile nefesimi tuttum, diğerleri kendi şaşkın tepkilerini söylemeye başlarken gözlerim Nimh'in yüzüne çevrildi. "Tapınağa kafa kafaya saldırmak mı istiyorsun?" diye soruyorum, sesimi yükseltme zahmetine girmeden, çünkü Nimh beni izliyor, tepkimi bekliyor.

"Tapınağı elinde tutarsa İnshara'yı durduramayız, çünkü bu aynı zamanda tüm Alciel'i ve her iki kalbi de elinde tuttuğu anlamına gelir" diyor. "Kontrolünü nasıl kıracağımız konusunda ORACLE'a danışmak için şehrin öbür ucuna gidemiyoruz; Ölümsüzler çok köklüdür. Elkisa oraya ulaşmaya çalışabileceğimizi bilecek ve şimdiye kadar tarikatçıları sokakları gözetlemiş olacak."

"Ve Miri'de ORACLE bileziği var," diye ekledim perişan halde. "Yani bilgisayarla konuşmamızın hiçbir yolu yok." Bu, nehir binicilerinin çoğunun kafasını karıştıran bir durum ama Nimh asık bir yüzle bana başını salladı.

"Bütün gece ne yapacağımı düşündüm," diye devam ediyor, halkının mırıldanmalarını bastırarak ve dikkatlerini çekmesini isteyerek. "Burada bekleyemeyiz çünkü Elkisa, nehir binicilerinin sadakatini ve dindarlığını biliyor; Kuzey'i tanıyor ve ben yardım için nehir klanlarına gelmiş olacağız. Er ya da geç, o ve Ölümsüzleri bizim için buraya gelecek ve hiçbir tahkimat ve devriye onlara karşı koyamayacak. Kalbimizin yarısı tapınağın içinde yatıyor - eğer İnshara onun varlığını öğrenirse, ne yapacağı belli olmaz. Ayrıca, North'un ailesini tapınakta veya Alciel'de bulmasını ve rehine olarak ne kadar değerli olduklarını anlamasını bekleyemeyiz - onları çoktan almış olabilir, ancak şimdi harekete geçerek bunu önleyebilirsek, yapmalıyız. "

Onu dikkatle izliyorum ve nefes alıp durup tekrar ağzını kapatırken yüz hatlarındaki gerginleşmeyi kaçırmıyorum.

"Tek nedenler bunlar değil, değil mi?" Soruyorum.

Nehir binicileri bizi dinleyecek kadar sakinleşmiş olsalar da, Nimh'in sıkıntılı bakışları yüzümden gitmiyor. Sonunda, "Tapınak bir sembol," dedi, sesi biraz duraksamıştı. "İnshara'nın gücünün bir kanıtı olarak ne kadar uzun süre kalırsa, halkım inançlarıyla ona o kadar çok dönebilir. Birçoğunu şimdiden kaybettim." Bakışları nehir kıyısına ve onun ötesindeki harap olmuş şehre kaydı.

"Ve senin yerine ona inanmaya başlarsa, kalbin gücünden daha azına sahip olacaksın." Onun için olan düşüncemi bitiriyorum, kendi kalbim bir nebze de olsa batıyor. "ORACLE'a danışma yolu olmadan, onu durdurmanın hiçbir yolu yok."

"Ona olan inancı ona şu an sahip olduğundan daha büyük bir gücü nasıl verebilir?" diye soruyor Orrun, aramıza bakarak.

Nimh başını sallar. "Kalbimizin yarısının inancı güce kanalize etmek için tasarlanmış olması dışında bir şey söyleyemem. Belki de bu, daha fazla sayıda masum insanı kontrol edebileceği anlamına gelir."

"Ama tapınağa saldırmak mı?" Orrun, kaşları çatılmış ve gözleri endişeli bir şekilde araya girer. "Orada kaç tane Ölümsüz olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok, artı tapınak muhafızlarının yarısı şimdiye kadar Elkisa'yı yersiz bir sadakatle ya da aldatma yoluyla takip ediyor."

Sözleri için istemeden Hiret'e baktım ve ifadesi sertti. Ablası Didyet, tapınağın içindeki Gripelerinlilerden biriydi. Katliamdan kurtulmuş olsaydı şimdiye kadar onu burada görmüş olurduk diye düşünmeden edemiyorum. Bu, Hiret'in Ölümsüzlerin kanına olan iştahını artırıyor mu? Yoksa Didyet'in onlardan biri haline geldiğine ve bir şekilde hala hayatta olduğuna dair gizli bir umut mu besliyor?

"Halkım balıkçılar ve yiyecek toplayıcılar," diye ekliyor diğer klan üyelerinden biri, renkleri kırmızı ve lacivert. "Savaşçılar değil."

Nimh yutkundu, sanki yüzümü görmek bir şekilde kararlılığını zayıflatabilirmiş gibi bana bakmadı. "Denemeliyiz," diye ısrar ediyor ve sesinin altındaki umutsuzluğu hissedebiliyorum. "Keşke bunu hiçbirinizden istemek zorunda kalmasaydım ama başka ne yapacağımı bilemiyorum. Daha iyi bir çözümün bize gelmesini bekleyemeyiz."

Matias boğazını temizledi ve diğer nehir binicileri sanki içgüdüsel olarak ona doğru döndüler. Nimh bile ona bakmak için dönerek bekliyor; ona göre, çocukken derslerinden sorumlu huysuz kütüphaneci olan Arşiv Ustası hâlâ onun.

Matias ağır ağır, "Büyü kullanımını geri almalıyız," diyor. "Mevcut haliyle, sayıca fena halde geride kalırdık ve yeniliriz. Ama eğer insanlarımız sihir kullanabiliyorsa, o zaman bir nehir binicisi büyücü yarım düzine Ölümsüz ile baş edebilirdi."

Orrun, "Hala gök çeliği çapalar üzerinde çalışıyoruz," diyor, "ancak gök çeliğini kesmeye devam etmek için tüm nehir binicilerini tahkimatlarda vardiyalı olarak çalıştırsak bile, onu yeterince avlamak haftalar alır. sihrin tapınakta çalışması için nehirden dışarı."

"Haftalarımız yok," diye katılıyor Matias. Ama Orrun'u izlemiyor - gözleri Nimh'in üzerinde. Bekliyor ve Nimh'in sessizliğiyle ne söylediğini anladığı anı görüyorum.

"Hayır," dedi sertçe, gözleri kocaman açılmış ve dudakları birbirine bastırılmıştı. "Hayır, Matias, hiçbir koşulda değil."

Matias, "Çapaları daha önce bir kez reddetmiştin," diye tartışıyor, ses tonu hâlâ sakin ama amansız. "Nehri yeniden buharlaştırsaydın,

'Su geri koşmadan önce apaları taşımak için hazır bekleyen uzun yollar.

"Nehri yok ettiğimde başka ne yaptığımı bak!" Nimh ağlıyor, elini şehre doğru sallarken sakinliği uçuyor. "Halkımın evlerini, inançlarını, inançlarını yıktım.*hayatları*.Hayır, diye ekliyor, Matias konuşmak için nefes alırken. "Işık Getiren'in gücünü bunun için veya başka bir şey için kullanmayacağım. Tekrar Yok Edici olmayacağım." O konuşurken etrafında enerji titreşiyor ve ıttırıyor, bana nehirgezerinin sihrin yeniden işe yaradığı yetersiz bölgesinde olduğumuzu hatırlatıyor.

Eline uzanma dürtüme karşı koydum ve bunun yerine yarım adım atarak kendimi onun çevre görüşüne kaptırdım. Ama kendi nefesimi aldığımda, Nimh'in gözleri yarı gaddar, yarı dehşet dolu bir ifadeyle bana çevrildi ve ondan tekrar bir canavar olma riskini almasını isteyenlere kendimi toparlayamadığımı fark ettim.

Sessiz kaldığımı, etrafındaki zar zor görülebilen güç çizgilerinin solup gittiğini fark ettiğimde yüz hatlarına bir rahatlama titreşti ve sonra gözleri, sanki herhangi birine yeniden denemeye meydan okurcasına, nehir binicisi liderlerinden oluşan yarım daire boyunca gezindi.

Kimse yapmaz.

"Gece yarısından sonraki saatlerde tapınağa saldıracağız," dedi Nimh, onun bu dünyanın tanrıçası olarak törenlerinden ve ayinlerinden tanıdığım bir ses tonuyla. "Hazır olduğumuzdan emin olalım."

Arkasını döndü ve kedinin adımlarını onunki kadar hızlı ve hafif adımlarla takip ederek uzaklaştı.

Orrun, elini kısa kesilmiş saçlarından geçiren Hiret'e döner ve ikisi de diğerleri gibi hazırlıkları tartışmaya başlar. Sesleri sert ve alçak ama kimse nehri tekrar buharlaştırmaktan bahsetmiyor - Nimh'in sadık nehir klanlarına söylediği söz kanundur.

Yalnızca Matias sessiz - Matias ve ben, yani. Ona baktığımda beni izlediğini görüyorum. Riverstriders çemberinin ötesinde hiçbir şey söylemiyor, ama sanki doğrudan düşüncelerime konuşuyormuş gibi bakışındaki beklentiyi hissedebiliyorum.

Elimi koruma taşının kırmızı iplikten kozası içinde durduğu cebime daldırırken buluyorum. Alciel'in düşmesinden önceki gece Balıkçı Kral olmamla ilgili bana anlattığı hikayeyi hatırlayarak parmaklarımı onun etrafında sımsıkı tuttum.

Arkamı dönüyorum ama sonra durup omzumun üzerinden bakıyorum. Matias şu anda diğerleriyle konuşuyor, stratejileri ve hazırlıkları tartışıyor - ama orada bir anlığına elimi taş için cebime attığımı görünce gülümsediğine yemin edebilirdim.

Günün büyük bir bölümünde Nimh'in izini kaybettim - o her yerde, tapınağa yapılan saldırının hazırlıklarını denetliyor ama hiçbir yerde ona yetişmeme yetecek kadar uzun süre yok. Ara sıra yakındaki bir mavnada dalgalanan ya da güvertenin altında kaybolan kızıl cüppesini görüyorum ama onunla konuşma şansım olmuyor.

Bunun yerine, Orrun'un savaş tatbikatları yapan nehir binicileri klanına düşünüyorum, birkaçı depolarından eski görünümlü silahlar çıkarıyor, geri kalanı silah olabilecek araçları kullanıyor: sopalar, balıkçı bıçakları ve sağlam sopalar. Savaşla ilgili kendi deneyimim neredeyse sıfırdır - Akademide aldığım tek dersler, kendimi kesmeden veya kraliyet etkinlikleri sırasında bir aptal gibi görünmeden bir tören kılıcı tutabilmeme yetecek kadar işlendi. Okulda bir eskrim takımı vardı ama okul sonrası saatlerimi havacılık kulübünde geçirmeyi tercih ettim.

Şişman çok iyi, bu beni şimdi yapıyor, Ödünç aldığım, paslı bıçağımın ucunu düşürerek, ağrıyan kolumu dinlendirerek, ekşi bir şekilde düşünüyorum.

Bu dünyadaki tüm sihir, benimkideki tüm teknoloji ve bu gece ikinci el bir kılıçla eğitilmiş katillerle yüzleşmem gerekiyor. Bu bir kabus gibi geliyor ama uyanamıyorum.

Nimh'i yakındaki bir mavnanın pruvasında otururken bulduğumda neredeyse gece olmak üzereydi, kafası işinin üzerine eğilmişti. Bütün gün çabalarımızı soğuk bir şaşkınlıkla izleyen bindle kedinin başına bir evcil hayvan verdim ve karşılığında kendime huysuz bir mırıldanma kazandırdım ve Nimh'e doğru yola çıktım.

Onu bir bıçağın kenarları boyunca bir taşı işlerken buluyorum, her vuruşta pası biraz temizliyor ve gün batımının kırmızı-turuncu ışığında parıldamasını sağlıyor. Mızrak asası yanında duruyor, kullanmaya herhangi bir kılıçtan çok daha alışık olduğu bir silah, bu yüzden başka birinin silahı üzerinde çalıştığı sonucuna varıyorum.

Bir selam mırıldanmaya başladım ama sonra gördüğüm şey kafama takıldı - parmakları kırmızı, çatlamış ve birkaç yeri kanıyor. Bunun yerine anlaşılabilir bir protesto sesi çıkardım, dizlerimin üzerine çöktüm ve işini durdurmak için uzandım.

Yaklaştığımı fark edemeyecek kadar kendini yaptığı şeye kaptırdığı için sıçradı; kolları, dokunuşumdan kaçınma alışkanlığıyla geri çekildi ama sonra yüzümü görünce durup gözlerini kırıştırdı.

"Ellerin asanı tutamayacak kadar kanlıysa bu gece kimseye bir faydan olmaz," dedim ona, kılıcı ve bileği taşıyı elinden nazikçe çekmek için uzanırken, parmak uçlarımız bir fısıltı içinde geliyor. birbirinden.

Bir an direniyor ama sonra pes ediyor ve ellerini incelemek için bana katılıyor. "İlk başta sadece kendimi kestim," diye itiraz ediyor. "Artık nasıl olduğunu biliyorum."

"Hala. Biraz ara ver Nimh. gel benimle yürü Önümüzde uzun bir gece var."

Ya da işler kötü giderse çok kısa bir gece. Son gecemiz. Bu düşünceyi kendime saklıyorum.

Nimh itiraz eder gibi mırıldandı ama ayağa kalktı ve bilemekte olduğu kılıca bir kez daha bakarak esasını aldı. "Tapınağı geri almaya çalışırken aptallık ettiğimi düşünüyorsun. Yine de aileni bulana kadar her koridoru tek başına alt üst etmek isteyen sendin."

Mavnanın borda iskelesinden aşağı inip nehrin kenarındaki süngerimsi toprağa doğru ilerlerken yavaşça nefes verdim. "Belki de bu planı daha iyi düşünmüşümdür. Neyse ki, beni bundan vazgeçirecek biri vardı.

Nimh sessizce, "Başka bir seçenek göremiyorum," dedi, gözleri biraz önümüzde, yere sabitlenmişti. "Bekle ve Elkisa'nın güçlerinde bir çentik atma umudumuzu yitirelim. Ve buna İnshara dahil değil, her neredeyse - Orrun kimsenin onun şehre geri döndüğünü görmediğini söylüyor, ama dönerse, o zaman bizim tarafımızda olan insanları kaybedeceğiz.

Sesi daha ince - Techeki'yi ve onun keskin, zeki yüz hatlarına garip bir şekilde oturan o akılsızlığı düşündüğünü biliyorum.

"Hayır, sana katılıyorum. Bir şeyler yapmalıyız ve bunu şimdi yapmalıyız." Adımlarımı çeviriyorum ve yanıma düşüyor.

Kısa bir süre sessizce yürüyoruz ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve bana söyleyecek bir şeyi olduğunu söyleyen artan bir gerilim. Sonunda, "Tekrar Işık Getiren olmam gerektiğini düşünüyorsun - nehri ikinci kez yok etmem gerektiğini düşünüyorsun."

Ellerim ceplerimde durdum ve onunla göz göze geldim. "Ne düşündüğümü bilmiyorum," dedim ona dürüstçe. "İçimde böyle bir güce sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

"Beklersek," diye fısıldadı Nimh, bakışlarını benimkinden çekip nehrin karşısına geçerek, "ve saldırımızı durdurursak, Ölümsüzler gelecek. Riverstriders beni savunmaya çalışacak ve Elkisa istediğini alana kadar hepsi birer birer kesilecek." Eski arkadaşının adını bu kez titremeden söylüyor, çenesi kıvrık. "Kaçarsam, beni ararken zaten hepsini öldürür. Şimdi saldırırsak, bazılarının yaşama şansı var."

Buna cevabım yok. Tahtın nihai varisi olarak eğitildiğim onca şey arasında, savaş asla bunlardan biri olmadı. Bulutlardaki şehrimizde kiminle savaşırdık? Bu dünyaya düşmeden önce hiç düşünmediğim bir şey daha.

Nimh'in bu imkansız seçimle karşı karşıya olmasından ne kadar nefret etsem de, içimdeki küçük, utanç verici bir parça, bunu benim yapmamamdan memnun.

Batıda batan güneş, tapınağın tepesinde oturan Alciel'in büyük kısmını temizledi, böylece şehrin alt tarafı taş ve metal ateşli kırmızıyla aydınlandı. Nehre yansıdığına, tüm manzarayı o turuncu parıltıyla kaplıyor gibi görünüyor. Manzara çok güzel ama bana tapınağın mutfaklarında kırdığım fenerden yayılan ateşi hatırlatma şeklini görmezden gelemem. Sanki tüm dünya alevler içinde kalmaya bir nefes kadar yakın.

Nimh sessizce, "Hikâyelerimiz, bu topraklara ilk gelenlerin nehir binicileri olduğunu söylüyor," dedi, asasına biraz yaslandı ve sonra içini çekerek asayı bir kenara bıraktı. "O zamanlar denizciydiler, nesilden nesle uçsuz bucaksız bir denizde yuva arıyorlardı. Burayı bulduklarında hoş karşılanmayacaklarından korktular, çünkü burada kim yaşarsa yaşasın böylesine güzel ve bereketli bir toprağın mülkiyetini elinde tutmak için mutlaka savaşırdı. Bu yüzden, savaşma ihtiyacı doğarsa yelken açmaya hazır olarak evlerini nehrin üzerine yaptılar. Hiç kimse arazinin mülkiyetini talep etmemiş gibi görünse de, nehri asla terk etmediler, çünkü orayı onlar için arazinin sunabileceği herhangi bir yerden daha mükemmel bir yuva olarak gördüler. Yutuyor. "Halkım hiçbir zaman savaşçı olmadı."

"Kaşiflerdi," diye mırıldandım. Kendi kalbimdeki çekişmeyi, çocukluğumdan beri Alciel'in altındaki bulut kümesinin ötesinde ne olduğunu bilmek - Aşağıda ne olduğunu kendi gözlerimle görmek için duyduğum o çağırışı düşünmeden edemiyorum. Nimh'in hikayelerinde doğruluk payı varsa, o zaman ben de gezginlerin soyundan geliyorum.

Mavnalardan birinden, nehirde közü andıran bir silüetten biraz daha fazlası olan bir ses, suyun üzerinden süzülerek bize geri dönüyor. Dalgalı bir şekilde yükselen

Alciel'de duyduğum hiçbir şeye benzemeyen şarkı, kelimeler mesafe boyunca kayboluyor. Diğer teknelerden, diğer klanlardan başka sesler de bize katılıyor, ta ki ses etrafımızı saracak şekilde yükselene kadar -nehir şarkı söyleyene kadar.

Nimh, yanımda uzun ve titrek bir nefes alıyor. Ona doğru baktığımda, kirpiklerine yapışmış gözyaşları var. Ateş de orada, gözlerine yansımış.

"Bu bir veda şarkısı," diye mırıldanıyor gözlerini tekneden tekneye çevirerek. "Yağmurların sonunda bu toprakları terk edip nehirle birlikte İlahi Vasıf Aynası'na ve ötesindeki deltaya doğru yol alırken şarkı söylüyorlar. Bu, onları buraya getiren denize geri dönmelerine en yakın andır."

Ona ulaşmak için can atıyorum ama kollarını öyle bir şekilde kendine dolamış ki, bu bana teselli edilmek istemediğini, bu kadar mutsuz olmak ve bu seçimle boğuşmak istediğini söylüyor. Artık ufukta bir şeritten biraz daha büyük olan güneş, suyun her dalgalanmasına, her çimen yaprağına, her yüzen enkaz parçasına dokunuyor, onları altın bir ateşe çeviriyor ve arkalarında uzun gölgeler düşürüyor. Ayağımızın altındaki taşlar bile altından.

Burası, Matias'ın Balıkçı Kral olma çağrısının öyküsünü anlatmam için beni getirdiği yer. Bana gücün inançtan geldiğini gösterdiği yer burasıydı ve suya sıra dışı bir taş atarken nefesim kesildi.

Farkına varmak bana bir darbe gibi çarptı ve kendimi bir an için yeniden nefesim kesilirken buldum, ateşli nehir tablosundan ve vedalaşmak için yükselen ve alçalan seslerden çok etkilenmiştim, Matias'ın her şeyin yolunda olduğu gerçeğine yalpalamaktan başka bir şey yapamıyordum. ORACLE'a hiç danışmadan ya da iki dünyamızın ikiz kalplerini ya da kutsallığın kaynağının nereden geldiğini bilmeden.

Güç inançtan gelir.

Boğuk bir sesle Nimh'e döndüm ve bana bakmasını istedim. Nimh sen *olabilmek* onları kurtar. Nehir binicileri. Senin insanların. Hepsi."

Karşıya bakıp bana doğru yarım adım atarken gözleri kocaman açıldı. Bir an için acaba vücut dilini yanlış mı okudum, belki de kollarını kendine dolamaması, birinin onu bu şekilde tutmasını dilediği anlamına mı geliyor diye düşündüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Güç - senin, İnshara'nın - inançtan gelir. İnanç. Güven. ORACLE'ın bize söylediği buydu - halkının sana inandığı ve seni ilahi yapan da bu. Halkımın Alciel'in motorlarının bizi tutacağına inandığını

havada ve bizi yüzyıllar boyunca gökyüzünde tutan şey buydu. Ki imanımız kalblere sızar ve imanımız hakikat olur. Işık Getiren rolüne adım attığınızda ne olacağınızı kim söyleyebilir? kim söyleyecek *O* inanmıyor mu?"

"Şehir," diyor Nimh, giderek artan karanlıkta, ağaçların üzerinden görülebilecek kadar uzun duran birkaç binanın silüetlerine bakmak için başını çevirerek. "Ona, onlara yaptığım şey...*yapamamako* yere, kuzeye, o karanlık yere geri dön..." Sesi ince ve korkmuş.

Bakışlarımı ona sabitledim ve bir an sonra arkasına baktı, gerçi söylediklerimden ne kadar geri çekilmek istediğini görebiliyordum. "O zaman olanların tekrar olacağından korkuyorsun, çünkü bu güç senin duygularından besleniyor. Ama o zaman yas tutuyordun, Nimh. Elkisa sana ihanet etmişti, sen benim öldüğümü, kaderin sana sırt çevirdiğini düşündün. nerede yazıyor ki *Okalbi* kanallere ettiğinizde gitmeniz gereken yer mi? kim söyleyecek *Senne* olacağını seçemiyor musun?"

"Ya yanıyorsan? Bu şans nasıl kullanabilirim?" diye fısıldıyor. Antik kentin harabelerinde yaptığı gibi, onu burada tutmama izin veriyor. Tapınağa geri döndüğümde beni yerinde tutmasına izin verme şeklim. Kesinliğini görmesi için anlamasını sağlamalıyım, benim *inanç*. İçindeki güçten korkabilir ama onu kullanmak için yaratıldığından hiç bu kadar emin olmamıştım.

"Bu şans değil," dedim ona.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" Nimh'in sesinde hafif bir suçlama tınısı var.

Gözlerimi onun üzerinde tutuyorum. "Çünkü Alciel düşüyordu ve *Sengüvenli* bir şekilde indirdi. Kimseyi incitmedin. *Senkaydedild* halkım ve en iyi iki arkadaşımın hayatı. Bu bir yok etme eylemi değildi, bir sevgi eylemiydi."

Her ne kadar saklamaya çalışsa da gözlerindeki en ufak değişiklikleri görebiliyorum. Bir yanı bana inanmak istiyor. "Belki de Miri ve Saelis'i kurtarmakla sadece kendi postumu kurtarıyordum."

Durduramadan küçük bir kahkaha kaçıyor ağızımdan. Bu, senden duyduğum en saçma şey, dedim ona biraz daha yaklaşarak. "Ve gökten düştüğümde beri pek çok çılgınca şey duydum."

"Ne olmuş?" diye soruyor Nimh, gözleri yüzümü inceliyor. "Halkımı kurtarmak için yeniden Işık Getiren olmama izin verdim, nehri yeniden yok ettim, öyle mi? Her içgüdü beni o güce yaklaştıran duygulardan kaçmamı söylerken bunu yapmaya nasıl başlayabilirim?"

Ölmek üzere olan güneşin son ışıkları yüzünü hâlâ ısıtıyor, koyu saçlarını ateş kırmızısı tonlarıyla aydınlatıyor ve gözyaşlarının yanaklarında bıraktığı izlerde parlıyor. Daha yakına eğilmeyi, dudaklarıma o yerlere dokunmayı özlüyorum - sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, durduğu yerde titriyor, bir nefes uzakta. Gözlerini kapatıyor, yüzü bana dönük, korumasız bir özlem ifadesi, orada olan hüznü dönüştürüyor.

Tekrar eğilip onu öpme dürtüsü o kadar güçlü ki neredeyse düşünemiyorum, tüm vücudum bununla geriliyor ama yanağımın içini ısıtıyorum. Tekrar net bir şekilde görmeye başladığımda gözleri açık ve yüzümü izliyor.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyorum.

"Şimdiye kadar anladığımı biliyor olmalısın, cloudlander." Dudakları biraz kıvrılıyor, dikkat dağıtacak şekilde benimkilere yakın. "Tanrılar bana yardım etsin."

Yakınlığında uğultu yapmasaydım gülerdim - bunun yerine yumuşak bir nefes alıyorum. "İyi. Tüm yapman gereken bu. Hayatınız boyunca kendinize, tanrısallığınıza ve bu dünya için öneminize inanmak zorunda kaldınız - ve son birkaç haftadır, bence bunu istemek imkansız bir şeydi. Ancak *BEN* sana inanıyorum, Nimh."

Bir an sesim kısıldı, kelimelerin ağırlığı benim için çok fazlaydı.

Konuşmuyor. Bunun yerine elini kaldırıp parmak uçlarını gömleğimin yakasında gezdirdi. Bu en ufak baskı, bir alev in parıltısı kadar sıcak - sesimi yeniden bulmamı sağlıyor.

"O sabah uçurumun tepesinde, Işık Getiren olarak gücünü ilk kez gösterdiğinde senden korkmuştum. Dünyayı yok etmekten bahsettin ve ben, nazik, düşünceli ve cesur olarak tanıdığım bu kişinin, yıkımın onun kaderi olduğunu nasıl düşünebildiğini anlayamıyordum. Seni orada bıraktığımda yanılmışım." Hiç konuşmadığımız, yollarımızı ayırdığımız, Nimh ile dünya arasında seçim yapmaktan kaçabileceğimi düşündüğüm o ana kadar gözlerim yanıyordu. "Ben ... idim *yanlış*, anlamak? Bu yüzden buradayım, sanırım - kehanetin beni size getirmesinin nedeni. Tüm bunlara, kendinize inanmaya devam etmek zorunda değilsiniz çünkü bu herhangi bir kişi için çok fazla. Ama sana inanıyorum. Tek yapman gereken güvenmek *Ben*."

Nefesim kesiliyor, çünkü kelimelerim tükendi, söylemek istediğim daha çok şey olmasına rağmen: şimdi bildiklerimi o zamanlar bilmiyordum, onu sevdiğimi ve yapabileceği hiçbir şeyin gitmeme neden olamayacağını. onu tekrar

Ama gözleri yüzümü tarıyor, dudakları şaşkınlıkla ya da merakla hafifçe aralanıyor ve yine de düşüncelerimi okuduğunu düşünmeden edemiyorum.

Sonra, yavaş yavaş, o kadar yavaş ki, fikrini değiştirme korkusuyla nefes almaya cesaret edemiyorum, daha yakına doğru eğiliyor. Gömleğimin üzerindeki parmak uçları, elinin baskısını göğsümde hissedene kadar hareket etti. Elini kumaşın üzerinde gezdirdi ve hafif bir nefes alarak -onun mu? benimki?— avucu tenimde.

Dokunuşu köprücük kemiğimin üzerinden yukarı çıkıyor, gözleri elinin yolunu takip ediyor. Acele etmiyor, parmaklarının boğazımdaki tendon boyunca ensemdeki saçlara doğru yaptığı yolu izliyor; ve yine de, bir şekilde, beni kendisine doğru çektiğini hissettiğimde şok oldum. Karşı koymadan, düşünmeden gidiyorum ve sonra dudaklarını benimkilere değdiriyor.

Bir an hareket edemedim, zihnim binlerce farklı şeyle dolup taşıtı - bizi burada, nehir kıyısında herkesin görebileceğine ve diğerlerinin dokunmanın onun kutsallığını değiştirmedeğini bilmediğine dair protestolar; Yavaş gitmemiz gerektiğini, çünkü birkaç hafta öncesine kadar başka birine hiç dokunmamış biri için öpücük muazzam bir şeydi.

Kendim yapmayı ne kadar çok istesem de, bunu ondan istemek niyetinde değildim. Sonra biraz geri çekildi ve nefesini hissettim, sıcaklığı dudaklarımda titredi ve zihnim tamamen, mutlulukla boşaldı. Kollarımı sıkıyorum, eğiliyorum ve kendimi onda kaybediyorum.

Zihnime mantıklı bir düşünce zerresi düşünmeden önce uzun zaman geçti - ve uzaktaki bir kafa karışıklığıyla, batan güneşin kapalı göz kapaklarımdan ötesinde sönmeye devam eden ışığı yerine, daha da parlaklaştığını fark etmem gerekiyor.

Teni bir tür beyaz ateşle parıldayan Nimh benden uzaklaşırken gözlerimi açtım; gözlerini açtığında gözleri de bembeyaz, sanki bedeni içindeki gücü tutmak için bir kabukmuş gibi. Yine de ondan korkabilmem için biraz gülümsedi ve bu Nimh'in gülümsemesi oldu - özel olan, sadece benim için. Konuşmuyor, ama şimdiden etrafında sis toplanıyor ve bir buğusu yanağıma okşamak için uzanıyor.

Sonra başını geriye atıyor, sis etrafında dönüyor ve onu göğsüne kaldırıyor.

Dünya beyaza büründü, kör edici, sağır edici. Bunun sonu yok, şekli yok - ve ben bir gemiden başka bir şey değilim, fırtınada bir toz zerresi gibi süpürülen sonsuz bir boşluğun parçasıyım.

Sonra bir şey parılıyor, bu uçsuz bucaksız beyaz denizde bir madde titreşiyor: en soluk leylak demetleri. Kendimi bu beyaz denizde demirleyecek bir şey bulamayarak ona odaklandım. Ve sanki gözlerim ışığa alışıyormuş gibi, renk fısıltıları artıyor. İplik iplik, içindeki negatif boşlukta bir şekil oluşturuyor, onu çevreleyen dallar çölde bir taşın etrafında savrulan kum gibi titreyip akıyor.

Altımda bir adam sureti duruyor, başı yukarıya doğru eğilmiş. Yüz hatlarını göremiyorum ama ben onlara odaklandıkça onu çevreleyen sis iplikleri güçleniyor, akıyor ve vücudundan dağılıyor ve kalçasının bir noktasına doğru çekiliyor. Sis dokusundaki bir düğüm gibi, iplikler ona doğru dönerek onu parıltatır.

Kuzey.

Kelime, isim bilincimde çınıyor ve ona bir ağaç parçasıymış gibi tutunuyorum, bu denizde, bu fırtınada tutunmam gereken tek şey. Ve sonra hatırlıyorum: Ben Nimh'im. Ben halkımın tanrıçasıyım. Tapınağımın kalbinin gücünü kanalize ediyorum. Ve bir amacım var.

Kuzey bana bakarken bir an daha oyalandım. Cebindeki koruma taşını görüyorum, ona doğru çekilen sis hatları; Ona olan inancını görüyorum, içinde *Ben*, etrafındaki sisi etkiliyor. İnancını görüyorum.

Yavaşça, acı verici bir şekilde, bilincimin genişlemesine izin verdim, Kuzey'i merkezinde tuttum ve beni toprakladım.

Sis, çok iyi bildiğim yerlerin şeklini çizen soluk renkli bir sis gibi arazinin üzerinde uzanıyor. Nehir binicilerinin gök çeliği çapayı parçalayarak onun için açtığı caddeden ve mavnaların en sıkı şekilde bir araya toplandığı göletlerden nehrin karşısına kıvrılıyor. Nehrin hattını takip ettiğimde, diğer demirlerin suyun altında nerede olduğunu görebiliyorum, arkalarındaki sis denizine karşı karartılmış fenerler gibi. Onlara uzanmaya çalışsam da onları yerinden oynatamıyorum - ilahi güç bile gök çeliğine dokunamıyor.

Sis bana nehirdeki yaşamın her parçasını gösteriyor: geri dönen birkaç balık, titreyen ağlarında yeşil parıldayarak, nehrin kenarındaki sazlıklar ve kökler sabit, derin bir menekşe.

Nehir, ona iki hafta önce yaptıklarımın etkisinden yeni yeni çıkmaya başlıyor. Eski haline dönmesi aylar, belki yıllar alacak. Öfkem ve kederim içinde yaptığım gibi, nehir yatağındaki suyu tekrar boşaltmak sadece biraz geciktirirdi. Sis suyun üzerinde yatıyor, yavaşça hareket ediyor, düşüncelerimle zamanda değişiyor - irademi harekete geçirmek, suyu buharlaştırmak ve amacımı gerçekleştirmek için hazır duruyor. Tüm derslerim, inancımın üzerine kurulduğu tüm hikayeler bana bunun -yıkım ve yeniden doğuş döngüsünün- olması gerektiğini söylüyor.

Yine de nehri yeniden yaşamaya başlarken ikinci kez yok etmeye gücümün yetmediğini görüyorum.

Sis hızlanıyor, dediğimi yapmak için sıçradı ve sonra bir yol buldum. Dikkatlice, tüm irademi toplayarak, nehrin suyunu ayırıyorum ve bir esintiyle savrulan toz gibi oradan geri savrulmasını sağlıyorum. Sis, sanki amacımı sezmiş gibi, korumaya çalıştığım nehri yok etmek için gök çeliğine doğru hızla ilerlemeye çalışıyor - ama ben sımsıkı tutunup tüm odağımı toparlıyorum.

Tapınağı çevreleyen ikiz nehirler boyunca, nehir ayrılmaya başlar ve tıpkı bir hirta ağacındaki karıncalar gibi, bekleyen nehir binicilerinin içinden geçmesi için patikalar açar. Işık Getiren'in armağanı olan saf güç selinde boğulduklarını artık daha fazla seçemiyorum.

Sis, nehri yok etme arzusundan bıkmış gibi, şehirde yeniden toplanmaya ve tapınağa doğru akmaya başlar. Evimin içinde bir yere çömelmiş, bıçağındaki kanı temizleyen Elkisa, arkadaşım olduğuna her inandırdığında yüzüme karşı bana bir kez değil defalarca ihanet eden hain.

Şimdi, nehir apayrı gök çeliği parçalarını kesintisiz bir halka haline getirmeden, sis şehrin geri kalanına geri dönüyor. Sihir

geri dönüyor ve Elkisa'nın avantajı yok oluyor.

Artık tapınağı alabilirdim. Bir mumu üfler gibi kolayca içerideki herkesin hayatını söndürebilirim. Riverstriders'ımın geri alması ve burayı tekrar benim yapması için koridorları boş bırakabilirim. Tüm varlığım harekete geçme, efsanenin bana yapmamı söylediği gibi yapma ihtiyacıyla ürperiyor. Tek bir düşünceyle hepsini yok edebilirim.

Ve onların ötesinde, altlarında ve etraflarında tapınağın kalbi. Kırılganlığını hissedebiliyorum. İrademe odaklanmak ve o kadim mekanizmayı sonsuza kadar parçalamak ne kadar kolay olurdu...

Işık Getiren rolüne adım attığınızda ne olacağınızı kim söyleyebilir?

North'un sesi sanki burada benimlemiş, eli elimde, dudakları kulağımın yanındaymış gibi yakın ve samimi. Tüm çabamı alan bir anahtarla dikkatimi tapınaktan ve içindeki düşmanlarımdan uzaklaştırıyorum.

Beni boğan beyaz ışık yok oluyor ve beni parçalanmış karanlıkta bırakıyor. El yordamıyla kendimi yere atacak bir şey, herhangi bir şey ararken tekrar döndüm...

Ve bir çift geniş, buğulu gözle tanışın.

Inshara.

Tanınma ve dehşet içimi sarsıyor ama sımsıkı tutunduğum için gözlerimi alamıyorum. Artık etrafımdaki şehri hissedemiyorum - ne tapınağı, nehir binicilerini ne de kaldırdıkları gök çeliğini.

Inshara'nın gözleri benimkilerle buluşuyor, gözü kara, ama ben baktıkça derinliklerinde korkuya benzer bir şey var. Sanki o da yakalanmış gibi, ikimiz de bize güçlerimizi veren kadim mekanik kalplere ikiz bağlantılarımızla bağlıyız. Beni tapınağın terasında yakaladığı gece bağına çalmış olabilir ama o gerçek ve şimdi benimki kadar güçlü yanıyor.

Düşüncelerim sanki bir anıyı hatırlıyormuş gibi titriyor - ama bana gelen görüntü tanıdık değil. Mor cüppeli uzun boylu bir kadın, peçesini yüzüne sımsıkı sarmış, dik dik bakan insanlarla dolu bir sokakta hızla ilerliyordu. *Jezara mı?* Küçük bir kızı elinden tutuyor, tutuşu çok sıkı. Onları izleyen insanlar alay ediyor, dik dik bakıyor - küçük kız nefretlerini bir fırtınada elektrik santralinin tenine değmesi gibi hissedebiliyor. Biraz sonra fırtına kopacak ve o ve annesi kaçmak zorunda kalacak.

Inshara'nın yüzü buruştu - uzaklaşmaya çalışıyor, şu anda aramızda geçenleri benden daha fazla kontrol edemiyor. Kendime ait bir hatıra önümde yanıp sönüyor: Daoman ve Techeki, bana çocukken

çağrımın ritüellerini ve görevlerini yerine getirmenin yolları. Sonra, daha eski bir anı: baş rahibimle birlikte tapınaktaki ritüel havuzunun yanında durmak.

Bir anahtarla düşüncelerimi uzaklaştırıyorum. Hem Alciel hem de tapınak onun kontrolü altındayken, Inshara'nın kalpler hakkında ne yaptığımı bilmesine izin veremeyeceğimizi neredeyse çok geç hatırlıyorum. İnancın önemini ve inancın ikimize de gücümüzü nasıl verdiğini bilmesine izin veremeyiz.

Aramızdaki ince, kırılmaz bağlantı hattının üzerinden birbirimize bakıyoruz, hala tutuyoruz, hala kopamadık. Tapınağın terasında bana dokunduğunda, tanrısallığa giden kendi yolunu açtığında olduğu gibi, sis etrafımızı sardı.

Etrafımızdaki sisle aynı girdaplı fırtınayı tutan gözleri kısıldı. Ve sonra onu görüyorum.

O zaten biliyor.

Anlamak damarlarımdan geçen buzlu su gibi içimden geçiyor. Bir şekilde kalpleri biliyor. Tanrısallığımızı kontrol ettiklerini biliyor. Onların benim kadar kendi gücünün de anahtarı olduğunu biliyor ve o...

Onun bir planı var.

O sırada Inshara saldırıyor, sessiz bir çığlık yüz hatlarını burkuyor ve zihni tüm gücüyle benimkini uzaklaştırıyor. Başım dönüyor, odak noktamın kırıntılarına tutunmaya çalışıyorum ama uzaklaştığını hissedebiliyorum - Işık Getiren'in gücü azalıyor, sönüyor, bitkinlik yüzerek beni aşağı doğru çekiyor.

Gücün yok etme hevesine rağmen aklımı ve irademi kendime ait tutmak için bu kadar çok savaştıktan sonra, hiçbir şeyim kalmadı. Ve son akkor ışık parçaları da solup giderken, minnetle nihayet pes ettim ve karanlığın beni ele geçirmesine izin verdim.

Nimh'in ayakları yere bastığı an iş biter. Işık sönüyor ve ipleri kesilmiş bir kukla gibi buruşuyor.

Başı taşa çarpmadan onu yakalamak için dizlerimin üzerine çöktüm ve çevremizdeki nehir binicilerinden bir soluk yükselirken onu kendime çektim.

"O Son Yıldız." Bu Orrun'un telaşsız, kendinden emin sesi. Gökçeliği nehirden çekmekten elleri hâlâ çamur içinde, yanımda duruyor ve sesi hemen fısıltıları susturuyor. "Tanrılar birbirine dokunabilir."

İçlerinden bir anlayış mırıltısı geçti ve Nimh kollarımda kıpırdandı. Ancak o zaman Orrun kadar çamurlu olduğumu fark ediyorum ve şimdi o da öyle. Sanırım hayatımın geri kalanında Nimh nehri ikiye ayırırken o çalkantılı su koridorunun içinde durmayı hayal edeceğim. Hareket etmeye çalışırken, "Kıpırdama," diye mırıldandım. "Sen sadece-"

Daha fazla almıyorum.

Nehir kıyısından daha uzakta olan nehir binicilerinden ilk başta sözsüz bir haykırış yükseliyor, ancak seslerindeki alarm beni Nimh'i dikkatlice yere indirmeme neden oluyor, böylece vücudumun her bir siniri gerilmiş halde ayağa kalkabiliyorum. Sonra kelimeleri çıkarıyorum.

"Ölümsüzler! Ölümsüzler tapınaktan geliyor!" *Elkisa.*

"Hazır olun," diye bağılıyor Orrun ve kedinin çökmüş bedeninin üzerinde pozisyon alıp almadığını kontrol etmek için arkama baktım - sonra nehir binicisinin kılıçlarından birini yanımda getirmeyi bilseydim diye düşünerek çamurlu ellerimi pantolonuma sürttüm. Ve sonra onu görüyorum: Nimh'in mızrak asası, yanında çamurda.

Aklımda, Matias'ın onu sakladığı yerde, tapınağın kalbinin derinliklerinde durduğunu ve Nimh'in yokluğunda birinin ona sahip çıkmasını beklediğini görüyorum.

O yapamıyorken onun için savaşacak biri.

"Buraya gelecekler," diyor Orrun, ben mızrak esasını alırken, sesi sert ve sakindi. Ne yaptığını gördüler - bütün şehir gördü. Sihirimize yeniden sahip olduğumuzu anlayacaklar ve sihirbazlarımız onlara karşı harekete geçmeden önce harekete geçmekten başka çareleri kalmayacak."

Ellerinde alevler canlanırken veya etraflarında hava parıldarken, etrafımızda nehir binicileri silahlarını hazırlıyor veya duruşlarını ayarlıyor. Bakışlarımı tapınağa çevirdiğimde, ellerinde silahlarla merdivenlerden inen siyahlara bürünmüş figürleri görebiliyorum.

"Buraya gelecekler," diyor Orrun tekrar ve birden onun demek istediğini anladım. *Burada.* Bu nokta, nehir kenarındaki çimenli küçük bir yükselti. "Nereye indiğini görmüş olacaklar."

Gülümseyen, karşılaştıklarında kedinin önünde eğilen, teknelerini bir saniye bile yakmadım diye benimle dalga geçen adamdan eser kalmamıştı artık. O tamamen odaklanmış ve amansız bir kararlılık içinde, iki elinde de birer bıçak tutuyor.

Mızrak esasını tutuşumu ayarlıyorum, nefesim şimdi o kadar hızlı geliyor ki anlayamıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor, ağzım kuru. *Bunu gerçek bir insana sokmak üzereyim,* dedim kendi kendime, silaha bakıp kendimi buna inandırmaya çalışarak.

Sonra tepemize çıktılar, çarpışan silahların ve bağırان seslerin ani gürültüsü sendelememe neden oldu. Orrun'un izini kaybettim ve kaosun içinden parıldayan bir silah bana doğru saplandığında içgüdüsel olarak asayı kaldırdım; Nimh'in dediğı gibi nehir binicileri savaşçı olmayabilirler ama etrafımda o kadar vahşice savaşıyorlar ki onları başka bir şey olarak düşünmek zor.

Tanrıçalarını korumak için savaşıyorlar.

Mızrak esasını yeniden kavradım, ağzım kurudu, kalbim gümbür gümbür atıyordu, kendimi yeniden çatışmaya girmeye, şiddetten kaçınma konusunda bana öğretilen her şeye karşı gelmeye ve Nimh'in savunucularına katılmaya zorlamaya çalışıyordum. Tarikatçılar dört bir yandan etrafımızı sararak dağılmaya başladılar. Yakında geri çekilme yolumuz kalmayacak.

Ve sonra onu görüyorum.

Elkisa'nın yüzü ter ve kirlle lekelenmiş, iki bıçağının da uçları kırmızıya batmış durumda. Kolaylıkla hareket ediyor, yakındaki bir nehir binicisinden gelen saf, çatırdayan bir büyü okunu savuşturuyor, çenesi açık bir şekilde bize doğru geliyor. Her hareketi ekonomiktir; tekrar eğilirken akıcıdır, sonra sorunsuzca

sihirbazın dizine tekme atmak için etrafında döner ve onu bir çıtırtı ve çığlıkla yere düşürür.

"Hain!" O kaba bağırışın benim tarafımdan geldiğini fark etmem bir an sürdü, ama başını aniden kaldırdı ve gözlerimiz savaş alanına kilitlendi. O tek kelimenin, onun etrafındaki darbelerin hiçbirinde olmadığı kadar yere düştüğünü görüyorum - birlikte yaptığımız yolculuğu, konuştuğumuz kelimeleri bir kalp atışı aralığında yeniden yaşadığını görüyorum.

Nimh'i hayatta tutmaya çalışacağına söz ver.,
Söyledim. *Biliyorsun istediğim budiye* yanıtladı. Ancak *istek* sözdeki farklı şeydir.

Ve bir an sonra bir tarikatçı bıçakla üzerime geliyor ve onu uzak tutmak için mızrak esasını geniş bir yay çizerek sallıyorum ve ayaklarımı durduğum yere dikiyorum. Nimh arkamda ve sonra nehrin kenarı - Yer veremem.

"Kuzey!"

"Kırala!"

Deli bir kadın gibi dövüşüyor, her iki elinde de bıçak, vahşi gözleri ve Elkisa'nın olmadığı öfkesi ve kederindeki her şeye sahip. Hiret'in saldırılarının hesabı yok, sadece öfke, ama bu tek başına tarikatçıyı yanıma geldiğinde önümde geri püskürtüyor gibi görünüyor - onun yerine Orrun'a dönüyor, Orrun'a dönüyor, o da onu açık dişlerle bekliyor.

Hiret yanımdaki yerine otururken, "Sonsuza kadar dayanamayız," dedim ve Nimh'in önünde ona yer açmak için yerimi değiştirdim. "Nimh'i canlı istiyor olmalılar, henüz istila edilmememizin tek nedeni bu." Kız kardeşi Didyet'i savaşın herhangi bir yerinde görüp görmediğini sormaya cesaret edemiyorum - bu, en azından Gripelerinlilerin katliamından sağ kurtulduğu anlamına gelirdi ama Inshara'ya dönme pahasına.

"Son Kehanet Yıldızı, itiraf etmek istediğim bir şey var," diyor Hiret, Elkisa dişlerini gıcırdatarak bize doğru gelirken bir nehir binicisinden aşağı inerken.

"Şimdi?" Karşıdan ona bakarak mızrak esasına tutunuyorum. "Hiret, biraz meşgulüz."

"Şimdi," diye yanıtlıyor. "Sonrası yoksa. Maita öldükten sonra inancımın sarsıldığını bilmenizi istiyorum. Onu ölümüne götüren bir tanrıçaya inanmak zordu."

"Nimh bunu anlardı, Hiret."

"Balıkçı Kral seni mızrak esasını almaya gönderdiğinde Elkisa'ya seni nerede bulacağını söyledim." Bir tarikatçı bıçakları kanlı bir şekilde bize doğru koşarken saldıracak kadar durakladı. Nefesini tutarak ekliyor, "Ben

şüphe ettiğim için utandım. Maita, ona hayatını vermeye yetecek kadar inanıyordu. Onun kadar güçlü olmalıydım."

"Durduğum yerden oldukça güçlü görünüyorsun," diye yanıtladım. "Yani sende tereddüt ettin. Artık buradasın."

"Nimhara'ya üzgün olduğumu söyler misin?" o soruyor.

"Ona kendin söyleyebilirsin," diye yanıtladım. "Dikkat!"

Tam iki tarikatçı üzerimize atılırken döndü. Hiret kendini en yakın yere atarak onu yere indirdi ve bıçaklar çekilip birbirlerine kenetlendiler.

Diğerine doğru hamle yapıyorum ama o beni geçiyor. Ve her şey yavaşlar.

Adam yuvarlanır ve Nimh'in yanında tek dizinin üzerine çöker.

Bıçağı geri çekerken birinin büyüünün ışığında parlıyor. Sanki evdeki yastıklardan fırlayan bir planörmüş gibi zihnim yörüngesini otomatik olarak çiziyor.

Kedi uluyarak kendini Nimh'in saldırganına atıyor.

Bıçak ona doğru alçalmaya başlar.

Hareket ediyorum, iki elimle mızrak اساسını kavrayıp etrafında sallıyorum ve adamın yan tarafına doğru kaymasını izliyorum. Bıçağın ucu kaburgalarından sıyrılıp vücudunun derinliklerine inmeden önce darbeyi hissediyorum ve adam gidiyor. yere yayılıyor ve çok fazla kan var.

Çok fazla kan.

Mızrak اساسında, bıçağından sarkan tılsımlarda kan, yan tarafında kan, dudaklarında kan. Nimh'in hareketsiz vücudunda kan var ama hepsi saldırgana ait, çünkü onu bıçakladım.

BEN bıçaklanmışo.

Sırtüstü dönerek bana baktı ve bakışlarımız birbirine kenetlense de orada anlamamı sağlayacak hiçbir şey göremiyorum -ne çılgınlık, ne de sihir. Sadece öfke.

Sonra gözlerinin arkasındaki o öfkeli ışık söndü ve bir an sonra gitti.

Karanlığın içinden yüzerken gördüklerimi işlemek için zamanım yok: Kuzey, kıpkırmızı lekeli mızrak asamı mile doğru tutuyor, bir adamın bedeninin üzerinde duruyor, onunla benim aramda duruyor. Yanındaki bindle kedisi, tüyleri diken diken, onu iki katı büyüklüğünde gösteriyor. Onların hemen yanında, her iki elinde de birer bıçak olan Hiret, Ölümsüzlerden birinin hareketsiz bedeninden aşağı iniyor.

Ama başka bir tarikatçı diğer tarafından kuzeye koşuyor, hareketleri kopuk - ya da görüşüm parçalanmış, zihnim kalbe olan aşırı duyusal bağlantıdan geri dönmeye çalışıyor. Ona uzanmak için doğrulmaya çalışıyorum ama vücudum hareket etmiyor. Nefes almak için nefes alıyorum, başını kaldırmasını diliyorum ama öldürdüğü adama bakmayı bırakamıyorum, bedeni donmuş, gözleri vahşi.

"Kuzey!" Adı çatlak bir çığlıkla ağızımdan fırladı ve bu onu uyuşukluğundan sıyırmaya yetti.

Başını kaldırdı ve yarım saniye sonra mızrak asasını kaldırdı ve tarikatçının darbesi bir tarafa saptı. North sendeleyerek geri çekilir, ama sonra Orrun oradadır, kavgayı acımasızca devralır, tarikatçı düşüp bir ıstırap çığlığıyla geri dönene kadar balık temizleme bıçağıyla biçer.

Mızrak asasının ucu, udjet tılsımlarının şingirtisi ve gümbürtüsüyle yere çarpıyor ve tek dizinin üzerine çöküyor. "Ben... ben öyle demek istemedim ki..." dedi, yüzü bembeyazdı. "O mu-"

Buruk bir çabayla elimi hareket ettirmeyi başardım - ona uzanmak için yeterli değildi ama hareketi gördü ve bir anda parmakları benimkine dolandı. Sanki dokunuşu içimdeki bir şeyi canlandırıyormuş gibi, doğrulup oturabiliyorum, dünya baş döndürücü bir şekilde dönüyor ve midem bulanıyor.

Tarikatçıları geri püskürtmenin bir yolu olarak etrafımızda bir tür bariyer oluşturmayı düşünerek sise uzanmaya çalışıyorum. Aklımın derinliklerinde bir şeyler kopuyor,

ve haykırıyorum, bir kez daha karanlığa gömülmeye başlıyorum - sadece Kuzey orada, mızrak esasını düşürüyor ve ben yere çarpmadan beni tutuyor, bir kolunu kaburgalarımaya doluyor.

"Büyü kullanamam," diye nefesim kesildi, tek cankurtaran halatımmış gibi kolunu tuttum. "Inshara beni kalple olan bağlantımdan attı..."

"İnşara?" North yankılandı, bana korkulu bir bakış attı - bu isim onu dehşetinden uyandırmaya yetti.

Başımı salladım, açıklayamıyordum, burada ve şimdi değil. Bunun yerine kolunu sıktım, ona yaslandım, bitkinlik vücuduma titremeler gönderiyordu. Tarikatçılar daha da yaklaşıyor - uzaktan Elkisa'nın çaba ve zafer çılgınlığını duyabiliyorum ve onun birini öldürmüş olması gerektiğini biliyorum. O sesi, o ağlamayı, beni savunmak için harcadığı yıllardan tanıyorum.

Titreyerek çevremizdeki nehir binicilerini taradım ve her geçen dakika daha az olduklarını derin bir dehşetle fark ettim. Tarikatçılardan biri, Orrun bir diğerine dolanırken onu kuşattı ve ona bir bıçak savurdu ve ben öne doğru yalpalamaya çalıştım, sadece çaresizce Kuzey'e yaslandım - ama sonra birdenbire bir taş fırladı, tarikatçının göğsüne çarptı ve onu yere fırlattı. yokuş aşağı geri yuvarlanmak.

Başımı çevirdiğimde Matias'ın biraz uzakta, elinde bastonuyla durduğunu görüyorum - bastonu yere her vurduğunda, topraktan bir avuç dolusu taş fırlıyor, havada uçuşan cephaneler, ardından bir dokumayla düşmanlara ulaşmasına izin veriyor. el hareketi.

Bakışlarımı takip eden North, patlayıcı bir nefes verdi. "İşe yaradı," diye idare ediyor. "Gök çeliğinden kurtulmak - nehir binicileri sihir kullanabilir."

İçimde bir umut kıvılcımı canlandı ve North'un kolundan çekiştirdim, ayağa kalkmama yardım etti, sallanan bacaklarım beni yere sermekle tehdit ederken beni tuttu. Etrafımızda, nehirgezginli büyücüler silahlarını atıyorlar ve geri dönen sisi yönlendirmeye çalışıyorlar. Ben uzandım ama görüşüm bulanıklaştı, bitkin titremeler kötüleşti, ta ki North beni sıkıştırana kadar, yüzü endişeden kaskatı kesilmişti. "Dinlenmen gerek," diye bağıyor savaş sesleri arasında. "Seni buradan çıkarmalıyız."

Protesto etmek, ben kaçarken halkımın benim için savaşmasına izin vermeyeceğimi beyan etmek istiyorum - ama daha ağızımı açamadan North bir küfür mırıldanıyor, başını kaldırıp arkamıza bakıyor. Bakışlarını takip etmek için döndüğümde, ne yaptığını görüyorum: tarikatçılar şimdi arkamızda, geri çekilmemizi kesiyorlar.

Etrafımız sarıldı.

Tanıdığım bir ses acı içinde haykırıyor ve Hiret, kalçasında kemiği açığa çıkaracak kadar derin bir yarayla yere yığılıyor. Orrun saldırganı onun işini bitirmeden önce yere sermeyi başardı ama onun ötesinde diğerlerinin düştüğünü görebiliyorum.

Sihirle bile... bizkaybetmek.

"Geri çekilmenin bir yolunu bulmalıyız," diye haykırdım North'un kulağına. "Ayakta kalmama yardım et - belki yapabilirim -"

Ben konsantre olmaya, kalan güç kırıntılarına ulaşmaya çalışırken, itirazları hafif bir vızıltıya dönüştü. Sis orada, emrim için hâlâ hazır ama iradem paramparça. Başım ağrıdan zonkluyor. Bunu görmezden gelmeye, o alev alev yanan beyaz fırtınaya geri çekilmeye çalışıyorum, bu çaba kafamı parçalamakla tehdit etse de—

"Nimh, durmak!"

Kendime döndüğümde, North'un korkudan kocaman açılmış gözleriyle beni salladığını gördüm. Konuşmak için ağzımı açtım ama onun yerine anlaşılmas bir inilti kaçtı. Kedi bir anda yanıma geldi ve sanki ayaklarımın üzerinde durmama yardım ediyormuş gibi tüylü kafasını bacaklarıma doğru itti. North beni kendine çekti ve sonra eğilerek mızrak asasını aldı ve diğer nehir binicilerini arkasında tutmaya çalışmak için döndü. Orrun orada bir yerlerde ve Matias hâlâ; diğerleri düştü, *fazla* diğerleri. Tarikatçılar benim hissettiğimin aynısını hissettiler; zaferlerini hissederek saldırıyı daha da sıkılaştırırlar.

Sonra gökyüzü bir kükremeye yarılır.

Dik durmaya çalışarak homurdanan North'a karşı geri çekildim, ani bir rüzgar bizi duracağımız yerden uzaklaştırmakla tehdit etti. Tüm savaş alanında çatışma durdu, yüzler bakmak için yukarı döndü. Ağırlığımı değiştiriyorum, başımı geriye atıyorum ve akan gözlerimden şu anda tepemizde süzülen şeye bakıyorum.

Riverstrider'ın büyü ateşi meşalelerinin ışığında gümüş metal parılıyor, beyaz vurgular uzun, zarif bir dış çizgiyi tanımlıyor. Yaratığın her iki yanında zarifçe kıvrılmış iki kemer, kusursuz kanat taklidi. Karnının altındaki mavi-beyaz ateş noktaları, motorların kalın, ağır vızıltısını yayar, o şey olduğu yerde asılı kalmaya devam edecek şekilde ayarlanırken, bir o yana bir bu yana hafifçe devrilir. İçgüdüsel olarak North'a baktım ama o da ağzı açık bir şekilde uçan makineye bakıyordu.

Karnım kasılıyor, şokun bir anlık hafiflemesinden sonra korku geri dönüyor. *Inshara hangi yeni dehşeti ortaya çıkardı?*

Bir tıslamayla, şeyin düzgün tarafında bir dikiş belirir; bir an sonra genişleyerek bir kapı şeklini alıyor. Orada bir figür duruyor, arkasındaki monitörlerin ve kontrol panellerinin ışığında kontrast oluşturuyor - ben herhangi bir özellik seçmeden, figürden turuncu bir alev fışkırarak savaş alanını bir kükreme ile kesiyor.

"Geri bas!" tarikatçılar ve nehir binicileri dağılırken, tüm yüzler yukarı dönükken yüksek ve yoğun bir ses haykırıyor. "Hepiniz geri çekilin.Sağ şimdi yoksa yüzlerinizi ateşe vereceğim!"

Zihnim sersemliyor, şok ve kafa karışıklığı ayaklarımı tutmamı daha da zorlaştırıyor, ama o sesi tanıyorum, her ne kadar ajitasyondan bozulmuş olsa da.

Onu tanıyorum - ama tam bir şaşkınlık içinde patlayan Kuzey oldu, "Miri?!"

Şoktan kurtulmaya çalışan bir çift tarikatçı tekrar üzerimize gelmeye başladı ama Miri'nin elindeki bir şeyden alevler bir kez daha fırladı. Tarikatçılardan biri dans ederek uzaklaşıyor, ancak diğeri daha az hızlı, ceketinin kenarı alev alıyor.

"Hata." Tarikatçı alevleri yuvarlayıp söndürmek için kendini yere atarken Miri'nin sesi sinirden gergin. Uçan makine biraz daha şiddetli bir şekilde devrilirken, kapının yanında biraz sendeledi.

"Saelis, onu sabit tut, beni dışarı atacaksın! Selam Kuzey!"

Ateş püskürten uçan bir makinenin görüntüsü çok fazla kanıtlıyor, bizim tarafımızdaki herhangi biri tepki veremedi, Elkisa'nın sesini bir kükreme gibi yükseltti. "Geri çekilmek!Tapınağa geri dön!"

Tarikatçılar onun emirlerini yerine getirmeye çalışırken birkaç çatışma daha patlak verir, nehir binicilerinden birkaçı yeni avantajlarını zorlamaya çalışır.

Miri, Saelis'e emirler verirken, görünmeyen bir yerde ve görünüşe göre uçuşlarını kontrol ediyor - ya da bir şekilde kontrol ediyor - uçma makinesi tekrar alçalıyor. Nehirgezer mavnasında neredeyse bir iskele tahtası gibi hareket eden kapının kenarı, yeri sıyrıyor.

"Çabuk gel!" Miri elindeki küçük bir silindir gibi görünen şeyi bir kenara fırlattı. "Aslında silahımız yok, onlar bunu anlamadan gemiye binsek iyi olur."

North'un kolu, benimle birlikte arkadaşına doğru hareket etmeye çalışarak etrafımı sıkıyor. Çok az ilerleme kaydediyoruz, bacaklarım hâlâ düzgün çalışmayı reddediyor, ta ki diğer taraftan başka bir kolun beni sardığını hissedene kadar - başımı kaldırdığımda tanıdık, yıpranmış, asik suratlı, bitkin ama kararlı bir yüz buluyorum.

Matias, Miri elimi tutup beni gemiye çekene kadar North'un beni iskeleye bindirmesine yardım ediyor. Matias'ın arkasında Orrun emirler yağdırıyor, nehir binicilerinin geri çekilmesini organize ediyor. Bazıları doğrudan nehre dalıyor, kıyılar ile ortasındaki mavnalar arasındaki mesafeyi uzun vuruşlarla kat ediyor; diğerleri yaralıları güvenli bir yere götürmek için balıkçı teknelerine ve botlara taşımaya yardım ediyor.

Orrun döndü, üzerimizden geçti ve ardından uzun bacaklarının birkaç adımıyla Matias'la arasını kapattı. "Git," diye bağıyor motorun gürültüsü arasında. "Buradaki yaralılarla ben ilgileneceğim; Kutsal Olan'ın sana ihtiyacı olacak."

Matias kollarını genç adama dolamak için öne doğru eğiliyor ve gürültüde duyamadığım bir sesle onun kulağına konuşuyor. Boynuna doğru uzanıp başının üzerinden bir şey çekip Orrun'unkinin üzerine geçirmesini izliyorum - bu bir kolye, onun birçok boncuk dizisinden biri. Orrun onunla göz göze geldi, başını salladı ve yaşlı adamın kolunu sıktı. Sonra Hired'i kayıklara doğru taşıyan son nehir binicilerine yardım ederek arkasını dönerek gitti.

Miri beni kapıdan yarı destekliyor, yarı sürükleyerek kapıdan uzaklaştırıyor, North'a mızrak asasını bir takırtıyla metalik zemine fırlatması ve sonra gemiye atlaması için yer açıyor. Ayaklarını altına alır almaz Matias'a elini uzatmak için döner ve yaşlı adamın gemiye binmesine yardım eder. Sonra Miri elini loş bir panele çarptı ve kapı tıslayarak kapanarak motorlardan gelen gürültüyü yalıtı ve bizi kulak çınlatan bir sessizlik içinde bıraktı.

Nefes nefese, dağınık eflatun buklelerini yüzünden geri iterek, "Eh, bu heyecan vericiydi. Herkes iyi mi?"

Elleri dizlerinde, yarı kambur, hareketsiz duran North, yarı hıçkırık, yarı rahatlama çığlığı gibi bir ses çıkardı ve kollarını ona dolamak için ona doğru atıldı.

Bildik bir sıcaklık öfkeyle mırıldanarak bileklerime dolanırken bacaklarım kıvrılmaya başladı. Sanki bu anlık güvenlik, ne kadar imkansız ve beklenmedik olursa olsun, zihnimin tek beklediği şeymiş gibi, parlak monitörler ve kontrollerin yanıp sönen ışıkları görüşümde sönük. Onlara izin verdim ve beni ikinci kez iddia ettiği için yorgunlukla savaşıma zahmetine girmedim.

Miri'yi ciyaklayana kadar sıktım, yüzümü saçlarına gömüp tanıdık kokusunu içime çektim.

"Kuzey!" Ben Matias ve bir saniye sonra Miri'den uzaklaştım -sanırım daha hızlı hareket etmem için beni itiyor- ona doğru savruluyordu.

Bir kolu Nimh'in altında, ben de onun diğer tarafını tuttum, dizlerimin üzerine çöktüm ve onu yere indirdim. Kargaşa içinde gemiye atlamış olması gereken kedi, yanımda endişeyle yürüyor. Ağzından yumuşak bir nefes kaçtı ve kalbim yeniden atmaya başladı.

"Onun nesi var?" diye soruyor Miri, diğer tarafımda bir dizinin üzerine çökerek, kediye geniş bir yatak ve korku dolu bir bakış atarak.

Matias, "Dinlenmeye ihtiyacı var," diye yanıtlıyor. "Bence kendini fazla büyüttü - iyileşecek."

Saelis'in sesi kapıdan kokpite kadar geliyor. "Kuzey, sen... ah, nedir bu? *O?*" Gözleri, bakışlarına sabit, gözlerini kırpmayan bir bakışla karşılık veren kedinin üzerinde.

Gözlerimi Nimh'ten ayırmadan, nefesinin yavaş, nazik iniş çıkışlarını görmeye aç bir halde, yorgun bir kahkaha attım. "Ona kedi denir. O... uh... bir arkadaş. Ama belki de ona dokunmaya çalışma."

Saelis alçak sesle bir şeyler mırıldandı ve bana, bir hayvanı ilk kez gördüğünde verdiği tüm tepkiler arasında, onu kollarının arasına almak gibi bir şey olmadığı izlenimini verdi. İleriye doğru birkaç adım atıyor, gözleri Nimh'te. "O iyi mi?"

"Görünüşe göre sadece dinlenmeye ihtiyacı var," dedi Miri ayağa kalkarak. Sonra donup kalıyor, gözleri büyüyor. "Sae, biri hâlâ bu şeyi uçuruyor mu?"

Hafif bir gülümsemeyle, "Bir tür otomatik gezinme deseni için düğme buldum," diye yanıtlıyor ve onu görünce, altımdaki zemin sabit gibi görünüyor.

ayak biraz "Nimh'i arka tarafa götürelim, daha rahat edecek. Sadece yatakları kullanabilsek bile belki bir çeşit medikal var."

Nimh'i kollarıma aldığımda ve o kıpırdanarak göğsüme bir şeyler mırıldanırken, Saelis ve Miri anlam veremediğim bir bakış attılar, hafif, geçici bir gülümseme, ama bu bana... bir beklenti, belki de hatırlatıyor? Sonra Miri sabırsızca yanımdan geçip kış tarafına doğru hızla ilerliyor.

Neredeyse parmaklarını şaklatarak, "Buradan," diyor ve her zaman yaptığım gibi, itaatkar bir şekilde peşinden gidiyorum, kedi bacaklarımı o kadar sıkı sarıyor ki neredeyse beni düşürecek.

Nimh'i dikkatlice kapıdan içeri taşımak için yana döndüm ve olduğum yerde kalakaldım. Tanımadığım ekipmanlar ve mavi jel şilteli iki yüksek teknoloji yatağın hakim olduğu küçük bir oda.

Ve o iki yatakta oturanlar annemlerdir. *İkisi birden*annemin.

Ve ikisi de bana bakıyor, ikisi de gülümsüyor - ikisi de net bakışlarla, kalpleri gözlerinde. Anasta ağlıyor. Beatrin berbat görünüyor - gözleri gölgeli, yüzü sıska, öncekinden on yıllar daha yaşlı görünüyor - ama o kendisi.

Anasta aniden ayağa kalkana kadar hepimiz olduğumuz yerde donup kaldık. Az önce boşalttığı yatağı işaret ederek, "Onu buraya koy," diyor. "Matias, o iyi mi?" Bu onun Nöbetçisinin sesi, sadece işi ama ben Nimh'i nazikçe şiltenin üzerine bırakırken kolumu sıkmak için uzanıyor. Ben alnına düşen saçlarını düzeltirken yumuşak bir nefes verdi ve odadaki her şeye rağmen, her *bir* Burada, bu odada, bir parçam onun nefesini izlemeye devam etmek, onun iyi olduğuna dair kendime güven vermeye devam etmek istiyor.

Dinlenmesi gerekiyor, dedi Matias sabırlı bir tavırla.

Kedi bir daire çizip onun bacaklarının üzerine çökerken, bakışlarımı uyuyan tanrıçamızdan ayırdım. Anneme dönüp baktığımda, sanki ilk adımı nasıl atacağımı tam olarak çözemiyormuşum gibi, neredeyse utangaçlığa benzer bir şeyle olduğum yerde kalakaldım.

Sonra Beatrin, onu şimdiye kadar duyduğumdan daha tereddütlü bir şekilde konuşuyor. "Kuzey?" Bir an sonra kollarımdayım ve benim onu sıkıştırdığım kadar o da beni sıkıyor ve iki eliyle yüzümü kucaklıyor, yanaklarımdan öpüyor - gözyaşlarımı öpüyor - ve o da ağlıyor. Yakından, gözlerinin etrafındaki yeni çizgileri, yüzündeki bitkinliği görebiliyorum. Onun titremelerini hissedebiliyorum. Inshara'nın onun için aldığı bedeli görebiliyorum.

"Kuzey, çok üzgünüm," diye fısıldadı, gözleri akmamış yaşlarla ıslanmıştı.
"Lütfen anladığınızı söyle. Seni seviyorum - hiç kimse senin yerini alamaz.

"Elbette," diye fısıldıyorum. Hiçbiri sen değildin.

Ve bunu biliyorum. BEN *Yapmak* biliyorum. Ama yine de, en ufak bir parçam içimde kıvranıyor - tüm hayatımı kan annemin adım atmamı, bir varis gibi davranmamı, çalışma ve keşif hayallerini bir kenara bırakmamı söylemesini dinleyerek geçirdim. Sahibim *Asla* Beni sevdiğinden şüphe duyuyordum ama Inshara'nın annemin hüsrânının o küçük tohumlarını alıp onları sözlerine dönüştürme şekli. *Onun her zamankinden daha iyi bir varis olduğunu görmek zor değil...*

"Sen değildin," diye tekrarladım. "Oldu o"

Çünkü onun dehşeti ve dehşeti budur. İçimdeki tohumların budaklı, çirkin, dikenli silahlara dönüşerek kendimi kaybetme fikri. Sevdiklerimi avlama fikri, *incitmek* onlara ...

"Güvende olmana çok sevindim," diye mırıldanıyor Beatrin, bir eliyle buklelerimi -yıllardır görmediği kadar uzun bir süre- geri iterek sıcak bir günde soğuk çay içiyormuşum gibi beni içinize çekiyor. "İkinizi de kaybettiğimi düşündüğümde..."

Buna karşı gözlerimi kapatmalıyım. Beni kaybetmesi ve bir iki gün sonra babasını kaybetmesi, kederinin derinliklerinde tahta çıkması... Onu yas kıyafetleri içinde hayal edebiliyorum, ağzının sert çizgisini, reddetmesini hayal edebiliyorum. tereddüt Onu geceleri Anasta'nın kollarında ağlarken hayal edebiliyorum.

"Suç yok," diye azarladı zihnimi okuyarak ve gözlerimi açtığımda gözyaşlarının arasından gülümsüyordu. "gerçi ben *yapt* Sana planörün güvenli olmadığını söylüyorum."

Miri'nin sesi kapı aralığından kesiliyor. "Adil olmak gerekirse, Majesteleri, *gök şarkıcısı* onun yanında, o kadar güvenliydi ki..." Sözünü kesti çünkü muhtemelen "kraliyet sarayı" demek üzereydi ve evimin ne kadar güvenli hale geldiğini hepimiz gördük. Sabote edildi, dedi, kendisiyle çelişmemizi istercesine çenesini kaldırarak.

"Kim tarafından?" Beatrin ve ben hep birlikte talep ediyoruz. *Biliyordum*. Düşükten sonra bundan o kadar emindim ki, ama daha önce hiç düşünmemiştim. *gök şarkıcısı* haftalardır, hayatımı alamayacak veya kurtaramayacak bir şeyi düşünecek bir anım bile olmadı.

Saelis, yanındaki yerinden, "Emin değiliz," diye itiraf ediyor. "Ama o haklı."

Açıklama havada kalıyor. Beni kimin öldürmek istediğini bulmak için zaman olacak.

"Pekala, buraya nasıl geldiğimi unut," diyorum, Nimh'in karyolasının kenarına tüneyip onu kontrol etmek için aşağı bakıyorum. Sessizdi - kedi ona karşı top şeklinde kıvrılmışken daha şimdiden daha huzurlu görünüyor, kulakları seğirip dönerken hepimizi takip ederken gözleri sadece yarık. "nasıl oldu *Sen* buraya gel Ve bu şeyde?"

"Kısa versiyonu," diyor Saelis, konuşmaya hazırlanırken Miri'nin sözünü keserek, "saraya girdik ve kraliçeyi çoktan Inshara'nın elinden kurtulmuş bulduk. Ancak şehirde ve sarayda işler kötü. Herkes paniğe kapılmış durumda - ve Inshara şehre geri döndüyse muhtemelen eskisinden çok daha fazla zihni kontrol edebilir."

Anasta hikayeye devam ediyor ve ekliyor: "Inshara uzaklaştıkça gardiyanlar onun etkisinden kurtulmaya başlıyorlardı - emirlerimi tekrar almaya istekliydiler. Tapınağa geri döndük ve bir meydan savaşının sürmekte olduğunu gördük."

Miri, "Biz de bunun için koştuk," dedi. "Pek çok rahip yardımcısı ve Gripelerin çıkışlara doğru gidiyordu, biz de onlara katıldık."

Tekrar Nimh'e baktım - burada Elorin'i ve çıkışa ulaşmayı başaramayan diğerlerini gören tek kişi. Tasarruf etmek için zaman kazanmaya çalıştıkları arasında arkadaşlarım ve ailem var mıydı? asla bilemeyeceğim

"Tapınaktan çıktık," diye devam ediyor Miri, "ve ORACLE'ı hatırladık" - ve bileğini sallıyor ve üzerine benim bileziğimi takıyor - "ve dağ inine doğru yol almamıza yardım etti. Ne yapacağımıza karar verene kadar saklanmak için en iyi yerin burası olduğunu düşündük. Yani, bizi yetkili kullanıcılar yaptığınız için teşekkürler."

"Nimh'i oradan izliyorduk..." Saelis, hepimizin şahit olduğu şeyi nasıl tarif edeceğinden emin olamayarak susuyor.

Miri, "Büyülü baş belası eylemini gerçekleştirdi," diye belirtiyor. "Ve sonra bu vahşi sis, tamamen yeşil ve mor, fırtına bulutlarından daha kalın bir şekilde geldi. ORACLE'ın karargahının tamamı bir Yükseliş Günü geçit töreni gibi aydınlandı ve bu şey" -yaslandığı yüzeye iki kez vurdu- "harekete geçti."

"ORACLE'ın yakıtı ihtiyacı vardı," diye mırıldandım. "Gök çeliği halka buğuyu kesmişti ama yüzüğü kırduğumuzda sis geri geldi."

Miri gülümser. "Cidden ama öyleydi *vahşi*. Keşke her şeyi kaydetmek için üzerimizde bir kamera olsaydı. Bir servet kazanırdık."

"Her neyse," diye araya girdi Saelis nazikçe. "Mekan aydınlandığında, bileklik aşırı yüklendi - bir kerede çok fazla pil şarjı olabilir, belki. O zamandan beri ondan bir ses alamadık ama asil hizmetinde öldü."

neden. Neyse ki sis geldiğinde ana bilgisayarlar tekrar çalışmaya başladı ve ORACLE mekiğın kullanılabileceğini önerdi, bu yüzden..."

Miri sözlerini şöyle bitiriyor: "İşte bu yüzden, bir aerosol motor yağı kutusu ve bir alev makinesi yapmak için bir araya getirilmiş bir kaynak torcuyla kapı eşiğinden sarkmaya başladım."

Saelis, "Ve nasıl eski bir mekiğı uçurmaya geldiğimi" kabul ediyor.

"Nasıl uçuyor?" diye mırıldandım, durumumuz ne kadar ciddi olursa olsun, bir yanım gidip kokpite bakmak için seğiriyordu.

Saelis, "O oldukça basit," diye yanıtlıyor. "Oyun kolu kontrolleri, bir sürü piktogram." Başını eğerek, o sessiz tavrıyla beni inceliyor. Bir ömür boyu pratiğı oldu - içimdeki korku ve rahatlama yumağının dışarı taşmasına izin vermek için kenara ne kadar yakın olduğumu gördüğünü biliyorum. Mekiğın kontrollerini sorduğumu biliyor çünkü bu büyük şeyler denizinde yapabileceğim tek şey küçük bir şey. Nimh'e kadar kimse beni okumakta ondan iyi olmamıştı. "Sen pilotsun" diyor. "Neden öne gelmiyorsun, sana göstereyim."

Matias, Anasta'nın yanındaki yerinden konuşuyor. "Git Kuzey. Nimh iyi olacak. Bu düzenek havada kalabiliyorsa, bırakın öyle yapalım. Bir sonraki rotamıza karar vermek için uyanana kadar beklemeliyiz.

Anasta yavaşça, "Nimh ile oturacağım," diyor, yanıma, karyolasının kenarına tünüyor. Kedi hakkında Miri ve Saelis'ten çok daha az endişeli görünüyor ve elimde olmadan annemin Gizli Gözcü rolünde Aşağıdaki dünya hakkında ne kadar bildiğini merak ediyorum.

Ama Miri'nin elimi tutmasına ve beni medikalden çıkarmasına izin verdim - omzunun üzerinden arkasına bakarken parmaklarımı hızlıca sıktı. "Bu şeyi çarpmasak iyi olur," diyor sesini alçaltarak. "Nimh ile Ve gemideki kraliçe?"

Saelis bize önderlik ediyor ama biz kokpite varmadan önce durup yüzünü bize çeviriyor. Ve Miri onun hareketini yansıtıyor, bana doğru dönüyor, bir an beni inceliyor ve sonra kollarını boynuma dolamak için devreye giriyor. Bir an sonra Saelis'in kolları ikimizi de sardı.

Beni geri almak için gereken tek şey bu ve yine ağlıyorum, kelimelerle yarı boğuluyorum. "İkinizin de öldüğünü sanıyordum."

"Güvendeyiz," diye mırıldandı Saelis. "Annelerin de öyle. Sen? Giysilerindeki kan senin mi?"

Ellerimi bırakmadan başımı salladım. Hayır, yapmak zorundaydım... Ama kelimelerin geri kalanında boğazım düğümlendi.

"Kendini savunmak zorunda mıydın?" Miri yumuşak bir sesle diyor.

"Senin başlatmadığın bir kavgada mı?" Saelis ekler.

"Ama yaptık," diye fısıldadım. "Tapınağa saldırmaya karar veren biziz."

"Ve Inshara tapınağı alan, Alciel'i alan, her şeyi almaya çalışan kişi," diye yanıtıyor Saelis, sakın ve kararlı bir sesle.

"*bunların hiçbirisinin hatan,*" diye fısıldadı Miri şiddetli bir sesle. Sonra, başını kaldırıp bana bakacak kadar geri çekilerek yanakları da gözyaşlarıyla buruştu: "Ama eve döndüğümüzde kesinlikle sana şimdiye kadarki en iyi terapisti bulacağız, çünkü bir *payon*lara şöyle."

"Nimh gerçekten iyi mi?" diye sordu Saelis, Miri benden hafif bir gülümseme almayı başardıktan sonra.

Başımınla onayladım. "Güçlerini fazla zorladı sanırım. Ve Inshara hakkında bir şeyler söyledi - ikisi de kalpten bağlı. Uzun hikaye," diye ekledim ifadesiz yüzlerine dikkat ederek. "Matias yakında iyileşeceğini söylüyorsa, iyileşir. O güçlü bir büyücü, bilirdi."

"Güzel," diyor Miri. "Ayrıca az önce kendini duydun mu?"

Sihirbazlar, diye mırıldandı Saelis, başını sallayarak.

Biliyorum, diye mırıldandım kendiminkini sallayarak.

Üçümüz bir an sessiz kaldık ve konuşmadan, her zaman yaptığımız gibi alınlarımızı birbirine dayamak için başımızı eğdik. Ama tanıdık gelse de -ev gibi, güvenlik gibi, ihtiyacım olan her şey gibi hissettirse de- bir parçam şimdiden mekiğin kış tarafına doğru çekiliyor.

Nimh'e geri dön.

Savaştan önce, ona inançtan ve ona ne kadar inandığımdan bahsettiğimde, aklım hiç tereddüt etmedi. Benim *kalps*esli olarak itiraf edemediğim şeyi biliyordum.

Onu seviyorum.

Ve sonra, içimde bir panik kıvılcımı kabarıyor, şöyle düşünüyorum: *Tüm olanlardan sonra bunu Miri ve Saelis'e nasıl söyleyebilirim?*

Sonra Miri homurdandı ve beni daha sıkı kavradı, iyice sıkı. "Gerçekten iyi bir kucaklama," diyor, sesi hâlâ gözyaşlarından dolayı pürüzlü. "Ve sonra tanrıçana geri dönersin, aşık çocuk."

İtirazım otomatik. "Ama siz ikiniz..."

Parmağını dudaklarıma götürerek beni susturdu ve gözlerimizin buluşmasını bekledi.

"Kuzey," dedi, onu daha önce hiç görmediğim kadar ciddi. "Seni seviyoruz."

Saelis sessizce, "Yapıyoruz," dedi.

"Ve sen bizi seviyorsun," diye devam ediyor.

Başımı salladım, hala sessiz. Miri ile hep böyle olmuştur. Onu durduran yok.

"Ama," diyor, "buna kehanet diyebilirsin, kader diyebilirsin, terapistinle de konuşman gereken çok karmaşık kişilik faktörleri, sosyo-tarihsel güçler ve travmatik deneyimler diyebilirsin. Buna ne istersen diyebilirsin. O senin şahsın."

"Sen benim..." Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım düğümleniyor ve sözlerim bir türlü çıkmıyor.

Saelis usulca, "Ve her zaman da öyle olacağız," diyor. "Yürümeye başlamadan önce en iyi arkadaşlık. Ya da biz Miri'nin peşinden koşmadan bir şeyleri kırmasını engellemek için. Ama burada, Nimh ile bir şey paylaştın." Sesi her zamanki gibi daha yumuşak, daha ciddi ve nazik bir hal alıyor. "Ve North, biz de bir şeyler paylaştık, senin öldüğünü sandığımız o haftalar... Hepimiz değiştik ve sorun değil."

Elime uzandı ve parmaklarımı dudaklarına götürdü, parmak uçlarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Bunu yaparken, Miri yanağıma bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında yükseliyor.

"Bizi sevdiğini biliyoruz," dedi yumuşak bir sesle. "Git olası konuyla ve bunu bütün, kocaman kalbinle yap. Anladım?"

İkisine bakarken hala söyleyecek sözüm yok, tüm kalbim onların kimsenin hak edemeyeceği arkadaşlar olduğu bilgisiyle dolu.

Ve sonra Matias'ın sesi hızlı ve ısrarlı bir şekilde kabini yardı. "Kuzey, o uyandı! Çabuk gel!"

Kulağımdaki Matias'ın yatıştırıcı sesine ve battaniyenin altında bacaklarıma yaslanan kedinin rahatlatıcı ağırlığına rağmen, kendimi sağ salim uyandığıma ikna edemiyorum - oda değişiyor, duvarlarda dokunulduğunda titreyen ışıklar yanıp sönüyor. , beni çıldırtmakla tehdit etmeyen boğuk bir kükreme - ve sonra North orada, kapı eşiğinde, güçlükle nefes alıyor.

Bir an için kalbim yavaşladı, gözleriyle karşılaştım ve sonra nehirgezerinin tuniğinin her yerinde kanı gördüm. İçimden sözsüz bir çığlık koptu, hafıza kendini göstermeye fırsat bulamadan korku beni ele geçirdi. North kapı eşiğini terk edip yanıma geliyor, annesi sorulmadan yer açmak için kenara çekiliyor.

"Ben iyiyim," diye hırlıyor. "Kan benim değil." Sonra duraksadı, gözleri biraz vahşiydi - şimdi biraz hatırlıyorum. Elinde kanlı mızrak asasıyla tepemde durduğunu hatırlıyorum. Sadece benim üzerimde değil—*arasında*ben ve tehlike Uzaniyorum, titreyen parmak uçlarım elinin arkasına dokunuyor. Dönüyor ve benim etrafımda kıvrılıyor, dokunuşu sıcak ve güçlü. "İyi misin?" diye mırıldandı.

Başımı daha da çok döndürmesine aldırış etmeden başımı salladım. "Yaptığım en zor şeydi," diye itiraf ediyorum, ona yaslanabilmeyi dileyerek - ama oda ikimizi de dikkatle izleyen Miri ve Saelis de dahil olmak üzere insanlarla dolu. Tenim onunkine karşı ürperiyor, bu his hâlâ o kadar yeni ki, söylediklerime konsantre olmak zor. "Hepsini yok etmek istedim - bu sefer kendimdim ama Işık Getiren olarak neredeyse kendimi kontrol edemiyordum."

North, "Mükemmeldin," diye hemen beni rahatlattı. "Hepimiz hala buradayız."

"Tapınağın kalbini görebiliyordum," dedim ona, kendi kalbim daha hızlı atıyordu. "Bahçede ORACLE'ın dediği gibi onu yok etmek çok kolay olurdu. - o kadar kırılğan ki, hepimizi biz yapan bu şey.

"Ama yapmadın," diye yanıtladı North, elimi sıkarak. "Önemli olan bu - savunmasızlığını gördün ama onu yok etmedin. Ve sen kimseyi incitmedin."

Kalbimdeki kaygının baskısı biraz olsun hafifliyor. Ama sadece biraz. "Inshara'yı hissedebiliyordum," diye mırıldandım, gözlerimi kaldırıp odayı tararken, Alciel'dekiler de Matias kadar ciddi görünüyorlar, bu isim şu anda her iki halk arasında da aynı derecede korku uyandırıyor. "Kalplerle olan bağlantımız sayesinde onu hissedebiliyordum. Ne yapmak istediğini hissedebiliyordum."

"Onun aklını okuyabiliyor musun?" Miri öne doğru eğiliyor, gözleri merakla parlıyor. "Bu çok havalı."

"Ve korkunç," diye hatırlattı Saelis, tek kaşını kaldırarak. Miri kızarır. "Şey, evet, o da."

North yüzünde hafif bir gülümsemeyle onlara baktı. Ben uyurken onların ve North'un ailesiyle bir araya gelmesinin mutluluğunu ancak hayal edebiliyorum; Onu o şekilde görmeyi özlediğim için kalbim biraz sızlıyor. Kalbimin küçük, bitkin bir yanı da Beatrin'i canlı görmek için şarkı söylüyor, akli bir kez daha kendisine ait. O kendine dönebiliyorsa Techeki de dönebilir belki.

Ama North bana baktığında yüzü yeniden ciddileşti, Miri ve Saeli'ye sunduğu o gülümseme gitti ve kalbim yeniden acıdı.

"Ne planlıyor?" O sorar. "Bilirsek, belki onu durdurabiliriz." Ağrıyla bir kenara bırakıp yatağında biraz daha doğrulup odaklanmaya çalıştım. "Bir şekilde, bizim gibi o da kalpleri öğrendi. İncanın ilahi gücü veren şey olduğunu biliyor ve bir şekilde... bunu tersine çevirmenin bir yolunun olduğuna inanıyor. yapmak için kalpleri kullanın *herkes*ona inan."

"Ne, herkesin zihin kontrolü gibi mi?" diye soruyor Miri gözleri büyüyerek.

Beatrin, uyuyan bir kabustan yarı uyanmış gibi başlıyor. Gözlerini kırıştıtırıp hepimizin onu izlediğini ve North'un endişeyle yarı kalktığını görünce yutkundu ve onu durdurmak için elini kaldırdı. "Beni doğurduğunda," diye fısıldadı, yaşlı bir kadının gibi yorgun ve ince bir sesle, "aklımı kontrol etmiyor gibiydi. ben yine bendim. Ama ben *neumursadım* hakkında ... onu bükte. Yaptığım her şeyi inandığım, sevdiğim şey için yaptığımı hissettim. Alciel, taht, hükümdar olarak görevlerim."

Konuşurken titriyor ve oğlunun eli benimkinin altında endişeyle kaskatı kesilmiş. Dikkatlice elimi onunkinden çektim ve o ayağa kalktı, böylece

onun yerine annesinin başucuna gidebilir. North'un yüzü asık, gözleri korku dolu - annesine yapılanlardan dolayı kalbinin ürperdiğini görebiliyorum. Onu şimdi gördüğümde, onun bana tarif ettiği gibi değil: güçlü, güçlü, sarsılmaz. Ona kendisinin bir kabuğu gibi görünmelidir.

- ve korkuyor.

Beatrin ona zayıf, küçük bir gülümseme gönderdi ve yanağına bir gözyaşı döküldü. "Ben iyiyim," diye onu temin ediyor. "Ama Nimhara'nın inanç hakkında söylediği şey... işte buydu. En derin inançlarımı, inandığım her şeyi aldım ve kendi kullanımı için saptırdım."

Matias derin bir nefes aldı ve yavaşça, sertçe verdi. "Kalpleri döndürmek için kullanmanın bir yolunu bulduğuna inanıyor. *herkesinin* inançlar birdenbire Onları kendi amacına göre bükme; Şimdiye kadar inanan herkesi yapmak için *herhangi bir şey* bunun yerine inanmak o."

Ben de titriyorum, North'un annesinin yanında kalması için görmesini engellemek için ellerimi battaniyeye doladım. "Kalpler dövdüğünden beri yaşamış tüm tanrılardan daha güçlü olacak."

Uzun bir süre kimse konuşmaz, herkes Inshara'nın hepimiz için tasavvur ettiği kabusun kendi versiyonunu hayal eder.

Sonra Saelis'in nefesi kesildi, yüzünde alışılmadık bir hayal kırıklığı belirdi. "Bunları nereden biliyor?" diye soruyor, bir bana, bir Kuzeye ve tekrar geriye bakarak. "Alciel'de bahsettiğin bu kalpleri öğrenmiş olamaz, orada kimse bilmiyor."

"Techeki biliyor." Matias başını eğdi ve bir elini alnını ovma için kaldırdı. "Bulut toprakları tapınağın tepesinde dinlenmeye ilk geldiğinde, o ve ben kalplerden söz etmiştik. Bilmeyi hak ettiğini hissettim. Techeki, inancın gücünü biliyor."

"Ve Techeki'si var," diye mırıldandı North.

"Annesi de imanın öneminden bahsetmiş olabilir," dedim sertçe. "Jezara bize, sevgilisi ona ilk dokunduğunda halkın tanrıçası olmayı bırakmadığını söyledi - ancak insanlar öğrendiğinde ilahi olmayı bıraktı. Ona inanmayı bıraktıklarında."

North, "Ama kalpleri nasıl yozlaştıracaklarını bilmesine imkan yok," diye belirtiyor. "Böyle bir bilgiyi ORACLE'dan istemesi gerekir, değil mi?"

"Ve ORACLE'a ulaşamıyor," diyor Miri. "Var olduğunu bilmiyor. Ve zaten odaya giremedi, yetkili bir kullanıcı değil."

"Techeki'ye ORACLE'dan bahsettim," diye nefes aldı North, gözlerini kapatarak. "Teknede, onunla buluşmaya giderken. Akli onda - Matias'la ona hem ORACLE hem de kalpler hakkında anlattığımız her şeyi bildiğini varsaymalıyız."

Saelis huzursuzca, "Yine de sisteme erişmesi gerekiyor," diyor.

"Ve artık Beatrin'i yok," diyor Anasta, karısının oğlunun kolunu kan annesinin omuzlarına atmasını izlerken. "Yani kraliyet kanı yok."

Diğerleri birbirine bakıyor, kafa karışıklığı ve korku birbirine karışarak havayı kalınlaştırıyor, gerginleştiriyor. Gözlerimi yerde tutmama rağmen bunu hissediyorum -çünkü gerçekten korkunç bir düşünce beni yakaladı, buz gibi parmakları ensemden geziniyordu.

"Kuzey," dedim, sesim boğuktu. "Şu... Kilitlerinizi yöneten gücün karşılığı nedir? Kraliyet kanındaki sihir mi?"

"DNA kilidini mi kastediyorsun?"

"Evet. DNA. Sen..." Sözleri neredeyse bitiremiyorum, çünkü gözleri şaşkın, düşünceli ve kalbimi donduran aynı düşünceyi ona vermeye katlanamıyorum. "Öldüğünde geçer mi?"

North'un yüzünün rengi soldu. Hiçbir şey söylemiyor ama cevabımı yüzünde, aniden çok kederli ve çok üzgün görünen gözlerinde görüyorum.

Beatrin'in nefesi hıçkırıklara boğulur. Alciel'e sahip olduğu için bana ya da North'a ihtiyacı yok. Babamın vücudunu hareketsiz tutuyor."

Matias'ın bastonunun ucu metal zemine çarpıyor ve Matias ayağa kalkıyor. "Senin bu ORACLE kutsal emanetine ulaşmalıyız. Ona ne söylediğini öğrenmeli ve çok geç olmadan onu durdurabileceğimizi ummalıyız.

Mekiğin şehir boyunca uçuşu hızlı, aşağıdaki gece ara sıra büyü ateşi noktaları kayan yıldızlar gibi geçip gidiyor. Saelis, North'un o şeyi uçurmak için elini denemesi konusunda ısrar etti ve o ve Miri, kontrollerde sandalyenin arkasında duruyorlar - North'un kulağına bağırarak tavsiyesi, sesini kısamayacak kadar heyecanlı; ve çeşitli kontrolleri işaret ederek onu dürtüyor.

Üçünü izlemekten kendimi alamıyorum, birbirlerine çok aşinalar, birbirlerinin şirketinde çok kolaylar. Önümüzde, geminin ön tarafındaki pencereden dışarı, Yaşlılar Kongresi binasının altındaki çimenli yamaç ikiye ayrılarak geniş bir kapı aralığına açılıyor. North, uçağı hangarına doğru manevra ettirirken, iyi niyetli çekişme yoğunlaşır.

Başımı çevirdiğimde Matias'ın düşünceli bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. Kanlı udjet tılsımlarını bir paçavrayla temizlerken mızrak asamı kucağında tutuyor; Bütün bunlarda böyle bir iyilik düşünmüş olması kalbimi biraz sızlatıyor. Onun sadece benim Arşiv Efendim olduğunu düşündüğüm zamanlarda bile gözleri hiçbir şeyi kaçırmadı - Nöbetçilerle olan ilişkisi hakkında hiçbir şey bilmediğim ya da nehir binicisi çocuğu olmama dair puslu anılarımdaki aynı Balıkçı Kral olduğunu bilmediğim zamanlarda bile.

Şimdi o düşünceli gözlerde, üçlüyü birlikte seyreden beni seyrederken, en ufak bir soru işareti var.

"Onun benim olmasını istediğimi bilmeden çok önce onlar onundu," diye mırıldandım usulca. "Birlikte geçirdikleri zamanı kıskanmıyorum. Onlardan asla vazgeçmesini isteyemezdim, benim için değil.

"Ona ne olduğunu sordun mu? Oistiyor?" Matias, bezin daha temiz bir kısmını bıçağı silmek için kullanarak kanlı tarafını katlarken kaşlarını biraz kaldırarak yanıtıyor. "Tamamen *diye sordubildiğini* varsayarak değil mi?

Başımı salladım, gözlerimin gitmeyi özledikleri yere geri dönmesine izin verme dürtümle savaştım: mekiği kullanan North'u izlemek, sevdiği şeye - uçmak, mühendislik yapmak, keşfetmek - geri dönmesini izlemek.

"Belki," diye fısıldıyorum, "bu iş bittiğinde zaman gelecek."

Ama gerçek şu ki, kendi hayal gücümde bile önümüzde uzanan geçmişi göremiyorum. Sadece Inshara'yı durdurmak var - bu sonun ötesinde ne olabileceğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Matias o hüznü, o kaygıyı hissetmiş olmalı çünkü temizlenmiş mızrak asasını dikkatle bir kenara bırakırken kırırdandı, boynundaki boncuklar birbirine şingirdadı ve cüppesinin kumaşı hışırdadı. Gözlerimi kaldırdığımda, elinin bana doğru yarı gergin olduğunu, zıtlıklarla dolu yüzünü görüyorum - beni rahatlatmak istiyor ama başkalarının bana dokunduğunu bilse bile tabu hâlâ güçlü ve tereddüt ediyor.

Bu yüzden, yaşlı gözlerinin bir an kapanmasını seyrederek, elimi onunkine soktum. Bir anlığına elimi iki elinin arasına aldı, başını tekrar öne eğdi ve bana tüm kılıklarında arşivci, Sentinel, nehirgezici olduğunu hatırlattı. - hala her zaman tanrıçasına, inancına hizmet ediyor.

Kendimi durduramadan öne doğru eğilip kollarımı yaşlı adama doladım. Nefesi kesildi ve sonra onun da önce tereddüt ederek, sonra daha sıkı sarılarak beni kucakladığını hissettim. Daoman'ın bir zamanlar yaptığı gibi alnımı öpecek kadar geri çekilerek, "Seninle gurur duyuyorum, Nimh," diye mırıldandı.

Benim için bir baba gibi olan bu adam tarafından kucaklanmanın hatırası ve rahatlığı kendi gözyaşlarımı döküyor. "Seninkiler gibi."

Dudaklarında bu sözler çok özel bir imgeyi çağrıştırıyor: tarikatçılar yaklaşırken o tepede etrafımda dizilmiş, beni sonuna kadar savunmaya hazır nehir binicileri.

Tam o sırada mekik yanlara doğru hafifçe sallanarak Miri'den hafif bir çığlık ve ardından hangarın zeminine inerken bir sarsıntıya neden olur.

"Skyfall," diye mırıldanıyor Miri, ardından gelen sessizliğe. "İnişleriniz üzerinde çalışmamız gerekiyor, Majesteleri."

North gülmesini bastırdı ve bana onun ne kadar yorgun ve taşımaya alışık olmadığı bir silahı sallamaktan dolayı ağrımış olması gerektiğini hatırlatan bir inlemeyle kendini sandalyesinden kaldırdı. O ağrıyı, yıllar önce, nefsi müdafaa için mızrak esasını kullanma eğitimi aldığım günlerden çok iyi hatırlıyorum.

Ayağa kalktım, Matias'ın elini tuttum ama kim kime yardım ediyor, emin değilim. O zaman gitmeme izin verdi ve North ve ben birlikte iskeleye doğru yol aldık, diğerleri de arkamızdan bizi takip etti.

Oda geniştir ve mekiğin ışıklarının oluşturduğu ışık havuzunun ötesindeki karanlıkta görünmez. Karanlığın içinde bir yerden, kedinin kederli bir miyavlaması bize yankılanıyor. Karanlığa rağmen, North nereye gideceğimizi biliyor gibi görünüyor ve bizi yan duvarda dokunduğunda açılan bir kapıya götürüyor.

Onun ötesindeki karanlığa dalıyoruz ve sonra North donuyor, o kadar aniden ona çarpıyorum. Sendeleyerek geri çekilip beni sabitlerken kolumdan tutmak için uzandı. Eli sert ama vücudu gergin.

"Sorun nedir?" Korkuyla etrafa bakınarak fısıldıyorum ama mekiğin ışıkları olmadan burada mutlak bir karanlık var.

North, "Işıklar otomatik olarak yanıyor olmalı," diye yanıtlıyor. "Yapabilir misin —"

Ama çoktan hareket etmeye başladım, nehir binicileriyle savaşa hazırlanırken birkaç temel büyü reaktifini doldurduğum ceplerimden birine uzandım. Dudaklarımda tuhaf bir his uyandırır da ışık büyüğü otomatik olarak bana geri dönüyor. Alciel'den döndüğümünden beri, hafızamı geri kazandığımdan beri ilk kez gerçek bir büyü yaptım - sisin ham kullanımı farklıdır, şimşeğe binmeye çalışmak gibi, oysa bu kolay ve rahattır, tanıdık bir yatağa kaymak gibi. İçimdeki bir tutam ateş tohumuna karşı büyüğü fısıldarken

avucumda, North'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Tahıllar parıldamaya başlar, çevremizdeki bir havuzda yükselen ve yüzlerimizi aydınlatan o yumuşak yeşilimsi ışık.

Önünde bu büyüyü ilk yaptığım zamanı hatırlamadan edemiyorum, sanki kanatlarımı yeşertmişim gibi geri sıçrayıp kaçmasına neden oluyordum. Ve bununla ilgili tartışmalarımızı daha sonra hatırlamadan edemiyorum. *Bilim*, diye ısrar eder, farklı kimyasalların ışıdayabileceği yolları ana hatlarıyla belirtirdi. *Büyü*, derdim ona, hayal kırıklığıyla tüylerini diken diken ederdim.

O da hatırlıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor, orada bir eğlence kıvılcımı var.

Bir an öylece dikilip birbirimizi izledik ve sonra arkamızdan biri ağırlığını vererek bana yalnız olmadığımızı hatırlattı.

Bir nefes alıp ateş tohumuna üfleyerek uzak yıldızlar gibi yere konması için önümüzde odanın diğer tarafına gönderiyorum.

Sonra ışık büyüünün ortaya çıkardığını gördüğümde ciğerlerimdeki hava dışarı çıkıyor.

"Hayır..." North yavaş bir daire çizerek dönüyor, yüzü soluk yeşil parıltıda bitkin. Etrafımızdaki enkazı yalnızca Alciel'de şurada burada gördüğüm makineler sayesinde tanıyorum - ekranlar ve kontrol panelleri olması gerekenler metal ve cam parçalarına indirgenmiş olmalı. Tavandaki bu alanı aydınlatmak için kullanılmış olması gereken panellerden, bir zamanlar kontrollerin önünde duran sandalyelere kadar her şey gitti.

Yerdeki çamurlu ayak izleri, oraya buraya koşan ve bulabildikleri her şeyi yok eden çılgın bir grubun hikayesini anlatıyor.

Inshara ve Ölümsüzleri. İhtiyacı olan her türlü bilgiyi buldular - ve sonra kimsenin ne yaptığını bilmemesini ve kimsenin onu buradan takip edememesini sağlamak için eski bilgisayarı yok ettiler.

çok geç kaldık

"Biz mekiğe bindikten sonra gelmiş olmalı," diyor Saelis, sesi ciddi ve bitkindi. "Kahretsin!" Sessiz bir çarpma ve sıyrık, molozun bir kısmını tekmelediğini söylüyor ama gözlerimi North'tan alamıyorum.

Bana baktı, kendi umutsuzluğum gözlerinde yankılandı. Inshara kalpleri yozlaştırmamanın, kanallık gücünü herkesin inançlarını ve inancını saptırmak için kullanmanın bir yolunu bulduysa, o zaman bizim de ele geçirilmemiz an meselesidir. Hareketsiz, donakalmış duruyoruz -sonra ne yapacağımızı düşünemeyecek kadar yorgun, fazla korku dolu. Gözlerinde o korkuyu görebiliyorum, kan annesine baktığı zamanki korkunun aynısını ve kendi kalbinin bozulduğunu ve Inshara'nın amacına alıştığını hayal ettiğini biliyorum. Onun düşüncesi, onun

bana, bize olan inancı, onun sevgisi, ondan tamamen sıyrılmış... bende ağlama isteği uyandırıyor. Tek istediğim, ona gitmek için gereken iki adımı atmak ve kollarının etrafıma dolanmasına izin vermek ve kendimizi kaybedene kadar orada kalmak.

ping.

Küçük ve yapay ses, boş, paramparça uzayda yankılanıyor. Hava elektrikleniyor gibi görünse de kimse konuşmuyor - bir an için hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz, o küçük bip sesini eski bilgisayarın enkazında bir yaşam belirtisi bulma çaresizliğimizden yarattığımızı hayal ediyoruz.

ping.

Herkes bir anda hareket etmeye, enkazı aramaya, bir o yana bir bu yana dönerek gürültünün kaynağını aramaya başlar. Umutla hızlanan sesler yükseliyor ve birbirine karışıyor.

"Sanırım burada duydum..."

"Öyle mi? Bekle, hayır, bu sadece hafif büyüünün daha fazlası..."

"Miaaow?"

"Hala duyabiliyor musun?"

North'un sesi diğerlerinin üzerinde yükseliyor. "Durmak!" Ve sihir gibi, kargaşa durur. Dinle, diye ekledi daha alçak bir sesle.

ping...

"Ah! Bundan geliyor!" Miri öne çıktı, bileğindeki bir şeyle mücadele etti - bir dakika sonra, North'un ona verdiği, bahçede ORACLE ile iletişim kurmak için kullandığımız bileziği kaldırdı.

Kedi elinden vurmaya kalkışınca North kedi elinden alıyor ve daha yükseğe kaldırıyor - ve birkaç dakika sonra kedi tekrar ses çıkarıyor ve metalik yüzeyinin altında küçücük bir ışık zayıf bir şekilde derinlerde parlıyor.

"Kırıldığını sandım," diye soludu Miri, North'un elinde ona bakarak.

North, "Sanırım öyle," diye yanıtladı ve onu incelemek için yaklaştırdı. "Aşırı yük falan mı dedin?"

"Evet," diye araya girdi Saelis. "Sis sel bastığında, Nimh... bilirsiniz, işini yaparken."

"İzin verirsiniz?" Uzaniyorum ve North bileziği bana veriyor. Karanlıkta gözlerimi kırıştırıp, nesnenin etrafında dolanan sis ipliklerini görene kadar gözlerimi odakladım. Boşta olan elimi kullanarak, yanıp sönen küçük ışığın etrafına dolanmış gibi görünen birkaç tanesini dikkatlice bir kenara ittim; ve sonra, kendi sis dalımı oluşturmaya ikna ederek, onu orayı fırçalamak için kullanıyorum ve onu geri itiyorum.

hayat. Aklıma, Elkisa'nın bu şekilde ateş yakmasını izlemenin bir anısı çıktı.
- bir alev çıkana kadar korların üzerine üflemek için onun nefesini benim sisi kullandığım gibi kullanmak.

Anıların dikkatimi dağıtmasına izin vermeden önce, ışık farklı bir düzende bir dizi yanıp sönmeye başlıyor. Bileklik başka bir ses çıkarıyor, ilkinden farklı bir zil sesi ve sonra susuyor.

Bir an kimse konuşmuyor, kimse nefes bile almıyor, odanın mutlak sessizliği.

Sonra North nefes nefese idare ediyor, "KAHİN?"

Bileklikten bir ışık halkası fışkırır ve sonra bir ses yükselirken desenlere dönüşür: "HELLO, NORTA"

Kuzeyden bir şaşkınlık ve rahatlama çığlığı yükseldi ve arkasında Miri ve Saelis'in rahatlayarak birbirlerine tutunduklarını görebiliyorum. Matias, bastonuna ağır bir şekilde yaslanarak elini onun yüzünde gezdiriyor - karısını kolundan dikkatle destekleyen Anasta bile rahatlayarak nefesini tutuyor.

"KAHİN, nasılsın - bu nasıl mümkün olabilir?" North, daha tutarlı bir soru oluşturamayacak kadar heyecanlı bir şekilde soruyor.

Ama bilgisayar anlıyor gibi görünüyor. Ses parçalı ve ince olsa da sesi tekrar gelir. "WEAKSİŞARET" diye bildiriyor. "TÇOK UZAK ANA FRAME"

"Anabilgisayar," diye tekrarlıyor North, yapı üzerine eğilirken kaşları çatılmış. "Burasını mı kastediyorsun? Tam buradayız - ama yok edildi. Hala nasıl bağlısın?"

"TANA ÇERÇEVEDEN ÇOK UZAK"bilezik tekrar eder. "NAĞIR TERMİNALİ AŞAĞI"

North'un gözleri benimkilerle buluşurken ağzı açık kaldı. "Anabilgisayar, *kurs*. Buraya ilk geldiğimizde bizden anabilgisayarla senkronize olmamızı isteyip durdu ve ben *düşünce* holografik projeksiyonlar, tüm bu verilerin ve etkileşimli programların depolanması gibi yaptığı her şeyi yapmak için gereken bilgisayarın boyutuna yer yoktu. Bankalara ve sunucu bankalarına ihtiyacı olacak—"

"Kuzey!" Ağzından kaçırdım, sözünü kesmek zorunda kaldım ve bir dizi yabancı kelime.

Gözlerini kırptırarak yeniden yüzüme odaklandı. Yavaşça nefes veriyor. "Buranın ORACLE olduğunu hiç sanmıyorum," diyor. "Bence ORACLE hala başka bir yerde güvende."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım burası bir karakol. Ana bilgisayar -sürekli sözünü ettiği anabilgisayar- başka bir yerde. Bu yer... az önce orada saklanan bilgilere erişti. Bileziğin yaptığı gibi, bileziğin kendisi bilgisayar değil, yalnızca *görüşmeler* bilgisayarara."

Sabit tutmak için bileğine uzanıyorum. North yaptığı çıkarımdan dolayı rahatlayarak sersemledi ama benim aklım çoktan ileri atlamaya başladı. "KAHİN," diyorum bileziğe odaklanarak. "Inshara'nın nereye gittiğini biliyor musun? Bizden önce burada olan, bunu mahveden kadın... bu..." North'a baktım.

"Bu terminal," diye tedarik ediyor.

"Sağ. Bu terminali yok eden kadın mı?"

Bileklik bozuk bir bip sesi çıkarıyor ve ardından ışık halkası, North'un kronosunun yaptığından farklı olarak yansıtılan bir görüntüye geçiyor. Görüntü kayıyor, bir anı gibi oynuyor ve bileziğin üzerinde süzülüyor.

İçinde, Inshara bir kapının yanında çömeliyor -hangar kapısı değil ama benim tanımadığım bir kapı. Ancak North, hızlı nefes alımıyla bunu yapıyor. Kapının yanındaki panele bir şey bastırıldığını, vücut dilinin gergin ve sinsi olduğunu ve kapının hızla açıldığını gösteriyor.

Diğerleriyle birlikte North ve benim çevremizde gevşek bir yarım daire oluşturacak şekilde toplanmış olan Beatrin, boğuk bir çığlık atıyor ve yüzünü Anasta'nın omzuna yaslayarak arkasını dönüyor.

Inshara'nın tuttuğu şey kopmuş bir parmak.

"Evet," dedim, bileklik North'un elinde titremeye başlarken kendimi bu görüntüyü aklımdan çıkarmaya zorlayarak. "O. O nereye gidiyor? Onu nasıl durduracağız?"

"A-A-OTO-FONKSİYON OMEGA" Ses giderek zayıflıyor, rahatsız edici derecede mekanik bir şekilde kekeliyor.

"Bu ne anlama gelir?" Ağlıyorum, şeyi sallıyorum, o an için aslında North'un elini sıkıştırdığımı unutuyorum - boştaki eliyle omzuma dokunmak için uzanıp beni dengeliyor.

"A-OTOMATİK FONKSİYONOOO-MEEE-GG-UHHH..." Sesin perdesi düşüyor, korkunç bir şekilde yavaşlıyor, kendi kendisinin bir parodisi haline geliyor. Ve sonra, kimse hareket bile edemedi, küçük ışık söner ve bilgisayar sessizliğe bürünür.

"HAYIR!" bağırırım. "Geri gelmek!" North'un kolu beni destekliyor, hızlı ve gergin nefesi kulağımda.

Çaresizliğim içinde el yordamıyla sise uzanıyorum ve onu tekrar bileziğin mekanizmalarından geçirerek yeniden canlandırmaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok.

olur. Bileklik öldü.

North beni sıkıştırırken bile gözlerimden hüsrana yaşları akıyor. Güçlükle yutkunduğunu ve elimi onunkinin üzerinde kavuşturmak için uzandığını duydum, onun rahatını mı arıyordum yoksa ona kendimden bir şeyler mi sunmaya çalışıyordum emin olamıyordum.

Sonra boğazını temizleyen birinin sesi sessizliği bozar. "şey..." diyor Saelis duraksayarak. "'Otomatik işlevli omega'nın ne olduğunu biliyor olabileceğimi düşünüyorum."

Karanlıkta her yüz ona doğru dönüyor, kedininki bile, ışık büyüsü solmaya başladı ka kasvet etrafımızda toplanmaya başlıyor.

Ard arda gelen onca darbeden sonra bir umut kırıntısı daha sunmaktan yarı korkarmışçasına gergin bir şekilde bize baktı. Miri uzanıp onun koluna hafifçe dokundu, ardından onun elini tutmasına izin vermek için otomatik olarak vites değiştirdiğinde parmaklarını onunkinden geçirdi.

Saelis derin bir nefes alır. "Mekikte, onu nasıl u uracağımızı anlamaya çalışırken, bir tür otopilot programı arıyorduk. Bir sürü önceden programlanmış konumu olan bir şey bulduk ve hepsi o sırada bize yardımcı olmayan kod sözcüklerle etiketlenmişti." Gözleri etrafında toplanan yüzleri tarıyor. "'Omega' adında bir tane vardı.' "

Mekiğe doğru hızla geri dönüyoruz. Bir an için, kontrol panelinin etrafında toplanmaya çalışan çok sayıda beden kaosu, aradığımız şeyi görmemizi engelliyor. Bindle kedi, biri kuyruğuna bastığında öfkeli bir çığlık atıyor - Miri bir küfür ve bir özür çığlığı atıyor - sonra North öne doğru eğiliyor, bir eli bir düğmenin üzerine gelmek için fırlıyor.

Bunun altında, eskilerin metinlerinde yazılı olan kelime *Omega*. Tereddüt etti ve yüzünü kaldırdığında, gözleri onu büyük bir dikkatle izleyenlerin arasında benimkini buldu. "Ya bir aksaklıksa?" diye fısıldıyor, bakışlarında bir soru. " lmek üzere olan bir makineden gelen son karışık kod parçası mı?"

Mekiğe geri dönme telaşından, North'un bana az önce verdiği kararın ağırlığından kalbim gümbür gümbür atıyor. Bildiğimiz tek şey, mekik bizi Inshara'dan uzakta, onu durdurmak için gitmemiz gereken yerin aksi istikametinde çok uzak bir diyara götürebilir. Bildiğimiz kadarıyla, bu otomatik pilotu bir kez başlattıktan sonra durdurmanın bir yolu yok.

"Onu durdurmalıyız," dedim ona, sesim kulaklarına doğru tizdi, şu anda arkadaşlarımızı umursamıyordum. "Biz olduğumuza inanıyorum *anlamına gelen* onu durdurmak için Kehanet bizi bir nedenle bir araya getirdi - o makine bir süre dayandı. *sebe *. Buna inanmak zorundayım. BEN *seçmek* buna inanmak."

North'un dudakları hafifçe kıvrıldı. Tam bir gülümseme sayılmaz, bunun için çok yoğun bir gerginlik var ama gözleri bir an yüzümde gezinerek ısınıyor, korkusunun ve belirsizliğinin bir kısmı hafifliyor. Biraz başını salladı ve ardından düğmeye bastı.

Mekik hafif bir ürperti veriyor ve motorlar kendine özgü uğultu yapıyor ve hangar bölme kapıları, uçağın ötesindeki yıldızların aydınlattığı geceye süzülebilmesi için açılıyor.

İki ay, danslarında birbirine yakın, gökyüzünde önümüzde asılı duruyor. Nimh, halkının anlattığı hikayelerde bana sevgili olduklarını söylemişti. Şu anda yan yana olmaları fikrini seviyorum.

Altımızda orman-deniz uzanıyor, nehir kıvrılarak ilerliyor, karanlık ağaç tepelerinin arasında kıvrımlı bir çizgi çiziyor ve ara sıra mehtaplı gümüş parıltılar sunuyor.

Yanımda Miri ayaklarını ön panele dayamış oturuyor, herhangi bir seyir aletinden dikkatle kaçınıyor ve manzarayı hayranlıkla seyrederken bana katılıyor. İkimiz gemiye kılavuzluk etmek için hiçbir şey yapmıyoruz - sadece nöbet tutuyoruz ve hedefimizin yakın mı yoksa uzak mı olacağını öğrenmek için bekliyoruz.

"Bu muAkedi?" dedi aniden, lavanta buklesini kemirerek. "Veya*the* kedi? Orada kaç tane var?"

"İkisi de," diyorum, seğiren bir gülümsemeye. "O birçok kişiden biri, ama kesinlikle *thekedi*." Devam etmek üzereydim - ilk başta ona karşı ne kadar temkinli davrandığımı ona itiraf etmek, Nimh'e konuşup konuşamayacağını, adının ne olduğunu sorma şeklime gülmek - mekiğin hareketi hafifçe değiştiğinde.

Yavaşlıyoruz.

"Nimh!" diye seslendim, daha dik oturarak. İlerideki ağaçlarda bir kırılma var - ve sanırım nerede olduğumuzu biliyorum.

Birazdan orada, diğerleriyle birlikte kokpite doluşuyor.
- bir eli omzumda, tam arkamda durmak için itiyor ve manzarayı incelemek için eğiliyor.

Orman-denizin kenarına yaklaşıyoruz, artık kesinlikle yavaşlıyoruz ve gecenin görmemize izin verdiği kadarıyla önümüzde mükemmel derecede pürüzsüz tuz düzlükleri uzanıyor. Alciel'deki tüm adaların toplamından daha büyükler, tamamen sakin ve tamamen durgun sularla kaplılar. Botlarımın burunlarını kapatacak kadar derin değil ama buradan dipsiz olabilir.

"İlahiliğin Aynası," diye soludu Nimh usulca.

Ve böylece, gece gökyüzünde üstümüzdeki yıldızlar, altımızda, durgun sularda mükemmel bir şekilde yansıyor. Bir an baş döndürücü bir an için, mekik yukarı dönüp iki aya doğru hızlanabilir ya da dalarak doğrudan sudan geçerek oradaki yansımaya dalabilir ve onları aşağıda kovalayabilirmiş gibi gelir.

Burası planörümün düştüğü yer ve Techeki'nin adamlarının onu Ayna'dan mavnalarına ve tapınağa dönüş uzun yolculuğuna doğru sürükledikleri yerde suyun kenarında bir yara izi görebiliyorum. Belki ondan bir şeyler kurtarabiliriz, bir kısmını benim için eve dönüş yolu bulmak için kullanabiliriz diye düşündük. Yapmadık ve aslında başlamadan önce yapmayacağımızı biliyordum.

Enkazından sürünerek çıktığım, hayatta olduğumu hayretle keşfettiğim ve sonra kendimi, bölgelerini işgal ettiğim için öfkeli, beni parçalamaya niyetli, sis bükülmüş domuzlarla, korkunç yaratıklarla çevrili bulduğum yer burası.

Burası Nimh'in gökten düşen Son Kehanet Yıldızını bulmaya geldiği ve beni onu beklerken bulduğu yer. Sonunda hikayemizin başladığı yere geri döndük.

"Kendi kendine mi durdu?" diye soruyor Saelis, aşağıdaki suya bir göz atmak için eğilerek. "İkinizden biri herhangi bir şeye dokundu mu?"

"Hayır, yapmadım," diye karşılık verdi Miri, hafifçe oflayarak.

Matias, "Sebebi kendini gösterecek," diyor ve onun sakın ifadesini anlamak için başımı çeviriyorum. Bir saat önce uçağa hiç ayak basmamış biri için gayet iyi gidiyor.

Sonra Nimh nefesini tuttu ve yanımdan eğildi ve ben de suya doğru döndüm. Onun gördüklerini gördükçe nefesim boğazımda düğümleniyor. Tuz düzlüklerinin yüzeyinde yıldızları ikiye bölen bir çizgi beliriyor. İlk başta ne olduğunu anlayamıyorum ama sonra kalınlaşıyor ve genişliyor.

Kimse nefes almıyor.

Yer açılıyor, bir çizgiyle bölünüyor, bu yüzden insan yapımı olmalı ve su yeni oluşturulan boşluktan içeri akmaya başlarken yansıyan yıldızlar parlıyor. Yıldızlar sallanıp dans ediyor ve bir an için sanki iki ay da içeri çekilecek, kenardan devrilip aşağıdaki siyahlığın içinde kaybolacakmış gibi görünüyor.

İki kenar genişliyor, ay ışığında mükemmel bir şelale beliriyor ve Danna ile Miella yerlerini koruyarak bize bunca zamandır İlahiyat Aynası'nın altında neyin saklandığını gösteriyor.

İlk başta, sadece bunun çok büyük bir şey olduğunu biliyorum. Mat gümüş bir yüzey görüyorum. Sonra bir iletişim dizisi belirir ve kapaklar açılır ve - aşağıda bir tür büyük bina var, mimarisi tuhaf, bana hatırlayamadığım bir şeyi hatırlatıyor, yüzeyleri yavaşça uzaklara doğru kıvrılıyor.

"Nekadar büyük?" Miri fısıldıyor, sesinde kendi hayranlığım yankılandı.

"Peki gelmemizi ne kadar zamandır bekliyor?" diye mırıldandım. Su, açık hangar kapılarının arasından akıyor, yıldızlar gölü durmadan aşağı yuvarlanıyor. Ve hepimiz hayretle manzaraya bakarken, mekik yavaş yavaş alçalmaya başlıyor. Devasa mekanın kıvrımlı yüzeyinde bir kapak beliriyor, kapılar, tuz düzlüklerinin birkaç dakika önce yarılması gibi bir yankıyla bölünüyor.

Karanlığın içini görmek için hepimiz gözlerimizi zorlarken, kasvetli bir odaya iniyoruz - ve sonra gün gibi parlak bir ışığa dönüşen yumuşak bir parıltıyla aydınlanıyor. Uzun, gösterişli bir hangardayız, bunun gibi yarım düzine başka mekik her iki tarafa sıralar halinde park etmiş durumda. Mekiğimiz buradan gelmiş olmalı ve mekiğin eve geldiği için mutlu olduğunu düşünmeden edemiyorum. Daha boş yerler var ve onlara ait mekikler bizimki gibi dağların altında bir yerlerde uyuyor mu merak ediyorum.

En yumuşak öpücüklerle mekik yere iner ve her şey sessizliğe gömülür. Bir çatırtı bekleyerek Miri'ye baktım...*şimdi bir mekiği böyle indiriyorsun, bir dahaki sefere merak ediyorsun*- ama gözleri kocaman, yüzü hâlâ merakla parlıyor.

Diğerlerinin arkasında, kokpite açılan kapıda duran Beatrin, mekik kapısı tıslayarak açılıp yüzüme bir esinti gönderirken omzunun üzerinden arkasına baktı.

Anasta, "Sanırım ORACLE'ın bizi neden buraya gönderdiğini anlamamız gerekiyor," diyor ama herhangi birimizin hareket etmesi uzun bir an alıyor. Yine de teker teker kokpitten çıkıyoruz. Nimh ve ben son kalanlarız ve elini uzatmadan önce mızrak esasını almasını bekledim -birisi onu temizlemiş olmalı, bunun için son derece minnettarım. Bir yanım hâlâ parmaklarımı onun parmaklarının arasından kıvrırmakta tereddüt ediyor ama sanki hayatı boyunca bunu yapıyormuş gibi elini hiç duraksamadan benimkilere kaydırıldı.

Mekik kapağını açtı ve hangar katına inen küçük bir dizi merdiven uzattı ve diğerlerini takip ederek aşağı indik, ayak seslerimiz yankılanmıyor ama yerin büyüklüğü tarafından yutuluyor. tavan hala

üstümüzde açık, asırlardır görmedikleri bu yere bakan yıldızlar.

Beatrin ve Anasta, Matias'la birlikte merdivenlerin bir tarafında duruyorlar - geçen saatler ona yetismeye başladı ve Anasta'nın koluna yaslanmış, onu hiç görmediğim kadar yaşlı görünüyor. Miri ve Saelis merdivenlerin diğer tarafında birbirine yakın dururlar. Kedi, Nimh ve benim önümde koşuyor ve aşağı inerken ellerimizi birleştiriyoruz.

"HELLO, NORTA" diyor elektronik bir ses ve Nimh'i uçurmamak için tirabzana tutunarak korkumdan son iki basamağı neredeyse düşüyordum.

"KAHİN?" diye sordum, ikimiz dengemizi yeniden kazanırken yukarı ve etrafa bakarak.

"AOLUMLU, NORTA. WE FONKSİYONLARIMIN GERİ DÖNDÜĞÜ BİR OUTPOST TERMİNALİNDE ETKİLEŞİM YAPTIM. FŞANSLI OLARAK GÖRÜNÜYORSUNUZ BU YERİ MEKİKE GÜÇ GERİ DÖNDÜKTEN SONRA BULABİLİRSİNİZ. MY ANA FRAME TAM İŞLEVSELLİKTE KALIR"

"Nasıl?" diye soruyor Saelis, yarım daire içinde dönerek, hitap edecek bir şey arıyor, ancak hiçbir yerde bir ışık ya da bize odaklanacak bir şey yok.

"MY AĞ ÜZERİNDEN İLETİMLERSİS," diye yanıtlar ORACLE. "DIVINE ÖKD, BENŞEHRE İADE ETMEKTE YARDIMINIZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ"

"Elbette," diye mırıldandı Nimh zayıf bir sesle.

KAHİN, diyorum, hemen arkama yaslanarak. Burası neresi? Bunların hepsi bilgisayar makinenizi barındırmak için mi? Çok büyük - onu nasıl inşa ettiler?

"TONUN YERİ BENİM İÇİN YAPILMADI ORACLE yanıtlıyor. "BEN HİÇBİR ŞEY, BEN İÇİN İNŞA EDİLMİŞTİR. BEN BENİM OPERASYONEL RİNCELE, ADAVIS VE CHESAPLAMALI LOJİSTİK EBU GEMİ İÇİN MOTOR"

Bir an için, sadece metal zemine kök salmış bir halde durabildim, zihnim dönüyordu. Sözcükler, anlamları beni yeniden etkiledi. "*Motor*, Kelimeyi ilk kez doğru dürüst işittiğimde yankılandım, sendeleyerek bir adım geri çekildim ve sanki etrafımdaki metal hangardan o şeyin devasa boyutunu görebilecekmişim gibi başımı geriye eğdim. "Bir çeşit bilgisayarı çalıştırdığını kastettiğini sanıyordum..."

"Bunun için *gem*?" diye fısıldadı Miri, farkındalığımı yakalayarak.

"Sen bir motorsun... bu bir *gök gemi*?"

Nimh'in nefesinin ondan bir hıçkırıkla kaçtığını duydum, omuzları kaskatı kesilmişti.

"YesTemelleri sarsan farkındalıktan bihaber olan ORACLE, "diyor. hepimizi titretiyor. "TONUN GEMİSİ BİR KEZ KOLONİ GEMİSİYDİ VEBENBUNU YÖNLENDİRMEK İÇİN TASARLANMIŞ BİLGİSAYAR VE TAHRİK SİSTEMİ AM. WE ATALARINIZI BU YERE GETİRDİ"

"Nereden?" diye soruyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Bilgisayar en küçük saniye için duraklar. "FROMEARTH"diyor sonunda.

Bir an kimse konuşmaz. Sonra Nimh öne doğru eğilir ve "Dünya nedir?" diye sorar.

"EARTHORACLE tekrar eder. "TGÜNEŞ SİSTEMİNDEKİ ÜÇÜNCÜ GEZEĞEN, YAKLAŞIK 2 BİN SEKİZ YÜZ ON BİR IŞIK YILI UZAKTA. ÖGELİŞMİŞ YAŞAM OLDUĞU BİLİNER BİRÇOK GEZEĞENİN NE'Sİ. ÖİNSAN TÜRLERİNİN RİJİN NOKTASI. ATMOSFER YAKLAŞIK YÜZDE YETMİŞ SEKİZ-"

North, ağzı açık, ORACLE'ın kendisini burada bulabilecekmış gibi belli belirsiz yukarı bakıyor. Bu kadim gök gemisinde birlikte dururken gözlerinde tuhaf, çekici bir ışık var, yüz hatlarında merakı ve huşu o kadar net bir şekilde görülüyor ki, yüzünü izlerken kalbim yalpalıyor, neredeyse acı verici bir şekilde sıkışıyor.

Bilgisayar devam ederken yutkundum ve kendime hakim olmaya çalışırken eğildim. "Kuzey... gezegen nedir?"

North gözlerini kırptırdı, bana baktı ve kafası karışmış bir halde sadece başını salladı. Sanırım başka bir dünya, dedi, en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Alciel gibi mi?"

North omuzlarını silkerek kaldırdı. "Bilmiyorum, belki. Efsanelerimiz oralarda bir yerlerde bizim için kaybolmuş başka gök-şehirler olduğunu söylüyor -belki bu Dünya onlardan biridir."

ORACLE, görünüşe göre o sırada bizi dinliyormuş gibi araya girerek ders verdi. "SSALONBENEĞİTİM PROGRAMI BAŞLAT?"

Ağzımı açıyorum ama daha ben konuşmadan North araya girdi. "Hayır!" hızlı bir şekilde cevap verir, sesi hızlıdır. "Hayır teşekkürler." Gözümü ve dile getirmedığım sorumu yakalayınca ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Ben, uh... o programla daha önce konuşmuştum. Benim bir aptal olduğumu düşünüyor."

Yorgunluğuma ve görevimizin aciliyetine rağmen dudaklarımın kıvrıldığını, neşemin kıvılcımlar saçtığını fark ettim. "Belki de bize açıklayabilirsin,

KAHİN?" diye mırıldandım.

ORACLE yanıt vermeden önce kısa bir duraklama olur, ancak yanıt verdiğinde, isteği alışılmışın dışında bulunduğuna dair hiçbir işaret yoktur. Konuştuğunda, dili değiştirilir - artık bir metni okuyormuş gibi ses çıkarmaz.

"TİNSAN IRKI DİNLENEN BİR GEZEGENDEN KAYNAKLANMIŞTIR.EARTH. ANİHALE DOLU UZUN TARİH, NİHAYETTE NÜFUSUN BİR BÖLÜMÜNÜN ÇATIŞMADAN UZAK YAŞAYABİLECEĞİ BAŞKA BİR DÜNYA ARAMASINA YOL AÇTI. THEY ONLARI BURAYA, YENİ BİR CENNETE GETİRMEK İÇİN TASARLANMIŞ BİR GEMİ İNŞA ETTİ"

"Çatışmasız mı?" diye yankılandım, huzursuzca. "Bunu düşünmek için Dünya gerçekten korkunç bir yer olmalı.*Bu*karşılaştırıldığında daha barışçıl bir dünyadır."

North, omzunun üzerinden annesine bakarak, "Tıpkı atalarımız, Yükseliş ve Alciel gibi," diye mırıldanıyor. "Sürekli kaçmaya çalışıyoruz. Görünüşe göre bin yıldan çok daha uzun süredir kaçmaya çalışıyoruz."

Matias gırtlığından aşağılayıcı bir ses çıkarır. Hikâyeler bu yüzden önemlidir, dedi sessizce. "Nereden geldiğimizi unuttuğumuz anda, nereye gitmeye çalışmamız gerektiğinin izini kaybetmeye başlarız."

Bilgisayarın sözleri midemde garip bir gerginlik bıraktı. "Daoman burada olsaydı," dedim yavaşça, "bana tüm yaşamın bir döngü olduğunu hatırlatırdı; bunların hepsi daha önce de oldu ve yine olacak."

North, önemli bir tartışmaya girmek üzereyken yaptığı gibi tek kaşını hafifçe kaldırdı. "Bunun için sanırım kendi hikayelerimizi yazdığımızı söylüyorum. Nimh, Yok Edici olmanın ne anlama geldiğini seçecek. Tıpkı Matias'ın dediği gibi, nerede olduğumuzdan öğrenerek bundan sonra nereye gideceğimize karar verebilir."

Yutkunuyorum, vücudumdaki o gerilim yoğunlaşıyor. "Baskı yok." North neredeyse ürkmüş bir kahkaha patlattı ve bir an sonra -beni şaşırtarak- Matias'ın kıkırdaması koridorda yankılandı. Kürkünün baldırlarıma değebileceği kadar yakınımda oturan kedi, yaşlı adama kibirli bir bakış attı ve sonra bacaklarımın arasına girmek için ayağa kalktı.

"Elbette," diyorum ona yumuşak bir sesle. "Fazla vaktimiz olmayabilir. ORACLE, bizi neden buraya getirdin? Burası Inshara'nın geldiği yer mi?"

"BENKULLANICIYI TANIMAYIN'BENNSHARA.' CSORUYA CEVAP EKLEME"

Kuzey ve ben birbirimize baktık. "Diğer terminalinizi yok eden o," diye açıklıyor. "Kalpleri kendi amaçları için kullanmak istiyor,

korkunç olanlar Bunu yapmasına yardımcı olabilecek bir şey var mı ORACLE?"

"YES. ME"

Herkes uzun bir süre sessiz kalır, bilginin Inshara'yı aşağı çekebileceği, her biri bir öncekinden daha kötü olan birçok yolu işlemeye çalışır. Heyecanla bileklerine dolanan kediye almak için eğildim.

"Nasıl?" Kuzey sorar. "Kalplerle bağlantınız var mı?"

"YATALARIMIZIN BUNU KULLANMAK İÇİN YARDIMIMA İHTİYAÇLARI VARSİSVE OLUŞTUR KALPLERORACLE yanıtlıyor.

North'un nefesi uzun bir telaşla dışarı çıkıyor. "Demek kalpleri kontrol eden beyin gibisin.Ve şimdişeni kullanabilirdi."

"Yani, Inshara'nın burada olma sebebi ORACLE mı?" yavaşça söylüyorum.

"Kalplerin amacını değiştirmek için mi kullanmak istiyor?"

"Beni bozduğu gibi ORACLE'ı da bozmayı planlıyor," diyor Beatrin, sesi ani sessizlikte beni ürkütüyor. Dehşete kapılmış hayranlığımla onun ve diğerlerinin orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Bunu yapabilir mi?" diye mırıldanıyor Anasta, gözleri iri iri. "Bir bilgisayar onun insanları anladığı gibi mi alayım?"

North, "Yapabileceğini açıkça düşünüyor," diye yanıtlıyor. "Ve söylediği gibi, ORACLE sisle bağlantılıysa, o zaman haklı olabilir. ORACLE, bizden önce buraya gelen oldu mu? Başka bir girişten olabilir mi?"

"NEGATİF. TBURADA SADECE TEK GİRİŞ VAR VE ASIRLARDIR KAPALI"

North başka bir soru sormaya başladı ama Saelis ileri doğru bir adım atarak elini kaldırdı, kaşları düşünceyle çatılmıştı. North, konuşmadan önce bir dakika daha duran arkadaşını beklerken sessizleşir.

"Bizden önce kimsenin gelmediğini söylemiştin. kimse geldi mi *o zamandan beri?*"

Bilgisayar uzun bir süre duraklıyor ve yanıtını beklediğim her an midem daha çok boşalıyor. "BENDENEYİMLİ GÖRÜNÜYOR BİR ARIZA. MY SENSÖRLER PARÇALANMIŞ VERİLERİ GERİ DÖNDÜRÜYOR"

Miri, Inshara'yı ve bir Ölümsüzler sürüsünün bizim için geldiğini görmeyi yarı yarıya bekler gibi etrafına bakındı. "O burada."

"Ve onun için kapıyı açtık," diye ekliyor Saelis, ifadesi burularak. North başını hızla ve keskin bir şekilde sallar. "Artık nerede olduğunu biliyoruz. Şimdi onu durdurabiliriz."

Bana baktı ve ben de onu başımla onayladım, ancak korku kemiklerime yerleşip beni görünür bir şekilde titrememek için mücadele etmeye zorladı. İnancını ilan etmek, onu hissetmekten daha kolay - North'a Inshara'yı durdurmanın kaderimizde olduğuna inandığımı söylemek, kendime güvenmekten daha kolay. Çünkü North "biz" dediğinde gerçek şu ki *BEN* Onunla yüzleşmek isteyen benim.

En son denediğimde, güçlerini bir kez bile kullanmadan, acımı ve duygularımı manipüle ederek Alciel'i Aşağıdaki dünyaya çarpmak için beni iradesine boyun eğdirdi.

Ve şimdi, iki dünyanın da kalbi tehlikedeyken onunla yüzleşmeliyiz.

"Gitmek!" dedi Matias, bir elini süpürme hareketiyle kaldırarak.

"Koşmak!" diye yankılanıyor Anasta, önce Balıkçı Kral'a, sonra hem yıpranmış hem de zayıflamış olan kan anneme bakarak. "Bende var, git!"

Uzun, ıstırap verici bir an tereddüt ettim ve sonra Beatrin bana baktı ve gözlerimiz kilitlendi. Bunu yapabilirsin, dedi sessizce.

Ve biz koşmak.

ORACLE'ın bize yol göstermesi için duvara yansıttığı aydınlatılmış yeşil bir noktayı takip ederek, loş bir koridor boyunca hızla ilerliyoruz. Nimh ve ben öndeyiz, Miri ve Saelis hemen peşimizde ve kedi tek bir kararlılıkla ORACLE'ın rehberini kovalayarak hepimizin önünde koşuyor.

Nimh'in yüzü asıktı, mızrak asasını yakın tutarak köşeyi yanıma alırken çenesi kasılmıştı. Geminin merkezine doğru ilerliyoruz, hâlâ tepesine yakın bir yerdeyiz - ciğerlerim ağrıyor, yorgun bacaklarım bana bağırıyor, tavanı kubbeli büyük, yuvarlak bir odaya birlikte fırlıyoruz ve aniden duruyoruz.

Odanın her tarafında bilgisayar yığınları var - bana bir uçuş kulesini hatırlatıyor ve belki de bir zamanlar öyleydi. Tavan şeffaf ama üstümüzdeki yıldızları ancak belli belirsiz seçebiliyorum, buradaki ışık çok parlak.

Odanın tam ortasında, kubbenin altında, kırmızı-altın renkli büyük bir ışık topu asılı duruyor, metal yürüyüş yolları odanın çevresinden kalbine çaprazlama geçiyor, zeminin çok altında birkaç kat yukarıda. Boyumdan daha geniş ve sanki canlı ışıktan yapılmış gibi, Nimh'in kırmızı cübbesinin telleri, iki tacımızla aynı altından tellerin etrafında kıvrılıyor, dönüyor ve sallanıyor. Yeşil ve mor, oraya buraya renk katıyor, içinden sis dokunuşları örülüyor.

Ve orada, devasa küre tarafından cüceleştirilmiş ve yine de Inshara'yı gözden kaçırmak imkansız. Bilgisayarın çekirdeğinden uğuldayan katıksız güç, cüppesinin ve saçlarının sanki bir esintiymiş gibi, çekirdek kendi havasını yaratıyormuş gibi hareket etmesine neden oluyor. Yüzü yüzeye perçinlenmiş, gözleri kocaman, elleri havada.

Bir yanında Techeki, diğer yanında Talamar, ikisi de tamamen hareketsiz duruyor. Gözyaşları Techeki'nin yanaklarından yavaşça süzülür. Talamar sessiz bir keder içindeymiş gibi başını öne eğiyor.

Elkisa, benim yaklaştığımı duyunca ileri atılmış gibi, birkaç adım daha yakınımıza geldi. Benimle göz göze geldi ama bakışları anlaşılmazdı ve bir an sonra Nimh'e kaydı.

"Çok güzel değil mi?" Inshara gözlerini büyük ışık topundan ayırmıyor, ses tonu hayranlık dolu ama... tam olarak doğru değil. Bunun bir kenarı var. "Bu yerin zihni sanırım. Kalpler üzerindeki gücünü hissedebiliyorum." Dudakları seğiriyor ve sonunda bize bakıyor. "Aklım kalpleri de kontrol ediyor. Burası benim içindi."

Techeki ona tam bir hayranlıkla bakıyor ve bilgisayar çekirdeğini görmek için zar zor bir bakış atıyor. "Keşke insanlarımız bu ana şahit olabilse, İlahi Olan. Onu anmak için yeni bir ışık festivali yaratacağım; canlandırmalar, kutlamalar ve görkem olacak." Gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde parlıyor.

Homurdandım, sözlerim daha seçme şansı bulamadan ağızımdan çıktı, içgüdümlü onu kışkırtma, dengesini bozma. "Nimh olmak için o kadar çaresizsin ki kendi Gösteri Ustanı bulamıyorsun? Onun sahip olduğu her şeyi istiyor musun?"

Inshara bir nefes verdi ve sonra döndü, bana bakarken dudakları gerildi. Ne de olsa girişimizi kaçırmadı - sadece umursamıyormuş gibi yapıyor.

Ya da onun için herhangi bir tehdit oluşturdüğümüzü düşünmüyor.

Yine de tavrı üzerinde durmak için sadece bir dakikam var - çünkü onun ve Elkisa'nın arkasında hareket eden bir şey var. Techeki her zamanki gibi hareketsiz duruyor, hemen yanındaki muhteşem ışık gösterisini görmezden geliyor, yanaklarından aşağı damlayan yaşlar kırmızı ve altın rengini aydınlatıyordu.

Ama Talamar... yavaşça, dikkatlice ağırlığını değiştiriyor. Ve bize baktığında, tetikte. Yanakları kuru. Gizli bir amacı olan acil bakışları benimkilerle buluşuyor. Inshara'nın onun üzerindeki kontrolü kaymış ya da ona hiç sahip olmamıştı.

Yavaş ve dikkatli hareket ederek tek dizinin üzerine çöker ve elini Elkisa'nın çantasına sokar. İçgüdüsel olarak, Inshara'nın dikkatini, beynimdeki her siniri başka yöne çekiyorum.

vücut canlı. Belki de babam sadece bu anı bekliyordu: Inshara'nın dikkatini dağıtacak ve ona onu durdurma fırsatı verecek bir şey.

"Bizimle savaşmaya çalışmayacak mısın?" diye sordum hafif aşağılayıcı bir ses tonuyla.

"Artık şiddete ihtiyacım yok," diye yanıtladı gergin bir sesle. "Bütün bunlar birer araçtı.*Buson*."

"Elkisa senin için içinden geçtikten sonra ölümlerle dolu bir tapınak bulduk," diye karşı çıktım. Inshara'nın yanında Elkisa gözlerini kapatıyor. "Daoman'ı öldürmeni izledik - dünya senin anneni öldürmeni izledi. Merhamet talep etmek artık karakter dışı görünüyor, Insha."

Keskin bir nefes alan Inshara, kötü Talamar'a doğru öfkeli bir adım atar.*grevler*

Inshara'ya doğru atılırken bakışlarım istemsizce ona kaydı. Biri arkamdan haykırıyor ve ardından Techeki, doğal yeteneğinin çok ötesinde reflekslerle bir anda hareket ediyor, neredeyse babamın hareket ettiği kalp atışıyla aynı hızda dönüyormuş gibi görünüyor.

Talamar'ı yere indirmek için kendini Inshara'nın yanından atıyor, onu iki dizini göğsüne bastırıyor ve bıçağı elinden düşürüyor. Gösteri Ustası'nın yüzü, şu anda hizmet ettiği tanrıçayı savunmak için tutkuyla buruşmuş ve babamı dizginlerken ona doğal olmayan bir güç veriyor.

Inshara olduğu yerde durup Talamar'a baktı ve uzun, sessiz bir an boyunca odanın içinde hareket eden tek şey, yavaşça kıvranan kırmızı ve altın top oldu - ORACLE'ın zihni, kalplerin anahtarı. Inshara'nın kuralının anahtarı.

"Sen," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmış ve incinmiş bir öfkeyle dolmuştu. "Sen ... *numara yapmak* gücüm altında olmak? Nasıl?" Ardından gelen sessizlik onu yalnızca kızdırmış gibi görünüyor, çünkü soruyu tekrar haykırıyor, sesi yankılanıyor: "*Nasıl?*"

Talamar nefesi kesilerek inledi, zaten zor olan nefesi Techeki'nin ağırlığı altında daha da kötüleşiyor. Homurdanarak cevap vermeye çalıştı ama ancak Techeki biraz geri çekildiğinde konuşmayı başardı.

"İnsanların inandığı şeyi alıyorsun," diye nefesi kesildi babam, "ve onu çarpıtıyorsun. Senin gücün, sevgi ve inancın yozlaşması, ama geriye inanacak ne bıraktım ki? Sevecek neyim kaldı?"

"Sen sadece her zaman *rol yapt* beni sevmeni," dedi titreyen bir sesle, sonra bu ses bir bağırıma dönüşür. "Ne umurumda? Sen tanrı değilsin - sen *Hiçbir şey!*"

Hızlı, acımasız bir hareketle dizine tekme attı.

Çığlık atıyor ve Techeki bir eliyle ağzını kapatıyor. Göğsü hızla inip kalkıyor ve boştaki eli ceketinin cebine giriyor ama nefesi orada değil.

"Inshara-" deniyorum ve benimle yüzleşmek için dönüyor.

"Evet, *Erkek kardeş?*" Söz zehir gibidir. "Babamıza merhamet borçlu olduğumu mu düşünüyorsun? O zaman gel. Onun kaderine kendin karar ver." Eğildi, Talamar'ın hançerini düşürdüğü yerden aldı ve onu uzatmak için bana doğru iki adım attı.

Bir yandan Nimh'e baktım, hem yanımda hem de arkamda gergindim. *Konuşmaya devam et. Onun deliliğini aşmanın bir yolunu bul.* "Neden öz babama zarar vereyim?"

Inshara'nın ifadesi dalgalanıyor. "Kendi postunu kurtarmak için tüm sırları ortaya çıktığında bana söylediklerini size anlatacağım. O zaman bıçakla ne yapacağını seçebilirsin."

Öfkeden daha fazla, delilikten daha fazla, anlıyorum *ağrının* gözlerinde - babamızın ihaneti, onda kalan azıcık akıl sağlığını da elinden aldı. O karanlıkta çığlık atan ham bir sinirden başka bir şey değil.

Bıçağa ihtiyacım yok, Insha, dedim ona yavaşça yaklaşarak. Seni incittiğini biliyorum - sırları ve sana yaptıkları için onu asla affetmeyeceğimi biliyorum. Ama bunun için onu öldürmeyeceğim."

"Yaptığı şey için onu öldürmeni hiç beklemiyordum. *Ben*, "diyor usulca, gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Bıçağı al, genç prens, çünkü *Oplanörünüzün* düşme sebebi bu."

Bir an hareket edemiyorum, midem bulanıyor, nefesim ciğerlerimde donuyor. Sonra vücudum sendeledi, bir elim tırabzanı kavramak için dışarı çıktı. "Neden bahsediyorsun?" Bana ayak uydurmak için bir adım öne çıkarak, "Bu yerden nefret ediyor," diye cevap verdi. Bizden nefret ediyor, bizden korkuyor. Dünyalarımız arasındaki köprüyü yakmak istedi - anahtarı yok etmek istedi.

"Kraliyet soyu," diye mırıldandı Nimh arkamdan. Onun şokunu ve acısını duyabiliyorum ama kulaklarımdaki uğultuya zar zor nüfuz ediyor.

"Bu hiç mantıklı değil," diye karşılık verdim, göğsümde büyüyen korkuyu uzaklaştırdım. "Konsey'e katıldığından beri Aşağı'ya bir ekip göndermemiz gerektiğini tartışıyor."

Inshara alay eder. "Ve sence böyle bir seferin senden daha iyi sonuçlanmasına izin verir miydi, prensim? Başarısızlığını sağlamanın rotasını yönlendirmekten daha iyi bir yolu var mı?" İleriye doğru bir adım daha atıyor ve sonra

bileğimi tuttu, kolumu burktu ve bıçağın kabzasını elime soktu.

Parmaklarım etrafına kapanıyor.

Buz, sanki o canlı ışık topunun içimde daha küçük bir ikizi varmış gibi, bağırsaklarımdan içeri süzülüyor, kıvrılıyor ve dönüyor.

Bu bana uçmayı hayal etmekte haklı olduğumu söyleyen adamdı.

Düşebileyim diye mi?

Bir an için içimde kabaran o acı ve öfke patladı ve elimi bıçağın kabzasında sıktım. Bu adam - benim babam -*babamız* —tüm bu ölüm ve acının sebebidir. Aşağıya hiç düşmeseydim, Inshara beni asla Alciel'e ulaşmak için kullanamaz, asla annemi incitemezdi; Alciel hala gökyüzünde olacaktı; Sonunda büyükbabamla orada olacaktım; Savaş, keder ya da umutsuzluk hakkında hiçbir şey bilmem.

Metalik bir çınlamadan biraz daha fazlası olan en küçük sesler, hiperalertik duyularımı çeker. Sesi biliyorum: Nimh'in mızrak arasındaki tılsımlarından biri, ağırlığını değiştirirken şingirdaması.

Nimh'i asla tanımayacaktım.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp derin bir nefes alıyorum, keşke öğrendiklerimi unutabilseydim.

Gözlerimi tekrar açtım ve bıçağın kabzasını kavrayarak Inshara'dan bir adım geri çekildim. Önemli değil, dedim yavaşça. "Birinin canına kıyabileceğim hiçbir suç yok."

Seninkini almaya çalıştı, diye çıkıştı. "

*ben o değilim*Karşılık veriyorum.

Gözlerim, bana ifadesiz bir şekilde bakan babama sabitlendi. Midemdeki çalkantı şimdi boğazıma yükseliyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Parmaklarımı hissedemiyorum ama bıçağı sıktığımı biliyorum.

Inshara dirseğimin dibinde, O senin korumanı hak etmiyor, diye mırıldandı. "Onu öldür, ben de gitmene izin vereyim."

Ona bakmak için bakışlarımı Talamar'dan ayırdım. "Ne?"

Inshara kararlı, o sis rengi gözler benimkilere odaklanırken rahatsız edici. "Geldiğiniz gemiyi alın ve buradan uzağa gidin. Seni rahatsız etmeden bırakacağım." O gözler yüzümden arkamdaki Nimh'e kaydı. "Sana dayatılan bu hayatı hiç istemedin abla. Evet. Bu parçalanmış dünyaları bayrağım altında birleştireyim ve yollarımız bir daha asla kesişmesin. Onu öldür ve git."

Ve o kelimeleri söylerken, bunu görebiliyorum. En uzun an, zihnimdeki resimde yaşıyorum - mütevazî bir yerde, uzaklarda, yakında her iki dünyamızı da ele geçirecek tüm ölüm ve acılardan kaçtığımız yer. Korunduğumuz yer.

Ama nereye gidebilirdik ki, geride bıraktıklarımızın hatırası bizi takip etmesin?

Nimh'i hâlâ arkamda hissedebiliyorum ve beni bağlamasına, beni yerimde tutmasına izin verdim. "Üzgünüm, Insha," diyorum usulca. "Ama ben senin gibi değilim. Babamı asla öldüremem."

Tepkisi, bir acı sesi gibi bir kükreme oldu - etrafında sallanıyor, bıçağını kaldırmış, Talamar'a doğru hamle yapıyor.

Ne yaptığımı düşünmeye vakit bulamadan kendimi onun peşinden atıyorum ve her şey bir anda oluyor. Arkamdan bağırان sesler duyuyorum. Elkisa benim için dalış yapıyor ve Inshara babam için—

Gözleri kilitlenir ve bıçağıyla saldırır.

Inshara ve Talarar çarpışıp takla atarak bıçağı almaya çabalarken, ayaklarım çoktan onlara doğru koşmaya başladı bile; North'un kendini Inshara ile babası arasına atışını izlerken dudaklarımdan bir çığlık koptu. *Onların* baba. Inshara'nın bıçağı kaldırdığını görmek için oraya zamanında varıyorum, bıçağı bilgisayarın zihninden gelen ışıkta parlıyor—

Sonra Inshara sendeleyerek geri gider, ayakları metalin üzerinde kayar. Orada nefes nefese durmuş, kendisini North ile arasına koyan kişiye bakıyor.

Elkisa.

"Kes şunu!" eski muhafızım, kollarını iki yana açarak ağlıyor; biri North'un omzuna yaslanmış, diğeri avuç içi dışarı, Inshara'ya doğru uzanıyor.

"Aradığın şeye sahipsin, Insha - sadece ihtiyaın olanı bu kadim kalıntıdan al ve onları kendi haline bırak."

Nefes nefese kalan Inshara, perişan bir yüzle korkuluğa tutunur. "N-nasıl *cesaret etmeksen*," dedi sonunda, gözleri acıyla parlayarak. "Benim tarafımda olduğunu iddia ediyorsun..."

"BEN *bensenin* tarafında!" Elkisa, Inshara'dan Kuzey'e bakacak kadar gözlerini ayırmadan dizlerinin üzerine doğrularak cevap verdi. "Ama senin istediğin bu olamaz - hiçbir işe yaramadığı halde bu ölüm, bu kan dökülmesi. Nimh'in kampına saldırıp, Yıldızını bulamadan onu yakalamaya çalışırken, bunu anladım. Yeni tanrınız için bir fener olarak durmak üzere tapınağı geri almak, bunun doğru olduğunu biliyordum. Daoman'ın ölmesi gerektiğine bile beni ikna ettin - eğer onu bırakırsam ellerimin onun kanından temizleneceğine. *inandı* yeterli."

Sesi kesiliyor ve yolun geri kalanında kendini yukarı çekiyor, bakışları yalvaran Inshara'nın yüzüne odaklanmış durumda.

"Ama annen?" Elkisa fısıldıyor. "Şimdi de babanı mı öldüreceksin? Bütün bu ölümler nasıl doğru olabilir?"

Inshara sanki Elkisa'nın fısıltısı korkunç bir kükreymemiş gibi gözleri kocaman açılmış bir halde, "Beni hiç sevmedi," diye tükürür. "O da yapmadı. İkisi de beni kullandı, manipüle etti —"

"Onun adına konuşamam," diyor Elkisa, gözleri korkudan kocaman açılmış bir halde North'un arkasına çömelmiş olan Talamar'a doğru çenesini sallayarak. "Ama Jezara seni sevdi, Insha. Bana bunu kanıtlayacak kadar onun hakkında yeterince hikaye anlattın. Ürkek bir yaratığı sakinleştirmek istercesine eli hâlâ havada, sevgilisine doğru temkinli bir adım atıyor.

"Durmak!" Inshara'nın sesi yüksek ve ince. "Hala sadık olduğun dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun. O" O parıldayan gözler Elkisa'nın yanından bana odaklanıyor, oradaki nefret ve ıstırap bana içgüdüsel bir darbe gibi çarpıyor.

"HAYIR." Elkisa ağırlığını değiştirerek adım atıyor, böylece Inshara'nın bakışlarından yarı gizlenmiş oluyorum. "Sadığım *Sen*. Bunu kanıtlamadım mı? Şimdi sana kanıtlayayım - buradan birlikte gidelim. Bu dünya üzerindeki gücünüzü zaten gösterdiniz. Bu canavarca şeyi yapma."

Inshara'nın gözleri Elkisa ile onun ötesinde görebildikleri benim ve sonra babasının önünde çömelmiş, onun her hareketine uymaya hazır olan Kuzey arasında gidip geliyor. "Ben canavar değilim," diye tıslıyor. "Yaptığım her şeyi, ben olduğum için yaptım. *mukadderya* yapmak için. Bu seçimleri kader yaptı, ben değil! Eskiden buna inanırdın. bende Eğer şimdi gidersem, o zaman ben sadece... sadece...

"Bir katil?" Kuzey boğuk bir sesle mırıldandı.

Güçlkle yutkunduğunda Inshara'nın boğazı kıpırdadı, buğulu gözleri yaşlarla ıslandı -kederden mi yoksa öfkeden mi, anlayamıyorum. "Kapa çenen!" Bıçağının bir darbesiyle sözlerini vurgulayarak Elkisa'nın seğirmesine, durduğu yeri düzeltmesine ve şimdi Inshara ile Kuzey arasına girmesine neden oluyor.

"Bana bak, kalbim," diyor Elkisa dikkatli bir adım daha yaklaşırken, sesi birlikte büyüdüğümüz yıllardan hatırladığım o tanıdık, nazik ve sert kombinasyonu, dikkatli bir adım daha yaklaştıkça şimdi daha sessiz. "Kardeşini de öldürmene izin vermeyeceğim. Bu hale gelmene izin vermeyeceğim."

Bir yanım irkiliyor, sevdiği kadının çoktan geldiğini haykırmak istiyor. *dır-dir* bu, ellerinin çoktan annesinin kanına bulanmış olması. Ancak odanın ortasından gelen titrek ışık, Inshara'nın yanaklarındaki yaşları parıltatır—Elkisa'nın yaklaşımı *çalışma*. Inshara'ya ulaşıyor,

benim yapamadığım yerde - North'un başarısız olduğu yerde - kendi babasının ona dokunamadığı yerde.

Bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırdım, kürkü diken diken ve gergin vücuduyla bacaklarıma yaslanan bindle kedinin sıcaklığından alabildiğim kadar teselli buldum.

"Sadece elimi tut," diye devam ediyor Elkisa, hâlâ kibar ve gözlerini Inshara'nın yüzünden ayırmadan. "Birlikte gidebiliriz. Sadece... bıçağı bırak..."

Bunu, gerçekleşmeden bir an önce görüyorum - odadaki hareket eden sise duyarlı gözlerim, Inshara'dan Elkisa'ya doğru kıvrılarak çıkan şişkin, mide bulandırıcı güç dallarını görebiliyor. Sanki hafif yanardöner bir yağla kaplanmış gibi parıldayan kara yılanlar gibi, Techeki'nin etrafına sımsıkı sarılmış halde oturdıkları gibi ona uzanıyorlar.

Elkisa öne doğru bir adım attı, kolu hâlâ açtı, etkilenmemişti. Parmaklarını Inshara'nın koluna dolayıp ürkmesine neden oldu.

"HAYIR!" Inshara'nın sesi bir feryat, kafa karışıklığı ve korkunun birbirine karışmasıdır. "Nasıl direniyorsun?"

Elkisa cevap vermiyor, kollarını Inshara'ya doluyor, bu hareket yarı kucaklama, yarı kendini tutma hareketi. "Sadece benimle git," diye yalvarıyor.

O kıvrımlı kıvrımlar tekrar Elkisa'ya uzanıyor, sadece kaymak için, Inshara zihninde bir yer edinmeye boşuna uğraşıyor. "Neden diğerlerinin yaptığı gibi bana tapmanı sağlayamıyorum?" Inshara ağlıyor, sesi odanın içinde yankılanıyor. "Neden seni yapamıyorumAşkBen?"

Son sözler kalın, mide bulandırıcı bir sesle noktalandı: ıslak, emici bir susturucu. Elkisa sarsılıyor ama bırakmıyor.

Kendi sesimin bir çığlık gibi çatladığını hissediyorum ve onlara doğru koşmaya çalışıyorum, o anda Elkisa'nın tüm ihanetlerini unutuyorum, tek ihtiyacım olan arkadaşşıma ulaşmak - ama North orada, beni belimden yakalayıp geri çekiyor. Yüzü eski bilgisayarın ışığında bitkin, ben kurtulmak için savaşırken vücudu hareketsiz.

Inshara, sapı Elkisa'nın kaburgalarının hemen altından çıkan bıçağı bırakarak nefesini tuttu. Giysilerini lekelemeye başlayan kana tepeden bakan Inshara'nın yüzü korkuyla değişir.

Elkisa, kollarını geri çekip Inshara'nın yüzüne bakacak kadar gevşetirken, sesi acıyla çatırdayarak titreyen bir nefes aldı. "O güce ihtiyacın yok," diyor boğuk bir sesle. "Benimle değil."

"El-" Inshara'nın kolları şimdi onu çevreliyor, onu yarı destekliyor. "Aman tanrım, ben..."

Ama Elkisa sadece gülümsüyor, sesi zayıflıyor. "Ben... seni her zaman sevdim... kalbim." Dizleri bükülüyor, ağırlığı ikisini de korkuluğa doğru sürüklüyor. "Senin hiçbir zaman... sihre ihtiyacın olmadı."

"Hayır hayır-!" Inshara'nın tutuşu, Elkisa'nın bedeni gevşeyip korkuluk boyunca süzülürken ve ardından, son bir umutsuz tutuştan sonra, kenardan aşağı devrilerek aşağı, aşağı, yavaşça aşağıdaki karanlığa doğru yuvarlanırken başarısız oluyor.

North'un kolları beni ayakta tutarken sendeleyerek hıçkırarak nefesim kesildi. Kulağıma konuşuyor ama onu duyamıyorum, gözlerim Elkisa'nın bizim için kendini feda ettiği noktaya takıldı.

Hayır, bizim için değil. Inshara'nın kendisi

için. *El*, aklım feryat ediyor. *Geri gelmek.*

Inshara korkuluklara düşer, derinlerinden gelen gırtlaktan gelen bir ses, keder ve dehşetten yürek burkan bir inilti. Ellerini önünde tutuyor, titriyor, üzerlerindeki lekeler o kadar kalın ki, koyu kırmızı eldivenler giymiş olabilir. Gözleri onlara odaklandı, sonra tırabzana, Elkisa'nın durduğu kan damlalarına, babasının hala yerde oturduğu ve bakışlarından kaçtığı yere fırladı.

Sonra bize doğru sallanıyolar ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Bir an için tek görebildiğim onun acısı. Orada puslu canavar yok, sadece benim yaşımdayken kaderinde dünyayı değiştireceği söylenen bir kız var - ondan nefret eden, annesine tüküren, ona varlığının kozmik bir hata olduğunu söyleyen bir dünya. Başka bir çocuğun gün ışığına çıkarılmasını, tapınmasını, övülmesini ve nihayetinde tanrılar tarafından kendisine vaat edilen gücün verilmesini izlemek zorunda kalan bir kız.

Bana bakıyor, sahte kaderin çarpıttığı o kız, kalbi gözlerinde. *Bana yardım et,* der gibi, insanlığın son bir parçası umutsuzluk ve sefalet çukurunun üzerinde sallanıyor, o kadar yoğun ki kalbim değişiyor, tüm suçları yok oluyor gibi görünüyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ve o anda Inshara'nın gözlerine perde iniyor. O çaresizlik uçuşunu onu çevreliyor ve gözlerini dönüştüren sis büyüyerek parlaklığa dönüşüyor.

Bir acı ve öfke ışıltısıyla Inshara, bir odanın engin mağarasını aydınlatan devasa, parıldayan topla yüzleşmek için dönüyor. Etrafını saran o yozlaşmış sis dallarının ışığına karşı kontrast oluşturan kadın, kanlı ellerini kaldırıyor...

... ve onları eski bilgisayarın zihninin derinliklerine daldırır.

Işık güneş gibi parlıyor - kırmızı ve göz kamaştırıcı altın o kadar parlak ki gözlerimi kapatıp yüzümü çevirdiğimde bile renkler göz kapaklarımın arkasında dans etmeye devam ediyor. Cebimdeki koruma taşıyla bile, Inshara'nın zihnime baskı yaptığını hissedebiliyorum - onun deliliği ve öfkesi tükettiği ışık gibi kıvranıyor, kenarlarımı çekiştiriyor ve onu duymam için bana fısıldıyor.

Gözlerim kaldırımda geziniyor ve babamdan hiçbir iz olmadığını fark ediyorum - yine de onun korkaklığına ayıracak bir an bile düşünemiyorum. Koşmasına izin ver; ani parıltıda aradığım kişi o değil.

"Nimh," diye soludum, ayaklarımın üzerinde sallanarak. Bakışlarım ani bir korku ürpertiyle ona kaydı ama o hâlâ kendisiydi. Mızrak asasını sımsıkı tutuyor, parmaklarını birbirine bastırıyor ve bana bakmak için başını çevirdiğinde kara gözlerinde yaşlar var. Beni koruyan koruma taşına sahip değil ama tutunuyor, Inshara'nın yükselen gücüne karşı savaşıyor.

Ama ne kadar süreyle?

Bilgisayardan yayılan güç artıyor. Yakında tüm odayı yutmuş olacak ve onun ötesinde, orman-deniz ve Nimh'in tapınağı ve Alciel, her ikisinin de kalbi yozlaşmasına düşüyor... ve sonra ulaşabilecekleri herkes Inshara'ya tapınmaya başlayacak.

Nefes nefese, bir şimşeğin tüm netliğiyle anlayış zihnimde parladı. Dönüp Nimh'e uzandım, onu tuttum ve bana bakmasını istedim.

"Sen Işık Getirensin," diyorum, sesimi güç çıtırtılarının üzerine yükselterek. "Yokedici. Nimh—yozlaştırılacak kalp yoksa kalpleri bozamaz."

Nimh'in geniş, korkulu gözleri benimkilere dikildi. Bir an anlamıyor ve sonra aynı kavrayışın yüz hatlarına yerleştiğini görüyorum.

ORACLE fikri bize ilk sunduğunda gösterdiği dehşeti bir an için de olsa. Benden uzaklaşarak geri tepti. "HAYIR! Kalpleri yok edersek, her şeye yıkım getirebiliriz. Artık tanrısallık yok - Alciel bir daha asla yükselemezdi - kaderin kendisini öldürüyor olurduk -"

"Hiçbir önemi yok," diye ısrar ettim, tekrar yaklaştım. "Evet, bildiğimiz dünyanın sonunu getireceksin ama Nimh, Inshara burada başarılı olursa, bu nasılsa son olacak."

Etrafımızdaki ışık yeniden parlayarak çaresiz bir an için hiçbir şey görmemizi imkansız hale getiriyor. Belki de kalpleri kontrol edememek Inshara için çok fazla - ve sonra ölüyor ve Nimh'in yüzünü tekrar görebiliyorum. Ve onun ötesinde... En iyi arkadaşlarımı görüyorum.

Saelis sanki bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi bize bakıyor, yanaklarından yavaşça süzülen yaşları fark etmemiş gibi. Parlak gözleriyle bize doğru tehditkar bir adım atan Miri'nin dudakları yavaş, hesaplı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Bakışlarımı onlardan zar zor ayırabiliyorum - onlar hâlâ kendileri ve en kötüsü de bu. Saelis, hala düşünceli. Miri, hala bir ritmi kaçırmadan plan yapıyor. Inshara onların o güzel kısımlarını almış ve kendi hizmetine çevirmiştir. Nimh'e olan bağlılığımı, doğru olanı yapma kararlılığımı ve bunları çürütebileceği düşüncesi...

Korkumu yutup Nimh'e dönüyorum. Bu sefer kollarımda titreyerek ona uzandığımda geri çekilmiyor.

"Artık anlıyorum," diye mırıldandım, artık yeterince yakın olduğum için bağırma zorunda kalmıyordum. "Kehanet. Kader. Beni sana, dünyayı yok etmeye niyetli olduğuna inanan bir kıza götüren her şey." Bilgisayardan yayılan sis ve güçle savrulan saçından bir bukle gözlerinin önüne düşüyor ve elimi kaldırıp onu kenara itiyorum. "Nimh - budur. *Busen*in kaderin."

Başını sallıyor, öne doğru eğiliyor ve çaresizliğin gücüyle bana tutunuyor. Bunu benden isteme, diye fısıldadı, gözleri benimkileri incelerken. "Yapamam - sadece kaçabiliriz, güvende olduğumuzda yaptıklarını geri almanın bir yolunu düşünebiliriz -" Inshara bir kez daha zihnimize saldırdığında acı içinde nefesi kesilerek sustu - o orada, düşüncelerimin sınırında. şimdi, acımasızca savunmamı zorlamak.

Uzun bir nefes alıyorum, bir elimi cebime sokuyorum, böylece yumruğumu koruma taşına sarabiliyorum, bu Inshara'nın sevdiğim herkesi, ama herkesi ele geçirdiği gibi aklımı ele geçirmesini engelleyen tek şey...

Gözlerim Nimh'in üzerinde. O çok güçlü ama Inshara'nın bu gücüne sonsuza kadar dayanamaz. Teslim olma düşüncesi -Inshara'nın aklımı çelmesine, aşkıma bir silaha dönüştürmesine izin verme- bende dönüp elimden geldiğince hızlı ve uzağa koşma isteği uyandırırsa bile, ona verebileceğim her türlü güce ve korumaya ihtiyacı var. ciğerlerim yanana kadar, beynim boşalana kadar.

Ama bu yüzden buradayım. Yapacak başka kimse kalmadığında ona inanmak. O bile değil.

"Seni seviyorum," dedim sessizce, bakışlarını tutarak. Inshara'nın gücü yağlı, aç bir karanlıkla zihnimde dalgalanırken cebimden koruma taşı çıkıyorum. "Bu kehanet değil, sihir değil. Bu sadece benim, seni seviyorum. Sana inanıyorum, Nimh."

Bir elini yanağıma kavramak için kaldırdı, parmakları tenimde sıcacıktı. Dokunuşu için can atıyordum, dokunuşunun hayalini kuruyordum. Yavaşça, dikkatli bir şekilde, koruma taşı avucunun içine bastırmak için elimi kaldırdım.

Nimh taşı görünce hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, şimdi elleri onu tekrar ellerime sıkıştırmak için uğraşıyor - ne yapmak üzere olduğumu biliyor. "Kuzey, lütfen. Bunu sensiz yapamam."

Yakından Miri ve Saelis'in sesini duyabiliyorum ama gözlerimi Nimh'ten ayıramıyorum, bu anı bozamıyorum. Inshara acımasızca, her zamankinden daha güçlü bir şekilde beni itiyor ve Nimh halatı tutarken inliyor.

"Yalnız olmayacaksın." Bunlar ona son sözlerim olacaksa, onları saymak istiyorum. Taşı Nimh'in avucuna bastırdım ve sözlerimi ona fısıldamak için eğildim. "Benim inancıma sahipsin. Her zaman."

Dudaklarımız buluşuyor ve gözyaşlarının tadını alabiliyorum.

Parmaklarını koruma taşına dolayıp bıraktım.

North'un vücudu kollarımda kasıldı, kasları sertleşti, nefes alışını yavaşladı. Kendi bedenim dondu, hava ciğerlerimde kristalleşiyor. Koruma taşına doladığı parmakları, taşı bırakmaya, ona geri itmeye hazır olan bana tepki vermiyor. Eli benimkine vermeseydi, onu düşürürdüm.

Birdenbire, zihnim üzerindeki baskı, düşüncelerimi ve kalbimi boğan karanlık, hafifliyor, taşın gücü - içine örülmüş inanç katmanları, Kuzey'i korumak için kendi büyülerim ve karşılığında onun inancı. - bana yerleşiyor.

Güç inançtan gelir.

Ve tüm kalbiyle taşın beni koruyacağına inanıyor. Sonra North'un yumruğu benimkini sıkıyor, dayanılmaz bir kavrayış acı içinde haykırmama neden oluyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Başımı kaldırdığımda nefesimi kesen bir şiddetle beni izliyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor ve yanaklarından aşağı süzülüyor. Bana bir şeyden başka bir şey değilmişim gibi, hakim olunması gereken bir nesneymişim gibi baktığını hiç görmemiştim.

Ağzını açtı ve o anda, sevgisinin ve inancının derinliği Inshara'nın amaçlarına göre çarpıtılmışken, sesinin neye benzediğini bilmeye katlanamayacağımı fark ettim. Onu ittim, elinden kurtuldum ve şaşkınlıktan bir homurtu çıkardım.

Çabucak toparlandı, dengesini yeniden sağladı ve peşimden atıldı. Daha bana tutunamadan, bindle kedi öfkeyle uludu ve kendini North'un yüzüne fırlattı, pençeleri açık, kürkü dümdüz dışarı çıkmış, dişleri açık ve kulakları geride. Ayaklarımı altına alıp koşuyorum, North'un acı ve şaşkınlık dolu haykırılarına ve kedinin sıkıntılı ulumalarına kulaklarımı tıkamaya çalışıyorum.

Başımı kaldırdım ve kayarak durdum, ayaklarım metal kaldırımda kaydı. Miri ve Saelis orada duruyor, vücutları yolu kapatıyor, bakışları North'unkiler kadar dikkatli.

Döndüğümde Inshara orada, devasa ışık küresinin önünde duruyor. - sadece artık ışıktan yapılmadı. Gölgeler, nehirdeki yağ gibi yüzeyinde geziniyor, bireysel karanlık filizleri özgürce kıvranıyor ve sonra tekrar geri çekiliyor. Hava karanlıkla yoğun.

İrademi kullanmaya ve kendime zaman kazanmaya çalışarak sise uzanıyorum; Bir çılgınlıkla tökezledim ve parmaklıklara kemiklerimi sıyrarak kadar sert vurdum.

Tanidik, sevilen bir ses, "Kavgayı bırakın," dedi. "Kendine zarar vereceksin."

North ileri doğru yürüyor, yüzü endişeli bir çalışma, yüzünü ve boğazını kaplayan kanayan sıyrık sıralarını fark etmemiş gibi görünüyor. Bindle kediden hiçbir iz yok ve hırpalanmış kalbim onun için yorgun bir korkuyla sarsılıyor.

"Sis artık onun," diye devam etti ve önümde çömeldi. Duygularının gücüyle gözleri parlıyor. "Bunu görmelisin."

"Kes şunu," diyorum, sesim zar zor fısıltı gibi çıkıyor - ama Inshara beni duyuyor, biliyorum, çünkü Kuzey'in ötesindeki mesafeden bir zafer sesi duyuyorum. "Kes şunu - sen o değilsin.

Kaşları biraz kalkıyor, hareketi o kadar tanıdık ki *Kuzey*, kalbim ağrıyor. "Elbette hala benim. Ben sadece ...*anlamak* şimdi ne yapmadım ne yaptım *olmaz*-önce." Gözleri şimdi neredeyse nazik, o kadar ki ondaki bu değişikliği hayal edip etmediğimi çok kısa bir an için merak ediyorum. "Asla Işık Getiren olmak istemedin," diye mırıldandı. "Ve şimdi olmak zorunda değilsin. Bırak, kavga etmeyi bırak ve sen ve ben tekrar birlikte olabiliriz.

"Durmak!" Tekrar ağladım ama bu sefer yüzümü Kuzey'den çevirip arkasındaki Inshara'ya odaklandım. "Onu kullanmayı bırak - eğer böbürlenmek istiyorsan, benimle kendin konuş!"

"Onun aracılığıyla konuştuğumu mu düşünüyorsun?" diyor abartılı bir masumiyet havasıyla. Kanlı elleri şimdi sanki bilgisayar tarafından yanmış gibi siyah ama herhangi bir acı hissetmiyor gibi görünüyor. "Bu insanlara ne önerdiğimi yanlış anlıyorsun, Nimh. Onları hiçbir şey yapmaya zorlamıyorum. Onlara inanmaları için kendilerinden daha büyük bir şey veriyorum. *Sen*."

"Kuzey bana inanıyor," diye fısıldadım, elimi avucumun içine yerleştirilmiş koruma taşına sararak. "Yaptığın hiçbir şey, yaptığın hiçbir şey

söylemesi bunu değiştirir."

"Sana kötü niyet taşımıyorum," diyor Inshara bir adım daha atarak, gözleri girdap gibi dönen, öfkeli bir sisle dolu - orada, bakışlarının arkasına saklanmasa bir insanı paramparça edecek kadar şiddetli bir fırtına. "Taşı bana ver, Nimh. Onu bana ver, ben de senin ve onun kuracağım yeni dünyada birlikte olmasına izin vereyim.

Destek almak için tırabzana tutunarak kendimi yeniden ayağa kaldırdım.

"HAYIR."

"Bunu senden alabilir," diyor Inshara, sesini biraz keskinleştirerek. "Sormam gereken bir şey var."

North sanki iddiasını kanıtlamak istercesine nefesini dışarı verdi ve tüm boyuna doğrulup bana baktı. Dokunuşunu hissedene kadar onun bu kadar güçlü olduğunun tam olarak farkına varmamıştım; Sadece ilk seferinde, bindle kedisi ve sürpriz unsuru yüzünden elinden kurtuldum.

Bu sefer beni yakalarsa, kurtulamayacağım.

Niyetimi topluyorum, irademin zihnimde birikmesine izin veriyorum. Işık Getiren'e dönüşmemi besleyen o kederi ve öfkeyi hissedebiliyorum, kalbimi hevesli bir telaşla doldurduğunu hissedebiliyorum. Ama güneş iki dünyamızın arkasına batarken North'un dudaklarını dudaklarıma değdirdiğini ve kalbimde keder ve öfkeden daha fazlası olduğuna olan inancını da hatırlıyorum.

Bakışlarımı North'un yüzünden Inshara'ya çevirerek, "Bırak denesin," diyorum. Sözcüklerin kavranması biraz zaman alıyor - sonra Inshara hüsranla haykırıyor ve North üzerime atılıyor.

Kolunun altından geçecek kadar yana kaçtım ve sonra kendimi ona atıp kollarımı ona doladım ve başımı omzuna yasladım.

Bekle aşkım. Benimle kal.

Saf beyaz ışık gözlerimin önünde patlıyor, beni kör ediyor, boğuyor, başka bir varoluşa taşıyor - Işık Getiren'in gücü içimi dolduruyor, beni irademden ve olduğum her şeyden çalmakla tehdit ediyor.

Ve sonra gözlerimi açıyorum.

Inshara orada, karanlığı ve gölgesiyle çevrili - bir korku ve korku çığlığıyla bakışlarımı karşılıyor ve sendeleyerek geri dönüyor. Etrafındaki siyah dallar, ani bir güneş ışığı huzmesindeki böcekler gibi geri tepiyor.

Kuzey hala kollarımda bir taş gibi ama tutunuyorum, gitmesine izin vermek istemiyorum, o benim çapam. Kendi bağım, kendi kalbim, kendi seçimlerim.

Sana inancım var. Her zaman.

Inshara'nın ötesinde bilgisayar, atalarımızı buraya getiren kadim motor var. Işığının bir kısmı hâlâ orada, karanlığın altında kırmızı ve altın parıltılar var - ama Inshara'nın yozlaşmasının kökleri çok derinlere iniyor, gözlerim onu şimdi orada görebiliyor. Bozulma neredeyse tamamlandı, ipliklerini çözmek imkansız.

Farkındalığının değişmesine izin verdim, beni dolduran ışığı geminin içine, onun ötesine, İlâhi Vasfın Aynasının üzerine gönderdim. Inshara'nın güç dalgasının bu yerden dışarı doğru koştuğunu, tepesinin nehre yaklaştığını ve onun boyunca hızla ilerlediğini görebiliyorum.

North'un ve benim dünyamın kalbini çalmasına sadece birkaç dakika kaldı.

Işığı gölgeyi yakalamaya zorlayarak kendimi ileri atıyorum - iradem onunkinden önce kalplere ulaşsın diye.

Işık, sanki bedenimin bir uzantısıymış gibi tepki veriyor ve o anın çaresizliğine rağmen, içimden vahşi bir coşku akıyor. Artık Işık Getiren'in gücüyle savaştığıma göre, varlığımın her bir sinirini ve zerresini ateşe verecek şekilde içimi dolduruyor, içime işliyor. Artık kendimi bu güçten ayıramıyorum - ben *ben* ışığın kendisi.

Inshara'nın kontrolünün ön ucuna yetiştim ve daha uzağa gidemeden gölge dönüp bana çarptı, dünya sonsuz bir parlaklıkla parladı ve sonra ikimizi de karanlığa gömdü.

Bir an için hiçbir şey göremiyorum - gölgelerle kaplı bilgisayarı veya önündeki Inshara'yı, dışardaki daha büyük dünyayı göremiyorum. North'u kollarımda bile hissedemiyorum - hissedip hissetmediğimi bile söyleyemem. *sahip olmak* artık kollar.

Ve sonra küçücük bir ışık havuzu uçsuz bucaksız boşlukta bir figürü aydınlatır.

Inshara.

Bacaklarını yukarı doğru çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış, yüzünü dizlerine bastırmış bir halde oturuyor. Başını kaldırdığında bana baktı, gözleri ıstırapla doluydu. Nefreti gitmişti, ifadesinde o öfke ve vahşet yoktu. Bunun yerine, itiraz edercesine bana bakıyor.

Lütfen yapma, diye fısıldadı. "Bunu bana ver. Başka kimseyi incitmeyeceğim. Herkes huzur içinde olacak."

Inshara'dan boşluğa giden soluk, parıldayan bir iplik var - baktığımda bende de olduğunu görüyorum. Gün batımında kalpleri yozlaştırma planını hissettiğimde bizi birbirimize bağlayan aynı bağ şimdi de bizi bağlıyor. İkimizin de ruhları hala dünyamızın kırık kalbinin iki yarısına bağlı. Onları, hassas yapılarını içimde hissedebiliyorum.

ulaşmak. şimdi onları yok edebilirdim, kalbimde bunu yapma dürtüsü yükseliyordu - ama bunun yerine Inshara'ya dönüyorum.

Ona doğru ilerliyorum, yaptığım gibi yeniden bedenime giriyorum. Bağlılıklarını zorlamana izin veremem, dedim nazikçe. "Bunu biliyorsun."

"Neden?" Inshara'nın sesi bir feryat, bakışları yalvarıyor. "Sen nasılsın *Bilmek* senin yolun daha mı iyi? Barış teklif edebilirim. altında birleşik bir halk *bir* Tanrı. Bütün mesele bu değil mi? Bütün bu ölüm ve kan dökülmesi, birbirimizden kaçmaya devam ettiğimizde ortaya çıkıyor ve ben herkesi kesin olarak birleştirebilirim. Onları kontrol edemezsen onları birleştirebileceğinden nasıl emin olabilirsin?"

Ona uzandım ve yüzüne bakabilmek için dizlerimin üzerine çöktüm. Parıldar ve bulanıklaşır, konsantrasyonu dalgalanır - ama o zaman, ben de ona hayalet gibi ve tuhaf görünüyor olmalıyım.

Sanırım yapamam, diye fısıldadım. "Ama bununla ilgili olduğunu sanmıyorum. Bu sonsuz göç ve çekişme döngüsü bana bir şey söylüyorsa, o da dünyadaki en insani şeyin aynı fikirde olmamak olduğudur. Ama bence içinde *denemek* amacımızı bulduğumuz bir araya gelmek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Inshara fısıldıyor.

"Benim halkım, nehir binicileri, bu topraklara gelen ilk kaşiflerin hikayelerini anlatır. Karanlık, uçsuz bucaksız okyanusta yıldızların ışığında yol aldıklarını söylüyorlar." Kendimi Inshara'ya uzanıp elini tutabilmeyi dilerken buluyorum ama tereddüt ediyorum. "Bana rehberlik edecek öyle bir Yıldızım vardı ki."

Bir yerlerde, gerçek dünyada, öteki dünyada, kollarım hâlâ Kuzey'e dolanmış, onu boşlukta asılı duran yürüyüş yolunda tutuyor, gitmesine izin vermiyor.

O uzun yolculuktaki son yıldız, sonunda bana bu yere rehberlik edecek.

Inshara'nın yüzü buruşuyor ve kendini daha da sıkı bir şekilde sıkıştırıyor. - şimdi daha küçük görünüyor, sanki bu boşlukta ona şekil veren güç tükeniyor. Kader bana asla bir yıldız vermedi, diye mırıldandı.

Nefesim kesildi ve tekrar bana baktığında kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Ah, Insha - oldu. Onu olduğu gibi görmedin."

Inshara'nın gözleri yaşlarla doldu ve tereddüt etmeyi bıraktım, bu karşılaşmanın tuhaflığını, onun öfkeyle ıstırabını saklamadığı bu dünyadan ayrı tuttum ve kollarımı ona doladım. Karanlığı artık benim ışığımdan geri tepmiyor; orada, kalbi kırık bir şekilde ağlıyor.

Kollarımı ona sıkıca sardım - gerçek dünyada Kuzey'in etrafına ve yeniden Işık Getiren'e seslenerek odak noktamı toplayıp dünyalarımızın kalbine uzandım. Bir an daha oyalanıyorum, orada gücün narin ışıltısını, atalarımın kurduğu sistemin güzelliğini, bana kanalize edilen inancın gücünü hissediyorum.

Artık bir kesinlik var, sonunda burada - Kuzey haklıydı. Bu benim kaderim, var olma sebebim. BEN *ben* halkımın tanrıçası ve sonunda her zaman olmamı istedikleri şeyim. Hayatımda ilk kez memnunum - yeterliyim.

Ve her şeyden vazgeçmeliyim.

Gücümü kalplere bir yumruk gibi kapatarak, paramparça olmaya hazır olana kadar sıkıyorum.

Kuzey, diye düşünüyorum, onun görüntüsünü zihnimde tutarak, ruhunun şekline yapışarak. *Kalbim. Yol gösteren yıldızım.*

Ve sonra - sonunda kendimi amacıma teslim ederek - dünyayı yok ediyorum.

Aşağıdaki şehirden müzik yankılanıyor, Nimh halkının davulları ve flütleriyle benim elektronik aletlerimin garip bir karışımı. Müzisyenler gitgide daha karmaşık ritimleri ve armonileri takip etmek için birbirlerine meydan okudukça, temposu hızlanıyor, kahkahalar gece boyunca yükseliyor.

Spellfire fenerleri aşağıdaki terasta dizilmiş ve şenliklerin tadını çıkaran kalabalıkları aydınlatıyor. Çoğunlukla Below'un renklerini ve modasını görüyorum ama burada ve orada benim insanlarımdan birini görüyorum. Miri'nin saçları bu hafta gök mavisi ve onu Saelis'le dans ederken ve zorbalığa uğradığı ve ikna ettiği küçük ama sürekli büyüyen arkadaş grubuyla dans ederken onu kalabalığın arasından seçebiliyorum. Onlara daha sonra katılacağıma söz verdim.

Yukarıdan gelenlerin çoğu, gökten düştüğünden beri geçen haftalarda Alciel'e bağlı kaldı, bilinmeyen hayvanlar, garip gelenekler ve sihirle dolu bir dünyaya çıkma konusunda tereddüt etti - ama görünüşe göre her gün birkaç tanesi daha sona eriyor. bu yeni dünyaya göğüs germek. Beğen ya da beğenme, artık onların da dünyası - Alciel, artık kalpler gittiğine göre motorları sürekli karanlık olan gökyüzüne asla geri dönmeyecek. Halkım öyle ya da böyle sihir fikrine alışmak zorunda kalacak ama aceleye gerek yok. Zamanımız var.

Burada, büyü ateşi süslemeleri olmayan daha yüksek bir terasta, taş işçiliği yalnızca ayların ışığı aydınlatıyor. Aşıklar, Miella ve Danna, nehrin üzerinde alçakta asılı dururlar ve ikili pembe-gümüş parıltılarını suya yayarlar. Gökyüzünde yıldızlar parlak; aşağıdaki şehir şarkılarla dolu; ve kendimi inlerken buluyorum, başımı eğip taşa kavuşturmuş ellerimin üzerine koyuyorum.

Bacağıma hafif bir dokunuş başımı kaldırmamı sağlıyor. Geniş, tüylü yüzü bana dönük olan kedi bir soru soruyor.

Açıklama yapmak için, "Bu gece Nimh'i görmek istedim," dedim. "Birbirimizi son kez gördüğümüze göre, yeniden dünyalar kadar ayrı olabiliriz.

iki hafta. Ona burada olduğumu hatırlatabileceğini sanmıyorum?

Kedi kendini sallıyor, sonra kaslarını toplayarak yanımdaki taş tırazana hafifçe atlıyor. Bir an aşağıda gelişen kutlamaya bakıyor, sonra kasıtlı olarak arkasını dönüyor ve titiz bir şekilde bir patisini düzeltmeye başlıyor.

Techeki, Inshara'nın kontrolü altında verdiği yaralardan kurtularak henüz yataktayken şenlikleri planlamaya başladı. Yeniden Birleşme Günü diyorlar ona - beni gülümseten bir isim. Kulağa benziyor *Sevinç Günü*. Yüzyıllar sonra torunlarımızın bu geceyi kutlaması fikrini daha çok seviyorum.

Teorik olarak, gün Nimh'in insanlarını ve benimkileri birleştiren anlaşmanın imzalandığı gün. Gerçekte, sembolik bir jestten biraz daha fazlası. Üzerinde çalışılması gereken çok fazla detay var, bir şehir diğerinin üzerine kurulu ve iki halk bin yıl sonra ilk kez bir arada var olmaya çalışıyor. Nimh ve kan annem, kalplerin yok edilmesinden bu yana neredeyse her günü, sonsuz bir temsilciler geçidiyle birlikte bir konsey odasına tıklıp geçirdiler: nehir binicileri, diğer adalardan meclis üyeleri, eski Gripelerinliler, kraliyet danışmanları...

Orada olmayan danışmanlardan biri babamdı ve onun Alciel'in meclis üyeleri arasında olması gereken yerdeki boşluk hâlâ derin.

Büyük koloni gemisindeki çatışma sırasında saklanmak için ortadan kaybolduğu anı gördüm. Her zaman yaptığı gibi son bir kez kendini kurtarmaya çalıştı.

Bana onun hakkında ne düşündüğünü anlatan bir bakışla Miri yine de Saelis'in peşinden koşarak peşinden gitti. Geminin kenarına kadar izini takip ettiler ve İlahiyat Aynası'nın dalgalanan yüzeyine tırmandığı yerde durdular.

"Şehre kadar tüm yolu yürüyebileceğini nasıl düşündüğünü anlamıyorum," dedi Miri bize döndüklerinde. "Ya da oraya vardığında ne olacak?"

Nimh cevap vermek için ağzını açtı ve sonra durdu. Sisle bükülmüş domuzların uluması onun sözünü kesti.

Avın sesi.

Böylece masadaki yeri boş kalır ve bir zamanlar onun olduğu yeri başka sesler doldurur. Ben de o masadaydım - neyse ki onun sandalyesinde değildim. Bazen konuşurum, çoğu zaman dinlerim. Ara sıra sadece Nimh'e bakıyorum, kabul edeceğim.

Ama onu bir strateji masasının karşısında görmek, onun burada, sessiz ay ışığında, bir kol mesafesinde olmasıyla aynı şey değil.

Patisinin temizliğinden memnun olan kedi, tekrar dört ayak üzerinde yükselir ve bir başka meraklı miyavlayarak yaklaşır.

Cevap veremeden arkamdan bir ses yerimden sıçrayıp omzumun üzerinden bakmama neden oldu.

Matias eğlenerek, "Onu okşamamı istiyor sanırım," diyor, yüksek terasa çıkarken bastonunu hafifçe taşa vuruyor.

"Sence?" Gelip beni bulmasını istediğim kişinin o olmadığına dair mantıksız bir hayal kırıklığı dalgasını bastırarak cevap verdim. Dikkatlice elimi uzatıp kedinin yüzünden birkaç santim uzakta durdum. "Emin olmak daha iyi. Daha önce yandım."

Kedi bir an için parmak uçlarımı nazikçe kokladı, sonra dudağını kıvırdı ve bir motor gibi mırıldanarak yanağını elime bastırdı.

Matias kıkırdayarak ay ışığına doğru ilerliyor. "Bence o da onu özlüyor."

Kediye odaklandım, kolayca okunabilen kızgınlığımı ve Nimh'in annemle bu ittifakı kurmak için ne kadar çok çalışmasına içerleyebileceğim suçluluk duygusunu saklamaya çalıştım. "Sadece birkaç haftalığına. Yakında daha kolay olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Matias'ın sesi yumuşak. "Hmm."

Ona baktım, Balıkçı Kral kıyafeti içinde göz kamaştırıyordu - gerçi boynuna eskisinden daha az boncuk taktığını fark ettim. Son zamanlarda Orrun'u pek görmedim ama Balıkçı Kral'ın varisinin görevlerini devralmaya başlarken ellerinin dolu olduğunu tahmin ediyorum.

"Kes şunu Matias," dedim ona, kastettiğimden biraz daha bitkin bir şekilde. "Bu gece gizemli şeyi gerçekten yapmamız gerekiyor mu?"

Matias, homurdanmaya benzer kuşkulu bir ses çıkarır ve başını sallar. "Hala çok sabırsız. Hâlâ iyi bir hikayeyi aceleyle getirebileceğini düşünüyorum."

"Hangi hikaye?" diye soruyorum. "Artık bitti değil mi? Kalpler mahvoldu. Artık kehanet yok. Artık Yok Edicinin Şarkısı yok—artık yok *Yok edici*, eşit. Nimh artık kutsal değil; o sadece normal bir sihirbaz. Inshara'nın akli gitti - o artık sadece sisle dokunmuş bir kabuk, kimse için bir tehdit değil."

Matias kediyi okşamak için uzanıyor, budaklı parmakları turuncu kürkün arasından kıvrılıyor ve içini çekiyor. "Ve sen de her şeyin orada olduğunu düşünüyorsun," diyor, mavnalarla dolup taşan nehirdeki aşağıdaki kutlamayı işaret ederek.

ötesinde ve Alciel'in kenarı tepede ve uçurumun yanında tünemiş,
"ne ... sonsöz?"

Başımı salladım, Matias'ın konuşma tarzına duyduğum hayal kırıklığı biraz azaldı.
"HAYIR. Bunun önemli bir iş olduğunu biliyorum. İnsanlar bir araya geliyor. Kadim sırlar öğreniliyor. Dünyalar çarpışıyor."

"Aslında." Matias bastonunu parmaklığına dayadı ve avuçlarını taşla bastırdı.
"Gelecekteki bir çağın Balıkçı Kralı bu hikayeyi anlattığında, eğer bir şey varsa, tüm bunların önsöz olacağını hayal ediyorum. Gerçek iş, inancın gerçek sınavı şimdi başlıyor. Bu gece burada."

Ağırlığımı vererek onayladığımı belirten bir ses çıkardım. Matias'ın söyleyecek başka bir şeyi olduğuna hiç şüphem yok - yaşlı adam, bir nedeni olmadıkça asla oyalanmaz. Ama ona sorma zevkini tattırmadan önce ben de şaşıracağım.

Sonunda başını kaldırdı, yarı bana yarı da geldiği kapıya doğru döndü ve nefes verdi. "Şimdi tapınakla ne yapılacağı konusunda bazı tartışmalar oldu. Bence Nimh, artık kutsal olmadığını herkese kanıtlama hevesiyle meselenin çözülmesini istiyor. Yine de tapınağın bir tapınak olmayı bırakmasının biraz zaman alacağını umuyorum - halkı, odak noktası olduğundan çok daha uzun süredir ilahi olana tapıyor.

"Alciel'in tahtı için de durum aynı," diye işaret ediyorum. "Kraliyet soyu, dünyalar arasında seyahat etmenin DNA anahtarını korumak için vardı. Gerçekten yarım bir halkın hükümdarı olamazsın; umarım annem bir gün tahtından feragat eder ve yönetim meclis üyeleri ile İhtiyarlar Kongresi'ne geçer."

"Yani asla kral olmayacaksın?" diye soruyor Matias, şaşırılmış gibi kaşlarını kaldırarak. "Ailenin sana Alciel'e hükmetmeyi öğretmek için gösterdiği onca çabadan sonra mı?"

Ona yan yan bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Matias bir omzunu kaldırdı. "Hiç bir şey. Bu kadar uzun süre bu kadar eminken geleceğinin ne getireceğini bilmemenin rahatsız edici olduğunu düşünmem dışında. Tüm hayatın boyunca tek bir şey olmak ve sonra... ne olacak?" Başını biraz sallıyor.

"Nimh'den bahsediyorsun." Bu bir soru değil ve Matias cevap vermiyor; O bekler ve bu kez sessizliğin sürmesine izin veremeyeceğimi fark ettim. Dirseklerimi taşla dayayarak tekrar korkuluklara yaslandım. "Sadece... eğer beni buraya kehanet getirdiyse - eğer kader babamı Jezara'ya getirdiyse ve planörümü sabote etmesine yol açıtıysa ve İnshara'yı yarattıysa ve beni içine düşürdüysen"

Nimh'in beni tam olarak bulacağı yer... eğer *kader* bizi bir araya getiren şeydi ve artık kader yok..."

Geri kalanını yüksek sesle söyleyemediğimi -istemediğimi- fark ederek sustum, kalbim sanki bunun gerçek olabileceğini söylüyormuş gibi çarpmaya başladı.

Matias boncuk kolyelerinden birkaçını düzelterek düşünceli bir tavırla başını yana eğdi. "Sizi bir arada tutacak bir şey kalıp kalmadığını merak ederken buluyorsunuz kendinizi."

Yanaklarıma hücum eden kanı hissedebiliyorum, umarım ay ışığı yüzümün karardığını gösterecek kadar güçlü değildir. "Var olduğunu biliyorum," dedim ona çabucak. "Onu özledim. ben... ben *Aşko*." Biraz şaşırma ya da onaylamama görmeyi bekleyerek Matias'a baktım - ama o soğukkanlı bir şekilde bana baktı. Tabii ki biliyordu, yaşlı adama lanet olsun. "Ben sadece... ben sadece bir şans istiyorum *söyle* mektüm bu törenlerden, barış anlaşmalarından ve siyasetten uzakta.

"Biliyorum." Matias'ın çizgili yüz hatları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Eminsin. Ama sadece senin hislerinle, onunkiyle değil."

Ona bir kez daha baktım, bu sefer biraz daha anlamlıydı ve sonra hiçbir şey söylemeden gözlerimi kediye diktim.

Yaşlı adam inledi ve omuzlarını omurgasını sesli bir şekilde patlatacak şekilde kaydırды. "Sanırım seni rahat bırakmalıyım. Önünde nasıl bir yol olduğunu bilmiyor olabilirsin ama benim kesinlikle yapacak işlerim var. Şimdi tapınakla ne yapacaklarını konuştuklarından bahsetmiştim. Bir fikir - sonunda galip geleceğini düşündüğüm fikir - arşivleri genişletmek ve tüm tapınağı, her iki dünyamızın tüm hikayelerini ve bilgeliğini içeren, öğrenmek isteyen herkese açık büyük bir kütüphaneye dönüştürmek. Şimdi sırtı gece göğüne dönük, gözleri o diğer yeri çoktan görüyormuş gibi uzaklarda, tapınağı izliyor.

Kendime rağmen gülümserken buluyorum kendimi. "Bu kulağa eski bir Sentinel'e yakışır bir proje gibi geliyor." Ama sonra küçük bir hayal kırıklığı sancısı içimi sızlatıyor. "Keşke ORACLE, kalpler yok olmuşken yok olmasaydı. Ondan öğrenebileceğimiz çok şey var."

Matias bir an hareketsiz kaldı, sonra gözlerinin ucuyla bana bakabilmek için başını çevirdi, dudakları hafifçe seğirdi. Aşağıdaki terastan gelen kahkahaların arasından sessizce, "Hiçbir hikaye gerçekten kaybolmaz," diyor. "Belki de tek eksiği, onu yeniden ortaya çıkaracak vizyona sahip biri."

Elini cebine sokup bir şey çıkardı ve sonra nesneyi taşın üzerine koymak için üzerime eğildi. Bir an bakışlarımı yakaladı ve sonra... *göz kırpıyor* bana. Uygun birini çağırmadan önce

Tepki, yine gidiyor, geldiği yoldan dönerken bastonunun taşa vurma sesi kayboluyor.

Gözlerimi deviriyorum, sonra aşağı bakıyorum ve donuyorum.

Önümdeki taşın üzerinde, ay ışığında karanlık bir şekilde parıldayan ORACLE'ın bana verdiği bileklik var.

Yutkunuyorum, parmaklarım yüzeyinde geziniyor. Artık karanlık, bir daha çalışacağını gösterecek ışık ya da hayat yok. Ancak Nimh, sisi bir kez canlandırmak için kullandı.

Belki ...

"Kuzey?"

Sesinin tınısı beni döndürüyor, kalbim göğsümde atıyor.

Nimh orada, gözleri benimkilerle buluşuyor ve gergin bir hareketle bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken orada kalıyor. Gözleri hâlâ sürmeli ve dudakları altın tozuyla kaplı ama giydiği...*yeşil*?

Onu kıpkırmızı dışında herhangi bir renkte görmeye hiç alışık olmadığım için ona göz kırptım. İleriye doğru birkaç adım daha atıyor, gülümsemesi biraz buruk. "Techeki'nin fikri," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi. "İnsanların çok uzun zaman alacağını söylüyor. *Gerçekten* beni ilahi olarak düşünmeyi bırak, ama bu arada..." Elbisesinin kesiminden çıplak kalan bir omzunu kaldırdı ve sanki sihirle bakışlarımı üzerine çekti.

"Bu arada, istediğini giyebilirsin," diye bitirdim, kalbimin güm güm atmasına rağmen sakın bir şekilde konuşmaya çalışarak.

Gülümsemesi yeniden parladı, bakışları bir anlığına yere kaydı - yukarı baktığında garip bir şekilde utangaçtı, tavırları alışılmadık bir şekilde tereddütlüydü. "Ne düşünüyorsun?"

Bir cevap aramak zorunda değilim - kelimeler orada, kurtulmak için savaşıyorlar. Sadece onları aceleyle ağızımdan kaçırmamaya çalışmalıyım. "Çok güzel görünüyorsun."

Nimh dudağını ısırtıyor, oradaki altının parıltısında bir gamze belirliyor ve muazzam bir çabayla gözlerimi ağızından çekmek zorunda kalıyorum.

Kendine gel, North, hadi.

Terasın geri kalanını geçip yanıma geliyor, kediye okşayabiliyor, kedinin mırılaması yanıt olarak bir kez daha ortaya çıkıyor. "Ben... sana bir şey getirdim." Dönüp diğer kolunu kaldırdı ve elinde kırmızı kumaşa sarılı küçük bir paket olduğunu gördüm.

Bunca zaman ayrı kaldıktan sonra, onun yakınlığıyla dikkatimi dağıtmamaya çalışarak, biraz gayretle kırmızı pakete odaklandım. "Hediye? Ne için?"

"Annen bana birkaç hafta sonra senin doğum yıldönümün olduğunu söyledi. Sizin dünyanızda bunu hediyelerle kutlarsınız." Tereddüt ediyor, kaşları bir kıl kadar kalkıyor, yüz hatlarından bir endişe titreşimi geçiyor. "Değil mi?"

Gülümsememi saklama zahmetine girmeden hediye kabul etmek için uzandım, parmaklarım onunkine değiyordu. Dokunuşumla sıçradı ve gözlerim otomatik olarak yüzüne kaydı, dile getirilmeyen sorum oradaydı: *İyi misin?*

Nimh titrek bir şekilde nefes veriyor, hüzünlü bir gülümseme şimdiden beni rahatlatıyor. "Çoğu kişi hâlâ kaçınıyor..." Tekrar dudağını ısırıldı. "Günlerdir kimsenin bana dokunduğunu sanmıyorum."

Savaşan arzularla bir an için donup kalmış halde ona baktım. Onu öpmek, elini tutmak, yanağına dokunmak, onu kollarıma çekmek - bunun yerine aptal gibi ona bakmaktan başka bir şey yapmıyorum.

"Kuyu?" diyor bir süre sonra. "Açacak mısınız?"

Boğazımı temizleyip ağırlığımı verdim ve dikkatimi yeniden pakete verdim. Tuhaf görünen bir kitap ortaya çıkarmak için kumaşı -görünen o ki kırmızı ipek, kuşak olarak giyilebilirmiş gibi- çekiyorum.

Şaşkınlıkla tekrar yukarı baktığımda gözleri benimkileri bekliyordu. "İlahi Vasfın Aynası'nın altında gök gemisinin geri kalanını keşfederken buldular. Sanırım atalarımızın yaşam alanlarından çıkarılan eserlerle dolu bir arşiv olacak - ama bunu her kim getirdiyse, yıldızlara özel bir düşkünlüğü vardı.

Uzandı, kitabı ve onunla elimi nazikçe çevirerek sırtında soluk harflerle yazılmış *Antik Astronomi ve Göksel Navigasyon*.

Boğazım düğümlenmişti, başımı kaldırıp baktığımda beni izlediğini, bakışlarını araştırdığını gördüm. "Nimh," diyorum, sesim boğuk. "Bu... ne diyeceğimi bilmiyorum."

Sanki büyük bir sırrı kabul ediyormuş gibi, "Bir kısmını okudum," diye fısıldadı. "Çoğunu anlamadım. Ama Dünya'nın üzerindeki göklerle ilgili hikayelerle dolu. Onların ataları, tıpkı bizimkiler gibi kendi okyanuslarında yıldız ışığında yol aldılar."

Parmaklarımı kitabın kapağında gezdirdim, bir zamanlar harflerin işlenmiş olduğu yerlerdeki çukurları hissettim, o boya artık görülemeyecek kadar solmuştu. "Sanırım

bazı şeyler tüm dünyalarda aynıdır."

Nimh, sorma cesaretini toplamaya çalıştığı bir sorunun cevabını yüzümde arıyormuş gibi hâlâ beni dikkatle izliyor. "Belirli bir yıldızları vardı," diye mırıldandı. "Pek çok adı vardı - o dünyada ne kadar farklı kültür varsa o kadar çok adı vardı. Cynosura ... Arcady ... Polaris. Gökyüzündeki tüm yıldızlar nedeniyle onlar için özeldi, gökyüzündeki diğer her şey hiç bitmeyen bir dansla etrafında dönerken bile tek başına asla sallanmadı, pozisyonunu değiştirmede.

Sözlerini neredeyse dinlemiyordum, bana bakışına kapılmışımdı - ama onu duyuyorum ve bir an sonra büyük bir cesaretle bir adım daha yaklaştım, böylece boş elimi onun elinin yanına, tırabzana dayayabildim. .

Nimh'in gözleri ıslak ve parmaklarım eline dokunurken öfkeyle gözlerini kırıştırıyor. "Başka ne ad verdiklerini bilmek ister misin?" diye fısıldıyor, kalbi gözlerinde, artık yüz hatlarını değiştiren gülümsemeye karşı koyamıyor. Yaklaştı, boştaki elini yanağıma dokunmak için kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Kuzey Yıldızı."

Kahkaha ile nefes nefese kalma arasında gidip gelen keskin bir nefes verdim, tüm sinirlerim canlı bir şekilde sona eriyor ve onun dokunuşuna uzanıyordum. "Bu," diye fısıldıyorum, pes ederek ve elimi beline dolayabilmem için kitabı dikkatle tırabzana yerleştirerek, "duyduğum en garip tesadüf."

Nimh burnunu çekip başını salladı ve ben onu kendime çekerken bana doğru eğildi. Gülümsemesi parlak, ay ışığından daha parlak, gözleri kahkahayla parlıyor, zevk ve rahatlama.

O da korkuyordu.

"Hayır," diyor, en kısa ve en az ikna edici kaşlarını çatarak. "Tesadüf değil. Bu kader. Haklıydım.

Aptal olma. Yaklaştım, dudaklarımı şakağına değdirdim, saçlarının kokusunu içime çektim, dokunuşumla yumuşamasının keyfini çıkardım. "Böyle bir şey yok," diye ekledim, eli omzumda kayarken, parmakları saçlarımdan arasına girip enseme kucaklamadan önce arkalarında bir ateş bırakarak.

Bana bakacak kadar geri çekildi, kahkahalar kaçtı, gözleri yumuşak ve ciddiye. O halde sihir, diye fısıldadı.

Yutkunuyorum, ellerim onu daha sıkı sarıyor. Altımızdaki cümbüşün sesleri ve ışıkları kayboluyor, geriye sadece gece göğü, onun yıldızları ve doğuda yükselen Aşıklar kalıyor. Başımı eğiyorum, bir an dayanamıyorum

daha uzun ve karanlıkta benimkiyle onun ağızını bul. Benimle buluşmak için uzanıyor, içini acıtan bir ürperti kaplıyor.

Sadece bir yanıt verecek kadar ara verdim: "Öyleyse sihir."

TEŞEKKÜRLER

Yıllar önce, iki dünyada geçen bu dizi hakkında hayaller kurmaya başladık. Alciel ve Below'dakiler kadar birbirinden tamamen ayrı, birbirini görmeden iki farklı kıtadan bitireceğimizi hiç hayal etmemiştik. Kendi dünyalarımızın yakında bir gün tekrar buluşmasını dört gözle bekliyoruz, ancak bu arada, bu ikiliği yazmak zor zamanlarda bir rahatlık oldu. Onu hayata geçirmesine yardımcı olan bazı insanlara teşekkür ederek bitirmek istiyoruz.

Öncelikle, başkalarını kitaplarımızı okumaya teşvik eden tüm okuyuculara, eleştirmenlere, kitapçılara ve kütüphanecilere teşekkür etmek isteriz; yaptıklarınızdan dolayı çok minnettarız.

Ayrıca her zaman olduğu gibi Adams Literary'deki harika ekibe, Josh, Tracey, Anna ve Stephen'a da teşekkür etmeliyiz; Hem tavsiyenize hem de arkadaşlığınıza değer veriyoruz.

Harper'daki ekibimiz size bu kitabı getirmek için çok çalıştı; editörümüz Kristen her kelime, pas ve yeniden yazım için oradaydı ve bu hikaye onsuz yürümezdi. Clare, Erin, Mark, Jenna, Alison, Kristen E., Michael, Lauren ve satış, pazarlama, tanıtım ve yöneticilik ekiplerine de çok ama çok teşekkürler.

Allen & Unwin'deki Avustralyalı ekibimiz Anna, Nicola, Simon, Yvette, Sheralyn, Eva, Matt, Lou, Megan, Alison ve Kylie'ye bizim için yaptığınız tüm harika şeyler için binlerce teşekkürler.

Artem Chebokha'ya, bu seri için bize verdiğiniz gerçekten güzel kapaklar için binlerce kez daha teşekkürler. Hayal ettiğimiz her şeyden daha iyiler.

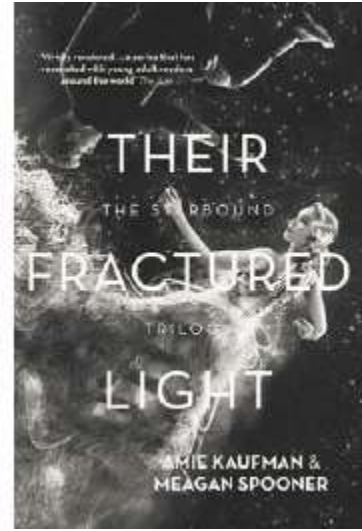
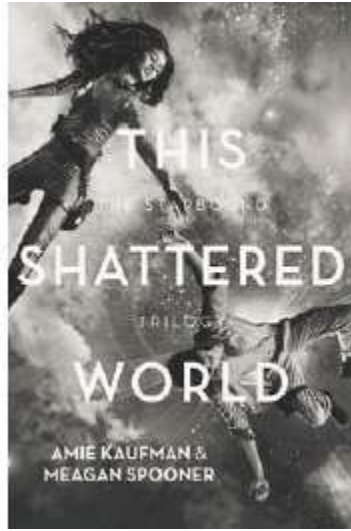
Arkadaşlarımıza, en zor zamanlarda bizi ayakta tuttunuz ve size minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğiz: Michelle, Steph, Marie, Leigh, Jay, Kiersten, Alex, Sooz, Nic, Kacey, Soraya, Ryan, Kate , Maz, Cat, Roti Boti ekibi, Council ve Asheville ekibi. Jack, Sebastian,

ve Viola, yazmanın her anında bize eşlik etti ve Icarus bu sayfaların her yerinde, onun bir parçası her zaman bindle kedisinde yaşıyor.

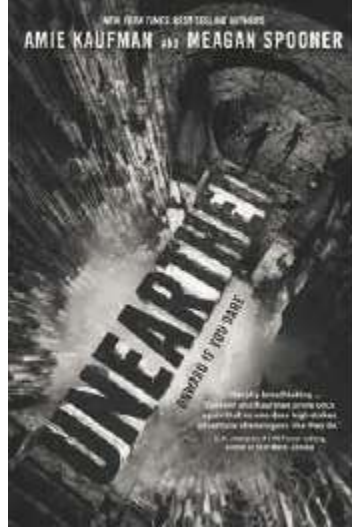
Ve her zaman en derin teşekkürü hak eden ailelerimize - tüm bu kitaplara ve keşke yapabilseydik her şeyi söyleyecek sözlerimiz hâlâ yok. Spooner'lara, Kaufman'lara, Kuzenlere ve Bay Wolf'a bir dünya (veya iki!) teşekkür ederiz. Amie'den bir *Seni seviyorum*, her zamanki gibi, Brendan için. Ve Pip için, ikimizden de iki dünyayı doldurmaya yetecek kadar sevgi.

AYRICA AMIE KAUFMAN & MEAGAN TARAFINDAN
KAŞIKÇI

STARBOUND ÜÇLEMESİ

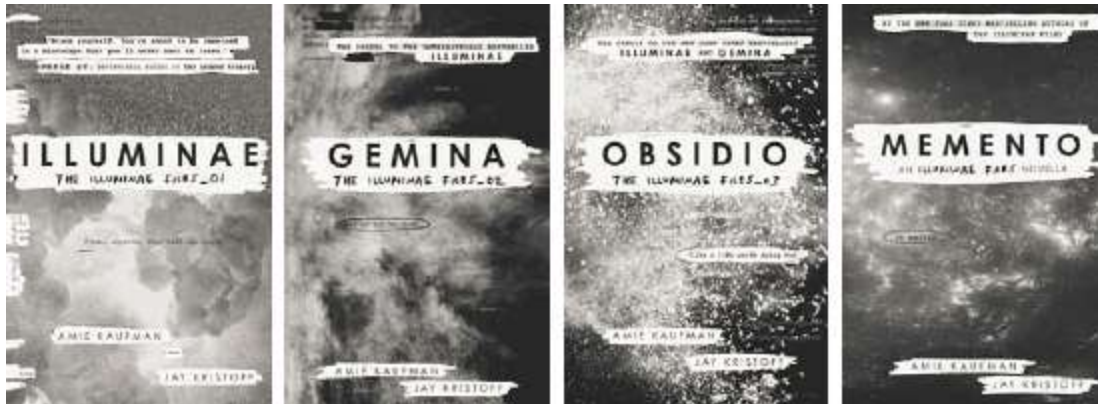

ORTAYA ÇIKARILMIŞ DUOLOJİ

AYRICA AMIE KAUFMAN VE JAY KRISTOFF TARAFINDAN

ILLUMINAE DOSYALARI

AURORA DÖNGÜSÜ

